

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Wildest DREAMS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

L.J. SHEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Wildest DREAMS

FORBIDDEN LOVE BOOK #2

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

L.J. SHEN

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı ©2025 L.J. Shen

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

LJS Publishing Inc. tarafından yayımlanmıştır.

En iyi arkadaşının küçük kız kardeşini her şeyden koruyacaktır... kendisinden başka.

Rhyland

Dylan Casablancas yasak bir meyve, inkar edilemez derecede lezzetli, ama bir ısırık sizi öldürebilir.
O benim en iyi arkadaşımın kız kardeşi, bekâr bir anne ve tam bir baş belası.
Küçük Bayan Bagaj, kardeşinin Manhattan'daki dairesine bakmak için alt kata taşındığında, potansiyel iş ortağım bizi çift sanıyor.
O bir aile babası istiyor.
Ben milyarlarına erişmek istiyorum.
Peki ya Dylan?
Ezik eski sevgilisini korkutmak için iri yarı bir adama ihtiyacı var.
Komşunun alıngan kızıyla nişanlıymış gibi davranmak, yasadışı elmadan bir ısırık aldığında ortalık karışıyor.
Ne diyebilirim ki? Ben anında tatmin olan bir adamım.
Kontratım imzalandıktan sonra birbirimizin hayatından çıkmak için bir anlaşma yaptık.
Tek sorun ne?
Giderken kalbimi de yanında götürebilir.

Dylan

Rhyland Coltridge söz konusu bile olamaz.
Tabii cevap şu değilse: "Tanıştığın en büyük erkek-fahişe kim?" Hedonistik.
Joker. Tamamen yozlaşmış.
Ve bunlar sadece o pisliğin gurur duyduğu özellikler.
Hayatım bir erkek arkadaş için fazla dağınık. Öyle olmasaydı bile, Rhyland düşüneneğim son erkek olurdu.
Bu kabustan çıkış biletim olması gerekiyordu.
Ama o hızla benim en çılgın, en tehlikeli hayalim haline geliyor.
Yazarın notu: Bu, alfa bir kahraman ve alıngan bir kadın kahramanın yer aldığı, sevgililer arası bir düşman, sahte nişan hikayesidir. Lütfen okumadan önce tetikleyici uyarıları kontrol edin.

Seçimleri yüzünden kendini değersiz hissettirilen her kıza.
Sen sihirsın.
Ataerkilliği yak.

"O güzel bir hayalperestti. Başını bulutların üzerinde tutan, yıldızların
üzerinde seven ve üzerinde yürüdüğü toprağın altında pişmanlık bırakan
türden bir kız."

-Robert M. Drake

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfa
Oynatma Listesi
Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm
Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm On
Birinci Bölüm
On İkinci Bölüm
On Üçüncü Bölüm On
Dört Bölüm On Beş
Bölüm On Altı Bölüm
On Yedi Bölüm On
Sekiz Bölüm On Dokuz
Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmi Bir Bölüm Yirmi
İki Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm

Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedi Bölüm
Yirmi Sekiz Bölüm
Yirmi Dokuz Bölüm
Otuzuncu Bölüm Otuz
Bir Bölüm Otuz İki
Bölüm Otuz Üç Bölüm
Otuz Dört Bölüm Otuz
Beş Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz Dokuz
Bölüm Kırk
Bölüm Kırk Bir
Bölüm Kırk İki
Bölüm Kırk Üç
Bölüm Kırk Dört
Bölüm Kırk Beş
Bölüm Kırk Altı
Bölüm Kırk Yedi
Bölüm Kırk Sekiz
Bölüm Kırk Dokuz
Bölüm Elli Bölüm
Elli Bir Bölüm Elli
İki Bölüm Elli Üç
Bölüm Elli Dört

Elli Beşinci Bölüm Elli
Altıncı Bölüm Sonsöz
Teşekkür Yazar
Hakkında

Playlist

"Spiracle"-Çiçek Yüz

"Max Richter tarafından yeniden bestelendi: Vivaldi, Dört Mevsim"-Max Richter
(My Brilliant Friend)

"Çamaşır Makinesi Kalbi"-Mitski "Sırılsıklam"-
Shy Smith

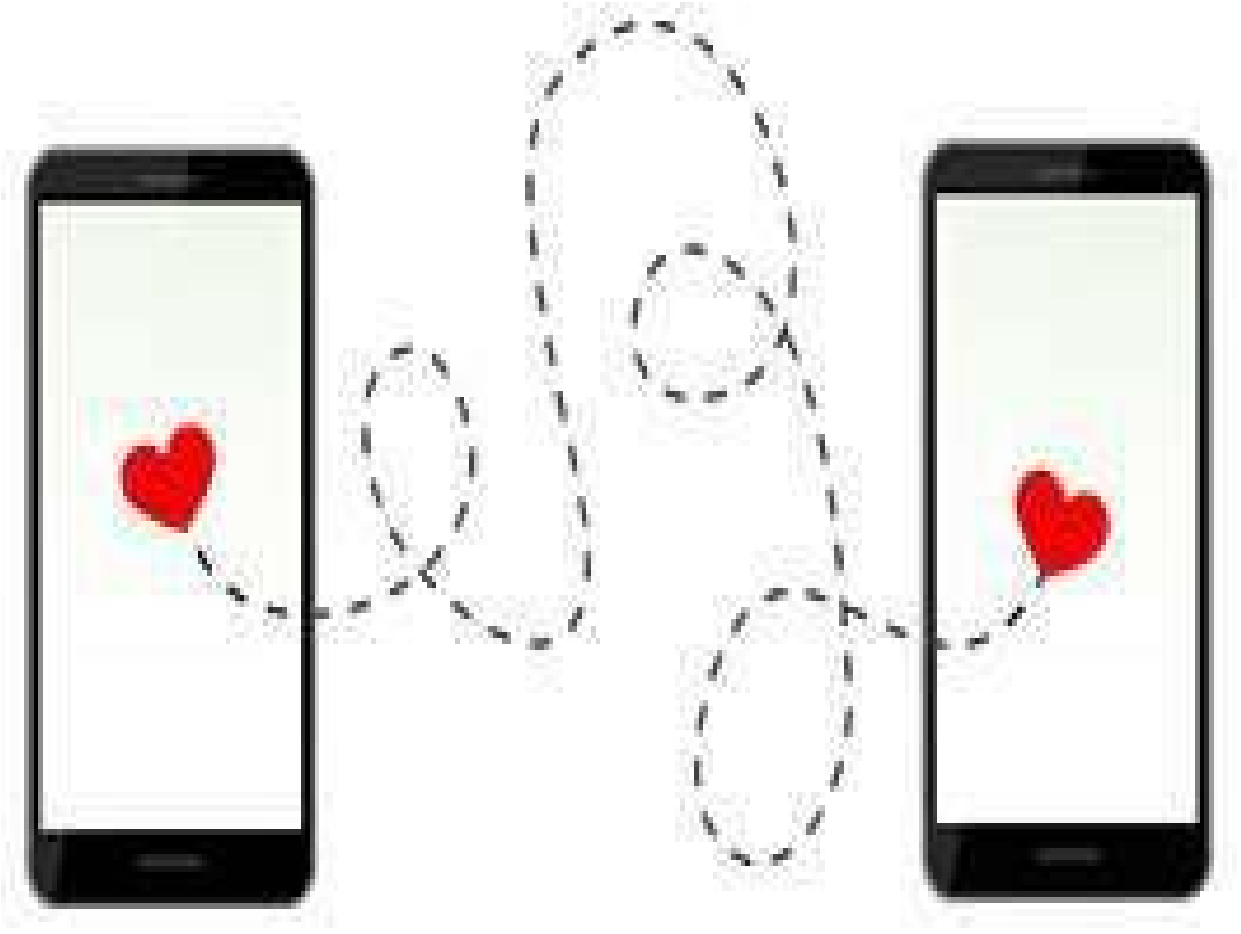
"The Tortured Poets Department"-Taylor Swift "Wildest
Dreams"-Taylor Swift

"I Like the Way You Kiss Me"-Artemas "Crazy
Girls"-TOOPOOR

"Lilith"-Adeline Troutman

"Bulletproof"-La Roux "I'm
Not in Love"-10cc

Chapter ONE

DYLAN

Kendi evinde karşılanmanın, anneni kartal gibi açılmış, cam arka bahçe kapısına yapışmış ve nişanlısı tarafından hırpalanırken yakalamaktan daha kötü yolları da vardı. Ama girişte durup yumruğumu kapının koluna sıkarken, öğürme refleksime karşı savaş verirken ve kaybederken hiçbirini düşünemiyordum.

"Evet, Marty! Evet, Marty! Tam orada, dio mio-durma." Üst kattaki çocuğu uyandırmanın çalışırken avucuyla bulanıklaştırdığı boğuk çığlıkları beynime sızdı ve çekirdek hafızama işledi.

O anki tepkim Phoebe Buffay gibi "GÖZLERİM, GÖZLERİM!" diye bağırarak ve kollarımı havada sallayarak evden, şehirden, eyaletten ve gezegenden dışarı fırlamak oldu. Ne yazık ki bunu yapamadım. Birincisi, üç yaşındaki çocuğum üst katta uyuyordu ve onu geride bırakamazdım. İkincisi, yirmi altı yaşında olmama rağmen hala annemle birlikte yaşıyordum.

Kardeşimin onun için yaptırdığı muhteşem küçük malikanede. Bu evde benden daha çok hakkı vardı.

Üçüncü mü? Anladım, anne. En iyi hayatını yaşadığın için sana tebrikler.

Ağzıma biraz kusarak kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapattım ve kendimi kırmızı 1999 model GMC Jimmy'ne geri atarak onlara mahremiyetlerini verdim. Eski sürücü kapısını arkamdan çarptım. Misilleme olarak menteşelerinden koptu ve öfkeli bir gümbürtüyle çamurlu zemine çöktü.

Gözlerimi kapatarak direksiyonu sıktım ve derin derin nefes aldım.

Her şey yolunda. İyiden de öte. Harika, gerçekten. Başınızı sokacak bir eviniz var. Düzenli bir iş. Taptığın bir çocuğun var.

Telefonum lokanta üniformamın dayanıksız ön cebinde dans ediyordu. Kıyafetim, peçete olarak kullanılabilecek kadar kısa, soluk pembe bir mini elbise ve domates sosundan kahveye, kusmuğa ve yağa kadar bir dizi ayırt edilemeyen lekeye sahip kareli bir önlükten oluşuyordu.

Ne diyebilirim ki? Lüks ve savurgan bir hayattı ama birinin bunu yaşaması gerekiyordu.

Gözlerim ekranımdaki en iyi arkadaşım Cal'in yüzüne kaydı. Başını arkaya atmış, umursamazca güldüğü, kardeşimin şeytani yüzünü boynuna gömüp onu öptüğü ve fonda Eyfel Kulesi'nin olduğı bir fotoğraftı bu. Bunu onun iletişim fotoğrafı olarak seçmemin nedeni kendime onun güneşli karakterindeki tek kusuru hatırlatmaktı: Lucifer'in doppelgänger'ıyla, yani benim zorba ve kontrolcü ağabeyimle yatıyordu.

Yani, onlar evliydi. Ve birlikte çok tatlılardı. Belki de etrafımdaki herkes eşleştiğı, kendi aşk evrenlerinde kozalandığı için sinirlenmişim. Son dört yıldaki tek erkek arkadaşım pille çalışan ve silikondan yapılmıştı.

Parmağımı ekranda kaydurdım ama konuşmadım. Ağzımı açarsam kusacağımdan korkuyordum.

"Dyl," diye güldü Cal hattın diğeri ucundan nefes nefese. Row, onu öperken her zaman kullandığı o boz ayı tavrıyla arka planda homurdandı.

Cal'in sonsuza dek mutlu yaşamasını kıskanmıyordum. Yarı medeni kardeşimi evcilleştirerek bunu hak etmişti.

"Cannes'da az önce kime rastladığımıza inanamayacaksınız!" diye haykırdı.

Gözlerimi tekrar kapatarak, kendimi aniden gelen bir zihinsel çöküşten kurtardım.

Ed Sheeran? Taylor Swift? Kral Charles? Tanrı mı?

Hayatları ünlülerin partileri, Pinterest'e layık tatiller ve yenemeyecek kadar mükemmel yemeklerle doluydu.

Dahlia's Diner'daki çıkmaz işimde on iki saatlik bir vardiyayı yeni bitirmiş olmam Cal'ın suçu değildi. Bekar bir anne olmam Cal'ın suçu değildi. Hala annemle yaşıyor olmam Cal'ın suçu değildi. Hayatımın, sayfaları birbirine yapışmış, bitmek bilmeyen bir yapılacaklar listesi ve ev işleri zinciri olan, özenle yazılmış sıkıcı bir kitabın orta bölümü gibi hissetmem onun suçu değildi.

"Dylan? Orada mısın?" Cal birkaç saniyelik sessizlikten sonra inledi. Ne yazık ki.

Row'un "kıpırdama ve al şunu" diye homurdandığını duyduğumu sandım. Cidden, bu geceyi hak etmek için önceki hayatımda kimi öldürmüştüm?

Rüzgâr şiddetli bir dansla çığlık atıp dönüyor, bir hırsız gibi arabanın içine girip kemiklerime işliyordu.

"Row," dedi Cal, "burada yemek yemeye çalışıyorum." "Ben de öyle."

Aman Tanrım. Çocuk Koruma Hizmetleri yirmi altı yaşındaki biri için müdahale eder mi?

"Az önce annemle Marty'yi arka bahçe kapısının önünde sevişirken yakaladım," diye ağzımdan kaçırdım.

İşte bu yüzden devlet sırlarını saklamak yerine masalara servis yapıyorsun Dylan.

"Vay anasını," dedi Cal -ya da Dot, çünkü burnundaki ve yanaklarındaki çiller Tanrı'nın ona sihirli toz serptiğinin kanıtı-. "Yani, hadi Zeta. Biraz aksiyonu hak ediyor ama aynı zamanda... kaybınız için üzgünüm." Cal kıs kıs güldü. "Bilirsin işte, iştah, libido, vesaire."

"Daha da kötüleşiyor." Sesimden duyabilsin diye gülümsemeye çalıştım. "Ayrıca iz bırakacaklar ve biliyorsun buralarda camları temizleyen benim."

Şaka bir yana, annem babamla korkunç bir evlilik yaşamıştı. Babam altı yıl önce vefat ettiğinde, annemin yeniden aşka şans tanıyacağını hiç düşünmemiştim. İkimizden birinin bunu yapmasına sevinmiştim. Başka bir erkeğe asla dokunmayacağımı biliyordum.

"Bir kardeşe hazır mısın?" Cal alay etti. Etrafında yankılanan sessizlikten Row'un karısını taciz etmeyi bıraktığını ve konuşmaya gerçekten dikkat ettiğini anladım.

"Teşekkürler. Zaten ağzıma kustum."

"Hamile olabilirsin diyeceğim ama senden daha fazla hareket eden rahibelerle tanıştım." Cal güldü. "Senin geleceğini bilmiyor muydu?"

"Çift vardiya yapmam gerekiyordu, ama sakın bir geceydi, bu yüzden Dahlia beni eve erken gönderdi."

"Şimdi neredesin?" Cal sordu.

"Jimmy'nin rahatlığına sığınyorum." Gösterge panelindeki kalın toz tabakasını silmek için uzandım. "Ama sürücü kapısı az önce düştü, bu yüzden rahat ve sıcak bile değilim."

"Bugün kesinlikle senin günün değil," dedi en iyi arkadaşım sempatik bir şekilde. "Pasta gönderiyorum." Durakladı. "Ve Sihirli Asan için bir şarj aleti, çünkü seninkini sürekli kaybettiğini biliyorum."

Row arka planda protesto için öğürdü. İyi oldu. Bir araya geldiklerinden beri her ay çocukluğumun en iyi arkadaşını kirlettiğini görmek ve duymak zorundaydım. En azından kendi zararına karşılık verebilirdim.

"Şarj cihazlarının bacakları var," diye itiraz ettim ve boğazımda metalik ve paslı bir his uyandıran bir kahkaha attım. "Neden sürekli ortadan kaybolduklarının başka bir açıklaması yok. Şimdi Cannes'da mısınız?"

Row ve Cal zamanlarını New York ve Londra arasında bölüşüyorlardı. Row'un her iki şehirde de Michelin yıldızlı restoranları vardı ama her yere seyahat etmeyi seviyorlardı.

"Evet. Yarın sabah Londra'ya geri dönüyoruz, muhtemelen uzun bir süre için. Row Edinburgh'da yeni bir restoran açıyor. Beni ve Serafina'yı yakınında istiyor."

Serafina benim yeğenimdi. İki yaşına yeni basmıştı ve annesinin kocaman mavi gözlerine, babasının vahşi oniks buklelerine ve komşu opera sanatçısının ciğerlerine sahipti. Kız çılgılık atarak yıkıcı bir depreme yol açabilirdi.

"Dylan..." Cal tereddüt etti. "Bir fikrim var."

Onun ve Row'un her zaman fikirleri vardı. Hepsi de benim berbat hayatımı düzeltmeye çalışmak etrafında dönerdi. Onları suçladığımdan değil. Varlığım müdahale gerektiren türden acınası bir durumdu.

"Hayır," diye iç geçirdim ve avuçlarımdan tabanıyla göz çukurlarımı ovuşturdum. "E l i m d e kalan tek şey gururum."

"Hâlâ ona sahip olduğuna emin misin?" Row alaycı bir şekilde çizdi. "Ha-ha. Siktir git."

"Hayır, teşekkürler Dyl. Ve bilgin olsun, standartların son birkaç yılda dibe vurdu. Ensest sevimli bir sapkınlık değildir."

"Shuddup, shuddup, shuddup." Birini öldürmek isteyerek gaz pedalına bastım.

"New York'taki dairemize bakacak birine ihtiyacımız olacak," diye devam etti Cal, bizim maskaralıklarımızı görmezden gelerek. "Neden sen yapmıyorsun? Hep New York'ta yaşamak istemiştin."

Evet, ama bu daha önceydi.

Asla üniversiteye gidemeyeceğimi fark etmeden önceydi.

Yirmi üç yaşında hamile kalıp çocuk sahibi olmadan önce.

Bebeğin babası, ilişkisi olduğu kasabanın sahtekâr belediye başkanı için beni herkesin önünde terk etmeden önce.

"Dostum, sen neden bahsediyorsun? New York'ta yaşamaya gücüm yetmez." Bir kahkaha attım.

"Neyi karşılayacaksın?" Row konuşmaya karıştı, sesi karanlık, huysuz ve sürekli alaycıydı. "Nasıl olsa birini tutacağız. Kira ödemeyeceksiniz, çünkü bizim dairemizde yaşayacaksınız. Yiyeceklerle ilgileneceğiz, haftada iki kez kapına gelecekler. Sadece buzdolabını ve kileri temizlemeniz gerekiyor. Kamu hizmetleri de dahil. Senin için bazı idari işler ayarlayacağım ve seni şirketin maaşı-"

"Hayır." Boğazımdan panik içinde bir ciyaklama çıktı. "Senin başka bir yeğenin olmak istemiyorum."

Ambrose "Row" Casablancas çoğu insandan nefret ederdi, bu yüzden tamamen nefret etmediği birine rastladığında, onu hemen işe alma eğilimindeydi. Çocukluk arkadaşı Rhyland ile yolları ayrılmadan önce on yıl boyunca bu şekilde çalışmıştı. İş ortağı Tate ile iyi arkadaş olmasının nedeni de buydu. Instagram, TikTok, Facebook ya da X hesabı olmamasına rağmen Mama'nın yılda 250 bin dolar gibi çılgın bir rakama "sosyal medya fenomeni" olarak çalışmasına izin vermesinin nedeni de buydu.

"Sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum Dyl ama hayat şartların böyle bir egoya sahip olmana izin vermiyor," dedi Row umursamaz bir tavırla. "İşi kabul et."

Cal'ın nefesi kesildi ve ona vurduğunu duydum. "Row, ne göt herif ama."

Row, "Söz veriyorum bunu bu gece daha sonra söyleyeceğim ve ona daireyle birlikte yeni bir araba alacağım," diye mırıldandı.

Evet. Bu konuşmanın etkisinden asla kurtulamayacağım.

"Senin New York'taki daireni istemiyorum," diye çıktım. "Çocuk bakımını karşılayamam ve yirmi altı yaşında hayali bir işte çalışıp bekâr bir kadının hayatını yaşamayacağım." Ben şeker bebek değildim. Hayatta kendi yolumu çiziyordum, her ne kadar berbat bir iş yapıyor olsam da.

Row, "İnatçı ve mantıksız davranıyorsun," diye suçladı.

"Kendini beğenmiş ve kaba davranıyorsun."

Row homurdandı. "Bu yeni bir şey
olamaz." "Sevgin beni boğuyor," dedim.

"Bu tavrın hepimizi çileden çıkarıyor," diye karşılık verdi.

"Lütfen," diye araya girdi Cal. "Sadece... bunu bir düşün, tamam mı? Orada iş başvurusunda bulunabilirsin. Belki pazarlamayla ilgili bir şey?" diye parlak bir şekilde önerdi ve kardeşimin tekrar tenini öptüğünü duydum, bu da midemin öfke, kızgınlık ve bıkkınlık karışımıyla çalkalanmasına neden oldu. "Grav için çocuk bakımı bulacağız. Bir sürü seçenek var. Senin oradan çıkman gerek Dylan," dedi Cal yumuşak bir sesle. "Senin oradaki işin bitti. Annenin artık sana ihtiyacı yok. Nişanlandı, Tanrı aşkına. Kendine bakmanın zamanı geldi."

Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Hiç sadece kendimle ilgilenmemiştim. Hayatımı hep birilerine adadım, anneme ya da Gravity'ye.

"Hayır." Alt dudağımı ısırdım ve kafamda Jimmy'nin lanet kapısını tamir etmenin ne kadara mal olacağını hesapladım. "Şimdi izin verirsiniz, on dakikadan fazla oldu. Şimdiye kadar bitirmiş olmaları gerekirdi. Bayılma koltuğuma çekilmeliyim."

"Eğer kış bahçesindeki kanepeyi kastediyorsanız... yapmayın. Row ve ben son kaldığımızda onu vaftiz etmiştik."

"Cal," diye bağırdım.

"Ayrıca tüm mutfak, misafir odasını ve evdeki tüm duşları da," dedi Row tembelce. "Gerçekten, eğer insanların evin yüzeylerine domuz eti sürmesi fikri sizi rahatsız ediyorsa, tüm bu lanet evden uzak durun."

Telefonu suratlarına kapattım ve iki dakika boyunca aralıksız çığlık attım.

Eve geldiğimde, annem ve Marty artık oturma odasında Grinin Elli Tonu'nu canlandırmıyorlardı. Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Buzdolabının uğultusu dışında her yer karanlık ve sessizdi. Kendime bir bardak su doldurdum, lavabodaki bulaşıkları yıkadım ve merdivenlerden Gravity'nin odasına çıktım. Çiçekli pastel duvar kâğıtları, Marty'nin kendi elleriyle toplayıp en sevdiği mor tonuna boyadığı çocuk yatağı ve Grav'ın en sevdiği kitaplarla dolu beyaz raflarıyla çok değerliydi. Dağınık bir odaydı; tüylü halının ve küçük masasının üzerine saçılmış bilim setleri ve LEGO'lar, boyama kitapları ve her yerde izlenebilir harfler vardı. Her şeyimi Gravity'ye verdim. İsteddiği her şey olabileceğini bilmesini istedim.

Kalbim boğazımı tıkayarak yatağına doğru yürüdüm. Bitirdiğim her vardiyada, cebime attığım her bahşişte hep onu düşündüm. O benim sıradan, sıkıcı, tatminsiz varlığını daha yüksek bir amaca yükseltti.

Yerçekimi beni sabit tutan şeydi. Ayaklarımın altındaki sabit zemin.

Güzel kızım a bakarken, sıkı bir ceviz kıvrımını kulağının arkasına sıkıştırdım. Kulak kabukları bile mükemmeldi. Midemin çukurunda bir kahkaha fokurdadı, yutmadan önce yukarı doğru kıvrıldı. Gravity doğduğunda kızgın yaşlı bir adama benziyordu. Şimdi ise nefes kesiciydi ve kaçak babasının tam bir kopyasıydı.

Aynı isli, kıvrık kirpikler çok çarpıcı bir çift gözü çerçevesiyordu: koyu mavi halkalarla çevrelenmiş yeşil-sarı irisler. Parmağımın ucunu zarif, kalkık burnunun eğiminde gezdirdim ve kiraz kırmızısı dudaklarının minik bir gülümsemeyle kıpırdanışını izledim. Neyin hayalini kuruyordu? Büyüdüğünde ne olacaktı? Rüyalarımda -bugünlerde kendime çok az izin veriyorum- onun için kapı kapı dolaştığımı, kalbinin istediği her yüksekliğe ve hedefe ulaşmasına yardım ettiğimi hayal ettim.

Ona tüm bunları burada, Maine'in küçük Staindrop kasabasında verebilir miydim? Hani şu bir okulu, bir kreşi, sıfır umut vaadi olan ve neredeyse hiç sakini bulunmayan Staindrop'ta? Birkaç yıl önce inşa edilen yeni alışveriş merkezi ve gösterişli otel bile bu şirin sahil kasabasını olduğundan daha yaşanabilir hale getirmemişti.

Ya Grav da benim gibi mutlu olmadığı bir yerde sıkışıp kalır, mümkün olan yerine mevcut olanla yetinirse?

Eğilerek yanağına tüylü bir öpücük kondurdum, onu uyandırmamak için zar zor nefes alıyordum.

İyi uykular tatlı kızım, diye şarkı söyledi kalbim. Annen seni seviyor.

Çok saçmaydı ama bardağı taşıran son damla, yirmi dakika sonra sekiz saat sonra ilk kez işemek için külotumu indirmem oldu. Tuvalette oturmuş eski püskü pamuklu külotuma bakıyordum ve bej renginden başka bir renge sahip olmadığımı fark ettim. Ve gerçek bir iç çamaşırına sahip değildim. Artık eğlenceli kıyafetlerim de yoktu. Dışarıda giyebileceğim topuklu ayakkabılarım yoktu. Dışarı çıkacak arkadaşım yoktu.

Ucuz, yırtık pırtık iç çamaşırlarım tüm hayatımın mükemmel bir metaforuydu. Soluk, önemsiz, sonradan düşünülmüş, sönük, üzücü ve pratik bir şey.

İçim acıyarak daha fazlasını istediğimi fark ettim.

Hayat siyah ve beyazdan ibaret değildi. Ya göz kamaştırıcı Cannes fantezi kaçamakları ya da sıkıcı, hiç bitmeyen lokanta vardiyaları ve ev işleri. Şansımın bana sunduğu hayatı yaşamak zorunda değildim.

En son bir muhakeme hatası yaptığımda, bu hata kanepenin koluna yaslanmış, yanağımı yastığın üst kısmına bastırılmışken kırılan bir prezervatif şeklindeydi. Bunun sonucunda kızım oldu. Gravity'yi hayatın kendisinden daha çok sevmeme ve bu sözde hatanın sonucunu asla değiştirmeyecek olmama rağmen, hayatımın yörüngesi bu yüzden tamamen değişmişti. Hata yapmaktan korkan bir korkak haline gelmiştim.

Ama bu bir hataydı. Bu şehir. Bu iş. Bu amaçsız hayat.

Daha fazlasını hak ediyordum, Grav da öyle. Buraya her zaman geri dönebilirdim. Ama içimdeki vahşi, asi ve yeni canlanan bir şey bana bunu yapmayacağımı söylüyordu. Bir kez özgür kaldığımda, kaçmayı bırakmayacaktım. Yıllar süren bir komadan yeni uyanmış gibi hissediyordum. Sanki çamurlu bir havuzun dibinde oturduktan sonra hava almaya çıkmış gibiydim.

Aceleyle lavabonun kenarından telefonumu aldım ve daha sifonu çekmeden Cal'ı aradım.

"Dot?"

"Lütfen teklifimizi kabul ettiğini söyle."

"Teklifinizi kabul ediyorum."
"Attagirl."

Chapter TWO

DYLAN

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin." Alnımı direksiyona vurdum, atkuyruğum hayatımın geri kalanına uyacak şekilde dağıldı.

Dikiz aynasından Grav'ın ağzının açık kalmasını, gözlerinin ay kadar büyük ve geniş olmasını izledim. Araba koltuğuna oturmuş, tombul penis görünümlü pembe oyuncak Bay Mantar'a sarılmıştı. O şeye umutsuzca bağlanmıştı. Cal'ın bana hediyesi olan bu şey bir şekilde yeni yürümeye başlayan çocuğumun geçiş nesnesi olmuştu.

"Anne!" diye mırıldandı. "Büyükannem duyunca çok kızacak."

"Ona söylemezsen annenin gazozunu içmene izin veririm." Ona bir kutu kola ile rüşvet verdim.

"Tamam!"

New York'taki yeni başlangıcımız, Row'un Beşinci Cadde'deki binasına bile gidemeyen bozuk bir araç ve korna çalıp bana bağırarak yirmi arabalık bir kuyrukla başlamıştı.

Anahtarlarımı karıştırıp motoru çalıştırmaya çalıştım. Jimmy komplo kurmaya karar verdiğinde Row'un kapalı otoparkının kapısından tam on adım uzaktaydım.

"Uyan, uyan, uyan." El frenini kaldırdım, sonra indirdim, sonra tekrar kaldırdım. Öfke beni boğuyordu. Bu lanet araba.

Jimmy'yi iki yıl önce satın aldığım, Row'un üstün ikinci el Silverado şeklindeki sadakasını kabul etmediğim için kendimle gurur duyuyordum, üzerinde zaten yüz bin mil vardı ve saatte kırk milin üzerinde gittiğim rüzgarda dans etme eğiliminde olan paslanmış kapıları vardı. Ama kitabının beş yüz dolar altındaydı ve bu pazarlığa karşı koyamadım. Bu bana Grav'ın yüzme dersleri ve anaokulu öğretmeninin önerdiği aylık kitap aboneliği için para bıraktı. Şimdi yaptığım hatayı görüyordum. Kontağı tekrar çevirmeye çalıştım. Nada. Jimmy, Armie'den daha ölüydü.

Hammer'ın kariyeri.

Kulaklarımın arasında bir korna sesi daha gürledi. Yol magandaları yumruklarını camlarından dışarı sallayarak küfürler savuruyor ve diğer şeride geçmeye çalışıyorlardı.

"Çek şu eski hurdayı yoldan, pislik." "Düz vites kullanmayı öğren, pirinç boku."

"Şu kadının kıcını gördün mü? Haftanın herhangi bir günü benim sopama binebilir."

Yüzüm ateşle doldu. Neden ben? Hayatın bana daha az ders ve daha çok para göndermesini diledim.

Arabadan çıktım, arkamdaki öfkeli sürücülerini izlerken boynumu bükerek en az psikopat görünen ve arabamı park kapısına doğru itmeme yardım etmeye ikna edilebilecek olanları ölçmeye çalıştım.

Gravity, pembe Skechers'ıyla önündeki yolcu koltuğunu tekmelerken, "Anne, inmek istiyorum," diye inledi.

"Bir dakika içinde tatlım." "Çok heyecanlıyım."

Daha fazla korna sesi. Daha fazla küfür. Beşinci Cadde dört şeritli bir caddeydi, bir yanında orta katlı binalar, diğer yanında Central Park vardı. Bir şerit otobüsler içindi ve bir şerit de kamyonlarla doluydu. Geriye iki şerit kalıyordu ve ben şu anda onlardan birini kapatıyordum.

"Arabamı bu kapıya götürmek için yardıma ihtiyacım var." Kollarımı binanın genel yönüne doğru salladım. Lacivert eşofmanımın ve bol anne kotumun altında terliyor ve kaşınıyordum. Saçlarım darmadağındı. Eğer ağlayan biri o l s a y d ı m , ağlardım.

"Senin sorunun gibi görünüyor." Hemen arkamdaki sürücü camından balgam tükürdü.

Artık Maine'de olmadığım kesin.

"Tabii parasını ödemek istemiyorsan." Şoför bana minnettar bir bakış attı.

"Elbette." Kalçamı çıkardım ve ona tatlı tatlı gülümsedim. "Taşaklara diz çökmeyi ve enayi yumruklarını kabul ediyor musun?"

"Orospu," diye mırıldandı, camını bana doğru çevirerek.

"Anne!" Yerçekimi daha yüksek sesle çığlık attı. "Dışarı çıkmak istiyorum. Dışarı. Dışarı çıkmak. Dışarı." "Bir saniye tatlım."

"Soda istiyorum!"

Titreyerek arka cebimden telefonumu çıkardım. Annemi ya da Row'u arayamazdım, bunu tek başıma yapmak için çaresizdim. Dokunduğu her şeyde başarısız olan, muhtaç, çırpınan, tren enkazı bir kadın olmamak için çaresizdim.

Bunun yerine sigorta şirketini aradım, tüm vücudum kurdeşen döküyordu.

Bu bir hataydı. Buraya hiç gelmemeliydim. Cidden, ne düşünüyordum ki ? Memleketimde annemle yaşarken bile hayatımı idare edemiyordum; New York bana yirmi beden büyük geliyordu.

Bagajımın arkasında ileri geri volta atıyor, bir temsilcinin çağrısına cevap vermesini bekliyordum ki Jimmy'nin arka kapısı açıldı. Ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Grav sekiz saatlik yolculuktan sonra canına tak etmiş, koltuğunun kemerini kendi başına çözmüş ve şimdi kayarak dışarı çıkıyor, işlek yolda kıcının üstüne düşüyor ve bir sonraki şeride yuvarlanıyordu.

"Tanrım!" Telefonumu yere düşürerek histerik bir çığlık attım.

Kızım titrek dizlerinin üzerinde doğruldu, yüzünde korkmuş bir ifade vardı. Hareket halindeki arabaların içine doğru tökezledi ve dehşete düşmüş bakışlarla beni aradı. Bacaklarımın beni ona doğru götürdüğü anlarda tüm hayatımın gözlerimin önünden geçtiğini görünce, üzerine atlayıp onu korkutarak trafiğin en yoğun olduğu saate sokma dürtüsüne çaresizce direndim.

Birdenbire - ve görünüşe göre hiçbir yerde yokken - uzun boylu, geniş, gök gürültüsü gibi bir insan Gravity'yi tek eliyle kavradı, onu koltuk altına sıkıştırdı ve

O bir futbol topuydu ve güvenli bir yere gitmek için kaldırıma fırladı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ciğerlerimde sıkışan tüm havayı öksürerek çıkardım.

Ölebilirdi. Neredeyse ölüyordu. Benim aptalca dikkatsizliğim yüzünden.

Gözlerimi kırıştıtararak çocuğumu tutan adama doğru sendeledim. Daha doğrusu, onu ayak bileklerinden asan ve sanki yeni yırtılmış bir piñata gibi vücudunu hafifçe sallayan adama. "Şeker nerede?" Derin, karanlık ses tonu gürledi. Onun için bebekçe konuşmak yoktu. "Sende biraz olduğunu biliyorum. Oynama."

"Oynamıyorum!" Yerçekimi kıkırdadı, kollarını sallayarak havayı tekmelemeye çalıştı. "Hepsini buraya gelirken yedim."

Snitch.

"Sanırım o zaman seni yemem gerekecek."

Bir kıkırdama daha. "Hayır, Rhyrand Amca. Annem sana izin vermez! Beni seviyor!"

Kalbim sonunda yavaşladı. Nemli ellerimi tişörtüme sildim ve kaldırımda onlara katılırken umursamaz bir tavır takındım.

Onlar benim kızım ve Rhyland Coltridge'di.

Rhyland Coltridge kardeşimin en iyi arkadaşıydı.

Bir erkek-fahişe.

Tanrı'nın bugüne kadar yarattığı en iyi şey olduğunu bilen ukala bir piç. Prada takım elbise giymiş, ahlaksız, bencil bir iş parçası.

O eserin bir başyapıt olması çok kötü.

Rhyland "işlevsiz "e "eğlence" katıyordu. Çarpıcı dış görünüşü sayesinde tüm hatalarını affettiren bir baş belasıydı. Prenslere özgü özellikleri arasında 1.80 boyunda bronz, gergin, kusursuz kaslı bir vücut, ucsuz bucaksız bir buğday tarlası renginde altın sarısı saçlar ve en parlak zümrütler kadar yeşil ve parlak gözler vardı. Acımasızca keskin çene çizgisi, karikatürize edilmiş yüksek elmacık kemikleri ve dolgun dudaklarından düz burnuna kadar onunla ilgili her şey mükemmelliği haykırıyordu.

Ve birbirimizden nefret ediyorduk.

Aslında, ne bana ne de bir başkasına karşı güçlü duygular besleyecek kadar bok toplayamıyordu. Ondan nefret etmemin nedenlerinden biri de buydu. Göğsünün içinde bir kalp olmadan da yaşanabileceğinin yaşayan, nefes alan bir kanıtıydı.

"Merhaba, Rhyland." Sahte kabadayılığımı süslü bir şapka g i b i takarak ona doğru yürüdüm.

"Merhaba, sık kafalı," diye ses çıkarmadan karşılık verdi, çocuğumu koluna aldı ve sıkılmış bir bakışla bana baktı. Boynunda düz siyah bir zincire takılı madeni bir kolye vardı. Hâlâ öyle. Ergenliğimizden beri bu şeyi yanında taşırdı. Ne anlama geldiğini sorardım ama hiç umursamamıştım.

"Çocuğumun önünde ağzından çıkana dikkat et," diye uyardım onu soğukkanlılıkla. Gravity neşeyle kıkırdayarak, "Annem arabada 'siktir' dedi," dedi. Hain.

"Buna hüsnükuruntu denir, evlat." Rhyland yırtıcı bir köpek gülümsemesiyle kemiklerimi dondurdu.

Seksi bir çocuk değildi. Yarı Viking, yarı Hozier seksiliğindeydi.

Korna sesleri yoğunlaşarak devam eden uzun bir gürültüye dönüştü. İkimiz de görmezden geldik.

Rhyland bana alaycı bir bakış attı. "Kendini topla, Casablancas. Çocuğun ölebilirdi." Alay etti. "Hazır başlamışken onu geri götür. Ben bebek bakıcısı değilim."

Resmen ve sonunda kendimi kaybetmem için tek gereken buydu.

Starbucks kafeini ve şüpheli derecede soğuk benzin istasyonu sosislilerinin sponsorluğunda on işeme molasıyla noktalanın sekiz saatlik yolculuk değil.

Jimmy'nin otoparka üç metre kala ölmüş olması da değil.

Parasız, işsiz, bekâr ve çocuk büyütüyor olmam değil, her ne kadar zamanın yarısında kendimi hâlâ çocukmuşum gibi hissetsem de.

Komşum olacağının farkına bile varmamıştım, çünkü Row ve Cal'ın dairesi Rhyland'ın evinin bir kat altındaydı. Her zaman yakın olabilmek için böyle planlamışlardı.

İşte bu.

"Senden ebeveynlik tavsiyeleri almaya başladığımda cehennemde soğuk bir gün olacak." Grav'ı kollarımın arasına aldım, ses tellerimin bir çığlıkla yırtıldığını hissettim. "Bağlanmıştı. Kemerini nasıl çözeceğini bilecek kadar zeki olması benim suçum değil. Buraya korkunç bir yolculuk yaptık. Arabam bozuldu. Trafiği engelliyor. Sigorta şirketi cevap vermedi. Üç gündür uyumadım. Bu arabayı tamir edecek param bile yok-"

"Sanırım Row'un son hayırsever vakasısın ve onun dairesinde yaşayacaksın," diye kaba bir şekilde araya girdi Rhyland, saatine bakmak için bileğini çevirdi. Gününe devam etmeye hevesli görünüyordu. Sanki benim çöküşümde ilk sıradan yer kapmaktan başka yapacak daha iyi bir işi varmış gibi.

Tanrım, ondan nefret ediyordum. O kadar çok acı veriyordu ki. "Ben kimsenin hayır kurumu değilim."

"Denemeden eleştirme. Charity adında bir striptizci olmak tüm finansal sorunlarına çözüm olabilir."

"Sen bir domuzsun," diye hırladım.

Göz kırptı. "Oink, oink." Ve sonra, görünüşe göre birbirimizi ateşe vermek sadece benim gündemimde olduğu için, onun değil, ekledi, "Hadi. Şu arabayı insanların yolundan çekelim."

"Yardımlarını istemiyorum."

"Ne tesadüf. Yardım etmek istemiyorum." Yine şeytani bir sırıtışla gömleğini sıyırıp damarlı, kaslı kollarını ortaya çıkardı. "Ne yazık ki sen benim en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşisin ve seni ve çocuğunu bir taksi şoförü tarafından bıçaklanmaya terk etmeyecek kadar edepliyim."

Sürücü kapısını çekerek açtı ve anahtarı göbeğinde çevirerek içeri girdi. "Işıklar çalışıyor, yani sorun aküde değil. Muhtemelen bujilerdendir. Bu şey kaç yaşında?"

"Senin kadar eski değil." Kaç yaşındaydım, beş mi? Kim böyle konuşur ki?

Cebinden telefonunu çıkararak kaşlarını çatı ve beni görmezden geldi. "Birkaç dakika içinde bir toplantım var ama daha sonra oto tamircisine gidip tamir ettireceğim. Bu arada ben de arabayı garaja iteyim."

"Uh, tamam."

"Önce bavullarınızı çıkarsanız iyi olur. Garaj asansörü küçük ve çok uzun sürüyor."

Bana yardım etmesinden nefret ediyordum. Söz konusu yardımı kabul edecek kadar yıpranmış olmamdan nefret ediyordum. Ve tüm bunlar olurken berbat görüldüğüm için de nefret ediyordum.

Rhyland arabadan indi, altı valizimi ve spor çantamı kaldırıma fırlattı ve iri yapılı bir Amazon teslimatçısını durdurarak arabamı binanın otoparkına itebilmesi için şeridi boşaltmaya ikna etti. İkisi de bagajı iterek yeraltı garajına yuvarladılar. Yerçekimi'ni bir bavulun üzerine oturttum, bacakları bavulun sapına basıyordu ve kelebek şeklindeki kılıfıyla iPad'ini onun ellerine bıraktım. Kulaklarına kedi kulaklı kulaklıklarını taktım. Caitie'nin Sınıfını görünce yüzü aydınlandı. Sonra gidip bozuk telefonumu yoldan aldım.

Aşağılanma ve utanç karışımı bir duyguyla Rhyland ve teslimatçının çalışmasını izledim. Araba güvenli bir şekilde garaja girdiğinde, Rhyland lobide yeniden ortaya çıktı. Çok daha az üzgün görünüyordu-

Kumlu saçlarının ipeksi bir teli erkek topuzundan kurtulup gözünün üzerine düşmüştü. Elmacık kemikleri pembeleşmişti. Bize yaklaştığında neredeyse kendimi kötü hissediyordum. Ona teşekkür etmek için ağzımı açtım.

"Çocuğun elinde penis tutmasının bir nedeni var mı?" Bakışlarını bavulun üzerinde Bay Mantar'a sarılmış, bir yandan da dikkatle gösterisini izleyen Yerçekimi'ne çevirdi.

Çocuğa. Ondan sanki düzeltilmesi gereken bir sorunmuş gibi bahsediyordu.

"O bir penis değil. O Bay Mantar," diye kibirli bir şekilde düzelttim.

Bana donumu tutuşturmakla tehdit eden yarım ay sırtışıyla noktalanan düz bir bakış attı.

Şu anda ondan nefret etmeme rağmen, Rhyland Coltridge'e karşı hep bir şeyler hissetmişim.

A bir-an-önce-sizin-için-her-dörde-girmekten-mutlu nazik
bir şey.

Bu da belli ki pek yardımcı olmamıştı.

"Bu uzun bir hikâye, tamam mı?" Kızımı tekrar kucağıma aldım ve başını boynuma yasladım. "Her neyse, yardımın için teşekkürler. New York'un en sevilen sikici çocuğu olmaya geri dönebilirsin." Grav'ın duymaması için son kelimeyi sessiz bir şekilde ağzımdan çıkardım ve elimle onu uzaklaştırdım.

"Seks işçisi olduğum için beni utandırıyor musun?" Saçından bir ton daha koyu olan kalın bir kaşını kaldırdı.

"Hayır. Seni bir pislik olduğun için utandırıyorum."

"Neden? Tarihe bakılırsa en sevdiğin erkek tipi bu." Kaba bir şekilde kıkırdadı.

1-10 ev sahibi takıma.

Eski sevgilim Tucker kesinlikle yürüyen, konuşan bir prezervatif reklamıydı.

"Biliyorsun, Rhyland." Kalçamı uzun bir bavulun üzerine koydum, kendimden emin ve soğukkanlı görünmek için vücudumdaki tüm oyunculuk becerilerini topladım. "İngilizce'de senden ne kadar nefret ettiğimi anlatmaya yetecek kadar eşanlamlı kelime yok."

Bu, ona duyduğum arzuyla çelişmiyordu. Aynı zamanda üç Valium ve koca bir mango limonlu cheesecake arzuluyordum ve hâlâ bunların beni yok etme gücüne sahip olduğunu biliyordum.

"Gurur duydum." Bir elini göğsüne götürdü ve eğilerek selam verdi. "Sana karşı hissettiklerimi anlatacak bir kelime olduğunu sanmıyorum ama

küçümseme ve tamamen can sıkıntısı."

"Kayıtsız," diye yardımseverce teklif ettim.

Parmaklarını şıklattı ve beni işaret etti. "Gördün mü? Ve herkes senin sadece güzel bir yüz olduğunu düşünüyor. Dylan Casablancas, yürüyen bir sözlük, bayanlar ve baylar."

"Bundan tek anladığım güzel olduğumu düşündüğün ve aynı fikirde olsam da hiç şansın yok. Eziklerle çıkmaktan bıktım."

"Bu biraz zor bir durum, tatlım."

"Neden?"

"Ezik olmayan birinin sana sahip olacağından şüpheliyim."

Tam Manhattan'daki ilk saatimde kardeşimin en iyi arkadaşına saldıracağımı düşünürken, gerçek hayattaki bir kovboy tarafından bölündük. Yanında başka bir takım elbiseli adamla birlikte bize doğru ilerliyor ve el sallıyordu.

"Nasılsın, Coltridge."

Adam, Western şapkası, süslü gömleği, kovboy çizmeleri ve yıpranmış kot pantolonuyla New York'a, BDSM kulübündeki bir Disney prensesi kadar yabancı görünüyordu. Bizi -bavulları, Gravity'yi, beni ve Rhyland'ı- görünce yutkundu; geniş ağzı keyifli bir sırıtışa dönüştü. Altmışlı yaşlarının başında ve formda görünüyordu. Evlilik parmağında kalın bir altın yüzük parlıyordu.

"Marshall," diye karşılık verdi Rhyland rahat bir gülümsemeyle, ama boğazını temizlediğini fark ettim. "Erkencisin."

"Erken kalkan yol alır." Adam göz kırptı, bizden birkaç adım ötede durdu ve uzun boynuzlu tokasını gösterdi. "Ne güzel bir manzara, değil mi? Rhyland Coltridge, senin evlenmiş bir adam olduğunu bilmiyordum. Hem de bir çocukla. Bu kesinlikle benim kitabımda sana brownie puanı kazandırır."

Ne dedin?

Mikroskop kullansa bile Rhyland'la aramızda kaybolmuş bir aşk bulamayacağını açıklamak için ağzımı açtığımda, ikincisinin iyi huylu bir şekilde kıkırdadığını duydum.

"Bir kitabı asla kapağına göre yargılama, Bruce."

Dehşete kapıldım, ardından Rhyland'ın kolu omzuma dolandı. Bir heykel gibi donup kaldım, gözlerim tüm yüzümü kapladı. Taylor Swift adına burada neler oluyordu?

"Peki burada kim varmış?" Bruce, ayaklarını bavuldan sarkıtarak Bay Mantar'a sarılan Gravity'nin üzerine titredi. Neyse ki

ayırt edilemeyecek kadar sert bir şekilde sıkıyordu.

"Bu Yerçekimi." Rhyland dokunuşunu tokatlayarak uzaklaştırmama aldırmadan kolunu omzumdan usulca çekti ve kızımı kucağına alarak göğsüne yaklaştırdı. Ona doğru sıırttı. Gravity'nin gözleri hâlâ kayıtsızca ekrana yapışmıştı. "A.k.a. hayatımın ışığı."

"O zaman Karanlık Çağ'da yaşıyor olmalısın," diye mırıldandım nefesimin altında, kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Rhyland bana öldürücü bir bakış fırlattı.

"Bruce Marshall." Adam sıcak bir gülümsemeyle bana elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum hanımefendi. Siz kimsiniz?"

"Hanımefendi değil." Elini elime almak için kollarımı çözdüm. "Tanrı'ya şükür Bayan Coltridge de değil."

Bruce Marshall'ın gülümsemesi buharlaştı ve Rhyland bir kahkaha atarak aramıza girdi. "Henüz değil demek istiyor," diye açıkladı. "Ama senin de anlayabileceğin gibi, evlenmek için sabırsızlanıyoruz."

Bruce'un bakışları çıplak parmaklarıma kaydı. "Ben yüzük falan görmüyorum." Rhyland ne yapıyordu? Daha da önemlisi, bunu neden yapıyordu?

Rhyland onun sırtını yavaşça sıvazladı. "Bütün sürprizlerimi mahvetme, Brucey oğlum. Ona verdiğimden daha farklı bir şey istedi. Memnun etmesi zor bir kadındır."

"Hayır," dedim. "Sen sadece yatakta berbatsın."

Bruce'un gözleri kızımdan bana doğru kaydı. O anda onun yargısını gördüm. Evlilik dışı bir çocuk sahibi olmanın yanlış bir şey olmadığını bilsem de -özellikle de terk edilen ben olduğum için- yine de kendimi çıplak ve savunmasız hissediyordum.

"Yerçekimi benim değil," diye açıklamak için acele eden Rhyland onu elimden aldı. "Yine de her açıdan benimmiş gibi hissediyor."

Ne kadar saçmaydı. Rhyland çocuklara katlanamazdı ve aslında Gravity ve Serafina etraftayken her zaman odanın diğer tarafında olmaya çalışırdı. Yerçekimi bile ona "sizi tanıyor muyum efendim?" der gibi bakıyordu.

Bruce dönüp Rhyland'a sıcak ve onaylayıcı bir bakış attı ve yavaşça başını salladı. "Mecbur kalmadıkça ekstra sorumluluklar üstlenecek bir adam olduğunu düşünmemiştim."

Rhyland esrarengiz bir şekilde, "Benim ve karakterim hakkında hâlâ bilmediğin çok şey var," diye cevap verdi. Pislik herif beni otobüsün altına atmakla kalmamış, aynı zamanda arabayı birkaç kez ileri geri sürerek vücudumda patinaj izleri bırakmayı da ihmal etmemişti. Neden dişlerinin arasından yalan söylüyordu?

"Doğru olanı yapıyorsun evlat." Bruce, Rhyland'ın omzuna vurdu. "İyi bir aile babasına saygı duyarım. Ben de öyleyim. Hakkımdaki Forbes makalesini okudun mu bilmiyorum ama çalışanlarımın yüzde yetmiş üçü benimle aynı Pazar ayinine katılıyor. Kuşlar birlikte uçar, değil mi?"

Rhyland ısıt ısıt gülümsedi ve ben de onun oyununu anlamış oldum.

Gülmemek için alt dudağımı ısırđım. Rhyland "dinsiz" kelimesine "sıcak" anlamını katmıştı. Adam o kadar günahkârdı ki, bir kiliseden üç milden daha az uzaklaşırsa alevler içinde kalacağından emindim. Günlük işi para için kadınlarla çıkmak ve onları becermekti. Ve bunu zevkle yapıyordu. Bu bölgede oy vermek için kayıtlı olanlardan daha fazla kadınla yattığını tahmin ediyorum. Ve tam burada ve şu anda gösterildiğı gibi, hedeflerine ulaşmak için yalan söylemekten, aldatmaktan ve hile yapmaktan çekinmiyordu.

"Kesinlikle haklısınız efendim. Tek eşliliğe ve çocuklara benden daha fazla düşkün kimse yoktur," diye geveledi Rhyland, sesi ballı bir tehdide dönüşmüştü.

"Pekâlâ." Bruce ellerini birbirine sürttü. "Ben gidip senin önerdiğin o şık kafede rahatıma bakayım ve şu kibirli hamur işlerinden bir tane yiyeyim, sen de küçük hanımın bavullarını yukarı çıkarıp bana katılmasına yardım et. Aceleyle gerek yok, tamam mı? Önce aile."

"Kendimi onlardan koparmaya çalışacağım." Rhyland abartılı bir şekilde iç çekti. "Ama bu zor olacak."

"İşleri hızlandırmak için seni her zaman pencereden atabilirim," diye önerdim neşyle.

Rhyland bana dirsek attı.

Bruce ve yardımcısı sallana sallana yolun aşağısındaki popüler bir kafeye doğru ilerlediler. Onlar kapının arkasında kaybolur kaybolmaz Rhyland, Gravity'yi sanki radyoaktif patlayıcılardan yapılmış gibi ellerime geri itti.

"Konuşmamız gerek." Spor çantalarını omuzlarına aldı ve geri kalan valizlerimi binanın ana girişine doğru sürükledi.

Çarpıcı beyaz kemerleri ve sütunlarıyla savaş öncesi orta katlı bir binaydı. Lobide gri damarlı siyah-beyaz kireç taşı vardı ve insansız ön büro ve posta kutuları şık, siyah boyalı ahşaptan yapılmıştı. Asansörler eski tarzdı, ahşap kapıları çevreleyen siyah ferforje demir bir kafes vardı. Burası Avrupai bir havaya sahipti ve bu yolculuğa başladığımdan beri ilk kez başım dönüyordu.

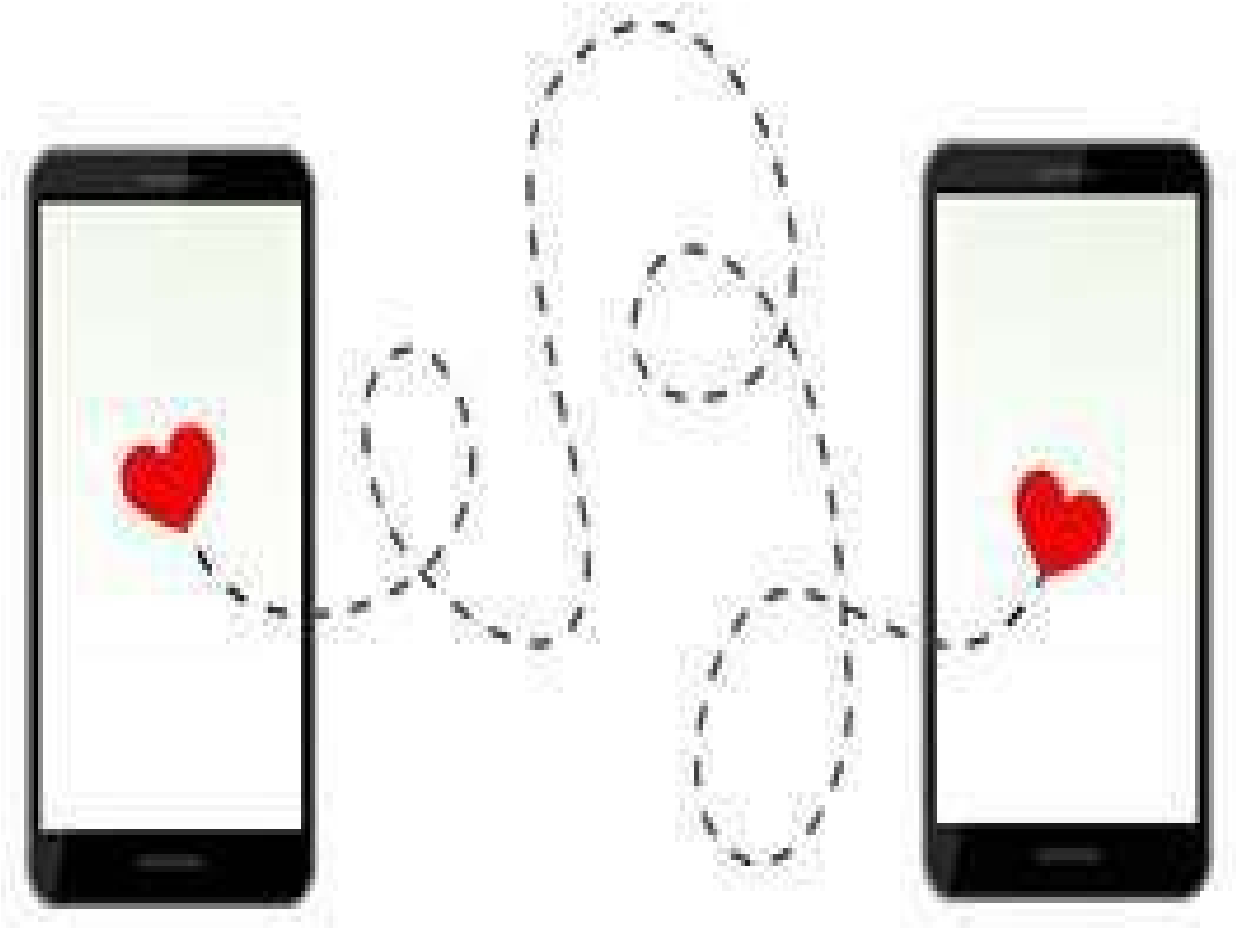
"Lütfen." Şakaklarıma masaj yaptım. "Daha fazla konuşmak yok."

"Annenin başı ağrıyor," diye mırıldandı Gravity tatlı tatlı, iPad'ini göğsüme tüneyecek şekilde ayarlayarak.

Annenin de gerçekten çişe ihtiyacı vardı. Ve yemek yemeye. Ve üç mimozanın tadını çıkarmaya. "Annenin Rhyland Amca'ya büyük bir iyilik yapması gerekiyor." Rhyland'ın

Kurt bakışları beni kasıtlı olarak kötü bir niyetle sabitledi, hışırtılı sesi tatlı yaz yağmuru gibi omurgamdan aşağı aktı. Gözlerimiz buluştu ve yanan bir kibrit gibi tüm lobiye ateşe verdi. "Ve değişiklik olsun diye doğru seçimi yapsa iyi olur."

Chapter THREE

RHYLAND

Dylan, Gravity'nin başının üzerinden sessizce, "Siktir et," diye mırıldandı, onun tatlı dudaklarının arasındaki her sesli harfi telaffuz ederek.

"İşte benim narin çiçeğim." Alaycı bir şekilde sııttım ve boğazıma düğümlenen histeri yumağını yutmaya çalıştım.

Bruce Marshall en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiyle birlikte olduğumuzu düşünüyordu. Bu fikir karşısında ereksiyon olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Beni. Bir aile babası. Hesaplandı. Şimdiye kadar ondan gelen ilk ilgi işareti. Bu da maskaralığın devam etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bu şansı tepemezdim.

"Nişanlınmışım gibi davranmıyorum, Rhyland," diye açıkladı Dylan.

"Sadece..." Şakaklarıma masaj yaptım. "Fikri çarpıtmadan önce dinle, tamam mı?"

Zaten işe yaramaz bir eski sevgilisi var. Bu iyiliğe karşılık ona sunabileceğin hiçbir şey yok.

Asansör geldi ve paslı kapıları iterek açtım, Dylan ve kızı için kapıyı açık tutmadan önce bavulları ve spor çantalarını içeri fırlattım. Dylan içeri girdi, hâlâ bana deliymişim gibi bakıyordu. Kendisini savunmak gerekirse, az önce ona sadece düşük bütçeli romantik filmlerde mantıklı olabilecek bir şey teklif etmişim.

Tüm ergenlik dönemimi bu kızıdan uzak durarak geçirmiştim, ancak dün Row'dan küçük kız kardeşinin binaya taşındığına dair bir telefon aldım. Muhtemelen büyürken onu ne kadar yakından izlediğimin farkında olmadığı için benden ona göz kulak olmamı istedi.

Dylan'a göz kulak olmak hayal gücümün sınırlarını zorlayan bir ceza değildi. Onu dinlerken kendimi doğrudan hareket halindeki bir yük treninin raylarına atmak istiyordum.

Ve şimdi onun sadece benden hoşlanıyormuş gibi davranmasını değil, aynı zamanda geleceğini benimkine bağlayacağına insanları ikna etmesini istiyordum.

Asansörün kapıları kapandı. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım.

"Bak, eminim bir sürü sorun vardır."

"Yok." Dylan çantasını açtı, bir parça sakız çıkardı ve bana uzatmadan ağzına attı. Misket limonu ve vişne kokusu küçük alanı doldurdu. "Hem de hiç. Çünkü bu saçmalığı kabul etmiyorum."

"Ama-"

"Bu bir Hallmark filmi değil ve sen de Nicholas Galitzine değilsin."

"Yavaş ol bakalım." Teslim olmak için avuçlarımı kaldırdım. "Sanırım hem benim hem de Nicholas Galitzine'in sıradan bir film için fazla iyi olduğumuz konusunda hemfikiriz-"

"Cevabım hayır."

Tamam. Zor bir kalabalık. Benden nefret etmesine neden olacak bir şey yapmışım ama bu çok uzun zaman önceydi. Fil hafızası da neyin nesiydi? Bu sabah kahvaltıda ne yediğimi hatırlayamıyordum.

Oh, bekle. Evet, hatırlıyorum. Sıcak yoga sınıfımdaki sarışın.

"Olay şu." Dudaklarımı yaladım. "Bruce, App-date adlı start-up uygulamam için potansiyel bir yatırımcı. Eğer onun yatırımını alırsam, bu bana devasa bir bütçe, ağız sulandıran bir kerelik maaş çeki ve bağlantılar sağlayacak. Marshall çok güçlü bir adam. Onu Shark Tank'ten tanıyor olabilirsin. Son sezondan?" Umutla ona baktım.

Omzunun üzerinden bakıyormuş gibi yaptı. "Oh, benimle mi konuşuyorsun? Gerçekten yayın izleyen bir boomer ile konuştuğunu sanıyordum.

istasyonlar."

İçten içe inledim. Dylan akla gelebilecek her yönden sorunluydu. Yürek sızlatan bir güzelliğin ölümcül bir bileşimiydi - sisteminize iyi bir viski gibi sızan, kemiklerinizi sıvı ve sağduyunuzu seyrek hale getiren türden bir güzellik - kırbaç gibi zeki, alaycı, inatçı ve bir hataya kadar duygusal. Hiçbir filtresi, çekingenliği ve insanların onun hakkında ne düşündüğü konusunda verecek hiçbir siki yoktu.

Çocukken bile her şey onu ağlatırdı. Yaralı hayvanlar. Kafeteryada tek başına öğle yemeği yiyen insanlar. Super Bowl reklamları. Her şeyi aynı anda, canlı renklerle hissedirdi. Buna karşın ben hiçbir şey hissetmezdim. Hiçbir zaman. Kendi seçimimle. Yağ ve su gibiydik. Siyah ve beyaz. Sosisli sandviç ve gerçek et. Anladın sen onu.

"Dinle-" diye başladım.

Asansör pırıldadı ve kapılar yana doğru kaydı. Bavulları kaptım ve bir belboy gibi onu takip ettim. Koridorun ortasında durdu, beklentiyle bana bakıyordu. Buraya daha önce hiç gelmediğini fark ettim. Ne Row'un dairesinde ne de muhtemelen New York'ta. Kardeşini ve Cal'ı ziyaret etmek için yaptığı birkaç Londra seyahati dışında Dylan dünyayı pek görmemişti.

"Bu kapı." Çenemi sağ kapıya doğru salladım.

Çenesini gururla yukarı kaldırdı ve ikimiz de yanaklarını boyayan kıpkırmızı rengi görmezden geldik.

Dylan kapıyı açtı ve inanamayarak öksürdü. Evet, burası oldukça temizdi. Yerçekimi heyecanla ciyakladı.

"Vay canına! Büyük pencereler!" Annesinin kucağından kurt gibi sıyrıldı. Küçük kız kulaklıklarını yere bıraktı ve keşfetmek için koridora fırladı.

Dylan'a dikkatle bakarak bavulları içeri taşıdım.

Alnı sıkıntıyla kırıştı. "Ah. Özür dilerim." Kaşları çatıldı ve omzundaki Target çantasını alıp karıştırdı ve elime beş dolarlık bir banknot sıkıştırdı. "Teşekkür ederim, efendim. İyi günler dilerim."

Bana bahşiş verdi. Bu az önce oldu.

Yalan söyledim. Ona karşı kayıtsız değildim. Onu öldürmek istiyordum.

Yavaşça. Metodik olarak. Birkaç gün boyunca.

Sessiz, düşmanca bir bakışmaya girmiştik. Geri çekilmemi bekledi. Çekilmeyecektim, o lanet çemberi daraltmadan önce. Bruce Marshall'ın, karısı benim uygulamayı Ashley Madison 2.0'a dönüştürecek adı bir oyuncu olduğumu düşündüğü için anlaşılmayı geciktirdiğini biliyordum. Haksız da sayılmazdı. Adı herifin tekiydin. Bununla da gurur duyuyordum. Bir kadın avcısı, bir sürtük, **b i r** seks bağımlısı. Adını siz koyun.

Ama artık kibar toplumun seçkin bir üyesiymişim gibi davranma şansım vardı, aksine toplumun çöküşünün temel direklerinden biriydim. Ve bunun sonucunda iğrenç bir şekilde zengin olacaktım. Dylan tam bir paketti: tombul yanaklı bir çocuğu olan genç bir anne.

"Finans sektöründe çalışan, 1.80 boyunda, mavi gözlü bir adamla geçici olarak nişanlanmak istemez misin?" İkna ettim.

Omzumun arkasından kayıtsızca baktı. "Elbette. Nerede o?" Sinir bozucu.

"Benim." Başparmağımı göğsüme soktum.

Homurdandı. "İyi gününde altı üç yaşındasın, dostum. Ayrıca, o şarkıyı biliyorum. Finans sektöründe çalışmıyorsun."

"Eğer benim için her şeyi berbat etmezsen, etmek üzereyim."

"Ayrıca vakıf fonu bebeği de değilsin," diye devam etti.

Cazibeme karşı bağışıklığı olan tek heteroseksüel kadından bir iyilik istemek benim şansımdı.

"O hurda arabayı kullanırken, ampul değiştirirken, buradaki işleri hallederken sana yardım edecek birine ihtiyacın olacak," diye belirttim, avlu kapılarının etrafında amaçsızca dolaşıp nasıl açılacağını bulmaya çalışırken ona panjur kumandasını uzattım. "Yani, kabul edelim Dyl. Berbat durumdasın."

"Kendi başıma idare edebilirim-"

"Yine de yapabilir misin?" Dişlerimi birbirine vurdum. "Row ve Cal çoğu zaman burada olmayacaklar. Annen ta Maine'de. Etrafında hiç arkadaşın yok. Akran yok. Burada geçirdiğin ilk saate bak, Tanrı aşkına." Kapıyı işaret ettim. "Grav'ı kurtarmak için orada olmasaydım ne olurdu? Arabanı garaja itmek için? Bavullarını taşımak için? Kabul et. Şu anda birbirimize ihtiyacımız var ve birbirimize yardım edebiliriz. Karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma."

"Bunu tek başıma yapabilirim," diye ısrar etti, gözleri küstah bir kararlılıkla parlıyordu.

Boyundan büyük işlere kalkıştığını biliyordum ve inekler eve gelene kadar bu boktan yararlanacaktım. Eğilmeyeceğim kadar alçak bir yer yoktu. İnsanlar bir amaç için araçtı. Ve onun araçları benim sıkıntılı mali durumuma son verebilirdi.

"Hayır, yapamazsın," diye sinirli bir şekilde tersledim, saatime baktım. Bruce Marshall dakikliği takdir ederdi ve ben de sözleşmeyi imzalarsak bana avans olarak vermeyi düşündüğü dört yüz milyon doları takdir ediyordum. "Klima ünitesinin nerede olduğunu, ısıtıcıyı nasıl tamir edeceğini ya da Wi-Fi kesildiğinde ne yapacağını bile bilmiyorsun. Ailene New York'ta hayatta kalabileceğini kanıtlaman için sana lanet olası bir hapisten çıkış kartı öneriyorum Casablancas. Lanet şeyi al ve onunla koş."

"Row çıktığımızı düşünürse çıldıracak." Etrafta dolaşıyor, dolapları açıyor, mekânı tanımaya çalışıyordu.

Şimdi bir yerlere varıyorduk. Bunu gerçekten düşünüyordu. "Bunun için bir nedeni yok," diye belirttim.

Yüzünü bana çevirdi. "Saygısızlık etmek istemem ama Rhyland -ve seni temin ederim ki sana karşı hiçbir saygım yok- Cal'in her hafta rengini değiştirdiği dönemdeki saçlarından daha fazla zarar görmüşsün. Ve hiç düzenli bir kız arkadaşın olmadı. Ve sen gerçek bir erkek-fahişesin. Ve hissedebildiğin tek duygular azgınlık ve kızgınlık. Açıkçası, bizi bir çift olarak görmekten neden mutlu olmayacağını anlayabiliyorum."

Alçakgönüllü bir deneyim hakkında konuşun. Dylan Casablancas'la nişanlanmak o kadar çok zihinsel hasar verdi ki Guantanamo Körfezi'nde işkence aleti olarak işe alınmadığına şaşırdım.

"Arkadaşlarımıza gerçeği söyleyeceğiz," diye teminat verdim ona, yüzümdeki gülümseme tam anlamıyla ortaya çıkmıştı. "Marshall'ı benimle çalışması için etkilemek istediğimi biliyor ve herkes yerleşmene yardım ettiğim için mutlu olacak. Kardeşlik kurallarını asla çiğnemeyeceğimi biliyor."

Düşünceli bir şekilde alt dudağını kemirmeden önce gözlerini devirdi. Arka planda Gravity'nin koridorda bir odadan diğerine yüksek perdeden çılgılık attığını duydum. Tanrı yardımcım olsun, çocuklardan nefret ederdim. Bu bile sinirlerimi bozuyordu ve o, tüm tanımlara göre sevimli ve terbiyeliydi.

"Bunu bedavaya yapmıyorum." Dylan bir elini kızın beline koydu. "Özellikle de etkinliklerde görünmemiz ve birbirimize tahammül ediyormuş gibi yapmamız gerekiyorsa."

Bir kahkaha attım. Bana boş boş baktı.

Oh. O ciddi idi. Ona ödeme yapmamı istiyordu... tam olarak ne için? Bruce'un birlikte olduğumuza inanması için sokaktaki bu yarım yamalak buluşmadan daha fazlasına ihtiyacı olup olmadığını bile bilmiyordum. Yine de, anal-retentive piçi tanıdığım kadarıyla, beni çemberlerden atlatmak onun için markaydı ve sonunda onu bir ödül atı gibi gösterecektim. Bu anlaşma henüz bitmemişti ve imzalanmadan önce onu en az birkaç kez daha görmem gerekiyordu.

"Fiyatını söyle." Fiyat her neyse, büyük ihtimalle ödeyemezdim. Parası olmayan Armani gibiydim. Banka hesabımda sıfır para varken son moda giyinmiştim.

Gözleri hayretle açıldı. Isıracağımı düşünmemişti. Bu ikimiz için de geçerliydi. Ama bu geçici anlaşmaya ihtiyacım vardı. Ayrıca, işler benim istediğim gibi giderse, Bruce lanet sözleşmeyi imzalayıp sahte nişanlılığımızı aniden sona erdirmeden önce bir aydan az sürecekti.

"Uh..." Etrafına bakındı, emin değildi. Dylan'ın ne kadar ücret alacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu, çünkü şimdiye kadar yaptığı tek iş küçük kasabamızdaki bir lokantada garsonluktu. "Haftada iki bin dolar gibi mi?"

"Anlaştık."

"Bekle, hayır. Haftada on bin dolar!" diye ağzından kaçırdı nefes nefese. Gözlerimi kısmıştım. "Şimdi de rakamları uyduruyorsun."

Bir omzunu silkti. "Julia Roberts Pretty Woman'da üç bin dolar almıştı ve sanırım bir haftadan az sürmüştü. Bu 1990'da oldu. Enflasyonu bir düşünün."

"Julia Roberts el ele tutuşmaktan ve güzel görünmekten çok daha fazlasını sunuyordu," dedim.

"Ben de öyleyim gerçi." Dylan gergin bir şekilde dudaklarını yaladı, parmakları birbirine dolandı. "Bu anlaşmanın tek iyi tarafı seks olacak."

"Ne dedin sen?" Kulaklarımı patlatmak için esnedim. Halüsinasyon görüyor olmalıydım. O pek de sıradan olmayan kokain alışkanlığımı gerçekten azaltmam gerekiyordu.

"Dedim ki, seks masada."

Sessizlik.

"Ya da istediğin başka bir yerde, dürüst olmak gerekirse. Seçici değilim."

Benim.

Çene

m.

Oldu

.

Üzer

inde.

açıkt

1.

Lanet
olsun.
Yerdeydi.

"Özür dilerim." Tükürüğümü -ve muhtemelen onunla birlikte lanet dilimi-yuttum. "Son beş saniyede İngilizce diline olan hakimiyetim gevşedi. Bana sevişmek istediğini mi söylemek istiyorsun?"

Gözlerimin içine baktı, biraz kızarmış olsa da sakindi. "Yani, ilişki sahte olacak ama orgazmlar gerçek olsa iyi olur. Eğer sana katlanmak zorundaysam, en azından biraz eğlenmek istiyorum. İkimiz de yetişkiniz. Bir süredir hiç hareket etmedim. İçler acısı ama inkar edilemez derecede seksisin. Ve demek istediğim, biriktirdiğin onca deneyimle yatakta o kadar da kötü olamazsın..."

Bu kadın egom için ölümcüldü.

"Tam rıza ile olduğu sürece..." Kırılmış tırnaklarını inceliyormuş gibi yaptı ve ben de artık benim alanımda nefes alması için ona 10 bin dolar ödeyeceğime göre manikür-pedikür yaptırıp yaptırmayacağını merak ettim. Yapmasını istedim. Ve neden olduğundan bile emin değildim.

"Parayı almak için benimle seks yapmak zorunda değilsin," diyerek apaçık ortada olan şeyi ifade ettim. Her zaman fuckboy titreşimleri verdiğimi biliyordum, ama sürüngen? Bu yeni bir şeydi.

"İstemediğini biliyorum. Anlaşılmadıysa teklif ediyorum." Bir göz devirmesi daha -Dylan'ın kesinlikle umursadığı zaman yaptığı "umurumda değil" tiki. "Yani, hadi ama. Sen bir seks işçisisin. İffetli olma."

"Öncelikle, iffetli davranmıyorum. Kafa travması belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorum." Ama gerçek şu ki, beni bir anlığına sarsmıştı. Kendimi o uzun, zayıf bacakların arasına gömme fikri beni çözmüştü. "İkincisi, seks işçiliğinde utanılacak bir şey yok ve benimki de kitabına göre yapılıyor. Hem de sağlam bir sözleşmeyle. Üçüncüsü, üç aydır emekliyim."

Hepsi de kendimi App-date'e tamamen hazırlamam içindi. Bu da söz konusu olanın daha da fazla olduğu anlamına geliyordu.

"Dördüncüsü..."

Dördüncü bir şey daha vardı - para karşılığında vücudunu sunması ve aptalca bir şey yapmaması için ona para ödemeyi tercih etmemle ilgili bir şey - ama ne olduğunu unuttum. Dürüst olmak gerekirse, şu anda İngilizce konuşuyor olmam bile başlı başına bir mucizeydi. Dylan Casablancas, Amerika'nın ve muhtemelen diğer kıtaların en ateşli kadını, bana para karşılığı seks teklif etmişti.

"Siktir et, Dylan. Aklım almıyor. Sadece... söz ver bana, eğer paraya o kadar ihtiyacın olursa, bana gel ve sana vereyim. Karşılıksız.

bağlı."

"İpler" kelimesi bana esareti düşündürdü ve aletim o kadar sertleşmişti ki, üçüncü bir bacak olarak nitelendirilmesi için kendi pantolonuna ve ayakkabısına ihtiyacı vardı.

"Mesele para değil. Biraz birikimim var." Başparmağının etrafındaki ölü deriyi kemirdi ve araştırmak istemediğim bir nedenden dolayı bunu normalde yaptığım kadar iğrenç bulmadım. "Bu kimseye teklif ettiğim bir şey değil. Kızlık zarımı neredeyse yeniden büyüttüğüm için anlaşılmaya seks de dahil olsa umurumda olmazdı ve senin gibi korkunç birine karşı bir şeyler hissetmeme imkan yok."

"Teşekkür ederim." Burnumdan yavaşça nefes aldım. "Yeni hayranlarla tanışmayı her zaman sevmişimdir."

"Hey, en azından ben seni fiziksel olarak çekici buluyorum." "Ve kişisel olarak iğrenç."

Bir omzunu yukarı kaldırdı.

"Kardeşinin beni öldürmesini mi istiyorsun?" diye sordum. Birlikte yatarsak bu kesinlikle olurdu.

"İyi bir bonus olur," diye itiraf etti, "ama öğrenmesi için bir neden yok."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Kanımın yüzde doksanı aletimdeyken doğru düzgün düşünemiyordum. "Haftada on bin dolar iyi. Anlaştık mı?"

"Burada bazı şeyler inşa etmen gerekecek." Dylan odaya bir göz attı. "Grav'ın yeni yürümeye başlayan yatağı, bazı kitap rafları, bunun gibi şeyler." "Bu bir sorun olmayacak." Babam bir tamirciydi.

bok benim için önemli değildi. "Başka ne var?"

Çocuk sırtarak koridordan kafasını uzattı. "Anne, yastıklarla bir kale yapabilir miyim?"

"Evet tatlım," dedi Dylan dikkati dağılmış bir şekilde. Yerçekimi'nin orada meth pişirmesine izin verdiğine bahse girerim, konuşmaya geri dönmek için çok hevesliydi. Derin İtalyan bronzluğunun ve kalın obsidyen saçlarının altında daha da kızardı ve bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Eğer buna seks de dahilse, bazı katı sınırlarım var," diye fısıldadı.

Burası ona seksin dahil olmayacağını söylemem gereken kısımdı. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinden faydalanmayacaktım. Kahretsin, kimseden bu şekilde yararlanamazdım. Bu yanlıştı.

Ama... gerçekten öyle miydi?

Bunu o önerdi. Onun numarasına zaten evet d e r d i m , belki de bunu biliyordu.

Row seni dilim dilim doğrayıp kendi kemik suyunda yavaş yavaş pişirecek, pislik.

Ona ilişki olmayacağını söyle. Ona anlaşmanın sadece normal romantik komedileri içerdiğini söyle. Nicholas Galitzine gibi ol, ne bileyim, Kral Joffrey gibi değil.

"Sınırlarını duyalım."

Kahretsin, pislik, az önce ne hakkında konuştuk?

Skandala uğramış gibi bakma sırası ondaydı. Oyun oynamamı beklemiyordu. Hey, Dylan Casablancas'a sikimi sokmak için pazarlık yapmak da benim bu yılki bingo kartımda yoktu. Ama yine de hepsi teorideydi.

"Canımı yakmak yok." Her kural için bir parmağını kaldırdı, eliyle saydı ve başparmağından başladı. "İzleyici yok, her zaman prezervatif kullanmak zorundasın -bir daha asla hamile kalmayacağım- ve özel olmak zorundayız."

Başımı salladım. Bu yeterince kolaydı. Kuku hayranı olsam da, çeşitliliğin karmaşıklığı umurumda değildi. Daha önce jigololuk yaparken öğrendiğim bir şey varsa, o da amın am olduğuydu.

İroni benim için kayıp değildi. İnsanlarla sahte randevulara çıkarak bir kariyer yapmıştım ve şimdi birinin benimle sahte randevulara çıkması için para ödemem gerekiyordu.

Karma, seni pis küçük hayvan.

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedim. "Bir anlaşmamız var." "Bekle, daha bitirmedim."

Burnumun kenarını sıktım ve nefesimi içime çektim. "Tabii ki sen değil

."

"Bebek bakıcılığına ihtiyacım olabilir."

"Bak, berbat durumda olduğunu kabul eden ilk kişi benim, ama bence iyi olacak. Büyük kelimelerle karşılaşırsanız Google'da aratın." "Gravity için, seni alet çantası."

"Oh, ben çocuk yapmam."

"Az önce Gravity'yi ölümden kurtardın."

"Onun bir sincap olduğunu hayal etmiştim," diye takıldım. "Ciddiyim. Benim la vida'm çocukları karıştırmak için biraz fazla yerel. Hayatta olmaz."

"Ben iş ararken ona bakacak birine ihtiyacım olacak. Burada yabancı olmayan tek kişi sen olduğun için sadece sana güveniyorum." Bana yavaşça bir göz attı. "Sayılır. Alınmak yok."

"Alınmadım. Ben kendime güvenmezdim. Bu yüzden istek listesindeki son maddeyi tekrar gözden geçirmen için sana yalvarıyorum. Ayrıca, nefes alman için sana on bin ödüyorsam neden bir işe ihtiyacın olsun ki?"

"Yarın sabah Bruce ile sözleşmeyi imzalarsın, sonra ne olacak?" Kaşlarını kaldırdı. "Çocuğuma bakamam. Hayır. Düzenli bir iş bulmam lazım. Gravity sana güveniyor. Bebek bakıcılığı da buna dahil olmalı. Haftada en az iki kez."

Keskin bir nefes aldım ve dilimi yanaklarımın iç duvarlarında gezdirdim. Umarım çocuk McDonald's'ı ve televizyon karşısında sebze yemeyi seviyordur. "Siktir. İyi o zaman."

"Onun önünde küfretmemeye çalış." Dylan yüzünü buruşturdu. "Benim de soracaklarım var," diye bilgilendirdim onu.

"Devam et." Başını salladı.

Bu arada mutfakta Gravity bir paket cipsi açmış, kıkırdama nöbetleri arasında onları mideye indiriyordu.

"Bir, zaman kısıtlamaları içinde istediğim kadar sahte randevum olacaksın. İlkel ve düzgün olacaksın ve bana taparcasına bakacaksın. Kimliğimizi açığa çıkarmayacaksın ve sekizinci sınıfta diş tellerime balon sıkıştığını ve herkesin onu prezervatif sandığını kimseye anlatmayacaksın."

Bana sinirli bir bakış attı. "Rhyland, o bir prezervatifti." "Bej renkli bir balondur, Dylan."

Prezervatifti. Patlamadan önce ne kadar şişirebileceğimi görmek istemiştim. Ama bu, Bruce'la anlaşma imzaladığım takdirde Forbes'ta hakkımda çıkacak dört sayfalık yazıya asla giremezdi. Her iki durumda da Dylan'ın aynı odada bulunduğumuz her seferde bu hikâyeyi anlatmak gibi çirkin bir alışkanlığı vardı, çünkü bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu.

"Buna Amerika içinde ve dışındaki iş seyahatleri de dahil," diye ekledim.

"Bana önceden yeterli zaman verdiğiniz ve Grav da gelebildiği sürece benim için sorun yok."

"Ve..." Durdum. Sıcak, yoğun kan ağzımı doldurana kadar dilimi ısırdım. Yine de kelimelerin dökülmesini engelleyemedim.

Tamamen pasif ve kayıtsızken, az önce hareketlenmiş ve yanmaya başlamıştım. Sekiz yıldır ilk kez Dylan ve ben aynı odadaydık, tamamen yalnızdık, sonunda pençelerimizi ve dişlerimizi çıkarıp Row ve Cal'ı gücendirme endişesi olmadan kendimiz olmamıza izin verilmişti.

"Ve?" Bir kaşını kaldırdı, diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu.

Onunla aramızdaki bu vahşi çekimi her zaman paylaşmıştık. O on sekiz yaşından beri.

Aramızdaki hava yoğunlaştı ve gerginleşti. Ona doğru bir adım attım. Geri çekilmedi, ancak karanlık, kalkık gözlerinde bir korku parıltısı algıladım. Kişisel alanına doğru eğildim, kulağının kabuğundan bir nefes uzaktaydım. Kızının dairelerindeki ahlaksız adamı yanlışlıkla duymasına gerek yoktu.

"Prezervatif yok, Casablancas. Temiz tıbbi çarşafı değiş tokuş edeceğiz, sen de doğum kontrol hapı alacaksın ve anlaştık."

Hapın gerekli olmayacağını biliyordum ama bu konuya girmek istemiyordum. Şimdi değil. Hiçbir zaman. O bilemezdi. Hayatımın ne kadar boktan olduğunu öğrenemezdi.

"Vay be. Her zaman prezervatifsiz mi yaparsın?" İğrenmiş görünüyordu. dışarı.

"Hayır. Asla."

"Neden benimle çıkmıyorsun?"

"Çünkü ben istiyorum. Bu yeterli bir sebep olmalı."

Kadın düşmanıydı. Karanlık, çarpık ve berbat tı. Ve yine de benim En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşine iğrenç, kötü şeyler yapma ihtimalinden dolayı sikim şimdiden zonklamaya başlamıştı.

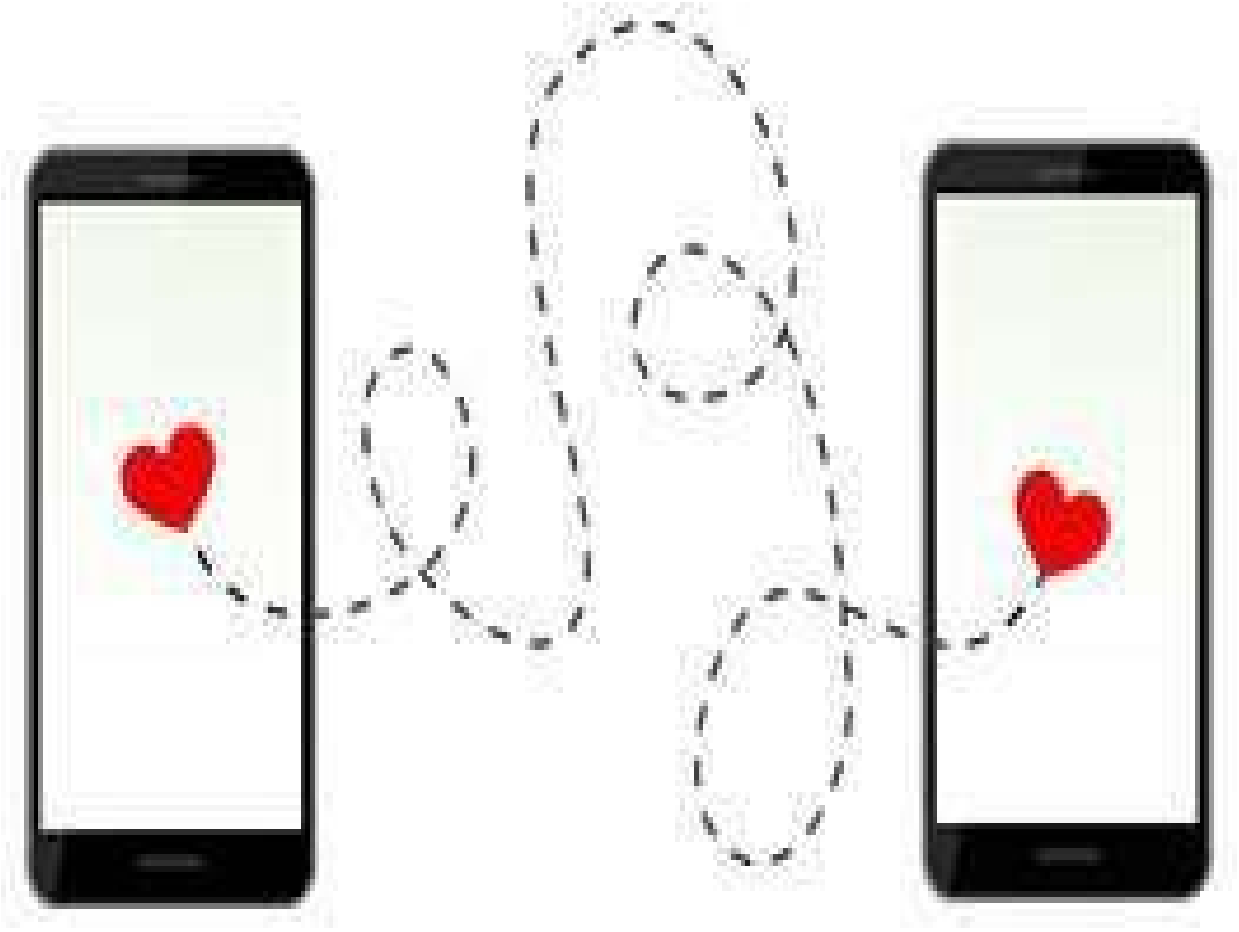
Tüm vücudunu bir ürperti kapladı. İpeksi teninin trilyonlarca tüy yumağına dönüşmesini izledim. Ve bu daha ona dokunmadan önceydi.

"Eğer çok fazla yasa, unut-" diye başladım, şimdiden yaptığım her şeyden pişmanlık duyuyordum. dedi.

"Anlaştık," dedi aceleyle, sesi maraton koşmuş gibi çıkıyordu. "Bu bir anlaşma."

Chapter

FOUR

RHYLAND

Keşke Bruce Marshall'ın toplantımızda anlattıklarının bir kısmına (ya da herhangi birine) konsantre olabildiğimi söyleyebilseydim, ama gerçek şu ki, koltuğumda kaymakla meşguldüm ve bir metrelik ereksiyonumu ayarlayamıyordum. Tek düşünebildiğim Dylan ve az önce anlaştığımız şeyin milyonlarca anlamı idi.

Seks konusunu ilk kim açmıştı? O açmıştı, bundan emindim. Benim aklım oraya gitmemişti bile. Ve onu çekici bulmadığım için değil. Yasaktı, tamamen yasaktı, bu da şu soruyu akla getiriyordu: Ne yapıyorduk biz?

En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini beceremezdim. Bu dünyada sınırlar vardı. Elbette, hiçbirine uymadım ama bu seferkini gerçekten önemsiyordum. Row bir dosttan daha fazlasıydı. O benim ölüm kalım meselemdi. Bana bir iş vermiş ve yirmili yaşlarımızın başında beni dünyanın dört bir yanına gezmeye götürmüştü. Bu delilikti. Dylan'ın teklifinden para kazanmayacaktım.

Onunla sekse başlamamak bir şeydi. Hayatımın birkaç yılını ve akıl sağlığımın önemli bir kısmını traş etse bile bunu yapabilirdim. Ama ya kendini bana atarsa? Ben sadece bir insandım ve korkunç derecede ahlaksız bir insandım.

Belki de her şeyi iptal etmeliyiz.

Bruce sanki benim iç çalkantılarımdan haberdarmış gibi, son moda kafedeki kadife koltuğuna uzanmış, yardımcısından "bu mahallede bulabileceğiniz en boktan, en pis lokantadan" getirmesini istediği sade kahvesini yudumluyordu.

"Senin şu güzel bayan hakkında..."

Tekrar dikkatimi topladım.

Toplantı tam bir felaket olmuştu. Bunun için planladığım her şey - hesap tabloları, pazara genel bakış, sunum, mizanpaj, izleyici araştırması, satış konuşması, uygulama maketi - Dylan'ın dairesinden çıkar çıkmaz tatlı, acı veren bir arzu sisi içinde buharlaşıp gitmişti.

"Sanırım bu köpek avlanmıyor." Bruce kirli çenesini okşadı ve bir karıştırma çubuğunun ucunu çiğnedi. "Böyle birini neden dünyadan saklayasın ki? Ortak arkadaşlarımızdan hiçbiri ondan bahsetmedi ve ben de senin hakkında etrafı kokladım."

"Köpek benzetmelerine bu kadar bağlı olmana bayılıyorum." Ses tonum kırılmıştı. Gerçeğin bir versiyonunu söylemeye karar verdim. Ne kadar az yalan hatırlamak zorunda kalırsam o kadar iyiydi. "Büyüdüğümüz küçük kasabadan buraya yeni taşındı," diye ekledim. "Yeni ama gerçek. Bir kalp krizi kadar ciddiyiz."

"Ne kadar yeni?"

"Birkaç aydır, ama birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. O aradığım kişi." Bunu söylerken burnumu tutmamak için kendimi zor tuttum. "Bildiğin zaman, bilirsin."

Gerçekte, Dylan dünyadaki son kadın bile olsa onunla evlenmezdim. Diğer özelliklerinin yanı sıra asi, inatçı, ağzı bozuk, keskin zekâlı bir baş belasıydı. Yirmi altı yaşında bir Swiftie, bacakları üzerinde seks ve bir F5 kasırgası kadar yönetilebilirdi. Evlenmeyi düşünecek kadar deli olsaydım bile, Büyük Katerina ve seksenli yılların filminde tavşan haşlayan kadından sonra listenin en altında yer alırdı.

Bu, hâlâ ona biraz akıl vermeyi düşünmediğim anlamına gelmiyordu, sanki benim de yeni bir ilişkiye ihtiyacım yokmuş gibi. Ama Bruce çok memnun görünüyordu, sert çatık kaşları sonunda bir onay sırtışına dönüştü, alnındaki kırıksıklıklar bir kez olsun düzeldi.

"Şimdi onun için başka bir yüzük arıyorum," dediğimi duydum. "Mükemmel bir şey, tıpkı onun gibi."

Gerçekten mi, pislik? Ama gerçek şu ki, Bruce Marshall'la bir anlaşma yapmak için Dylan'ı koridorda tekmeleyerek ve çığlık atarak sürüklemeye hazırdım. Bu benim milyarder olma şansımdı. Milyoner değil, milyarder. Hayatta bir kez karşılaşılabilecek bir fikrim ve çok fazla bilgi birikimim vardı. Sadece bağlantılara, mühendislere ve başlangıç parasına ihtiyacım vardı. Bu anlaşma paradan çok daha fazlasıydı. Prestijdi. Onaylanmaydı. Her şeydi.

"Bunu şimdi yapacaksın, evlat." Ayağa kalkarak aramızdaki masaya vurdu. "İşte bu iyi bir fikir."

Gururla parlıyordu. Bu iyiydi. Hatta harikaydı. Şimdi tek ihtiyacımız olan şey imzayı atmaktı.

Ama Bruce bunu yapmak yerine kalçasını tokatladı ve dilini şaklattı. "Senin şu küçük uygulaman hakkında kesinlikle daha fazla şey duymak istiyorum."

"Daha fazla mı?" Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. "Bu toplantının son olduğunu sanıyordum?"

"Evet, tanımadığım insanlara büyük miktarlarda para vererek milyarder olmadım." Başını iki yana salladı. "Bu kadar acele etmemize gerek yok. Biz bir aile şirketiyiz ve ortaklarımızı ve ailelerini tanımayı seviyoruz. Her seferinde bir adım atalım ve anlaşıp anlaşamayacağımızı görelim. Eşim kesinlikle küçük hanımınızla sohbet etmek isteyecektir ve ben de profesyonel çevreme kabul etmeyi düşündüğüm insanlarla bir ya da iki hafta sonu geçirmeyi severim." Bir ya da iki hafta sonu mu? Benimle dalga mı geçiyordu?

Boğazımı temizleyerek, "Genelde ne kadar sürede karar verdiğinizde dair bir zaman çizelgeniz var mı?" diye sordum.

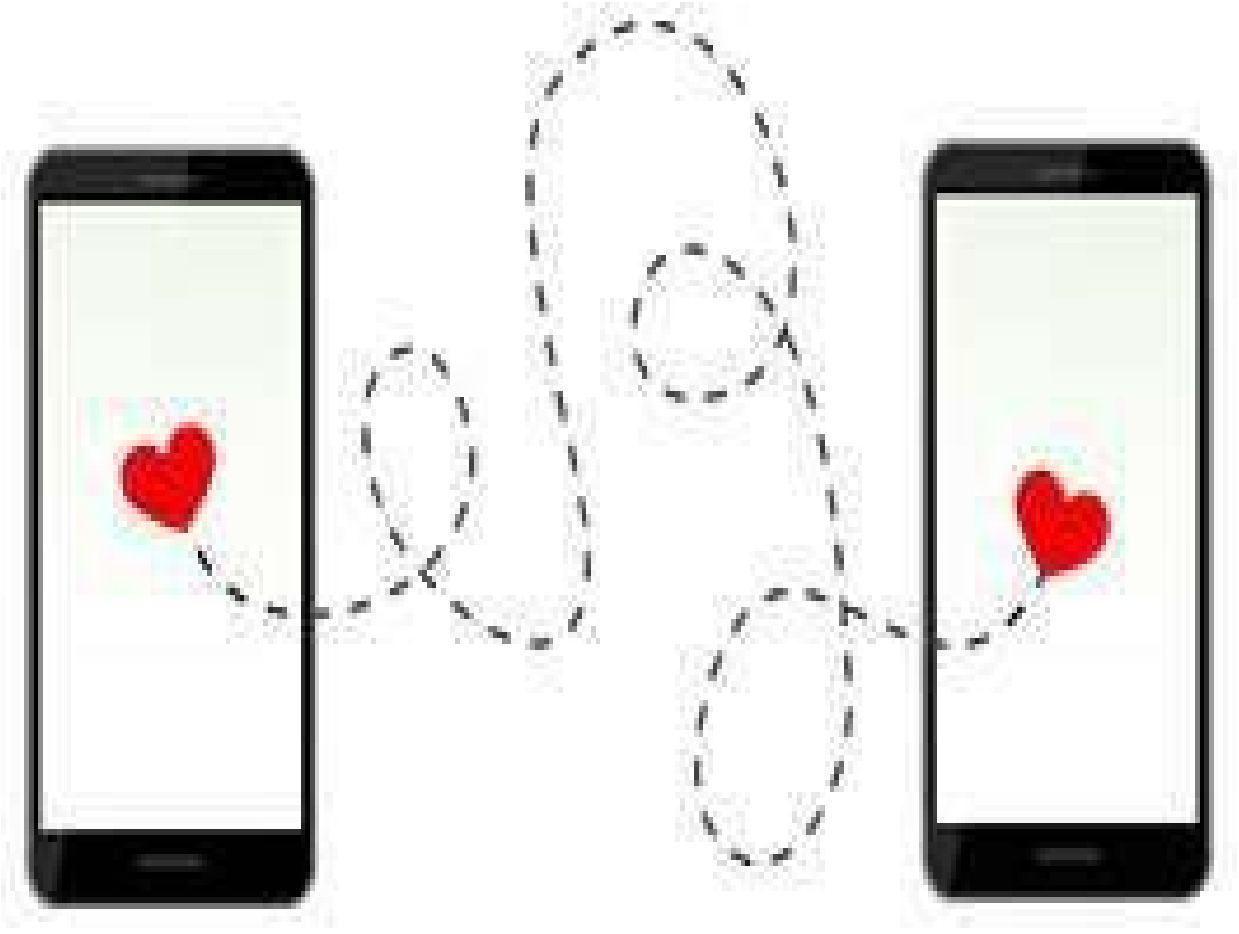
"Bir ay." Omuz silkti. "Bazen iki. Her şey birbirimizi ne kadar hızlı tanıdığımıza ve uygulamanızda ihtiyacım olan tüm bilgileri bana göndermenize bağlı. Bu sadece ilişki kurmakla ilgili değil. Bu fikrinin yasal olduğundan emin olmalıyım."

Hayatımı sikeyim.

Bu, alt kattaki cehennem zebanisini mutlu etmek için haftada 10 bin maaş anlamına geliyordu.

Görünüşe göre Dylan Casablancas'ın parmağına bir nişan yüzüğü takacaktım.

Chapter FIVE

DYLAN

Dylan, 18, Rhyland, 22

Güller kırmızı
Menekşeler mor mavi
Güzelliğın çok fazla
Lütfen en sevdiğin hatan olmama izin ver.

Tucker Reid'in umutsuz şiirlerinden birini daha koluma doğru esneyerek çöpe attım. Lise kabadayısı olan sapığım Lord Byron değildi. Aslında, haftalık şiirlerinin çoğunda fırında ziti'den daha fazla peynir vardı, öyle ki laktoz intoleransı geliştirmeye başlamıştım. Staindrop'un uygun erkekler açısından sunduğu tek şey buysa, rahibe olmaya **m e y i l l i y d i m** . Bekâretimi bunun için kaybetmeyecektim.

Row kafasını yatak odanın kapısı ile kapı çerçevesi arasındaki boşluktan uzattı, dudaklarının kenarından bir sigara sarkıyordu. "Dyl?"

Gıcırdayan sandalyemin üzerinde dönerek masamın altındaki çöp kutusunu tekmeledim. "Ne oldu?"

"Bu gece bozkırdaki mezuniyet partisine gidiyor musun?" diye mırıldandı sigarasının etrafında. "Rhy ve ben birkaç bira içmek istiyoruz ama belki seni bırakmamı istersin diye önce sana sorayım dedim."

Göğsümde sıcak tavadaki tereyağı gibi bir şey eridi. "Buna oturmak dışarı."

Mezuniyet partisine gitmem için hiçbir neden yoktu, gerçekten. Ben burada kalırken herkes sarhoş olup üniversiteye gitmeyi kutlayacaktı.

Sorun üniversiteye gitmek için gerekli notlara sahip olmamam değildi. Not ortalamam 4.3'tü, müfredat dışı derslerim mükemmeldi ve beni tanıyan herkesten tavsiye mektupları almıştım. Ders çalışmayı seviyordum. Sorun o değildi. Sadece... Kalmam gerekiyordu. Row için.

Bunca yıldır annemize bakan kişi Row'du ve şimdi o yurt dışında okumaya gittiğine göre, birinin kaleyi koruması gerekiyordu. Borcumu ödeme zamanım gelmişti. Babamın ona zarar vermediğinden emin olmak için.

"Emin misin?" Row'un kara kaşları çatıldı. "İçmemenin bir sakıncası yok. Benim için sorun değil."

"Olumlu." Masamdan bir kitap aldım ve sayfalarını karıştırdım. Gözbebeklerim akmayan yaşlarla doldu ama onları serbest bırakmadım. Row'un olduğu gibi cesur olacaktım.

Babam ne zaman sarhoş olsa onu dövdüğünde cesurdu, ki bu her Gün.

Geceler boyu babamdan küfür yedikten sonra bana gülümsediğinde cesurdu Sabahları kahvaltı masasının karşısına geçer, bana mısır gevreği kutusunu uzatır, öğle yemeği parası verir ve içi ölmemiş gibi davranırdı.

Row, babamın ona ve anneme uyguladığı kötü muamelenin farkında olduğumu bilmiyordu. Neden onun gazabından kaçacak kadar şanslı olduğumu da bilmiyordum. Ama bunun bir önemi yoktu.

Ailemize göz kulak olma, babamın annemi öldürmediğinden emin olma sırası bendeydi ve ben hazırdım.

Kardeşim parmaklarını kapımın arkasına vurarak beni oyaladı. "Bazı arkadaşlarımı davet ettim. Rhy, Piper ve Chrissie. Sorun olur mu?"

"Elbette," dedim parlak bir sesle. "Elbette."

Kardeşimin Le Cordon Bleu'den buraya tatile geldiğinde memleketten güzel, ilgili kızlarla takılması sıra dışı bir şey değildi ama hiçbirini elde edemeyeceğini biliyordum. En iyi arkadaşım Cal'e umutsuzca aşıkta.

"Dyl..." Row durdu.

"Hmm?"

"Neden üniversiteye gitmiyorsun?"

Bu soru paslı bir bıçak gibi mideme saplandı. Burnumdan nefes aldım. Omuzlarım gerildi. "Gerçekten mi? Saçma sapan bir lisans eğitimi almak için öğrenci borcu biriktirmek istemiyorum. Her şeyi kendi hızımda çözeceğim. Ne yapmak istediğime karar veririm."

"Benim yüzümden değil, değil mi?" Row bir süre sonra sordu.

Öyle ve aşçılık okulunu bırakmana asla izin vermeyeceğim. Zaten çok fazla fedakârlık yaptın.

Homurdandım. "Hayır, Row. Dünya senin etrafında dönmüyor."

Sonraki birkaç saat ağır aksak geçti. Annemle babam evde değildi: Babam işteydi ve annem New Jersey'deki Antonio Amca'yı ziyaret ediyordu. Masamdan yatağıma çekildim, Cal ile mesajlaşıyor ve bir kitaba göz gezdiriyordum. Ne okuduğumdan bile emin değildim. Bir cinayet, bir kulübe ve iki çift arasında bol miktarda aldatma vardı. Alt katta kız kıkırdamaları, çığlıklar ve bira şişelerinin açıldığını duyabiliyordum. Row ve Rhyland derin ve otoriter sesleriyle konuşuyorlardı. Yine de kulaklarım Rhy'nin sesi dışındaki her şeyi duymuyordu. İlgimi çekmesi gereken son adamın boğuk, derin çapağı.

Midem guruldayarak boş olduğunu ilan etti.

İçimi çektim ve kitabı göğsüme koyup komodinin üzerindeki saate baktım.

Çabucak bir şeyler al. Ondan sonsuza kadar kaçamazsın.

Ertelemek için telefonumu kontrol ederken birkaç mesaj fark ettim.

Mezuniyet buluşmasına gitmeliyiz. Ben yarın ayrılıyorum.

New York.

Onun için ne kadar mutluy sam, kendim için de o kadar üzü lüy ordum. Cal, kasvetli Staindrop'taki tek ışık kaynağımdı.

Tucker: Seni partiye götürmemi ister misin?

Senden gerçekten hoşlanıyorum.

Gözlerin iki zarif böceğ e benziyor. Parlak ve siyah. Çok güzelsin Dylan.

Bunu daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum.

Bacaklarımı yatağın üzerine atıp, aşağıya indim. Mutfakın ışıkları kapalıydı, akşam karanlığında ev çoğunlukla karanlıktı. Arka bahçe kapısının önünden geçerken Row ve iki kadın arkadaşını şenlik ateşinin etrafında oturmuş bira içerken yakaladım. Row'un suya yapıştığını fark ettim. Muhtemelen parti konusunda fikrimi değiştirmeyeceğime güvenmiyordu.

İşte bu yüzden bunu onun için yapıyorsun.

O her zaman seninle ilgilendi. Çok sadıktır.

Evdeki tuvaletin sifonu gürültüyle çekildi, ardından bir musluk sesi geldi. Baş üstü dolabından bir kâse aldım ve içine biraz kraker döktüm. Karışımın içine birkaç üzüm ve bebek havuç attım, midem mutfak tezgahını fırçaladı. Tam arkamı dönüp yukarı çıkmak üzereydim ki iki el beni iki yanımdan kavradı, parmaklar tezgahın üzerinde yayılmıştı. O parmakları hemen tanıdım. Bronz, uzun ve el işinden dolayı pürüzlüydü. Üniversiteden izinli olduğu her yaz inşaatta çalışırdı.

Nefesimi içime çektim. Rhyland.

Giysilerimizin arasından kış yanaklarımın arasına bir ereksiyon yerleşti. Sıcak, nemli bir ağız kulağımın kabuğunun üzerine çöktü. Biranın hafif d u m a n ı ve otun acı ısırtığı burun deliklerime doldu.

Sarhoş muydu? Kafası mı güzeldi? Rhyland'ı tanıyorsam ikisi de olabilirdi.

Zihnim yüzlerce farklı yöne koşarken, vücudumdaki her sinir ucunu sarmaşık gibi saran heyecan ipleri. Bu şok ediciydi. Rhyland bana daha önce hiç dokunmamıştı. Benden bu şekilde hoşlandığını hiç belirtmemişti. Aramızdaki uzun bakışmalar dışında. Onu bana sessizce bakarken yakaladığım her seferinde boynumu pençeleyen, nefesim kesilene kadar sertçe sıkkan sabit, acı verici gerginlik.

Bütün konuşmalarımızı sadece bakışlarımızla yapardık ve yine de zar zor konuşurduk. Birbirimizin varlığından neredeyse hiç haberdar değildik. Tek yapmam gereken onun aval aval bakması ve yüzünde bana bir şey söylemek istermiş gibi bir ifade olmasıydı. Ama hiç söylemedi.

Buna bir son vermeliydim. Şimdi. Row bunu onaylamazdı. Ve ben asla onun onaylamadığı şeyler yapmadım.

Ağzım açık kaldı ve reddetmeye çalıştım, ama sonra bir elini belime soktu, göğsümün alt tarafını kavradı, çürük beyaz gömleğimin içinden büzülmüş meme ucumu sahiplenmeyle okşadı ve ona doğru eğildim, ağzımdan acınası küçük tutku hıçkırıkları döküldü. Onun

Başparmağı meme ucumun etrafında daireler çizerek göğsümü avucunun içinde ağır ve dolgun hissettirdi.

"Sonunda," diye inledi boynuma doğru, sikini kığımın yarığına sokup çıkararak, yanaklarımın arasına bastırdı. "Seni asla yalnız yakalayamayacağımı sanıyordum."

Sen olduğunu bilmiyor. Senin başka biri olduğunu sanıyor.

Piper, büyük ihtimalle. İkimiz de uzun siyah saçlı, zeytin tenli ve uzun boyluyduk.

Bacaklar.

Reddetmek için homurdandım ama bu çaresiz bir inilti olarak çıktı. Kendi kendine

Buna uygun olarak sırtım dikleşti ve kığım onun uzunluğunu daha fazla aradı. Göbeğimin altında ballı bir sıcaklık toplanmıştı. Hâlâ bakireydim ve bir penisi yakından bile görmemiştim. En fazla ağır bir sevişme yaşamıştım. Ama şimdi daha fazlasını istiyordum. Her şeyi istiyordum.

"Bana gönderdiğin tüm o müstehcen mesajları yeniden canlandırmaya ne dersin?" Rhyland tenime doğru hırladı, düz dişleri köprücük kemiğimin narin etine battı.

Ben itiraz edemedim bacaklarımı ayırdı ve dizini kalçalarımın arasına soktu, kaslı kalçası boş merkezime baskı yapıyor, daha fazlası için yalvarırken lezzetli bir şekilde zonklamasına neden oluyordu.

"Şimdi sana ne yapmalıyım-"

Cümlesini bitirmeden önce avucu altın kolyenin üzerinde durdu. Annemden bir hediye. Üzerinde belirgin ince bir haç vardı. On dört yaşından beri takıyordum. Rhyland homurdandı, omzumu tuttu ve beni ışık hızıyla döndürdü. Çenesi gevşedi, altın benekli gözleri alev alev yanmaya başladı.

"Tanrı aşkına Dylan, ne halt ediyorsun sen?"

"Ne mi yapıyorum?" Bakışlarım onunkilere kaydı, kafam karışmıştı, savunmasızdım ve duygusaldım ve lanet olsun, Rhyland Piper'la takılıyordu. Bu kadar acıtmamalıydı. Hiç acıtmamalıydı. Neden o? Başka birinden hoşlanabilir ve onunla kolayca çıkabilirdim. "En iyi arkadaşımın kız kardeşine saldırmak değil, işte bu." Buraya yemek için geldiğimi, bir serseri tarafından taciz edilmeye gelmediğimi kanıtlamak için kibirli bir hışım ile simit kâsemi kaptım.

"Neden beni durdurmadın?" diye homurdanarak merdivenlere giden yolumu kesti.

"Donup kaldım. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu," diye yalan söyledim. Gerçek düşünölemeyecek kadar küçük düşürücüydü.

"Bana palavra sıkma Dylan. Sen donup kalacak türden bir kız değilsin."

"Öyle mi? Nasıl bir kızım o zaman?"

"Kavga başlatmak için şeytana pabucunu ters giydirecek türden." Beni mutfak tezgahına doğru sıkıştırdı.

Bu, bütün bir yıl boyunca konuştuğumuzdan daha fazlaydı. Dürüst olmak gerekirse, tüm on yıl boyunca.

"Şu anda kurban suçlaması mı yapıyorsun?" Kaşlarım V şeklinde kıvrıldı.

"Bu güçlü 'ama açık kıyafetler giyiyordu' titreşimleri veriyor."

Gözleri dehşet içinde parladı. Onu orada yakalamıştım.

Yalan söylediğim için en ufak bir suçluluk bile hissetmedim. Şehvet dolu karnım ılık sıvıyla dolup taşıyordu ve kendimi boş hissediyordum, tenim karıncalanıyor, dokunulmak için yalvarıyordu. Göğsüm düzensiz nefeslerimle inip kalkıyordu. Sütyen giymiyordum. Göğüslerime baktı, sonra tekrar bana baktı.

"Bu bir hataydı," diye kabul etti, sesi son zamanlarda ilk kez ciddi ve pişmanlık dolu çıkıyordu. "Ben asla-"

"Evet. Ben de öyle. İğrenç."

Yutkunurken boğazı çalıştı. Hareket etmedi. Ben de. Yine o bakış vardı. Sanki bir şey söylemekten kaçınıyor gibiydi.

"Ne?" Sulanmalarını engellemek için gözlerimi devirdim. "Hiçbir şey." Sesi gergindi. "Özür dilerim."

"Doğduğun için mi? Evet, ben de öyleyim." Kaseyi göğsüme yapıştırdım ve üst kata çıkmak için onun yanından geçtim.

O da bana yer açmaya çalışarak aynı yöne doğru ilerledi. Ben de diğer tarafa geçtim. O da aynısını yaptı. Hayal kırıklığı içinde homurdandım.

"Çekil yolumdan," dedim. Patlamadan önce yukarı çıkıp fasulyeye bir fiske vurmam gerekiyordu.

"Deniyorum."

"O zaman kıpırdamadan dur, ben de etrafından dolaşayım," diye tersledim.

Ona karşı bu kadar sert, bu kadar korkunç olmak istememiştim ama egom büyük bir darbe almıştı ve ondan geriye ne kaldıysa kurtarmaya çalışıyordum. Rhyland'ın egosunun okşanmaya ihtiyacı yoktu; kendi posta koduna ihtiyacı vardı. Şehirdeki en seksi oyuncu olarak ün kazanmıştı. Ve iyi bir üniversiteye gitmişti. Hayatta kalabilirdi.

Rhyland kaskatı kesilmişti, çenesi o kadar gergindi ki ağzından fırlayacak sandım. Başımı sallayarak onu savuşturdum.

"Piper'ın tadını çıkar," diye tükürerek merdivenlerden yukarı çıktım.

Gömleğimin eteğinden tutup beni kendine çekti. Krakerler havaya uçtu ve yere düştü. Göğsüm ona çarptı. Kalçalarımı kavradı, kendinden iğrenerek bana baktı.

"İyi. Yalan söyledim. Seni istiyorum."

"Sıraya gir, ezik," diye homurdandım, dokunuşu altında çözülmemeye kararlıyım. "Seni hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum."

Onun

sesi kalın ve karanlıktı. "Domuz olduğumu biliyorum ama seni sikmeyi hayal etmeden duramıyorum."

"Göster bana," diye meydan okudum ona, sesim zar zor titriyordu.

Çenemi kavradı ve dudakları dudaklarımla çarpışırken beni duvara yasladı. Benden boğuk bir nefes kaçtı ve ağzını açarak onu bütünüyle yuttu. Dillerimiz birbirine değdi, aralarında elektrik zonkladı ve gözlerim yuvalarında yuvarlandı, göz kapaklarımda havai fişekler patlarken çırpınarak kapandı.

Tüm evrenim bu ana, dudaklarının d u d a k l a r ı m d a k i hissine, dilinin dokunuşuna, beni tuttuğunda elinin belime dolanışına büzüldü. Dudakları sert, pürüzsüz ve mükemmeldi. Sefahatin, çökmekte olan günahın tadındaydı. Daha fazlasını istiyordum. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, kalp atışlarımın sesi aramızdaki inleme ve nefes alışverişlerini bastırıyordu. Tüm kanım klitorisime, meme uçlarıma, ucuz kontrplağın üzerinde kıvrılan ayak parmaklarıma aktı. İlk defa "aşık olmak" terimini anlamıştım. İşte böyle bir şeydi: karanlık, lezzetli ve bilinmeyen bir şeyin içine dalmak. Yerçekimi beni terk etti. Dizlerimin bağı çözüldü. Öpüşmemiz derinleşti, daha hızlı, daha umutsuz, yakalanmadan önce daha fazla, daha fazla, daha fazla çalmak için acil hale geldi. Elleri etrafımda bir kemer gibi sıkılaştı. Ellerim bir kelebek gibi onun üzerinde uçuşuyordu. Ve onu şimdiden özlemiştim. Bunu özledim. En çok da dudakları dudaklarıma dokunduğu anda kalbimin bir parçasını benden almasını özlemiştim. İç karartıcı bir kesinlikle, onu asla geri alamayacağımı biliyordum.

Diğer her çocuğu onunla kıyaslayacaktım ve diğer her çocuk yetersiz kalacaktı, çünkü onlar sadece bir çocuk olacaktı.

Rhyland bir erkekti.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı kadınsı bir ses.

Bir kova buzlu su aramızdaki ateşi söndürdü. Rhyland geri çekildi, beni duvara yasladı ve şişmiş dudaklarını kolunun tersiyle sildi.

Piper arka bahçe kapısında durmuş, boş bira şişelerini boyunlarından parmaklarının arasına almış, tıpkı benim gibi beyaz bir tişört ve siyah bir tayt giymişti. Anlaşıldı. İhtiyacım olan tek şey Rhyland'ın beni öpmek istemediğini hatırlatmaktı. Onu öpmek istemişti.

"Rhy?" Piper sordu, fıncan tabağı büyüklüğündeki gözbebekleri telaşla aramızda gidip geliyordu. "Neler oluyor?"

"Row'a söyleyemezsin." Rhyland'ın düz sesi ürkütücüydü. Bir tehdit içeriyordu, kötü bir şey vaat ediyordu. Beni kötü bir insan yapsa bile, Row'u birlikte sahip oldukları şeyi kurtarmaktan daha çok önemsemesi hoşuma gitmişti.

"Onun küçük kız kardeşiyle mi takılıyorsun?" Piper'ın gözleri yaşlarla doldu ve Rhyland gibi sevimli ve yıkıcı bir efsanevi yaratığın dikkatini çektiğimiz için onun adına ve kendim adına kötü hissettim.

"Biraz sessiz olur musun?" Rhyland hırlayarak onu kolundan yakaladı ve benden uzaklaştırdı. Gözleri çılgınca Row'u dışarıda aradı. "Bu bir hataydı."

"Bir hata mı?" Piper ve ben hep bir ağızdan sorduk.

Ben homurdandım. "Senden daha kararlı mısır gevreği kutularıyla tanıştım. Bir şerit seç, adamım."

"Dylan." Bana sertçe döndü. "Biraz yalnız kalabilir miyiz?"

Elbette, kendi evinde. Gerçek şu ki, olanlardan sonra kendimi toparlamak istiyordum. "Görünüşe göre b i r b i r i n i z i öldürmek istiyorsunuz." Omuz silktim. "İkinize de başarılar dilerim."

Merdivenlerden yukarı çıktım ve merdivenin ilk köşesinden dönerek yakınımnda durdum. Mutfakta kalacaklarını umuyordum.

Piper, "Yıllardır buluşmamızı bekliyordum," diye sızlandı.

Henüz birlikte olmadıklarını bilmek beni rahatlatmamalıydı ama rahatlatmıştı.

"Onun için üzülüyorum," diye açıkladı Rhyland, bir salatalık kadar soğukkanlı ve bir o k a d a r da fallik.

Bir cebe sığacak kadar küçüldüğümü hissettim, "Onun sen olduğunu sanıyordum," diye eklediğinde daha da küçüldüm.

Piper homurdandı. "Ben daha seksiyim."

"Tamam Pipe, kendini kandırmana gerek yok." Kıkırdadı.

Kızardım. Rhyland bir parti hayvanıydı, eğlenceli bir adamdı ama bazen acımasız da olabiliyordu.

"Her neyse, burada kalması üzücü, biliyorsun. Bekleme işini üstleniyor. Aptal bir çocuk değil, sadece düşüncesiz ve aşırı duygusal."

"O senin sorunun değil," diye miyavladı Piper.

"Kendimizi fazla kaptırmayalım. Ben sadece bir şeyler hissediyordum, üniversite başvurusunu doldurmuyordum." Güldü.

Boğazımın arkasını safra kapladı.

Rhyland, "Hata ya da değil, bu konuda çeneni kapalı tutmalısın Pipe," diye uyardı. "Row bunu öğrenemez ve tarih bana kazık atanlara karşı nazik değildir."

"Tamam, tamam," diye ofladı, telaşlanmıştı. "Tek kelime etmeyeceğim."

"Aferin kızım," dedi o aşağılayıcı şekilde. "Sen benim sırrımı sakla, ben de seninkini saklayayım."

"Ne sırrı?"

"Son sınıfta Allison'ın dolabından kaybolan pembe kola çantası mı?"

"Yani... gidiyor muyuz?" Piper sonunda sordu.

Kızım, adam sana şantaj yaptı. Biraz kendine saygın olsun.

"Gidiyoruz," diye onayladı Rhyland. "Bu zaten kötü bir fikirdi."

"Evet," dedi kız inandırıcı olmayan bir şekilde. "Kesinlikle."

Bira şişelerinin şingirdaması, bulaşıkların yıkanması ve çöp torbalarının doldurulması sesleriyle konuşma bitmiş gibi görünüyordu. Kalbim boğazımda, ikinci kattaki merdivene tünerken kanım öfkeyle kaynıyordu.

Benim için üzülüyordu.

Hayatım onun için üzücüydü.

Dikkatsiz bir anda, yıllarca süren özlem, alay ve keşkelerle ilgili hayalleri paramparça etmişti. Rhyland Coltridge için hep yanmıştım. Şimdi tek istediğim onu yakıp kül etmekti.

Ama ben Dylan Casablancas'tım. Eğlenceli. Esprili. Yaratıcı.

Sinirlenmemiş. Ve Dylan Casablancas asla ağlamazdı.

Ben de Rhyland'ın sözde yanlış anlamamızı aştığımı bilmesini sağlamak için yapabileceğim tek şeyi yaptım. Odama gittim, en seksi ve sevimli kıyafetlerimi giydim, makyajımı yaptım, saçlarımı kıvırdım, Libre by YSL'den küçük bir fısfis sıktım ve merdivenlerden ikişer ikişer inerek arka bahçenin kapısından içeri daldım. Bir milyon dolar gibi görünüyordum ve kendimi elli sent gibi hissediyordum ama Rhyland, Row ve kız arkadaşları bana bakarken gülümsememi bozmadım.

sersemlemiş, şaşkın bakışlar üzerimdeydi. Beni görünce yutkunan Rhyland'ın yüz ifadesi vahşileşti.

"Kız kardeşinin bu şekilde evden çıkmasına izin mi vereceksin?" diye Row'a hırladı.

Row ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Evet," dedi yavaşça. "Onun sahibi ben değilim.

Yanlış çağ, göt herif."

Rhyland kardeşime kaşlarını çatarak, "Lanet olası bir av gibi görünüyor," diye karşı çıktı.

"Nasıl giyindiği beni ilgilendirmez," diye devam etti Row. "Ve biliyorsun ki onun pek çok şeyi beni ilgilendirir, o yüzden bırak gitsin."

"Üzgünüm, Rhyland." Tatlı bir gülümsemeyle omzunu okşadım. Tehlikeli bir şey omurgamda aşağı yukarı dalgalandı. "Beni istediğini biliyorum ama ben senin için çok fazlayım. Böyle bir şey olmayacak. L sırasına geçelim mi?" Parmaklarımı şıklattım.

"Öyle mi?"

"Beni bozkıra götür. O partiye gideceğim."

Ve Tucker Reid'i, o n u n kötü şiirlerini, şüpheli niyetlerini ve tüm lanet olası geleceğimi aynı anda sikip atacaktım.

Ne de olsa ben

Dylan'dım. Dürtüsel.

Aşırı duygusal. Ve çok

kızgın bir kaybeden.

Chapter SIX

DYLAN

Ertesi gün, sabah yürüyüşü, parmak boyama, duyuşal oyunlar ve kurabiye pişirmenin ardından Grav, yeterince kaliteli zaman geçirdiğimize karar verdi ve kitaplarını karıştırmak için yeni odasına çekildi.

Nara Smith'in bir videosunda gördüğüm ve kendimi sağlıklı ve kavgacı bir şekilde mükemmel hissetmek istediğim için aldığım MacKenzie-Childs marka çaydanlıkta biraz su ısıttım. Çay bile sevmezdim, baştan aşağı kahve kızıyordum. Güne başlamadan önce en az üç shot içerdim. Ama artık büyük şehirde olduğum için kendimi yeniden keşfetmek istiyordum.

Suyun kaynamasını beklerken kalçamı mutfak adasına yasladım ve tavandan tabana pencerelerden dışarı baktım. Daire Central Park'a bakıyordu ve park, beton ormanı içinde yemyeşil, cennet gibi bir yeşilin sadece küçük bir dilimi olsa da, kendimi bir ağaç evde yaşıyormuş gibi hissediyordum.

Su kaynamaya başlayınca dolapları karıştırıp çay poşetleri aradım ve Row'la birlikte büyüdüğümüz İtalyan yemeklerinden bazılarını bulduğuma sevindim. Caffè d'orzo, renkli eski bir teneke içinde amaretti kurabiyeleri ve grissini. Dudaklarımda özel bir gülümseme belirdi. Kardeşim ve ben ABD'de doğmuş olabilirdik ama umutsuzca İtalyan'dık: tutkulu, inatçı ve ailemize karşı ölümüne korumacıydık. Kieran'ın adı ekranda belirlediğinde onu aramak için tezgahın telefonunu alıyordum. Sağa doğru kaydardım.

"Selam yakışıklı."

"Merhaba güzelim," diye mırıldandı o derin, çekici tenoruyla. "Benimle evlenmek konusunda fikrini değiştirdin mi?"

"Hayır, ama lütfen denemeye devam et. Özdenetimim her zaman eksik olmuştur." Bir kupa ve caffè d'orzo aldım ve telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırarak kendime bir fincan hazırladım. Çayın canı cehenneme. Ben hâlâ Dylan Casablancas'tım. "Ne yapıyorsun?"

"Fizik tedaviyi yeni bitirdim ve duşa girmek üzereyim." İnledi ve ben onu çıplak, muayene masasına yayılmış, küçük bir havluyla iffetini korurken hayal ettim. "Terapist bacaklarımı oyun hamurundan yapılmış gibi büktü," diye yakındı. "Bu sakatlıktan asla kurtulamayacağım. Ya sen?"

Çay kaşığının narin fincana çarpmasını dinleyerek tembelce karıştırırken, yüzümden bir tutam saç üfledim. "Row ve Cal'ın dairesine yerleşiyorum. Manhattan çok kalabalık." Kendimi küçümseyen bir kahkaha attım.

"Büyük şehre bir kez alıştığınızda, anonimliğine aşık oluyorsunuz."

Ama Kieran bunu bilemezdi. Göze çarpmamak bu hayatta bir daha asla deneyimleyemeyeceği bir şeydi. O evrendeki en büyük futbolculardan biriydi. Ashburn FC forması giyen, ölümcül penaltı vuruşları ve acımasız driplingleriyle tanınan, defans oyuncularının onu kovalarken kendi ayakları üzerinde tökezlemesine neden olan, Premier Lig'deki her kalecinin korkulu rüyası ve Avrupa ve Güney Amerika'daki her çocuğun duvarında posterli olan efsanevi bir oyuncuydu.

"Senin sözüne güveniyorum." Dilimi şaklattım, mutfak adasındaki kumandaya uzandım ve televizyonu açtım. Yayın servisindeki programlar arasında gezindim ve Grey's Anatomy'de karar kıldım. Karmaşık tıbbi durumlar ve dramla ilgili bir şeyler her zaman ruhumu rahatlatırdı.

Bölüm başlamadan önce bir reklam çıktı ve iç çektim. Multimilyoner kardeşimin bunlardan kaçınmak için fazladan ödeme yapmadığına inanmadım. Tıpkı

Reklam Tom Ford parfümü içindi ve futbolcu Marcello Sarratore'yi gösteriyordu. Çölün ortasında altın bir kum tepesinin üzerinde uzanıyordu, teri yontulmuş bronz karın kaslarından aşağı süzülüyordu. Bakımlı siyah bukleler devasa göğsünün genişliğini süslüyor, belirgin kirli sakalları bıçak gibi keskin elmacık kemiklerini örtüyordu. Sarratore gerçek hayattaki bir gladyatöre benziyordu, tamamen bronz ve hayattan daha büyük.

Sertçe yutkundum. "Marcello Sarratore alındı mı?" Ağzımdan kaçırdım.

Vay canına. Gerçekten D vitaminine ihtiyacım vardı ve güneş ışığından bahsetmiyorum. Kieran esnedi. "Bilmiyorum. O adamla hiç tanışmadım. Inter'de oynuyor.

Milan."

"İkiniz de Şampiyonlar Ligi'nde oynuyorsunuz ama," diye meydan okudum. Kieran'la birkaç yıl önce arkadaş olduğumuzdan beri futbol hakkında bilgi edinmeye özen göstermiştim.

"Yollarımız hiç kesişmedi. Serie A'nın dibindeki boktan memleketinin takımına sadık kaldıktan sonra sadece iki sezon önce Milan'a transfer oldu," diye açıkladı dalgınca. "İnan bana, eğer öyle olsaydı, kalecilerine doğru giderken topu bacaklarının arasından geçirirdim."

Sol defans oyuncusu Marcello Sarratore kısa süre önce İtalya ile Dünya Kupası'nı kazanmıştı.

"Ayrıca, dünyada gerçekten açık oynayan tek futbolcu o." Kıyafetlerini giyerken kemerinin gergin teni tokatladığını duydum. "Yani korkarım bu konuda şansın yok."

"Marcello Sarratore eşcinsel mi?" İnledim. "Rakamlar. Bütün iyi olanlar vardır."

Kieran çok derinlerde bir yerdeydi. Aslında arkadaşlığımız Çünkü memleketimiz Staindrop'a son gelişinde bana asılıyormuş gibi yapmış, dinlemek isteyen herkese beni karısı olarak istediğini söylemişti.

Ne yaptığını açıkça söylemişti. Beni asla kandırmadı. Ama o sinir bozucu magazin yazarlarından ve inatçı paparazzilerden kurtulmak için beni sakalı olarak isteyerek acımasızca peşimden koştu. Bana krallığını, elde ettiği tüm zenginliği ve gücü teklif etmişti. Yerçekimi ve benim onun ailesi olacağımızı söylemişti. Yanıma bir sevgili bile alabilirdim. Tek istediği tüm dünyanın ona ne zaman bir kız arkadaş bulup yuva kuracağını sormayı bırakmasıydı.

Kieran'ın gizli kalma kararını asla ama asla eleştirmedim ya da sorgulamadım. Kieran'ın bu kararını eleştiren ya da sorgulayan asla ben olmadım.

dışarı çıktı. Ama merak etmeden duramadım: Eğer maço Marcello Sarratore'nin umurunda değilse, o neden umursuyordu?

Kieran aklımdan geçenleri okumuş olmalı, çünkü şöyle açıkladı: "Onun yanına kâr kalabiliyor çünkü 1.85 boyunda, tank gibi yapılı bir sol kanat savunmacısı ve zehirli erkeklik diye bağırıyor. Ben yapamam. Ben çevik ve güzelim. Sports Illustrated'ın sözleri, benim değil."

Diğer tarafta gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordum. "Merak etme. Eninde sonunda ortaya çıkacağım. Emekli olduktan sonra. Emekli olduktan sonra güneşin altında bir an."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Bu gerçekten beni ilgilendirmezdi. Ama tüm kalbimle sevdiğim sevgili bir arkadaşımın aşkı, seksi, ilk randevuları, iğrenç mesajlaşmaları ve kontrol edilemeyen kelekleri deneyimleyemediğini bilmek canımı yakıyordu.

Sen de öyle, seni ikiye bölü.

Kieran şansını denemekten korkuyordu, ama ben de korkuyordum.

"Bu kadar yeter," diye homurdandı Kieran. "Bana son birkaç gününü anlat."

"Hmm. Bir bakalım. Arabam milyonuncu kez bozuldu, Grav onu büyükannesi ve Marty'den ayırdığım için bana kızgın ve görünüşe göre Rhyland Coltridge ve ben bir tür sahte nişan anlaşması yapıyoruz."

"İmkânsız," dedi Kieran kendinden emin bir şekilde. "Senden çoktan sahte bir evlilik teklif ettim ve sen reddettin. Ben daha zenginim, daha yakışıklıyım ve bana gerçekten tahammül ediyorsun. Neden onun teklifine evet dedin?"

"Her şeyden önce, o kıta büyüklüğündeki egonu söndürmek için..." Homurdandım, gözlerim televizyona sabitlenmişti. "İkincisi, çünkü geleneksel bir kovboy iş yatırımcısını etkilemesi gerekiyor ve benim de bir sonraki adımlarımı belirlerken burada bir yardım eline ve biraz paraya ihtiyacım var." İçkimi yudumladım. "Yeri gelmişken, burada bir şablon fark ettim. Neden bu kadar çok sahte evlilik teklifi alıyorum da hiç gerçek evlenme teklifi almıyorum?"

"Ne fark eder ki? Sen bir ilişkiye hazır değilsin," dedi Kieran kesin bir ifadeyle.

"Olur muydun? Tucker benim için erkekleri mahvetti."

Kieran, "Onunla aranı düzeltmeye ihtiyacın var," dedi.

"Ha." Başımı salladım. "Önce onu bulmam gerek."

Hattın diğer ucunda bir süre sessizlik oldu ve Kieran, "Tüm bunlar hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Rhyland tam bir erkek-fahişe."

"Elbette öyle. Ama bu kesinlikle bir iş. Duygularımı yakalayamayacağımı biliyorsun."

Ne zaman midemde kelebekler uçuşsa, haşere ilaçlama şirketini arıyordum, ilaçlama şirketi de Tucker Reid'in kız arkadaşı olma anımdı. Aldatmalar, kavgalar, sırlar, hayal kırıklıkları. Bana rahmetli babamı hatırlatıyordu, sadece iki şeyde iyi olan uçarı, zehirli bir adamdı: başarısız olmak ve yaptıklarının sonuçları için başkalarını suçlamak.

Yaşadığınız tek sevgi çirkin ve yaralıyken sevgiye sırtınızı dönmek şaşırtıcı derecede kolaydı.

"Peki ya sık?" Kieran açık açık sordu. "Onu yakalayacak mısınız?"

"Yakalamak, okşamak, yalamak..." Parmağımın ucunu kenarda gezdirdim.

Kafam hayallerle dolup taşıyor. "Neden olmasın? İkimiz de bekâsız ve duygusal olarak bağlanmayacak kadar hasarlıyız. Hiçbir sakıncası yok." "Peki ya Row?"

Kieran sordu. O ve kardeşim çok hızlı Row yaklaşık üç yıl önce Londra'ya taşındığından beri arkadaşlıklar, ancak başlangıçta ezeli düşmanlardı.

"Row benim patronum değil."

"Aptalca bir şey yapma," diye uyardı Kieran.

Ama sorun da burada yatıyordu. Son dört yılımı hata yapmamak, kazara kaderimi Tucker'ınkiyle karıştırdıktan sonra aptalca bir şey yapmamak için o kadar çok uğraşarak geçirmiştik ki neredeyse hiçbir şey yapmamıştım. Belki de New York'a taşınmak yeni bir benim başlangıcıydı. Ya da daha büyük ihtimalle eski ben. Risk alan ben. Cesur, meraklı, yaratıcı ve eğlenceli olan ben. Bir yaz ilginç görüldüğü için Latince öğrenen, okuldaki tüm sporları eğlence olsun diye yapan ve lunaparklarda sırf anısı cebinde kalsın ve bahis kazansın diye yabancılarla öpüşen ben.

Belki son kısmı değil.

Kapı zili, telefon uygulamasıyla birlikte, dışarıda birinin olduğunu işaret etmek için çaldı.

"Bak, gitmem gerek." Mutfak adasını ittim. "Biri geliyor."

"O kişi sen olmasan iyi olur," diye söylendi Kieran. "Son gelişin istenmeyen bir hamilelik, kaçak bir damat ve küçük bir kasaba skandalıyla sonuçlandı."

"İffetli olmaya çalışıyorsun."

Kieran kibarca, "Hayır, yaşlı bir cadı gibi davranıyorum," diye düzeltti. "Eğer ben alamıyorsam, sen de almamalısın. Ateşli Sekssiz İnsanlar kulübü kurmalıyız. Biz kurucu üyeler olacağız. Bingo geceleri yaparız-"

"Biz perhiz yapıyoruz, seksen değil."

"Siktir et, Dyl. İkimiz de biliyoruz ki tombala fena bir aktivite ve bir kere oturdun mu bomba gibi oluyor."

Kapı yine çaldı. Beşinci aşama bir sarılcı sipariş ettiğimi hatırlamıyordum.

"Gitmem gerek."

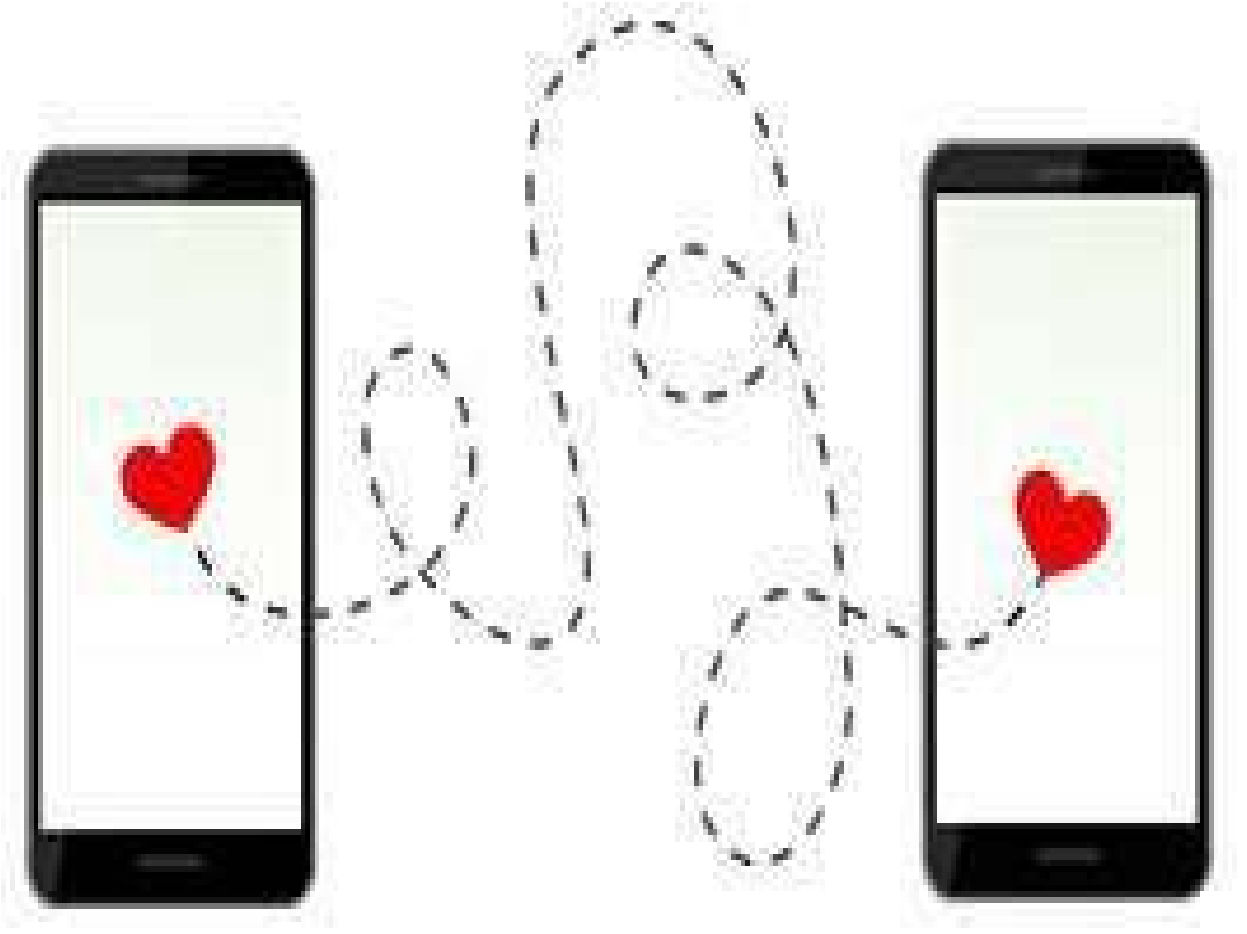
"Tamam. Unutma. Duyguları yakalamak yok."

Saçma s a p a n adamın yüzüne telefonu kapattım ve kapıya doğru ilerlerken başımı salladım.

Ben. Duyguları yakalamak. Rhyland Coltridge için.

Cehennem önce bir kayak merkezi olur.

Chapter SEVEN

DYLAN

Kapının diğerk tarafında elinde muhtemelen Grav için sipariş ettiğim yeni oyuncaklar ve kitaplarla dolu bir kutu tutan bir Amazon teslimatçısı vardı. Rhyland onun yanında durmuş, telefonuyla uğraşıyor ve adaçayı yeşili takım elbisesi içinde yozlaşmış gibi görünüyordu.

"Üzgünüm, bunu ben sipariş etmedim." Özür dileyen bir gülümseme takındım. "Neyi sipariş etmedin?" Teslimatçı adam başını yana eğdi.

"Bir paket kırmızı bayrak." Üst kattaki komşuma doğru işaret ettim.

Rhyland bir kahkaha attı, belli ki varlığımın baş belası olmaktan memnundu. Telefonunu cebine soktu ve içeri girdi - paketi şaşkın olduğu her halinden belli olan teslimatçıdan alıp kapıyı ayağıyla çarparak kapatmadan önce değil. Onu takip ettim, alev almasını umarak gözlerimi ensesine diktim.

"Aslında benim de sana vereceğim bir şey var," diye açıkladı Rhyland, Amazon kutusunu adanın üzerine koyarken.

"Klamidyanla ilgilenmiyorum ama teşekkürler."

"Yalanlar." Umursamaz sırtışı daha da genişleyerek mükemmel beyaz dişlerini ortaya çıkardı. "Sana klamidya ve yol boyunca kaptığım diğer CYBE'leri bulaştırmam için sabırsızlanıyorsun." Elini ön cebine soktu ve Jimmy'nin anahtarını çıkarıp ellerime tutuşturdu. "Diğer bir haber de, araban yepyeni gibi çalışıyor."

"Sorun buji miydi?" Dürüst olmak gerekirse bujinin ne olduğunu bile bilmiyordum. Sadece tek boynuzlu atlar, tüylü hayvanlar ya da Cocomelon olmayan bir şey hakkında yetişkin sohbetine katılmak istiyordum.

"Diğer şeylerin yanı sıra." Piç kurusu sormadan içkimden bir yudum aldı ve kaşlarını çatarak bardağa baktı. "Bu çok zayıf bir kahve. Her neyse, frenleri, yağ filtresini, alternatörü, aküyü ve su pompalarını da değiştirdim."

Şok içinde göz kırptım. "Hiç bir şey sakladın mı? Dikiz aynamdaki Little Trees oda spreyini?"

"Onu da değiştirdim." Suyun üzerinde bir kuğu gibi süzülerek buzdolabına doğru gitti, kapağını açıp içine baktı. "Alınma ama kestikten sonra ayak tırnaklarının altı gibi kokuyordu."

"Sen ahlaksızsın," dedim kaşlarımı çatarak. Omuz silkti. "Ve hâlâ ilgileniyorsun."

"Bunu tek başına mı yaptın?" Elimdeki anahtarı salladım. "Evet."

Bu, tamirci olmayan biri için aşırı görünüyordu. "Peki ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

Dişlerini sıktı. "Sanırım öğreneceğiz." "Bu güven verici."

"Sanırım aradığınız kelime 'teşekkür ederim'."

Ne yazık ki, Ralph Lauren kataloğuna aitmiş gibi görünüyordu. Eksik olan tek şey bir at ve fon olarak Hamptons'tı. Kalın bir altın saat, ince yeşil bir chino pantolon ve bej spor ayakkabı giymişti. Erkek topuzu gelişigüzel bağlanmıştı, soluk ve koyu sarı saçlarının ipeksi telleri geriye doğru düzeltilmek için yalvarıyordu.

Grav o anı seçerek koridordan fırladı ve üç Barbie'yi saçlarından tutarak yumrukladı. Rhyland'ın bacaklarına futbol topu gibi vurarak onları kucakladı. "Rhyrand Amca!"

Omurgası dikleşti ve yüzünü buruşturdu, fiziksel olarak tiksindi. Tüylerim diken diken oldu.

"şimdi, şimdi." Gravity'nin başını sanki bir Yorkshire teriyeri gibi okşadı ve onu bacaklarından çözdü. "Hiç 'kişisel alan' diye bir terim duydun mu ufaklık?"

Oh Tanrım. Tam bir ahmak.

Tatlı neşe kaynağım masumca ona baktı, tombul kolları hâlâ dizlerini sarıyordu. "Hayır. O da ne?"

"Birinin ruhsuz bir hortlak olması ve küçük çocukların önünde eşek gibi davranmasıdır." Onlara doğru koştum, Grav'ı kucağıma aldım ve ilk ret cevabını almadan önce onu göğsüme bastırdım. Ne tür bir hayvan bir çocuğa karşı bu kadar kaba olabilirdi?

Rhyland gözlerimle ona doğru fırlattığım nefret hançerlerinden yılmamış görünüyordu, kahverengi deri çantasını çevirerek açtı. O lanet şeyin neden onda olduğunu bile bilmiyordum. O kiralık bir erkek arkadaştı, avukat değıl.

"Hey, evlat, sana bir şey aldım."

"Bir şeylere bayılırım!" Heyecanla alkışladı. "Neymiş o?"

Pembe bir tütüsü, yüzü ve kulakları olan beyaz bir koyun dolması çıkardı. Grav kıpırdanarak ellerimden kurtuldu, oyuncağa doğru koştu ve onu göğsüme bastırdı.

"Bayıldım!"

"Bu Bay Mantar'dan kurtulacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Hayır!" dedi neşeyle. "Bay Mantar'ı seviyorum."

"Eminim annem de seviyordur."

Ona dokunma fırsatı bulduğum için minnettar bir şekilde omzuna vurdum. Hayatımı renklendirmek için iyi vibratörler ve Jade West kitapları stoklamam gerektiğine şüphe yoktu. New York'taki ilk yirmi dakikamda adama evlenme teklif etmiştim. On sekiz yaşımdayken beni aşağıladıktan sonra.

"Ve başka bir şey daha var." Rhyland tekrar çantasına uzandı ve küçük bir yapboz çıkardı. "Yüzünüzün yirmi parçalı bir yapbozu. Beğendin mi?"

"Evet!" Grav yumruğıyla havayı pompaladı.

"Güzel. Git bunu başka bir yerde yap ve annenle Rhyland Amca'yı biraz yalnız bırak," dedi ve yapbozu yine getir götür oynarmış gibi ona fırlattı.

Ona hediyeler almasına rağmen kızıma karşı bu kadar soğuk ve hazırlıksız olmasına karşı içgüdüsel tepkimi dizginlemeye çalıştım. Arabamı daha yeni tamir etmişti. Grav

bulmacayla birlikte odasına geri döndüğünde kendimi zorlayarak ona döndüm ve gülümsedim.

"Hediyeleri için teşekkür ederim."

Aramıza küçümseyici bir el attı. "Önümüzdeki birkaç dakika için onu başımızdan uzaklaştırmam gerekiyordu."

"Her zaman başkalarının çocuklarının fotoğraflarını, onlardan bir yapboz yapman gerekebilir diye ortalıkta mı tutarsın?"

"Instagram'ından aldım." Rhyland bana eğlenen, rahatsız olmayan bir bakış attı. "Ve eğer seni daha iyi hissettirecekse, onu yapboz haline getiren ben değilim, online asistanım."

"İnsanlar sana yüz yüze tahammül edemediği için mi internette?" Kırpiklerimi kırıştırdım.

"İnternette çünkü haftada birkaç saatten fazla vakit geçirdiğim her kadınla yatma eğilimindeyim."

İğrenç. Birbirimizi öldürecektik. Bu sadece an meselesiydi. "Ne istiyorsun?" Hırladım.

"Yasal görünmeliyiz. Marshall birlikte vakit geçirmek, beni tanımak istiyor." Ellerini aramızdaki kahvaltı köşesine yaymadan önce parmaklarıyla tırnak işaretleri yaptı ve kusursuz takım elbisesine rağmen ellerinin kaba ve bronzlaşmış olduğunu, fiziksel çalışmadan yıprandığını fark ettim. "İnsanlar gerçek beni tanımaya başladığında neler olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Çekilmez birisin." Başımı salladım. Sonunda, üzerinde anlaşılabileceğimiz bir şey vardı. "Evet, ama sen değilsin. Bu yüzden seni de yanımda getireyim ki

İyi. Benden etkilenmemiş gibi görünmek için çok çalışman gerekecek. Sosyal medyada benimle arkadaş ol. Bokumu beğen. Resimlerimi paylaş. Belki susuzluk tuzaklarımla biraz coşarsın."

"Susuzluk tuzakları mı paylaşıyorsun?" Burnumu kıvırdım.

"Ne bekliyordun ki?" Mükemmel vücudunu işaret etti. "Yunanistan'da Bronz Çağı sonrası sömürgeleştirme hakkında derinlemesine makaleler mi?"

"Ve bunun bugün mü olması gerekiyor?" Programım Grey's Anatomy izlemek ve iş a r ı y o r m u ş gibi yapmaktan başka bir şeyle dolu değildi.

"Evet," diye onayladı. "Ve inandırıcı olsun."

Gözlerimi devirdim. "Şu anda birini boğabilirim." "Hey, elçiye zeval olmaz."

"O zaman bu kadar yakın durma."

Rahat ve umursamaz kahkahası derimin altına işledi. Midem dibe vurdu. Kartallar avlarını yakalamak için gökyüzünden keskin bir dalış yaptıklarında böyle hissediyor olmalıydılar. Kieran haklıydı: Kağıt üzerinde muhtemelen Rhyland'dan daha yakışıklıydı. Yine de, yasak olana karşı her zaman mantıksız, arsız bir çekim duymuştum. Kardeşimin en iyi arkadaşına. Sylvia Plath haklıydı. Sonunda bizi yok edecek şeyleri arzularız.

"Patlıcan ve damlacık emojileriyle boğulmaya hazır olun." Kahve fincanımı mutfak adasından alıp lavaboya koydum. "Birlikte oynayacağım ama şimdiye kadar sahip olduğun en dengesiz takım arkadaşın olacağım."

"Unutma, maaşın buna bağlı," diyerek beni korudu. "Ben sevişmesi eğlenceli ve sevişmesi tehlikeli bir adamım. Bunu unutma."

"Bu anlaşmayı açık çek olarak kabul ettim. Senin için rengimi değiştirmeyeceğim."

"Bu sadece sosyal medya. Sakin ol."

"Ben rahatım," diye bağırarak karşı çıktım.

Eğlenerek başını salladı. "Otlara daha fazla dokunmalısın."

"Senin de ot içmeyi bırakman gerek."

"Aslında üç ay önce bıraktım, emekli olduğumda," dedi neşeyle.

İkisinin bağlantılı olup olmadığını merak ettim. Zamanını, cazibesini ve bedenini yabancılara satarken hissettiklerini uyuşturmak için mi esrar kullanıyordu? Sonra bu düşünceyi aklımın kenarına ittim ve kendime umursamamam gerektiğini hatırlattım, özellikle de o kesinlikle umursamıyorken.

"Nişanlı bir kadın gibi görünmeye başlamalısın." Rhyland kontrol listesine devam etti.

"Öyle mi?" Şarap odasına doğru yürüdüm -çünkü artık bir şarap odam vardı, görüyorsunuz- rastgele bir merlot aldım ve ona bir şey ikram etmeden kendime bir kadeh doldurdum. Bir yerlerde saat beşti. Belki New York'ta bile. İşsiz olduğum ve yürümeye başlayan bir çocukla yaşadığım için kontrol etmemiştim. "Nişanlı bir kadın nasıl görünür? Mütevazı elbiseler ve süslü bir şapka giymeye başlamalı ve sadece kadife eldivenlerimi giydiğimde insanlara dokunmalı mıyım? Senin küçük ödül karın mı olayım?"

"Sen bir ödül karısı değilsin, tatlım. Daha çok bir ceza nişanlısı gibisin." Sırıttı.

"Söz veriyorum başlığın hakkını vereceğim."

"Sadece bir uyarı, eğer sikime binmek istiyorsan bunun için en iyi yol bu değil."

"Seksin masada olduğunu söyledim. Bunun için özel bir çaba sarf edeceğimi söylemedim," diye açıkladım.

Rhyland durakladı, gözleri arkamdaki bir şeye odaklanmıştı. Oval yemek masasını bulmak için başımı çevirdim. Hayal mi görüyordu... Tabii ki hayal görüyordu. Azgın köpek.

"Gözlerim burada." Parmaklarımı yüzünün önünde şıklattım.

"Evet, biliyorum." Dilini üst dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Buraya girdiğimden beri açgözlü bakışlarla beni beceriyorlar."

Katliam. Önümüzdeki iki dakika içinde buradan çıkıp gitmezse katliam olacaktı.

"Görev, araba ve mide bulandırıcı sohbet için teşekkürler. Seni burada tutan başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Evet." Üçüncü kez çantaya uzandı, küçük bir kutu çıkardı ve ellerime tutuşturdu. "Aç şunu."

Burnumun onaylamayan bir kaşla kırıştığını hissederek açtım. Lacivert bir kutuydu ve içinde ne olduğunu hemen anladım. Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. En son bana bir nişan yüzüğü verildiğinde, onu okyanusa atmıştım. Kendi peri masalının ölümünü temsil eden boktan bir mücevher parçası yüzünden kimsenin aşk hikâyesinin lekelenmesini istemediğime karar vermeden önce beş saniye boyunca rehine vermeyi düşünmüştüm.

Kutu keskin bir tıkırtıyla açıldı ve önümde hayatım boyunca gördüğüm en güzel nişan yüzüğü duruyordu -filmler, resimler ve gerçeklik bir arada.

Sıradan bir yüzük değildi. On dört yaşımdayken bir dergide gözüme çarpan ve ruhumu kapıp götüren yüzüktü. Vogue sayısından kesmiş ve Büyük Peri Masalı Düğün panoma asmıştım. O pano hâlâ tavan arasında bir yerde duruyordu; mükemmel gelinlik, mükemmel buket, mükemmel çiçek aranjmanı kupürleriyle doluydu...

Hayal etmeyi unuttuğunuz tek şey mükemmel damattı ve hepimiz bunun nasıl sonuçlandığını biliyoruz.

Nefesimin kesilmesini önlemek için ağzımı kapattım. Annem her zaman tesadüflerin evrenin bir işareti olduğunu söylerdi.

"Neden bunu seçtin?" Sesim tül gibiydi, aramızdaki boşlukta cisimsizdi.

"Tucker'ın sana verdiği nişan yüzüğünü hatırladım." Rhyland'ın sesi, sert eklemlerin kısa bir dokunuşu gibi tenimin üzerinde gezindi. Tüylerim diken diken oldu. "Sonra Tucker'ın birinci sınıf bir

moron, bu yüzden en güvenli yolun sizin için seçtiği her şeyin tersini yapmak olduğunu düşündüm. Yastık yerine oval bir şekil seçtim. Kalın bir yüzük yerine ince bir yüzük aldım. Costco yerine Harry Winston aldım."

Ona parmağımı salladım. "Costco'ya karşı yapılan eleştirileri kişisel olarak alıyorum. Her şeyde en sevdiğim markadır. Seçme şansım olsa seve seve Bayan Kirkland olurum."

"Bayılıyorsun, değil mi?" Sesi baştan çıkarıcı bir şekilde alçaldı, midemde narin bir kuş gibi çırpındı ve beynimdeki her hücre isyan ederek bana kelebeklerle, aşklarla ya da erkeklerle işim olmadığını hatırlattı.

Derin bir nefes aldım, bu bana bunun bir şans olduğunu hatırlattı. Rhyland bunun hayalimdeki yüzük olduğunu bilmiyordu. Boğazımı temizledim. "Hâlâ uyup uymadığını görmem gerekiyor."

"Uyuyor," diye beni rahatlattı

Rhyland. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü hayatımın yarısını vücudunun her kıvrımını ve ölçüsünü inceleyerek geçirdim."

Bakışlarımız kırmızı fosforun üzerindeki bir kibrit gibi çarpıştı. Bir an için, Row'un Cal'e gizliden gizliye aşık olduğu gibi, onun da bana karşı büyük, acı verici bir aşk besliyor olabileceği gibi çılgınca bir düşünceye kapıldım. Ama Rhyland'ın ağzı buruk bir gülümsemeye dönüştü.

"Ah, tatlım." Sanki umutsuz bir vakaymışım gibi başını salladı. "Bunun gibi sağlıklı ve tatlı bir şey yok. Seni becermek istedim, hepsi bu. Hareket eden çoğu şeyi becermek istiyorum. Ben beyaz atlı prens değilim. Vücudumda kurtarıcı bir kemiğe sahip olabileceğim tek senaryo, bir araba kazası geçirip vücudumun başka birinin vücudunda erimesidir."

Bir sıcaklık şoku yanaklarımı tokatladı ve içten içe yanmalarına neden oldu. Yüzüğü yüzüne fırlatıp İtalyanca küfürler zincirini serbest bırakma dürtüsü güçlüydü.

Ama hayır. Ona bu zevki tattırmayacaktım.

Alaycı bir gülümseme dudaklarımı büzdü. "Hepsi bu kadarsa, artık gidebilirsin."

Evrak çantasını omzuna attı ve kapıya doğru ilerledi. Kapıdan birkaç adım ötede durdu. "Ah." Parmaklarını şıklatarak beni işaret etti. "Bu arada, çirkinleşme teklifini geçiyorum. Gururum okşandı ama artık ilgilenmiyorum."

"Hayal kırıklığını atlatmaya çalışacağım," diye alaycı bir şekilde ısırdım ve mutfak adasındaki tabureye kaydım.

Aptal, aptal, aptal.

"Ayrıca, yüzük kiralık, yani bağlanma."

"Ona verdiği herhangi bir şeye bağlanacak kadar aptal olan kadına acıyorum."

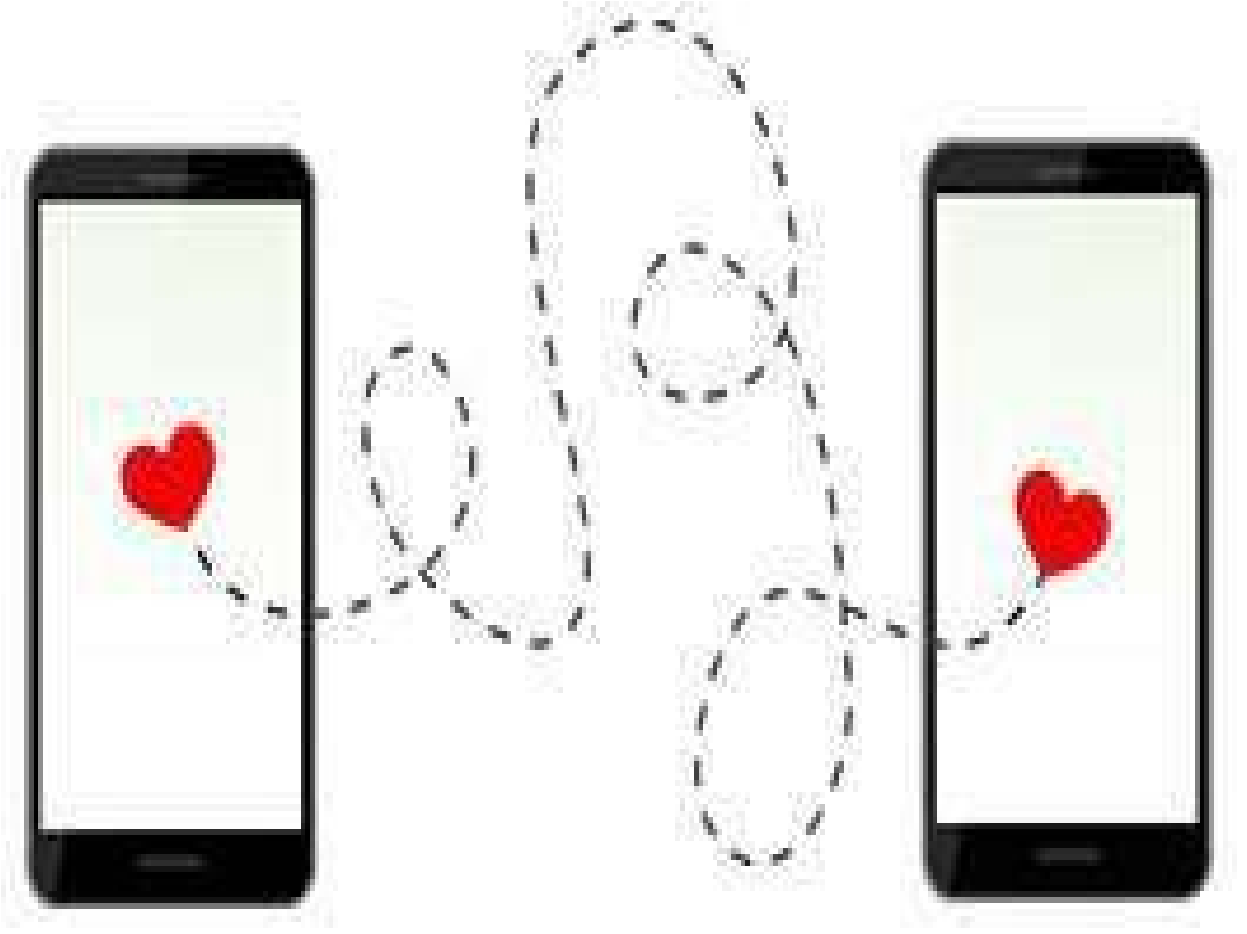
Kapı yumuşak bir son tıkırtıyla kapandı.

Grey's Anatomy'yi kapattım ve yatak odasının kapısından içeri daldım, yüzümü yastığa gömdüm ve hayal kırıklığı içinde bağırdım. Rhyland beni hafife almıştı. Ailemin geri kalanı da öyle. Başka bir şeyi hak etmişlerdi.

New York'ta başaracaktım. Sadece kendim için değil. Yerçekimi için de.

Chapter

EIGHT

RHYLAND

"Sen, dostum, boku yedin. Hem de bir sigara ve ardından sert bir içki istemene neden olacak şekilde değil." Tate Blackthorn -milyarder sözde gangster, şirket köpekbalığı ve tam bir baş belası- Grand Regent'in çatı katındaki barında karşımda oturuyordu. İş planımı aramızdaki alçak beton masaya fırlattı, arkasına yaslandı ve purosundan bir nefes çekti.

Siyah düğmeli kalbine uygun olarak siyah düğmeli bir gömlek giymişti. Bu herifin göğsünü hiçbir şeyin delip geçemeyeceğinden emindim, 5.56 mm'lik bir merminin bile. Heykel gibi bir kolunu alçak, döşemeli deri koltuğun üzerine atmış, eli yanında getirdiği kadının mini elbisesinin eteğiyle oynuyordu: Victoria's Secret'ta ilk kez boy göstermiş, henüz reşit bile olmayan Norveçli bir süper model. Amerika ve Avrupa'nın en büyük emlak şirketi olan GS Properties'in CEO'su gibi görünmüyordu; bir megayat satmaya çalışan David Gandy'ye benziyordu.

"Neden? Nesi var bunun?" Sayfaları karıştırarak talep ettim. İş planını kendim yazmıştım. Mezun olduğumdan beri ilk kez işletme yönetimi diplomamı kullanmıştım.

"Hiçbir şey yok. B-artı verirdim ve daha önce hiçbir iş planına C'den yüksek not vermemiştim." Soğuk ve soğuk gözleri purosunun yoğun dumanı arasında benimkileri buldu. "Ama işe yaramaz. Bruce Marshall seninle çalışmayacak. Sanki Google kadar büyük bir şirketi değil de Montana'da bir dükkânı işletiyormuş gibi davranıyor." Sesindeki eğlence bana açgözlülük ve gücün ötesinde herhangi bir duyguyu ya da ahlaki zayıflık olarak gördüğünü ve Bruce'unkini bulduğunu söyledi. "Genç ve bekâr insanlarla iş yapmamasıyla ünlüdür. Karşılaştığım en kötü küçük çuk belirtisi."

"Bu bir abartı olmalı," diye ısrar ettim, parmaklarının elbisesinin altından kadının kalçaları arasında gezinmesini görmezden gelerek. Sanki parmaklarıyla (muhtemelen) bir kirazı değil de bir midyeyi patlatıyormuş gibi tamamen soğukkanlılığını koruyordu.

"Değil." Tate'in ağzından dumanlar çıktı. "Caufield ailesi bir keresinde onu iş yapmaya zorlamak için şirketlerinden birini eksiye düşürmüştü. Bu işin ince ayrıntılarını ben hallettim. Onlara Florida bataklıklarındaki ölü arazileri satmayı reddettikten sonra borsa yüzde altmış üç değer kaybetti. Marshall dört milyar dolarlık bir darbe aldığı anda bile irkilmedi."

"Belki de sadece senden nefret ediyordur," diye önerdim. "Sen benzersiz bir şekilde sevimsizsin."

"Herkes için iyi bir anlaşmaydı," dedi Tate metanetle, elini kadının kalçalarının arasından tam da kadın nefes almaya başlamışken çekti, sadist. "Sonra üç kez boşandığımı öğrendi."

"Üç kez mi? Tanrım, dostum. Otuzlu yaşlarının başındasın." "Bildiğin zaman, bilirsin."

"Evliliklerin hiçbiri uzun sürmediğine göre belli ki bilmiyordun." İş planımı çantamın içine geri koydum. Ama gerçek şu ki, Tate'in evlilik gibi fedakârca bir işe kalkıştığını hayal bile edemiyordum. Muhtemelen bütün bunların arkasında daha büyük bir resim vardı. "Her neyse, Marshall benim ne kadar bekâr olduğumu bilmiyor."

"Seni ve karını yemeğe davet ettiğinde ve sen yarı sönük bir seks bebeğiyle geldiğinde anlayacaktır," diye beni temin etti Tate, viskisine uzandı ve bir dikişte devirdi.

"Dylan Casablancas'ın nişanlım olduğunu sanıyor."

Tate viskisini yudumlarken yumruğuna doğru öksürdü. "Ne sanıyor?"

"Uzun hikâye." Biramdan bir yudum aldım. "Bir sevgili kavgası olduğunu sandığı ama aslında Dylan'ın tarih öncesi arabası için ona yardım ettiğim için beni bıçaklamaya çalıştığı bir olaya karıştı."

"O küçük tren enkazının New York'a taşındığını unutmuşum," diye hırladı. "Bu şehrin tam da ihtiyacı olan şey bu. Daha fazla özentiye."

"Tren enkazı" ve "özenti" kelimeleri yüz organlarını kafasının arkasına yumruklama isteği uyandırdı ve kendimi yumruğumu sıkıp sıkıp açarken buldum. Dylan sevmediğim pek çok şeye sahipti ama tanıdığım en gerçek insandı.

"Aslında bir süreliğine nişanlıymış gibi davranarak bana yardım etmeyi kabul etti."

"Row buna bayılacak," diye alaycı bir şekilde mırıldandı Tate, birkaç saniye önce boşalan viski bardağının yerine konan yeni viski bardağına. Bardağın altında garson kızın numarasının yazılı olduğu küçük bir not vardı, buruşuk ve nemliydi. "Bu anlaşmadan ne kazanıyor?"

Eğer istediği buysa, benim aletimi.

"O iş ararken ben ona haftalık ödeme yapıyorum."

"Ona tam olarak hangi para birimiyle ödeme yapıyorsun? Patates mi?" Parmaklarını çenesinin altında gezdirdi, kadının numarasına uzandı ve aramızdaki masanın üzerinde dans eden mavi ateşin içine fırlattı. Manken kıkırdadı ama artık onun varlığını kabul etmiyordu. "Beş parasızsın."

"Eğer bana borç verirsen-"

"Ben sadece geri ödeyebilecek insanlara kredi veririm." Tate konuşmamı yarıda kesti. "Marshall'la anlaşma yapacağınıza hiç güvenim yok. Her halükarda, aylık yüzde kırk iki faiz oranı uyguluyorum."

"Tanrım, Tatum. Bu lanet bir tefeci oranı." Bana baktı, kararlı bir şekilde.

Hah. Sanırım o da bu işle uğraşıyordu.

Tate bir engerek kadar gececiye ve iki kat daha zehirliydi, karanlık yerlere en uygun soğukkanlı yaratıktı. (Muhtemelen) ölümlü olması ve eninde sonunda bu dünyayı zehirli varlığından kurtaracak olması dışında onda kurtarılabilir bir özellik bulamamıştım. Kendimi onunla arkadaş bulmuştum çünkü birincisi, her olayı ya da felaketi mali bir fırsat olarak gören bir şirket dâhisiydi ve ikincisi, tanımaya değer herkesle iyi bağlantıları vardı. Şu anda buna ihtiyacım vardı. Onun, Row'un ya da Kieran'ın sahip olduğu türden bir zengin değildim. Onlar gibi özel bir yeteneğim yoktu. Yemek yapmayı, top oynamayı ya da boku altına çevirmeyi bilmiyordum. Sahip olduğum tek şey görünüşümdü.

Otuz yaşındayken, şişkin pazularımın ve delici yeşil-mavi gözlerimin artık benim için kapıları açamayacağı ya da tavanları kıramayacağı güne hızla yaklaştığımı biliyordum. Uygulamamın bir an önce hayata geçmesi ve başarılı olması gerekiyordu.

Jigololuktan iyi para kazanmıştım. Büyük paralar. Çatı katım eski bir müşterimin hediyesiydi, peşin ve nakit olarak ödenmişti. Ama üç ay öncesine kadar tek bir iyi finansal karar vermemiştim. Parayı bir çırpıda tüketmiştim. Hızlı arabalar, tasarım kıyafetler ve özel kiralamalar. Bir müvekkilimin beni kandırmaya çalışmasından sonra aniden emekli olmaya karar verdim.

-hayır, polis hissi değil: bana cinsel saldırıda bulunmak- fonlarım şaşırtıcı bir hızla azalmaya başladı.

Bu uygulama, küçülmeden, daireyi satmadan ve yenilgiyi kabul etmeden önceki son çabamdı.

"Yenilgiyi kabul etmek" zamanımı, bedenimi, cazibemi, lanet varlığımı satmaya geri dönmek anlamına geliyordu. Bunu yapmak istemiyordum. Ama yapmama yı da göze alamazdım.

Sadece güzel bir yüz ve çarpıcı bir aletten daha fazlası olmak istiyordum.

"Bir çeşit beyin anevrizması mı geçiriyorsun?" Tate bardağındaki kehribar rengi sıvıyı soğukkanlılıkla çalkaladı. "Çünkü seni hastaneye götüreceğimi düşünüyorsan, başka bir şey daha var. Saat onda Hong Kong'la bir konferansım var."

"Hayır." Kafamı salladım, ne yapacağımı şaşırmıştım. Dylan'a haftada 10 bin dolar ödemeyi kabul ederek ne halt düşünüyordum? Tate haklıydı. O kadar param yoktu. Yine de kavrayamadığım bir nedenden ötürü, onun öyle olduğunu düşünmesini istedim. "Ben iyiyim."

"Eminim önümüzdeki beş dakika içinde iyi olmayacaksın," diye alay etti Tate, ayağa kalkıp omzumun üzerinden bakarak.

Dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için başımı arkaya çevirdim. Row, şık barın fedailerinin arasından sıyrılmıştı, başında bir kasket ve motorcu ceketi vardı. Takım elbiseli sosyetikler ve finansçılardan oluşan bir denizin içinden omuzlarını kaldırarak geçti.

"Oh, bu iyi olmalı." Tate gömleğinin düğmelerini ilikledi. "Kan sporlarını severim.

Kafa bulurken bardan izleyeceğim. Gel, Branka." "Ben Brina."

Onu görmezden geldi. "Hey, ne yapıyorsun?" Çıkarken omzumu sıktı. "Marshall'la olan anlaşmanın gerçekleştiğinden emin ol. Bir uygulama üzerinde çalışıyorsun. App Store'un neredeyse sahibi o. Bok gibi kalıplaşmış ama ne yaparsa yapsın işe yarıyor. Halkla ilişkileri, mühendisleri, yaratıcı ekibi, her şeyi birinci sınıf. Bu fırsatın kaçmasına izin verme."

Bu işi berbat etmeyecektim.
Tüm geleceğim tehlikedeydi.

Row'a kız kardeşiyle olan sahte nişanlılığını anlatmak nispeten acısız oldu. Nispeten, çünkü iç organlarım bende kalacaktı, ama ona dokunursam derimi yüzüp pastırma dilimi haline getireceği uyarısıyla birlikte.

"Bu lafın gelişi değil," diye ima etti en iyi arkadaşım yavaşça ve tehditkâr bir şekilde, ağzı White Russian'ının kenarında gezinirken. Yüz ifadesi, tavrı, varlığı gibi ses tonu da alaycı ve monotondur. "Nerede yaşadığını biliyorum ve söz konusu kız kardeşim olduğunda tetikte bekleyen biriyimdir. İhtiyacı olan son şey, kalbini kıran duygusal olarak bodur başka bir sikik çocuk. Eğer onun serçe parmağına dokunursan, seninki kesilir. Anladın mı?"

Muhtemelen kız kardeşinin beni para için becermek istediğini söylemek için doğru zaman değildi. Ya da teklifini kabul etmek istediğimi. Aletim sürekli sertleşiyordu. Arabasını tamir ettiğimde. İş toplantılarına gittiğimde. Uygulama üzerinde çalışırken. Spor salonuna gittiğimde. Başkanlık tartışmasını izlediğimde bile. Kabul edelim, boklu bir paspastan daha az seksiydi.

"Seni bu kadar kirleteceğimi hiç düşündün mü?" Boynumdaki zincirin -hiç çıkarmadığım- madeni para kolyesini bir o yana bir bu yana kaydurdum.

"Bence sen ekmeğini kadınları özel ve iyi hissettirerek kazanıyorsun ve Dylan savunmasız bir konumda," diye karşı çıktı Row, tıpkı kız kardeşininki gibi kalkık kahverengi gözleri tehditkâr bir şekilde parlıyordu. "Ve bence Tucker'la olanlardan sonra başka bir kalp kırıklığını kaldıramaz."

"Bu tamamen profesyonelce olacak. Sadece Bruce Marshall'la anlaşmam gerek. Ve hâlâ Orta Çağ'da falan yaşıyor." Haberlere göre

Hızlı bir Google aramasına göre Marshall ve karısının beş çocuğu, on torunu ve sponsor oldukları bir yetimhane vardı.

Row çenesini sallayarak başını salladı. "Biliyorum. Bu yüzden onu iki hafta sonra baharat markamın lansmanına davet ettim. Burada, New York'ta olacak. Bu sana kız kardeşimle aşık bir aoseksüel çifti oynama şansı verecek."

Çenem neredeyse yere çarpacaktı. "Bekle, sen buraya gelmeden önce anlaşmamızdan haberin var mıydı?"

"Dylan Cal'e söylemiş." Omuz silkti.

Tabii ki biliyordu. Dylan'ın ağzı Usain Bolt'tan daha hızlı çalışırdı. Bunu bilmeliydim.

Row, "Zaten onu kızdırdığından da bahsetti, o yüzden belki de bu kadar endişelenmemeliyim," dedi.

Sertleşmiş çenemin gevşemesini isteyerek burnumu çektim. "Kız kardeşinle ilişki kurmak kedi gütmek gibi bir şey."

"Kuku benzetmelerini bu konuşmanın dışında bırak. Zaten tedirginim," diye azarladı beni.

Row anlaşmayla ilgili fikrini değiştirmeye fırsat bulamadan oradan çıktım ve iki yıl önce savurganlık yaparak aldığım özel siyah McLaren'ıma bindim. Dört ay boyunca zengin bir müşteriyle çalıştıktan sonra kendime bir hediye. Hizmetçisinden evlilik dışı bir çocuk ve çok sayıda davayla sonuçlanan kötü bir boşanmanın ardından gösteriş yapmak için sahte bir erkek arkadaş ihtiyacı vardı.

Motor mırıldanarak çalıştı ve ben de gözlerimi kapatıp başımın arkasını soğuk deriye vurdum. Telefonum orta konsolda titreşiyor, kendi ritmiyle dans ediyordu. Gözlerimi açtım, ekrana kaşlarımı çatarak baktım.

Annem.

Bu abartılı bir ifadeydi. Kadınla geçen Noel'den beri konuşmamıştım ve bu benim çabasızlığımdan kaynaklanmıyordu. Geçen Paskalya'yı ailemle geçirmeyi umuyordum ama Facebook aracılığıyla kuzey ışıkları turu için İzlanda'da olduklarını öğrendim.

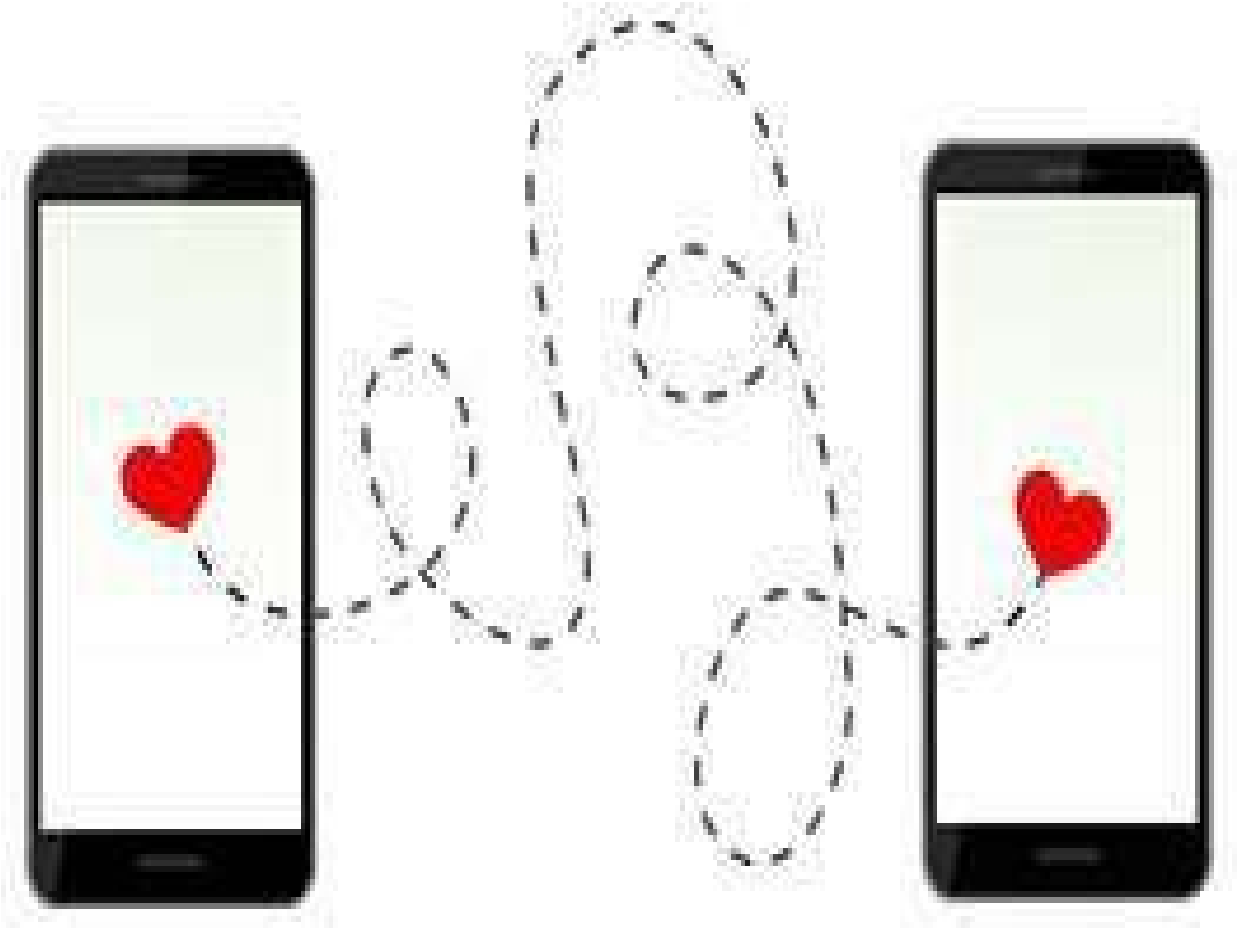
Telefonu elime alıp sakince baktım. "Şimdi benden ne tür bir iyilik istiyorsun anne?"

Ama aramaya cevap vermedim.

Bunun yerine, kırmızı simgeye basarak onu öldürdüm ve daireme geri döndüm.

Chapter

NINE

RHYLAND

@DylanCasablancas2000! sizi Instagram'da takip ettim.

@DylanCasablancas2000! yorum yaptı: Alo 911? Bir cinayet ihbarında bulunmak istiyorum.

@DylanCasablancas2000! yorum yaptı: OVARİLERİMDEN.

@DylanCasablancas2000! yorum yaptı: sen gece eve döndüğünde kıcıımı

@DylanCasablancas2000! yeni bir resim paylaştı.

Bildirime tıkladım, hızla onu takip ettim ve son gönderisine tıkladım. Uzun boylu bir adamın kolunu tutmuş, devasa nişan yüzüğünün yakın çekimi de dahil olmak üzere sırttığı bir fotoğraftı. Adam daha uzun olduğu için yüzünü göremiyordunuz ama kız saf, katıksız bir hayranlıkla ona bakıyordu.

Kesinlikle keşfetmeyeceğim bir nedenden ötürü, bu görüntü kanımı damarlarıma kadar kaydattı ve üçüncü derece yanıklara neden oldu. Telefonumu elime aldım ve onu aradım. Cevap vermedi, şüphesiz inadına. Mesaj kutumuzu açtım. Ondan gelen son mesaj iki yıl önceydi, genel bir mesajdı, Row seni dokuzda havaalanından alacağını söylüyordu, ben de aynı derecede düşmanca bir başparmak yukarı tepkisiyle karşılık vermiştim.

Hala yeraltı otoparkındaki arabamda otururken hava üfledim.

Rhyland: O resimde kime sarılıyorsun lan sen? Çünkü ben olmadığım kesin.

Cevabı hemen geldi; çağrıma sadece beni kızdırmak için cevap vermediğinin bir başka kanıtı.

Dylan: Bir arkadaş.

Rhyland: Burada hiç arkadaşın yok. Dylan:

Bugün bir tane edindim.

Sanki varmış gibi.

Rhyland: Nerede? Ne zaman?

Dylan'da: Target'ta.

Rhyland: Orada mı çalışıyor?

Dylan: Evet.

Rhyland: Artık çalışmıyor. Derhal kovulmasını sağlayacağım.

Benim sorunum neydi? Neden kıskanıyordum ki? Hayır, **k ı s k a n m a d ı m** . Sadece Bruce Marshall anlaşmasını koruyordum. Anlamsız bir kaçamakla her şeyi mahvetmesine gerçekten ihtiyacım yoktu. Ya Bruce onun başkasıyla görüşüğünü öğrenirse? Ya o pislik Dylan'la bir fotoğrafını paylaştıysa ve Bruce bir şekilde gördüyse?

Dylan: Onu kovdurabileceğinden şüpheliyim.

Rhyland: Öyle mi?

Dylan: Evet.

Rhyland: Neden?

Dylan: O bir manken.

Metne baktım. Göz kııptım. Gönderdiği resme geri döndüm. Daha yakından inceledim. Yeterince açıkta bir deri parçası vardı.

Adamın kolunun arasından bakınca teninin gri olduğu anlaşılyordu. Başımı sallayarak kıkırdadım.

Dylan: Yaratıcı olmak zorundaydım. Ve Grav fırırlı çoraplar

istedi. Rhyland: Bu IG yorumları çok dengesiz.

Rhyland: Ben yumuşak lansman istedim, yumuşak porno değil.

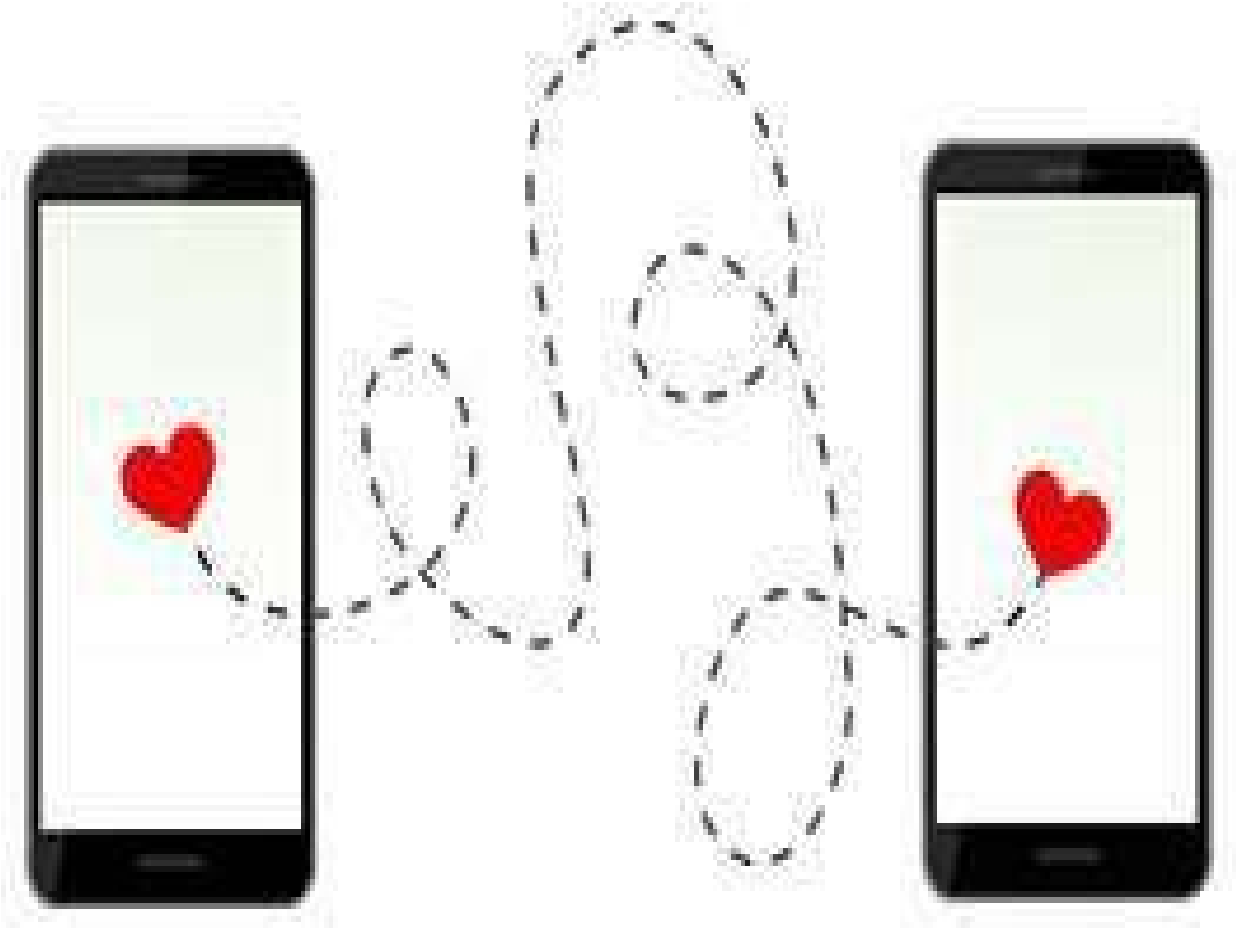
Dylan: Anal yumuşak porno sayılır mı? Bilmiyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bir gülümsemeyi bastırdım. Seks hakkında konuşmayı gerçekten bırakmamız gerekiyordu. Özellikle de ağabeyinin onunla rol yaptığım için benden bir BLT sandviçi yapmak istemesinin ışığında. Yine de zordu. Dylan komikti. Hayal gücüne sahipti. Gerçektir. Şimdiye kadar ondan uzak durmamın nedeni de buydu.

Rhyland: Bunu 13 yaş üstü tutmalıyız. Unutma, Bruce inançlı bir insan. Ben de öyle.

Kıçımı siktirmek isteyen insanların bunu yapması gerektiğine inanıyorum. Bu başka kimseyi ilgilendirmez.

Chapter TEN

RHYLAND

Dylan'ın kırk bin takipçimin önünde bana anal teklif etmesinin üzerinden üç gün geçmişti.

Onunla ya da Bruce Marshall'la son konuşmamdan bu yana üç gün geçmişti.

Tate'in tavsiyesi üzerine Marshall'ı takip etmekten kaçınmışım, çaresiz görünmek istemiyordum ve onu yakında Row'un New York'taki etkinliğinde göreceğimi biliyordum. Ama içimi kemiren bir şey vardı. Bu anlaşmayı tamamlamak için daha fazlasını yapmak istiyordum. Ama aynı zamanda gerçekte olduğum kadar paniklemiş görünmek de istemiyordum.

Günümü spor salonuna giderek, market alışverişi yaparak ve birkaç potansiyel yatırımcıyla tatlı tatlı konuşarak geçirdim. Daha sonra banka hesabımı kontrol etme hatasını yaptım ve bu kararımdan hemen pişman oldum. Hızla kırmızıya yaklaşıyordum ve Dylan'a hala akıl almaz miktarda para ödemem gerekiyordu. Apartmana döndüğümde saat gece on olmuştu.

Çatı katına çıkarken beşinci katın düğmesine bastım.

Dylan'ın New York'taki ilk haftasıydı. En azından hayatta kalmasını sağlayabilirdim.

Kapı zilini çaldım. Cevap vermedi. Kaşlarımı çatarak Patek Philippe'ime baktım. Gece on. Evde olmalı. Bebek bakıcısı yoktu ve çocuğun yatma saatinin çoktan geçtiğini hayal ettim.

Ona bir şey mi oldu?

Eğer öyleyse, bu senin sorumluluğun değil. Onu zaten bir kez kurtardın, dedi omzumdaki metaforik şeytan.

O senin en iyi arkadaşının kız kardeşi. Eğer piliç öldüyse, Row büyük bir baş belası olacak. Omzumdaki melek, "Zaten önlenemez derecede huysuz," diye karşı çıktı.

İdari bir karar vererek Row'un bana verdiği ekstra anahtarı çıkardım ve deliğinin içinde çevirdim. Kapıyı iterek açtım ve dairenin içine baktım. Elektronik ekranların mavimsi tonu dışında sessiz ve karanlıktı. Belki de Dylan geceyi erken bitirmişti. Ama onun ve o sinir bozucu mini versiyonunun iyi olduğunu teyit etmeden buradan ayrılmayacaktım.

İçeri adım atıp kapıyı kapattım ve oturma odası ile mutfağın önünden geçtim. Koridorda durdum, çocuk odasının kapı çerçevesini doldurdum. Kızı çok küçük bir karyolada kıvrılmıştı, güdük, Pillsbury çocuğu kolları o lanet pembe penisi sarıyordu. Gayet iyi görünüyordu.

Ebeveyn yatak odasına doğru ilerledim. Kapıyı iterek açtım. Yatak boştu, hâlâ yapılıydı, çarşafklar bir oteldeki gibi şiltenin altına sıkıştırılmıştı. Klimanın uğultusunu, alt kattan gelen trafik sesini dinledim ve suyun hafifçe çalkalanma sesini algıladım. Bir yutkunmayla boğazım düğümlendi. Banyo yapıyordu.

Güzeldi. Artık biliyorsun. Arkanı dön. Uzaklaş.

Ama bir şey beni durdurdu. Ya boğulduysa? Yaralansaydı? Banyodan çıkarken düşmüşse?

Görünüşe bakılırsa kendimi bir sürüngen gibi hissederek aralık kalan ebeveyn banyosu kapısına doğru adım attım. Banyoda küçük bir iç çekiş yankılandı. Tavandan tabana Manhattan manzarası vardı, cama tek yönlü ayna etkisi veren yansıtıcı kaplamalı pencerelerden biriydi. Beşinci Cadde'nin tamamını, cadde onu izlemeden seyredebiliyordu.

Ona bir an göz attım ve nabzım pantolonumun içine doğru atarak sikimin zonklamasına neden oldu.

Dylan'ın çıplak sırtı bana dönüktü, omurgasından aşağısı baloncuklarla kaplıydı. Saçları beyaz bir tokayla tutturulmuştu. Pencereden dışarı bakıyordu - insanlarla dolu kalabalık, canlı caddeye değil, gökyüzüne. Çenesini ellerinin arkasına dayamıştı ve o anda, Staindrop'ta geride bıraktığım o güzel kızdı.

Dünyadaki en güzel kız.

Vahşi ama yumuşak. Cesur ama kayıp. Kusurlu ama bütün.

"Oh, bak," dedi, gözlerimiz penceredeki yansımamda kilitlendi. "Bu benim cüzdanım."

Sözleri sert ve alaycıydı ama tavrında yorgun ve yenilmiş bir şeyler vardı. Davet edilmeden içeri girmeme ve omzumu duvara yaslamama neden olan bir şey.

"Kendini içeri almamalıydın," dedi, sesinde öfke yoktu ve Dylan'ın hiçbir zaman gerçekten mahremiyeti olmadığını hatırladım. Hep başkalarının çatısı altında yaşamış, o güzel, siyah uçlu kanatlarını hiç açmamıştı.

"Nişanlıyı böyle karşılayamazsın," diye söylendim.

"Çekiliyorum, ukala. Kendimi bu zekâ savaşına giremeyecek kadar bok gibi hissediyorum." Bakışları tekrar gökyüzündeki o görünmez noktaya kaydı. Sıvı karanlığa ve onun içinde gümüş çiller gibi dönen yıldızlara.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Son birkaç günü takıntılı bir şekilde iş arayarak ve Grav'ı televizyonun karşısına oturtarak geçirdim," diye açıkladı. "Eğlenceli hiçbir şey yapmadı. Büyükannesini ve Marty'yi özlüyor. Kendimi dünyanın en kötü annesi gibi hissediyorum."

"Dünyanın mı?" Homurdandım, duvarı ittim, pençeli banyonun dibine doğru yürüdüm ve kenarına oturdum. Suya dokunmak için uzandım ve köpüklerin tenimle buluştuğunda dağılmasını izledim. "Sürtük, lütfen. Eyaletteki en kötü yirmi bin anne arasında bile değilsin. Westchester'da çocuğunu öldüren ve bir ay sonra 911'i arayan o pislik kadına ne demeli?"

Yorum yok. Daha çok yıldızları izledim. Baştan çıkarıcı, alıngan Dylan Casablancas'ı ilk kez düşünceli ve savunmasız görüyordum.

Sonunda ağzını açtı. "Yarın saat on birde bir iş görüşmem var. Grav'a bakıcılık yapmanı istiyorum."

Kahretsin. Bunun olacağını biliyordum ama aklımın bir köşesine itmiştim. Çenemi ileri geri hareket ettirdim. "Ben ki-" ile iyi değilim

"Bir anlaşmamız var." Sözümü kesti ve başını çevirip bana baktı. "Ve beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum, çünkü Row'un baharat markası etkinliği için bana kolunda ihtiyacın var."

Beni orada yakalamıştı ve bunu biliyordu.

Dylan devam etti. "Yürümeye başlayan çocuk yatağını da yaparsan çok memnun olurum. Misafir odasında bir kutuda duruyor. Bir de benim alışverişlerimi yapman gerekecek. Row'un otomatik teslimatlarını iptal ettim, çünkü kullanmadığım malzemelerle dolu. İş aramakla o kadar meşgulüm ki sütüm bile yok."

Bu Bruce Marshall planı işe yarasa iyi olur, yoksa Dylan'ın hizmetçisi olmak için haftada 10 bin dolar. "Her neyse," dedim. "İş nedir?"

Dylan o lanet olası ısrarcı baloncukların altında çırılçıplakken benimle konuştuğu için utandıysa da belli etmedi. "Beaufort'ta bir pazarlama stajyeri pozisyonu. Anlaşmamız sona erdiğinde bizi ayakta tutmaya yeteceğinden emin değilim ama bir yerden başlamak zorundayım." Başını tekrar gökyüzüne çevirdi.

Olduğumdan daha büyük bir pislik gibi görünmek istemiyordum ama hayatı boyunca lokantada kahve doldurmuş yirmi altı yaşındaki bir kadının Chanel'den sonra dünyanın en büyük moda markalarından birinde mülakata çağırılması için tek bir neden bile düşünemiyordum.

Dylan'ın harika olmadığından değil, sadece özgeçmişinden tüm bu özellikleri göremiyordunuz.

"Orada olacağım," diye onayladım. "Gökyüzünde bilmem gereken bir şey var mı? BİR UFO? Düşen bir uçak? Kıyamet mi?"

Lütfen kıyamet de. Böylece yarın bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalmam.

Cevabı kasvetli ve hazırlıksız geldi. "Biliyorsun... doğum yaptığımdan beri rüya görmeyi bıraktım," diye mırıldandı, gözleri hâlâ gökyüzündeydi. "Günlerimi ya çalışarak ya da Gravity ile geçiriyorum. Ve onu seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama bekâr bir anne olmak insanın sahip olabileceği en yalnız varlık. Onunla ilgilenmek, ihtiyaçlarını karşılamak, çalışmak, ortalığı toplamak, yemek yapmak ve bulaşıkları yıkamak arasında düşünecek zamanım bile olmuyor. Bu o kadar yorucu ki başımı yastığa koyduğumda hayal kuramayacak kadar yorgun oluyorum. Ve rüyalarımı özlüyorum. Bu yüzden her gece yatmadan önce yıldızlara bakıyorum ve uyanırken kafamda hayaller kuruyorum."

Hay sikeyim. Şimdi kendimi kötü hissediyordum.

"Ne hakkında rüya görüyorsun?" Ağzıma soktuğum mecazi ayağımın etrafında mırıldandım.

Çenesini kıvrılmış yumruklarının üzerine koydu. "Kumsalda tembel hafta sonları.

Seyahat etmek. Arkadaşlarla dans etmek. Okula geri dönmek."

Elimde olmadan bir ilişkiden bahsetmediğini fark ettim. Başımı salladım. "Çılgın hayaller, ha?"

"En vahşisi."

A r a m ı z d a bir sessizlik oldu. "Hepsi bu mu?" diye sorduğunda hâlâ yıldızlara bakıyordu. Su soğuyor."

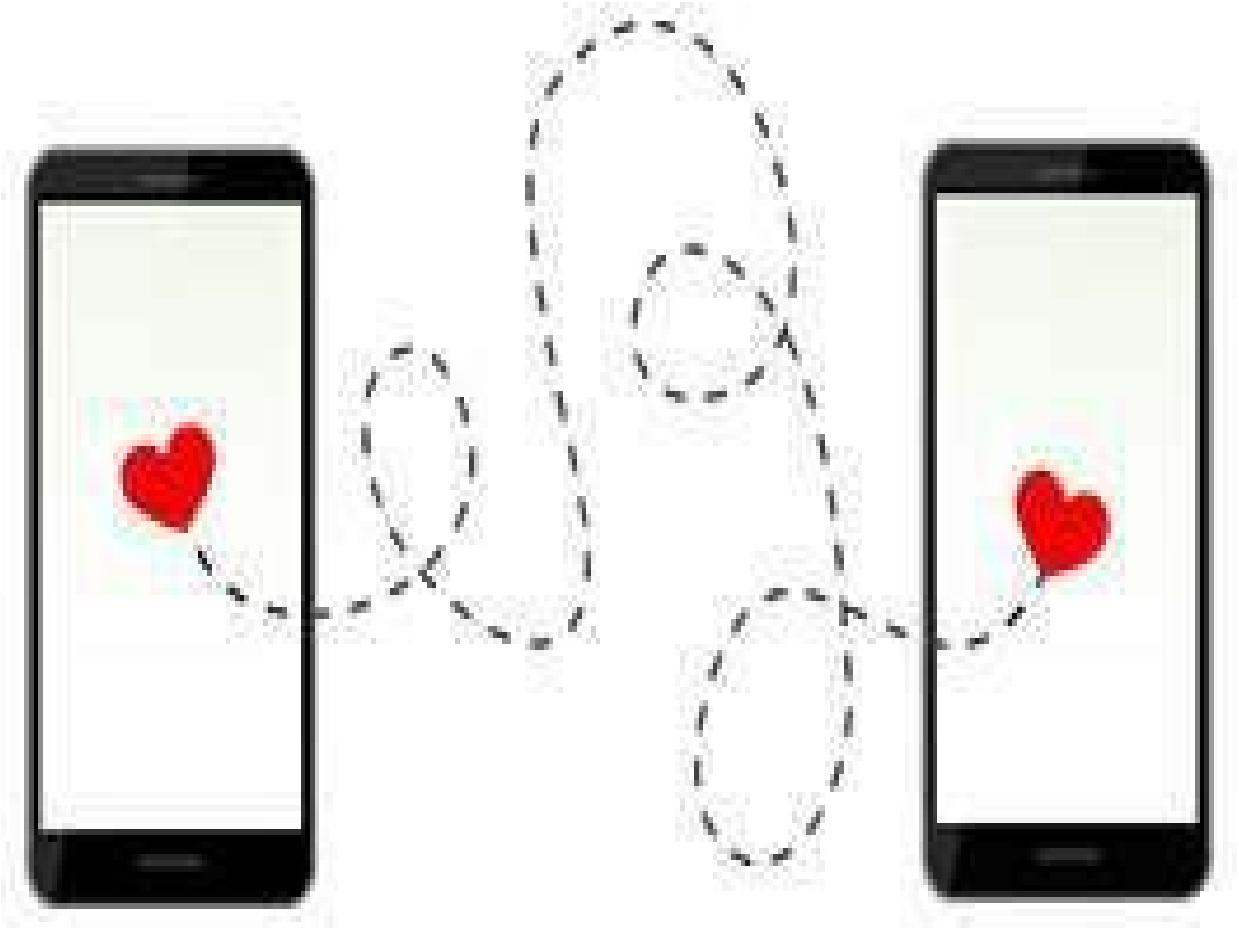
"Evet. Yarın görüşürüz, Cosmos." Çıkış yolumu gördüm.

Yeni lakabına cevap vermedi. O takma adı ben uydurmuştum. nokta.

Uyumadan önce rüyasının biraz daha uzun sürmesini istedi.

Chapter

ELEVEN

RHYLAND

Çocukların kullanma kılavuzu olmadığını kim söylemişse, belli ki Dylan Casablancas ile hiç tanışmamış.

Kadın, gıda alerjilerini, önceden onaylanmış aktiviteleri, bir programı, bir menüyü ve oyun hamuru için bir tür sıralama sistemini açıklayan altmış beş sayfalık bir manifesto yazdırmıştı. Daha sonra her şeyi anladığımdan emin olmak için yirmi dakika boyunca kılavuzu benimle birlikte gözden geçirdi. Sonra beni parfümünün ve endişesinin bulutu içinde, neredeyse dört yaşındaki çocuğunun yanında bıraktı.

Çocuk ve ben isteksizce birbirimize baktık. Anlaşmadan o da en az benim kadar mutsuz görünüyordu.

"Peki... ben yatağını yaparken South Park ya da başka bir şey izlemek ister misin?" Boynumun arkasını ovuşturdum.

"Annem televizyon yok diyor," diye mırıldandı, iri, lacivert gözleri yüzüme y a p ı ş m ı ş t ı .

Doğru. Sayfa on dört, kılavuzun B bölümü. Nasıl unutabilirdim ki?

Söz konusu kılavuzu yemek masasından aldım ve göz gezdirdim, çocuk hâlâ ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Dylan'ın bir araya getirdiği çocuk dostu aktivitelerin bir listesi vardı.

Berbat durumdaydı ama hakkını vermeliydim: ilgili, sevgi dolu, son derece şefkatli bir ebeveyni.

"Bir bakalım. Boyama yapmak ister misin?" "Hayır."

"Bulmaca?"

"Hayır."

"Sanat ve el sanatları? Harf takibi? Giydirme mi? Folyo hediyeler? Kurabiye pişirmek?"

"Hayır, hayır, hayır ve hayır." Başını şiddetle salladı.

Bıkkın bir halde el kitabını masaya geri fırlattım. "O zaman ne yapmak istiyorsun?"

Koridoru işaret etti.

"Gözümün önünden kaybolmak mı?" Umutla

sordum. Kollarını kavuşturarak, "Yatak

yapımına yardım et," diye homurdandı.

"Yapamazsın," dedim. "Bu tehlikeli."

"Umurumda değil." Bana bir ahududu üfledi. Annesinin kızı olduğuna şüphe yok.

"Evet, aslında ben de, ama sosyal normlar vesaire."

Bu çocuğun hastanelik olmasını istemiyordum. Çünkü hastaneye düşmek istemiyordum ve eğer düşersem Dylan beni öldürecek ve sonra diriltip farklı ve daha acımasız bir şekilde tekrar öldürecek ti. Gözlerim çocuktan bir sürü boya kaleminin bulunduğu yemek masasına kaydı ve aklıma bir fikir geldi.

"Çerçeveyi süslemek için birine ihtiyacım var, sanırım, eğer sen de istersen."

Sanki onunla Amharca konuşuyormuşum gibi bana baktı. Daha önce üç yaşındaki bir çocukla hiç bu kadar çok konuşmamıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Boya kalemlerinle yatağı güzelleştirmeni istiyorum," diye daha basit bir şekilde açıkladım.

"Oh! Evet! Bunu yapabilirim." İşe koyulduk.

İşe nadiren gelen ve bunun yerine oğlunu onun yerine işlerini yapması için gönderen bir marangozun/ustanın oğlu olmanın çok az avantajından biri, ellerimle çok iyi olmamdı. Özellikle de ahşapla. Tüm kelime oyunları, doğal olarak. Neredeyse her şeyi sıfırdan anında inşa edebilirdim. Üniversitedeyken, yazları inşaat işlerimin arasında, IKEA'dan mobilya monte ederek para kazanıyordum.

Çocuk ve ben kırk dakika içinde bitirirdik. Ben mobilyayı birleştirirken o da çerçeveye gökkuşakları, bulutlar ve tek boynuzlu atlar çizirdi. Ayrıca bir saniye bile susmadı ve beni dondurma tatları ve kabarık hayvanlar hakkında bir sohbete sürükledi. Hâlâ orada olduğumu göstermek için birkaç cümlede bir homurdandım ama sohbete katılmayı reddettim.

Daha sonra Dylan'ın alışveriş listesiyle birlikte aşağı indik. Çocuk ona çikolata almam için beni ikna etmeye çalıştı, ama el kitabında yoktu, ben de reddettim. Ağlamaya ve çığlık atmaya başladı. Yukarı dönüp alışveriş listesini boşalttığımızda telaşlanmış, sinirlenmiş ve günümü bitirmiştin. Ebeveynler alkolik olmamayı nasıl başarıyordu? Bu FBI için bir davaydı.

"Rhyrand Amca." Çocuk pantolonumu çekiştirerek bana baktı. "Acıktım. Yemek yiyebilir miyiz?"

Kahretsin. Ona atıştırmalık bir şeyler vermeyi unutmuştum. Kılavuzda yazıyordu ama yüzlerce başka şey de vardı.

"Elbette. Sadece bana izin ver..." El kitabını aldım ve göz gezdirdim. Çocuk yetiştirmek bu kadar hassas olamazdı.

Gözlerim Gravity'nin önceden onaylanmış yemeklerine takıldığında tüm ruhum bedenimi terk etti. Tavuk göğsü, organik buğdaylı quesadilla, spagetti ve köfte, brokoli güveç... Tüm bunlar sıfırdan yemek yapmayı gerektiriyordu. Yemeklerimin çoğu Trader Joe'nun hazır paketlenmiş yemekleri ya da kedileriydi. Bu ev yemeklerinden herhangi birini hazırlamamın imkânı yoktu.

Etrafıma bakındım, yumruklarım iki yanımda dikilmişti. "Lanet olsun."

"Kötü bir kelime söyledin." Çocuğun gözleri büyüdü. "Bana beş dolar ver."

Avucu bir nanosaniye içinde açılmış ve uzanmıştı.

Elma gerçekten de ağaçtan uzağa düşmemişti.

Homurdanarak cüzdanımı karıştırdım. "Üzerimde hiç nakit yok." "Bu benim sorunum değil."

Tanrım. Dylan ne tür bir iblis yaptı? "Zelle ya da Venmo kabul ediyor musunuz?"

"Ne?"

"Hiçbir şey." Cüzdanımı arka cebime geri ittim. "Bak ne diyeceğim, sana bir Happy Meal ısmarlayacağım ve sen de benim küfürlü konuşmamı affedeceksin."

"Hangi lazımlık kelimesi?"

Hafıza sorunları mı vardı? "Kahretsin."

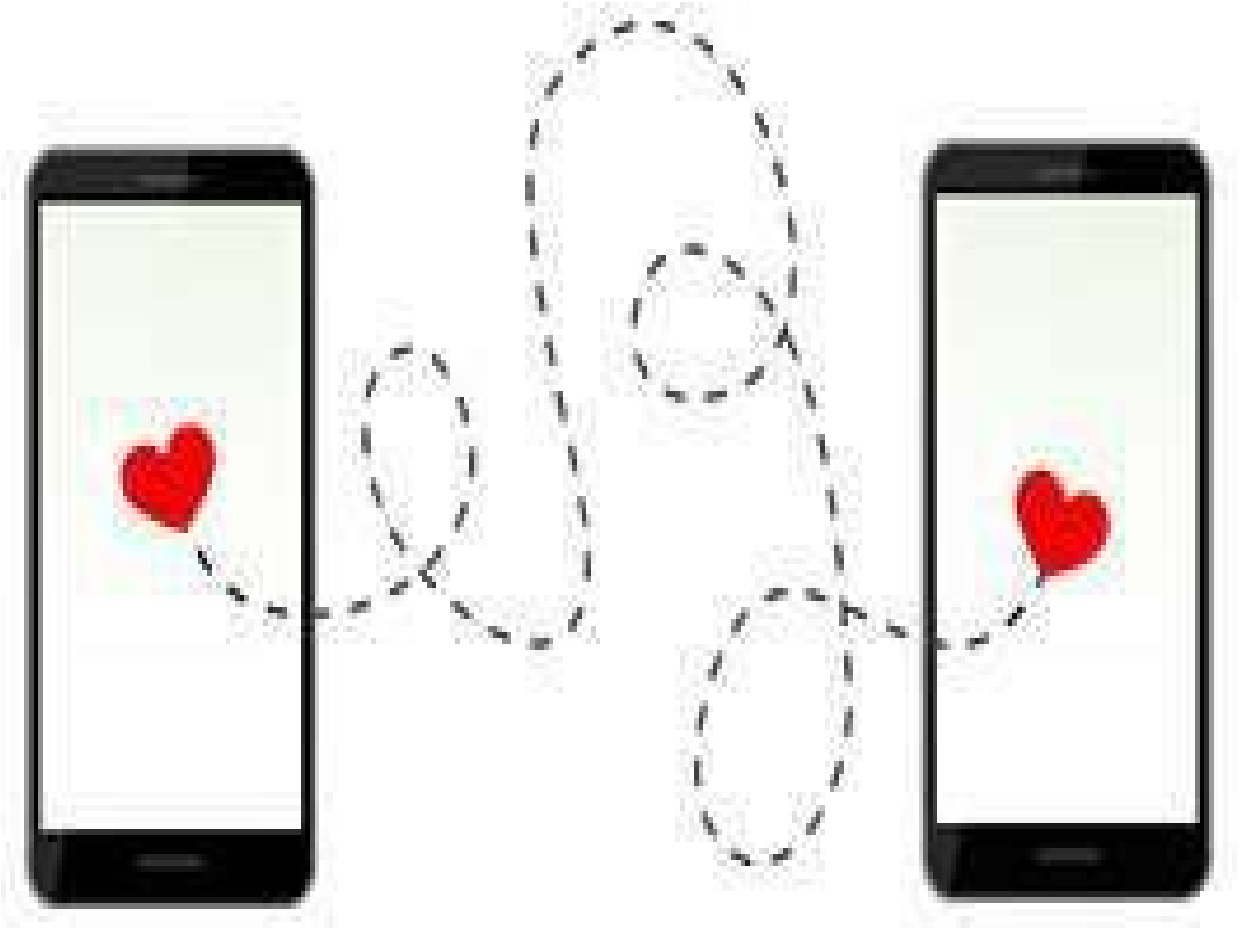
Küçük elini ağzına götürerek kıkırdadı. "Bana beş dolar daha borçlusun."

Allah kahretsin. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk tarafından alt edildim. Bunu mezara götürecektim. Tabii ki söz konusu mezar hızla yaklaşıyordu, çünkü bu çocukla vakit geçirmek muhtemelen kalp krizine yol açacaktı.

Beni kandırdığı için onu azarlamak üzere ağzımı açtım ama benden önce davrandı. "Şimdi Happy Meal ve milkshake alacağım."

Çocuklar gerçekten de doğum kontrolü için en iyi reklamlardı.

Chapter TWELVE

DYLAN

"Kıyafetine bayıldım! Muhteşem," diye nefes nefese bağırdım, avuçlarım terlemiş, yanaklarım kızarmış, etkileme ihtiyacıyla çılgına dönmüştüm.

Hayranlığımın öznesi, yanında oturan meslektaşına baktı, ikisi de bir kanaryayı bütün olarak yutmak üzere olan Siyam kedilerinin sinsi bakışlarını değiş tokuş ettiler.

Kanarya bendim. Bunu daha görüşmeye oturmadan önce biliyordum. Ama gerçekten de nezaketin bir insanın gününün gidişatını değiştirme gücüne sahip olduğunu düşünüyordum. Bu olayda öyle olmadığı açık.

"Ew." Benden sadece birkaç yaş büyük olan Sevimli Kıyafet, kıvrımlı burnunu büktü. "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğimi düşünmen ne kadar sevimli."

Ne?

"Benim adım Stassia, bu da Tara."

Saçları şampanyayla aynı sarı tonda olan meslektaşı, basılı özgeçmişime bakarak dudak büktü.

"Beaufort'ta çalışabileceğinizi size düşündüren neydi Bayan Casablancas?"

"Şey, ben-"

"Hayatın boyunca bir lokantada çalıştığın gerçekten doğru mu?" Ben daha ilk soruya cevap veremediğim Tara patladı, dudaklarında alaycı bir kıkırdama vardı.

Bakışlarım ikisinin arasında kararsızca gidip geldi. Panik, göğüs kafesime baskı yaparak alevlendi. Bu bir röportaj değildi. Bu sıkılmış bir kötü kız tuzağıydı. Öğle tatilinde vakit geçirmek için bir yol. Ve ben de tam içine girmiştim.

"Ben, uh, sanırım ayaklarımın üzerinde..."

"Bakın, bu bir sorun olacak, çünkü biz beyniyle düşünebilen birini arıyoruz." Stassia kabuklu bir tırnağıyla şakağına vurdu.

Ben de kendi yıpranmış, kısa tırnaklarımı avuçlarımın içine kısıp sakladım.

Keşke kendimi saklayabilseydim. "Bu bir deyim," dedim düz bir sesle.

"Üniversiteye bile gitmediğin düşünülürse, bunları ne kadar güzel biliyorsun." Tara'nın yapmacık şekerli tonu dudaklarından daha sahteydi.

Sonraki on dakika son derece acı vericiydi. Görüşme boyunca kendimi zorladım, ayağa kalkıp yarıda bırakmamaya kararlıydım. Kalbim terk edilmiş bir gemi gibi dibe batıyor, her kesici söz ve tepeden bakan şakayla daha da derinlere gömülüyordu.

Üç yüzden fazla başvuru yaptıktan sonra davet edildiğim tek mülakat buydu. Pazarlama, satış ve yönetim p o z i s y o n l a r ı n a başvurarak geniş bir ağ oluşturmuştum. Bu kötünün de ötesindeydi. Felaketti. Rhyland ile anlaşmam bittiğinde hayatımın bedelini nasıl ödeyecektim?

Yine de ayağa kalkıp çekip gitmedim. Kırıldığımı görme zevkini onlara tattırmadım. Her şey boyunca oturdum, hatta onlara birkaç şaka bile yaptım.

"Bu çok eğlenceliydi." Tara ve Stassia hep birlikte ayağa kalktılar ve şık elbiselerini kusursuz bir koreografiyle düzelttiler. "Bizi aramayın, biz sizi ararız."

"Sanmam," diye mırıldandım içimden, bu işi alma şansım olduğunu düşündüğüm için kendime kızıyordum.

Belli ki beni duymuşlardı, çünkü birbirlerine eğlenen bakışlar attılar, ellerini ağızlarına götürdüler ve bana arkalarını dönerek kıkırdadılar.

Manhattan güneşinin ve şehrin nabzının -arabalar, turistler, iş adamları, yiyecek arabaları- tenime vurduğu muhteşem binadan tökezleyerek çıktım.

Nefes alamıyordum.

Daha önce hiç panik atak geçirmemiştim, bu yüzden şimdi geçirip geçirmediğimi anlayamıyordum. Sadece dünyanın odaktan çıktığını, ateşin yuttuğu bir fotoğraf gibi kenarlarda bulanıklaştığını biliyordum.

Kendine gel. Zayıf olmayı göze alamazsın. Düşünmen gereken bir Yerçekimi var.

Telefonumu kaptım ve Rhyland'a mesaj attım. Aramak istemedim. Başka bir insan sesi duyarsam gözyaşlarına boğulma ihtimalimin yüksek olduğunu biliyordum.

Dylan: Grav iyi mi?

Rhyland: O iyi. Ancak ben kendimi pencereden dışarı atmak istiyorum. Sürekli konuşuyor. Aptalca şeyler hakkında. Öğleden önce beni iki kez haraca bağladı. Üç kez öfke nöbeti geçirdi. Tam tersi yerine bir köpeğin peşinden koştu. Haftanın tüm kardiyosunu onun peşinden koşarak yaptığıma %99,5 eminim.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Belki de onun komşum olması başıma gelen en kötü şey değildi.

Dylan: Yeni yürümeye başlayan çocukluğa hoş geldin.

Rhyland: Hoş geldin demeyi unut. Veda işaretini ne zaman göreceğim?

Dylan: Muhtemelen bunu sormak için doğru zaman değil. İş görüşmesinden yeni çıktım ama kafamı toplamak için biraz zamana ihtiyacım var. Bir saat daha kalabilir misin?

Rhyland: \$%^\$#@@#%&&

Rhyland: Her şey yolunda mı?

Dylan: Evet. Sadece düşüncelerimi toplamak için bir saniyeye ihtiyacım var.

Rhyland: Gününü neşelendirmek için sık fotoğrafına mı ihtiyacın var?
Takılamıyor olmamız hayırsever olmadığım anlamına gelmez.

Dylan: Geber. Rhyland:

Denemeye değerdi. Rhyland:

Güvende kal.

Dylan: Neden umursuyorsun ki?

Rhyland: Eğer sana bir şey olursa, aileden biri gelip onu alana kadar bu çocuğa bakmaktan kurtulamam.

Az önce kızımdan "o" diye mi bahsetti? Yine de, yüzümdeki yenilgiyi ve çaresizliği görmeden şu anda ocuğumun yüzüne bakamayacağımı biliyordum.

Sonunda, bir saat bile sürmedi.  saatimi aldı.

şehirde amaçsızca yürüdüm. Kalabalığın içine girip ıktım. İnsan yığınları arasında kaybolmak. New York beni anonim ve küçük hissettirdi ve bir süreliğine Dylan değildim - bekar anne, garson, Zeta Casablancas'ın ikinci, sorunlu çocuğu - sadece başka bir yzdm. Hikyesiz ve esrarengiz. Sırf aşağılanmak için şehrin öbür ucundaki bir görüşmeye davet edilmemiş biri. Belki de k e n d i n i toparlamış biriydi. Bir diploması, bir işi ve hatta belki b i r erkek arkadaşı olabilecek biriydi.

Saat üç buçuk civarı Kieran'ı aradım. "Benimle evlenme konusundaki fikrini değiştirdin mi?" diye sordu.

"Kieran..."

Beni görmezden geldi. "Menajerim az önce beni The Weakest Link'te hayır için yarışan ve Avustralya'nın Slovakya ve İsviçre ile sınırı olduğunu düşündüğü için ilk turda elenen bir Hollyoaks aktrisiyle ayarladığını söyledi. Kendimi ldrmeli miyim?"

İçimi çektim ve bir binaya yaslandım. "Kieran."

"Bu bir evet demek."

Hiçbir şey söylemedim.

"Kahretsin, sessizsin. Hiç sessiz değilsin." Ses tonu değişti. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Kimi ldryorum ben?"

Ona röportajı anlattım. Amaçsız gezintilerimi. Artık yerimin bir ofiste pazarlama ya da idari bir iş olmadığını nasıl bildiğimi. Bununla başa çıkamazdım. Sahteliği. Politika. Kapitalist ateşin yanmasını sağlamak için tüm günümü klimalı bir kutuda geçirmek.

"Grav için çok üzülüyorum," diye homurdandım. "Hiçbir şeyden haberi olmayan bir annesi ve hiç tanımadığı bir babası var çünkü babası onu umursamayacak kadar şerefsizin teki." Kelimeler bir anda ağzımdan döküldü. "Eğer kendimi toparlayamazsam asla sırtını yaslayacağı kimsesi olmayacak."

Kieran konuşmadan önce hattın diğer ucundan yoğun bir sessizlik geldi. "Bir içkiye ihtiyacın var."

"Hadi canım," diye alay ettim.

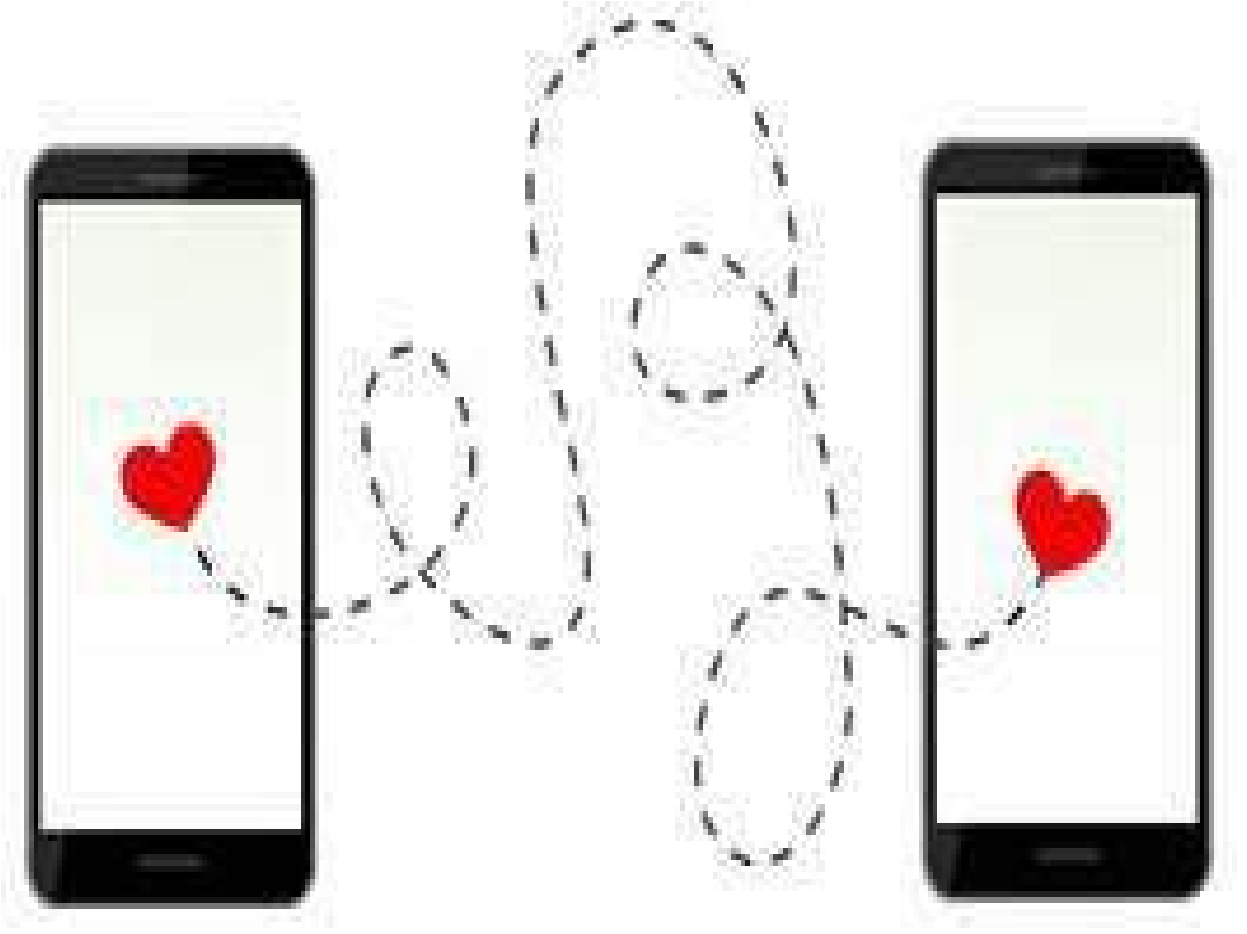
"Hayır, beynini yeniden çalıştırman gerekiyor. Belli ki küçük bir panik atak geçiriyorsun."

"Biliyordum," diye haykırdım. "Cildim kurdeşen döküyor. Ne yapacağım Kieran? Sahte evlilik teklifini kabul etmeme beş saniye kaldı, çok stresliyim."

"Öncelikle teşekkür ederim," dedi alaycı bir tavırla. "İkincisi, yeni binanızdan çok uzak olmayan bir bar var. Alchemist. En iyi kokteylleri yapıyorlar. Şimdi beni dikkatle dinle, Dyl. Oraya gitmeni, kendine bir parça havuçlu kekle birlikte Roku Koori Negroni sipariş etmeni, birkaç dakika meditasyon yapmanı ve hayatınla ilgili ne yapmak istediğini düşünmeni istiyorum. Hiçbir şey masanın dışında değil. Pratik olmayın. Tutkulu olun. Çok geç olduğunu düşünseniz bile. Çok zor olduğunu düşünseniz bile. Sonra beni ara ve ne olduğunu söyle, tamam mı?"

"Tamam," diye nefes nefese kaldım. "Tamam."

Chapter THIRTEEN

DYLAN

On dakika sonra Alchemist'e vardım. Evimden iki blok ötede popüler bir bardı. Rhyland'ı bütün gün Grav'la bıraktığım için kendimi kötü hissettim. Aynı zamanda iyi olduklarını biliyordum, yoksa beni arardı.

Bar ağzına kadar doluydu, terli vücutlar ve çoğu açıkça dışarıdan gelen çiftlerle tıka basa doluydu. Duman, ter ve pahalı alkol kokusu burun deliklerime doldu. Bardaki tek boş tabureyi kaptım ve Kieran'ın süslü içkisini ve havuçlu kekini sipariş ettim. Burayı biliyordu, bu da kardeşim Rhyland ve belki de arkadaşları Tate'le birlikte sık sık gittiği anlamına geliyordu. Etrafımdaki herkesin nasıl göz alıcı, sefahat içinde, bilgili bir yaşam tarzına sahip olduğunu düşünmemeye çalıştım, oysa ben küçük bir Maine kasabasında tıkılıp kalmış, fazla kızarmış yumurta servis ediyor ve Peppa Pig izliyordum.

Barmen, kafası tıraşlı, iki kolunda dövmeler olan ve siyah bir bluz giyen bir kadın, pastamı ve içkimi yapışkan bir çubuğa doğru kaydırды. "Afiyet olsun."

"Burası her zaman bu kadar kalabalık mıdır?" Etrafıma bakındım. New York'ta barda çalışmayı düşünmemiştim ama bahşişler tavan yapmış olmalıydı.

"Happy hour." Yüzünü buruşturdu, jestrum piercingi parıldıyordu. "Bazen oldukça bunaltıcı olabiliyor." Yüzünü pırıl pırıl yapan ter parıltısı gözlemimi doğruladı. Gözleri donuk ve odaklanmamıştı.

İçgüdüsel olarak elimi uzatıp onunkini kavradım. "Hey, iyi misin?"

Başını salladı. "Evet."

Gözlerimi kapattım ve mükemmel kariyerimi hayal etmeye çalıştım. Kieran'ın pratik olmama, tutkulu olma tavsiyesini hatırladım. Bana bir serap gibi, canlı bir netlikle geldi.

Ben. Bir doktor üniforması içinde. Bir değişiklik yapıyorum. Sedyede yaralı bir çocuğu taşıırken. Bir tiyatroya. Ameliyat yapıyorum. Çelik eller. Soğukkanlı.

Gözlerim hâlâ kapalıyken içkime uzandım ve bir yudum aldım. Viski dilimi lezzetli bir şekilde karıncalandırdı. Gülümsedim. Karmakarışık düşüncelerimin arasından başka bir görüntü süzüldü.

Ben. Göğsüme bastırdığım bir pano ile hastalarımı görmek için viziteye çıkıyorum.

Endişeli ebeveynleri
rahatlatmak. Sıkıntılı çocukları
rahatlatmak. Doktor olmak
istiyorum.

Hep doktor olmak istemişim.

Kafamın bir köşesinde, asla gerçekleşemeyecek boş bir hayal olarak duruyordu.

Gözlerimi açtım ve önümdeki ilk şey barmen oldu, şimdi barın kenarını tutuyordu. Göz bebekleri çorba kâsesi büyüklüğündeydi.

"İyi olduğuna emin misin?" Ben sordum.

"Biraz başım dönüyor..." Gözlerini yavaşça kırptırdı. "Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor." Başına doğru uzandı ve ben daha ne olduğunu anlamadan gözleri yuvalarında yuvarlandı ve bir gümbürtüyle yere düştü. Gürültü ve müzik onun düşüşünü bastırdı.

Hemen harekete geçtim. Barın öbür ucuna atladım, bu sırada kokteyli ve pastamı yere düşürdüm, sonra nabzını kontrol etmek için çömeldim. Nabız yoktu.

Hay aksi.

Yanındaki barmen - ellili yaşlarında bir adam - elinde iki bira tutarak çaresizce bana baktı.

"911'i ara," diye emrettim.

Başını salladı, her şeyi bıraktı ve telefonunu çıkardı.

Neyse ki Grav doğduğunda kalp masajı kursuna gitmiştim. Göğüs kompresyonu ve ağızdan ağıza kalp masajı arasında gidip gelmeye başladım. Diğer barmen gelip başımda durdu.

"Siktir, siktir. Faye benim en iyi barmenim. İyileşecek mi?" "Bilmiyorum," dedim dürüstçe, göğüs kompresyonlarımla zamanını ayarlayarak. "Faye iyi mi?"

911'i aradınız mı?"

"Evet. Bana bir sürü soru sordular. Onlara sadece gelmelerini söyledim. Her an burada olabilirler."

Boynundan kalp atışlarını tekrar kontrol ettim. Bu kez zayıf bir nabız vardı. Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Vücudumda dolaşan adrenalin beni neredeyse sarhoş hissettiriyordu.

Barın kapıları açıldı ve sağlık personelinin biri hızla içeri girdi. Yaşlı barmen onunla konuşamayacak kadar sersemlemişti, bu yüzden neler olduğunu açıklamak zorunda kaldım. Faye sedyeye dışarı çıkarıldı ve ben bunun doktor olma hayalimin peşinden gitmem için bir tür işaret olup olmadığını merak ettim.

Barmen elini omzuma attı. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Kahretsin. Panikledim. Hayatı tehlikeye koyarken işi hakkında ağzımdan kaçırduğuma inanamıyorum."

"Sorun değil." Ona gülümseyerek döndüm ve ayağa kalktım. "İnsanlar stresli olduklarında garip şeyler söylerler."

"Hemşire falan mısın?" Merakla bana baktı. "Hayır. Aslında hayatım boyunca restoranlarda çalıştım."

"Peki bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?" Kafası karışmış görünüyordu.

"Ne, kalp masajı mı?" Kıkırdadım. "Kızım doğmadan önce bir kurs almıştım. Bilirsin, her ihtimale karşı."

Başını salladı. "Şunu söylemem yeterli, içkiniz ve pastanız bizden."

"Teşekkürler." Etrafıma bakındım. "Peki... burada yardıma ihtiyacınız var mı? Yoğun görünüyor ve bir barmen eksisiniz var."

"Elbette var," diye homurdandı. "Hemen yanınızdaki çekmecedeki bir yemek tarifi menüsü var. Eğer bugün kızımla kurtarırsan sana saatlik ücretimin iki katını öderim."

Kollarımı sıvadım ve Rhyland'a hızlı bir mesaj gönderdikten sonra işe koyuldum. İçecekler karmaşıktı ve tarifleri takip etmek zordu -buna Simyacı denmesinin bir nedeni vardı- ama çoğu müşteri

Her zamanki gibi bira ya da şarap. Bahşiş kavanozu o kadar çok taşı ki her saat başı bir kovaya boşaltmak zorunda kaldık. Ben çalışırken Grav'a iyi bir bakıcı bulmama yardımcı olacak iyi bir işti.

Tıp fakültesi, her ne kadar romantik olsa da, artık benim için söz konusu değildi.

"Dylan," diye bağırdı barmen -ki barın sahibi Max olduğu ortaya çıktı-bana. "Vardiyın on dakika içinde bitiyor. Parayı sana zelle ile göndereceğim. Faye'in bu haftaki diğer vardiyalarını da almak ister misin?"

"Bana programı mesaj at. Çocuk bakıcım var mı diye bakarım."

Ve sonra bahşiş bölümünden sonra bin dolar daha az fakir olarak yola çıktım. Saat 18:45'i gösteriyordu ve Rhyland'a bir sürü cevap ve bir özür borçlu olduğumu biliyordum.

Kapıyı iterek açtım, kendimi sokağa atmak üzereydim ki sert bir beden bana çarptı. Ellerim göğsüne doğru gitti. Parmak uçlarımın altında tanıdık gelen kaslı göğüs kasları bana çarptı. Bakışlarım yüzüne bir kurşun gibi yayıldı. Patrisyen burun. Koyu mavi gözlerini iyi tanıyordum, çünkü bir zamanlar her gün bana bakıyorlardı.

"Dylan," diye nefes
nefese kaldı. "Tucker?"

Tam da günün daha da kötüleşemeyeceğini düşündüğüm anda.

"Bekle." Tucker beni sabitledi, kollarımı tuttu ve beni yerime sabitledi. "Gitme."

"Burada ne işin var?" Dokunuşundan sanki sıvı ateşten yapılmış gibi irkildim. Çocuğumun babası -gerçekte bir baba olmayan ve çocuk gibi davranan, onu doğduğundan beri bir kez bile görmemiş ve Tanrı bilir nereye gitmiş olan-New York'taydı.

Burada, hayatımda ilk kez ziyaret ettiğim barda.

Bunca zamandır burada, caddenin tam karşısında mıydı? İhtimaller neydi? Güzel, eğer Kieran onun burada olacağını biliyorsa ve her şeyi planladıysa.

"Bebeğim, kahretsin, çok iyi görünüyorsun." Bir elini saçlarına götürdü.

hala gür kahverengi, kalın ve haksız bir şekilde parlak. "Burada barmen olarak çalışıyorum." Tucker'ın gözleri huzursuz eller gibi üzerimde gezindi. "Kieran beni bulmanı söyledi, ha?" Kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı ve ben onu, Kieran'ı ve tanıdığım her erkeği öldürmek istedim. "Elimi uzatmak istedim."

"Ama sen yapmadın." Sakin kalmaya çalıştım ama tek istediğim onun gözlerini oymakken bunu yapmak çok zordu. "Kaçtın ve şimdi kızının neye benzediğini bile bilmiyorsun. Hobilerinin ne olduğunu. Rüyalarını. Alerjilerini." Onu omuzlarımla geçip gitmek, bu farkındalığın içinde kıvranırken onu burada bırakmak istedim. Tabii umurunda bile olsaydı. Bunun yerine, içimde kısır bir heyecan gezindi, boğazıma bir el gibi yerleşti ve zehirli kelimeleri sıkarak çıkardı. "Senin gözlerine sahip, biliyorsun," diye alay ettim. "Büyük, mavi ve kalın kirpiklerle perdelenmiş."

Burun delikleri alevlendi, ağzı ince bir çizgiye dönüştü. Kızgın mıydı? Üzgün müydü? Kızgın mıydı? Duygusal mıydı? Anlayamadım.

Devam ettim. "Kiviye alerjisi var, tıpkı senin gibi. Atletik bir kız. İkimizden de almış. Süper hızlı ve jimnastikte kendi yaş grubunun en iyisi. Yüze kadar saymayı, okumayı ve üç boyutlu bir kutu çizmeyi biliyor. Aralık ayında dört yaşına girecek ve şimdiden yedi yaşındaki bir çocuk kadar ilerlemiş durumda. Çok zeki. Ve kurnaz. Bugün bakıcısından bir mesaj aldım, onu iki kez haraca bağlamış." Nefes a l m a d ı m , ağzımdan çıkan kelimelerin sorunlu bir nehir gibi akmasına engel olmadım. "O çok anlamlı, çok zeki. Güzel, sevgi dolu ve sıcak."

"Onunla tanışmak istiyorum." Bana tekrar dokunmak için uzandı. Elini uzaklaştırdım. Birkaç kişi bardan çıkarken yanımızdan geçip gitti. "Dyl, lanet olsun, çok iyi görünüyorsun. Seni çok özledim."

"Onun adı Gravity." Sözlerini duymazdan geldim.

"Biliyorum," dedi umursamazca, hâlâ gözleriyle beni beceriyordu. "Ailem söyledi."

Ailesi o kaçtıktan sonra kasabada kalmamıştı. Montana'ya taşınmışlardı. Grav'ı sadece bir kez görmüşlerdi.

Tucker'ın bakışları benimkilerden ayrılıp elime ve parmağımda parıldaayan elmasa kaydı. Yüzüne boğucu bir karanlık çöktü. Bu bakışı biliyordum. Çok öfkeliydi.

"Sen..." Sorusunu bitirmedi.

"Ah evet," diye onayladım, kendimi muzaffer, kurtarılmış ya da biraz daha az aşağılanmış hissetmeyi bekliyordum ama o muzaffer duygu hiç gelmedi. "Rhyland Coltridge ile nişanlıyım. Onu hatırladın mı?"

Tucker'ın çenesinde bir kas sıçradı. İrkilmemeye çalıştım. Öfkesi beni her zaman üzüyordu. İlişkimizin her güzel anını takip eden kara bir bulut gibiydi. Yine de koca, alıngan ağzım kendine engel olamıyordu. Onu kızdırmak istiyordum.

"Onun her zaman seksi olduğunu düşünmüşümdür. Büyürken ona karşı bir şeyler hissetmiştim." İçimden kısık bir kahkaha yükseldi. "Aslında, ilk takıldığımız geceyi hatırlıyor musun? Beni reddettiği içindi. Her zaman öyleydi. Sonunda her şey yoluna girdi."

O gece Cal ve Row'un arkamdan seks yapmasına çok kızmıştım. Kesinlikle unutmak istediğim bir şeydi.

"Hayır, olmadı," dedi sertçe, monoton, kırılmış sesi kulaklarıma daha da sert geliyordu. "Sen bana aitsin. Sen ve çocuğum."

Yerçekimi, seni pislik. Bu onun adı.

"Kendi sözlerine inanıyorsan kafan iyi demektir," diye onu bilgilendirdim.

Başını sallayarak beni görmezden geldi. "İkinci bir şansı hak ediyorum. Cıldıldırım. Hazır değilim..."

Gözyaşlarımı tutarak titreyen çenemi yukarı kaldırdım. "Onunla tanışamazsın. Onu hak etmiyorsun. Hiç hak etmedin."

"Kaltaklık yapma. Burada doğru şeyi yapmaya çalışıyorum."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Bir saniye önce, onun hayatta olup olmadığını bilmemekte bir sorun görmüyordun." Onu yine atlatmaya çalıştım.

"Ama şimdi buradasın ve-"

"Ve bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye ısırdım. "Sen hâlâ bir yabancısın ve ben seni hâlâ kızımın yakınında istemiyorum." Sıkışarak yanından geçtim.

"Lanet olsun Dylan, neden her zaman bu kadar zor olmak zorundasın?" Ben kaçarken bileğimi yakaladı, parmaklarını narin tenime geçirdi ve beni geri çekti.

Sırtım duvara çarptı, içindeki küçük taşlar omurgama saplandı. Acı nefesimi kesti. Sarsılarak uzaklaşmaya çalıştım ama artık çok geçti. Elimdeki kırılğan kemiklerin üzerinde beyaz bir acı halkası oluşmuştu. Şok olmuş bir halde ona baktım.

"Bunu yapmak istememiştim." Elimi aniden bıraktı ve elim duvara çarparak **d a h a** da acıdı. "Hey, bana öyle bakma."

sana saldırdı ya da her neyse. Yetişkinlere yönelik bir konuşmanın ortasında kalkıp gidemezsin Dylan."

Acı hâlâ bileğimin her yerinde yankılanıyordu.

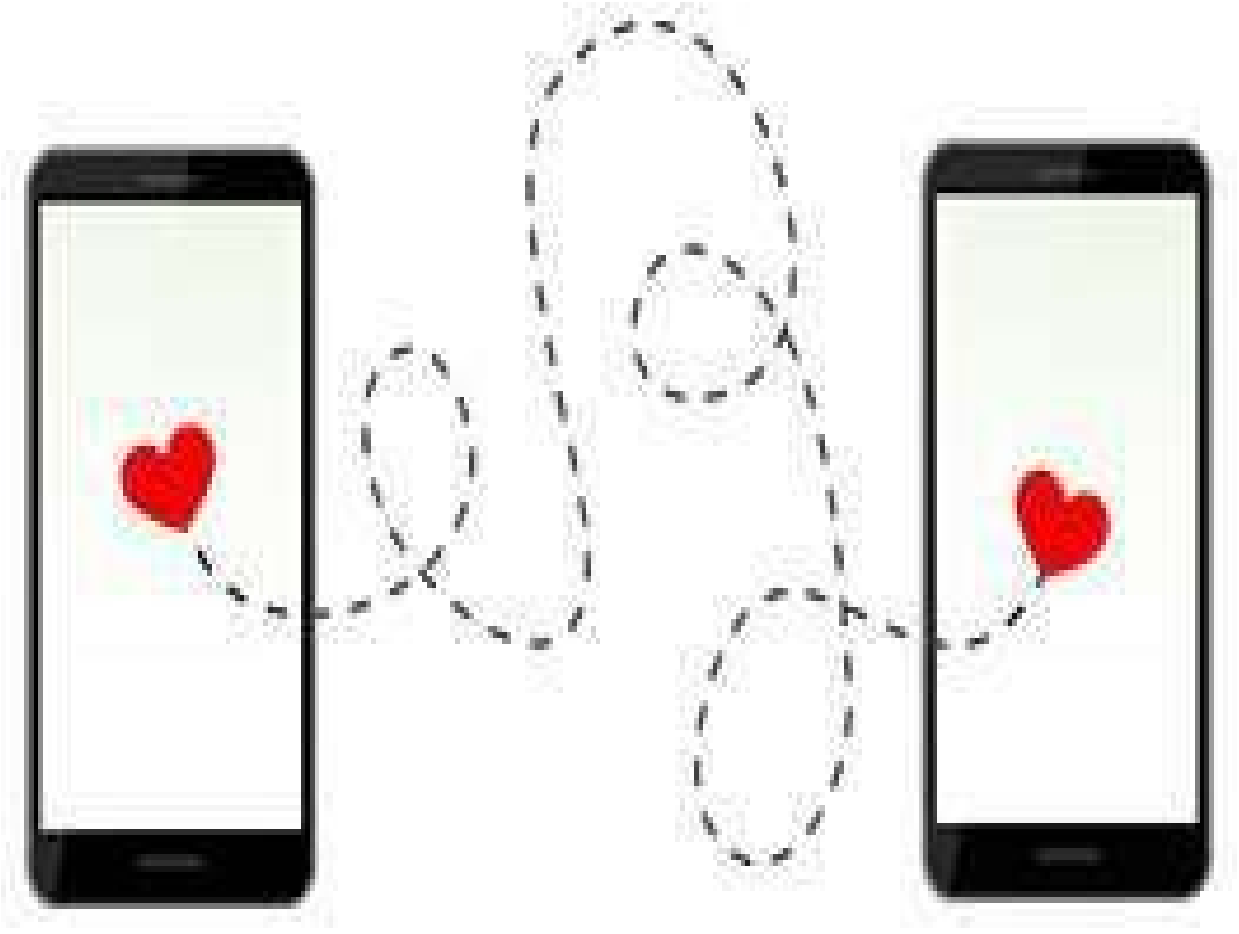
"Her zaman çok uçarı olmuşsundur." Kendi kendine kıkırdadı. "Her neyse, yani

."

Gecenin içine doğru fırladım.

Bugün korumaya çalıştığım sakinlik sis gibi buharlaştı. Rüyasız hayatım az önce bir kâbusa dönüşmüştü.

Chapter FOURTEEN

RHYLAND

Ekselansları akşam 7:30'da dairesine döndüğünde beni kanepeye göbek üstü yığılmış, çocuğunu da sırtımda oturmuş saçımdan bisküvi yaparken buldu. Yaklaşık yarım saat önce Gravity'nin örgü örmeyi bilmediğini ve saçlarımı dev bir düğüm haline getirdiğini fark ettim. Onunla işi bittikten sonra kafamı tamamen tıraş etmem gerekecekti. Ama kel kalmak, onu sakinleştirmek ve on saniyeden fazla aynı yerde tutmak için ödenecek küçük bir bedeldi.

"Anne!" Çocuk ayağa fırladı ve annesine doğru koşarken başımın üzerinden geçti.

Dylan onu kucağına alıp havaya fırlattı, döndürdü ve boynuna sokuldu. Dylan'ın Gravity'nin gününü yemek yiyerek geçirdiğini öğrendiği tiz, saçma seslerle beş dakikalık bir konuşma yaptılar

McDonald's'a gidiyor, geçici dövmele yaptırıyor, yeni karyolasının her yerini karalıyor ve Family Guy izliyordu.

Dylan, çocuğu elini ve koltuk altını kullanarak alfabeyi osurmaya çalıştığında bile garip bir şekilde bastırılmış ve benim çocuk yetiştirme versiyonumdan etkilenmemiş görünüyordu. Gözleri de şiş görünüyordu. Ağladığını düşünebilirdim ama Dylan'ı tanıyordum ve o kötü kaltak babası öldüğünde, Tucker onu terk ettiğinde ya da doğum sırasında bile ağlamamıştı. Ağlayacak biri değildi.

"Rhyland Amca sana banyo yaptırdı mı ve yemek verdi mi?" Dylan parmaklarıyla çocuğunun saçlarını taradı.

"Kentucky Fried Chicken!" diye mırıldandı çocuk. "Anne, anne, tavuğumu önce fasulyeye sonra da milkshake'e batırmama izin verdi ve biz de yedik, çünkü her şeyin sonunda aynı yere gittiğini söyledi!"

"Uh-huh."

"Oh, ve Barbie'lerimle banyo yaptım."

"Çok havalı. Neden dişlerini fırçalamıyorsun ve yatmadan önce masalını seçmiyorsun?" Dylan sıcak bir şekilde önerdi. "Annenin Rhyland Amca'yla biraz konuşması gerekiyor."

Yerçekimi koridora doğru ilerledi ve odasında kayboldu.

"Hangi cehennemdeydin sen-" Dylan'a döndüm, ona ağzının p a y ı n ı vermeye tamamen hazırdım ama çocuğu artık odada olmadığı anda omuzları çöktü ve yüzü düştü. Kelimenin geri kalanı boğazımda düğümlendi. Zeytin rengi teni soldu, gözleri iki koyu çukura gömüldü ve gözyaşları yanaklarını ıslatırken burnu kızardı.

Gerçek bir ebeveyn böyle mi davranırdı - parçalanmak istediklerinde bile bir başkasına öncelik verme sanatında ustalaşmak? Dylan'ı hiç böyle görmemiştim. O her zaman tanıdığım en inatçı, gururlu ve korkusuz kadındı. Ve sanırım öyle de kaldı. Ama sadece kızı için.

"Ne oldu?" Öfkemin üzerinde bir fırtına koptu. Bir saniye öncesine kadar rahatsız edilmişim. Şimdi çok kızmışım. Eğer benim gözetimim altında kız kardeşine bir şey olduysa Row beni fena benzetecekti.

Dylan bana cevap vermek yerine kendini bana attı, yüzünü boynuma gömdü ve kollarıyla beni sardı. Kontrolsüz bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, öyle bir hıçkırıktı ki bu, kalbiniz olmasa bile içinizi parçalayacak türden bir hıçkırıktı. Dizlerimin üzerine çökerek verdiğim tepki onu kanepeye fırlatıp kaçmak oldu. Kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Birine ihtiyacı vardı. Tahmin edin.

O kişi bendim. Çok geçmeden boynum onun gözyaşlarıyla ıslanıp ısınmıştı ve buna engel olamadım: Kollarımı ona dolayarak göğsüme yaklaştırdım.

Bir kadına hiç böyle sarılmamıştım. Hiç böyle sarılmamıştım da.

Katı bir çocuktum -bağımsız, huysuz, kurallara uyan ve hepsinden önemlisi bencil bir piç. Annemle babam göz kamaştırıcı evlilikleri dışında pek sevgi dolu değıllerdi ve bana öğrettikleri en iyi ders, aşkın hızla her şeyi tüketen bir saplantıya, bir delilik mutantına dönüşme eğıliminde olduğuydu, bu yüzden ondan uzak durdum.

Büyürken kız arkadaşlarım, ilişkilerim ya da yakınlığa benzeyen herhangi bir şeyim olmadı. Seks yaptım. Hem de çok. Ama her zaman ne teklif ettiğimi açık açık söyledim -iyi bir zaman, mükemmel bir randevu (eğer ücretimi karşılayabilirseniz)- ne daha fazlası ne de daha azı.

Midesi ara m ız da homurdandı. Yemek yememişti. Yedi, neredeyse sekiz saattir hangi cehennemdeydi?

Kendimi ondan ayırdım ve son teknoloji mutfağa doğru yürüdüm. "İçinde en çok alkol olan her neyse ondan uzun bir bardak ve doyurucu bir yemeğe ihtiyaın var." enem kırılıp Samanyolu'ndan fırlamadan önce gevrşetmeye çalıştım. Doğruca Row'un bar arabasındaki iyi viskiye uzandım ve iki bardağa bol miktarda doldurdum.

"Yemek yapmayı bildiğini fark etmemiştim," diye burnunu çekti ve onu çevremde gözlerini hızla silerken yakaladım.

"Bilmiyorum," diye onu rahatlattım, "ama telefonum ve DoorDash uygulaması konusunda çok iyiyimdir."

"Hâlâ Grav'ı yatırmam ve duş almam gerekiyor..." Sustu.

Döndüm ve onun için hazırladığım içkiyi uzattım. "Bir eyreklik indir. şimdi."

Titrek bir yudum aldı ama bu sefer küstahça karşılık vermedi. "ocuk bekleyebilir."

"Ona ocuk demeyi kes, sanki zorla alınması gereken bir şeymiş gibi," diye alay etti, yanaklarına renk gelmişti. "Ayrıca yatma vakti çoktan geçti. Ona bir hikaye anlatacağıma söz verdim."

"Telefonumda bir oyun oynamasına izin vereceğim."

"Mobil oyunların nasıl oynandığını bilmiyor."

"Artık biliyor," diye itiraf ettim.

Dylan'ın çenesi gevrşedi. Taşaklarımı bir cımbızla koparmaya hazır görünüyordu.

"Hey, hayatta kalma modundaydım, tamam mı?" Omuzlarından tuttum ve onu koridora doğru döndürdüm, fiziksel olarak ana yatak odasına kadar eşlik ettim. "Git banyonu yap, ben yemek sipariş edeceğim. Ben de çocuk yerçekimine masal okuyacağım." Ne fark ederdi ki? Zaten bütün günümü çocuk için harcamıştım.

Dylan hareket etmeye isteksizdi, karnına sarılmıştı. "Ayrıca bir iyi geceler öpücüğüne ihtiyacı var."

"Olmuş bilin."

"Ve onaylayıcı sözler." "Uh-huh."

"Ve... ve..."

"Dylan." Omuzlarını kavradım ve onunla göz teması kurmaya zorladım.

"Git."

Çocuk Gravity'ye Yeni Bir Popoya İhtiyacım Var adlı şaşırtıcı derecede eğlenceli bir kitap okudum. Bana kalırsa edebiyatın doruk noktasıydı. Osuruk esprileri mi? Tamam. Çatlak şakaları? Tamam. Aptalca şakalar? Tamam. Çocuk çok yorucuydu ama en azından kitap zevki iyiydi. Sonra yangın söndürür gibi üzerine bir battaniye attım.

"İyi geceler."

"Rhyrand Amca, iyi geceler öpücüğümü unuttun."

Soluk borusuna kıl yumağı kaçmış bir kedi gibi içten içe öğürerek eğildim ve dudaklarımı alnına bastırdım. Fırınlanmış ürünlerle sıcak, kabarık bir yastık arasında bir yerde, o minik insan kokusu vardı. Ayağa kalktım. Karanlıkta bana göz kırptı. "Onaylama sözlerini unutma, göt herif." Dylan'ın sözleri kafamın içinde yankılandı. Kafamda bile, benimle dalga g e ç i y o r d u .

Ayrıca, saçmalık. Ne demeliydim ki? Bu çocuğu tanıımıyordum ve bildiklerim de beni pek etkilemiyordu.

"Bir bakalım. Sen... bir çocuk için fazla sinir bozucu değil misin?"

Başını eğdi, gözlerini kırıştırarak yüzümü inceledi.

"Tuvalet eğitimi almış olman hoşuma gitti," diye önerdim. "Bezini değiştirmekten nefret ediyorum."

Dudaklarını içe doğru kıvırdı. "Annem bu işte daha iyi."

İçimi çektim, beynimde onunla ilgili gerçek ve olumlu bir şey, herhangi bir şey aradım.

"Komiksin," diye iç geçirdim. "Beni güldürüyorsun. O tazıdan daha hızlı koşun ki bu gerçekten etkileyiciydi. Eğer bugün bu kadar yorgun olmasaydım, korkunç olmadığını söyleyebilirdim."

Sırıttı, küçük beyaz köpek dişleri karanlıkta parlıyordu. "Kötü bir söz söylemek istedin."

"Hayır, istemedim. Şimdi sadece yansıtıyorsun." Üç yaşındaki bir çocuğa gaz mı veriyordum?

"Ne?" Başını yastığının üzerine eğdi. Oda hâlâ yeni tıraş edilmiş tahta ve boya kalemi kokuyordu.

"Yok bir şey. İyi geceler, kerata." Saçlarını karıştırdım.

Arkamı döndüğümde Dylan kapıda durmuş, donmuş bir halde bize bakıyordu. Boğazıma takılan her neyse onu görmezden gelerek yanından geçtim. Belki de çocuklara karşı alerjim vardı. Bu çocuğa her hafta bakıcılık yapacaksam bir Zyrtec'e ihtiyacım vardı.

"Rhyland..." Dylan beni takip etti ve ben de yemek masasında durup içinde DoorDash'imizin bulunduğu kahverengi poşeti yırtarak açtım: üç katlı hamburger, patates kızartması ve iki çilekli Oreo milkshake. "Bugün için teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz." Milkshake'imden bir yudum alarak dört patates kızartmasını ağzıma attım. "Ciddiyim. Sakın bahsetme. Burada travma geçiriyorum. İnsanlar küçük çocuklarla böyle mi yaşıyor? Her gün ve her gün? Nasıl oluyor da neslimiz tükenmiyor?"

Sessiz bir kahkaha attı ve mutfaktan bize tabak çanak aldı. Kapalı sosları karıştırmak için bir bıçak almak üzere çekmeceyi açtığında, bıçak parmağının ucuna battı. Parmağındaki kanı emerken, "Ah, siktir et beni," diye tısladı.

"Elbette. Çocuğun muhtemelen bizi duyacak ama terapi masraflarını seve seve karşılarım." Ağzıma bir kızartma attım. "Ben şövalyeyim, sahte nişanlılığımız ilerledikçe bunu takdir etmeyi öğreneceksin."

"Ağzının kıcının ödeyemeyeceği çekler yazmasına izin verme," diye yorgunca iç geçirdi.

Ağzımın neler yapabileceğini bilseydiniz, bir hamburgerden daha fazlasını yerdim.

Ama o haklıydı. Onun boz ayı kardeşini üzmemek için iyi ve sıkıcı olmamız gerekiyordu. Ya da yaklaşan anlaşmamı mahvetmemek için. Kaçak bir gelin riskini göze alamazdım.

Bana Tara ve Stassia'dan ve onu yollamadan önce otuz dakika boyunca nasıl aşağıladıklarından bahsederken viski, milkshake ve yemek arasında gidip geldik. Kalp krizi geçiren bir barmenin hayatını nasıl kurtardığını ve bir şekilde vardiyasının geri kalanında onun yerine geçtiğini anlattığında kanım kaynadı, sonra buza dönüştü.

Bisküvinin özü Tucker'ın şehirde olduğu ve Alchemist'te çalıştığı haberi idi.

"Orada çalıştığını biliyor muydun?" Dylan bana şüpheyle baktı, iki patates kızartmasını milkshake'ine batırıp ağzına attı - ki bu, özür dilerim, kabalığın doruk noktasıydı. Sanırım kimse mükemmel değildi. Gerçi Dylan o uzun bacakları ve şeftali şeklindeki kıcıyla buna yaklaşmıştı. Onda da böyle mutfak tuhaflıkları olmaması beklenemezdi.

"Hayır." Viskimi yudumladım. "Row ne zaman şehre gelse, yolun aşağısındaki gastropub'a gideriz."

"Kieran onun orada olacağını nereden biliyordu? Bu bir tesadüf değil." Dylan kaşlarını çatı.

"Son uğradığında onu görmüş olmalı." Hamburgerimin yarısını bir ısırıkta yuttum. "Kieran Plaza'da kalıyor, buradan çok uzakta değil. Pislik herif muhtemelen Gravity'nin babasını hayatına geri sokarak sana iyilik yaptığını düşünmüştür."

"Ondan ne kadar nefret ettiğimi biliyor." Dylan burnunu çekti.

"Kieran kendini Tanrı'dan daha zeki sanıyor," diye hatırlattım ona. "Böyle bir şey olmamış gibi davran ve hayatına devam et. Tucker'dan hiç iyi bir şey çıkmadı."

"Yerçekimi dışında," diye düzeltti Dylan, milkshake'ine daha fazla patates kızartması batırarak.

Gözle görülür bir şekilde ürperdim.

"Her şey yolunda mı?" Kaşlarını çatı.

"Sen söyle. Patates kızartmalarını milkshake'ine batır."

Bana kararlı bir bakış fırlattı. "Sorun nedir? Kızıma her şeyin sonunda aynı yere varacağını öğreten sen değil miydin?"

"Küçük gıcığın yemek yemesi için söylenmesi gerekeni söyledim. Bu kadar enerjiyi nereden buluyor bilmiyorum. Beni kızdırmaya ve elma püresine çalışıyor," diye belirttim. "Bu mantığa göre, bok yemekte sorun yok, çünkü senin yemeğin ona dönüşüyor."

Kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Görüyorum ki havadan sudan konuşma sanatında ustalaşmışsın. Kadınların onlarla çıkman için sana küçük bir servet ödemesine şaşmamalı."

Bu benden bir homurtu çıkardı. "Artık görevde değilim. Gerçek benliğim olabilirim." "Başka birini isterler mi?" Beni yorgun bir şekilde inceledi.

Kendi saçmalıklarımı deşecek havada değildim ama onun aklını işe yaramaz eski sevgilisinden uzaklaştırmak muhtemelen iyi bir fikirdi.

Hoşgörülü bir gülümseme dudaklarımı büzdü. "En yüksek parayı ödediler, tatlım. Fanteziyi aldılar. Gerçek anlaşılmayı. Kıtadaki en özenli, duygusal, sahiplenici, cesur adam bendim."

"Hepsiyle yattın mı?" Dudaklarını yaladı, dilini bir mayonez lekesi üzerinde gezdirdi. Bunu kendim yaptığımı hayal ettim ve acı dolu bir iniltiyi bastırdım.

"Hayır, hepsiyle değil," diye itiraf ettim. "Ve düzüşmek istemediklerime bu konuda açık davrandım. Yine de çoğu zaman sahte bir ilişkiden fazlasıyla ilgilenmiyorlardı, en başta beni işe almalarına neden olan şey yüzünden başka bir erkekle yatmak istemeyecek kadar hırpalanmışlardı." Burnumu çektim. "Aksi takdirde, evet. Birçoğuyla seks yaptım ve bunun için para aldım. Düşük asılı meyve genellikle olgunlaşır ve ısırması kolaydır. Ve tüm zamanımı r o l yaparak geçirdikten sonra ilişki arayacak ne zamanım ne de isteğim vardı."

Ta ki biri benim teklif etmediğim özgürlükleri kullanana kadar.

"Her neyse, New York'ta ne yapmak istediğine karar verdin mi?" Onu bir iş bulması için dürtmem gerekiyordu çünkü Bruce imzayı atar atmaz onu bırakacaktım.

"Henüz değil, ama bir süreliğine Simyacı'da çalışmayı kabul ettim."

"Ne yaptın lan sen?" Hamburgerimi yerken boğuldum ve bir parça turşu çıkardım. "Tucker orada çalışıyor."

"Evet, farkındayım." Daha dik oturdu, koyu renk gözlerindeki o meydan okuyan parıltı geri geldi. "O piç yüzünden mükemmel bir iş teklifini geri çevirecek değilim. Onun yüzünden zaten çok şey kaybettim. Bu fırsatı kaçırmak onun tekrar kazanmasına izin vermek olur."

"Dylan." Öne doğru eğildim ve dikkatini çekmek için elimi omzuna koydum. Aramızda seken elektriğin sarsıntısını ya da teninde yuvarlanan ve dokunuşumdan geri çekilmesine neden olan ürpertiye beklemiyordum. "Anlaşmamızın şartlarını aştığın için seni sübvansetmeye gücüm yetmez," diye açıkladım dürüstçe. "O kadar param yok."

"Senden bunu beklemiyorum." Yanaklarında pembelik tomurcuklandı ve sağ kaşı kalktı. "Bu yüzden bu pozisyonu aldım."

"Eski sevgilin bir yana mı? Düzenli saatleri olan, sürdürülebilir bir işe ihtiyacın var.

Gerçek bir meslek. Git bir şeyler öğren. Hayallerinin peşinden git."

"Anlamı yok. Onlardan asla kaçamayacağım." Boş kese kâğıdını kaptı ve yemek artıklarını içine attı. "Şansım vardı ve ben bunu mahvettim. Herhangi bir üniversiteyi seçebilirdim. Ben güneşli tarafları servis etmeyi ve yapışkan zeminlerdeki kahve lekelerini temizlemeyi seçtim. Anlamayacak ne var?"

"Sen zeki bir çocuksun. Potansiyelin var-"

"Lütfen." Gözlerini devirdi, ayağa kalktı ve çantayı çöpe atmak için yürüdü. "Beni bağışla. Çalışmak para ve çocuk bakımı gerektirir. Bende ikisi de yok. Bekâr bir anne olmak, bir elin arkadan bağlıyken savaşa gitmek gibi bir şey. Sonsuza dek hayatta kalma modunda olacağım." Kendine sarıldı, ses tonunda kırılmalı bir nota vardı. "Henüz yaratmadığın bir yer için vatan hasreti çekmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. İnsanların aşık olup olmadıklarını kenardan izlemek ve hayatın bu kısmının sana yasak olduğunu bilmek. Verdiğiniz her karar çocuğunuzu da etkilediği için kendinizi iki ve üç kez sorgulamak. Ben sadece geçinmeye çalışıyorum. Barmenlik bunu yapmama yardımcı olacak. Bu işi bırakmayı göze alamam, çünkü kimse bana burada başka bir iş şansı bulacağıma dair söz veremez."

İşte o zaman, kendine sarıldığı sırada fark ettim. Küçük bileğini çevreleyen leylak moru parmak çukurları halkası. O nokta da şişecekmiş gibi görünüyordu.

Gözleri bakışlarımı takip etti ve elini arkasına götürdü. "Bunu sana kim yaptı?" Ses tonum kendim için bile ö l ü m c ü l d ü .

kulaklar.

"Oh, bu mu?" Homurdandı, yüzünü buruşturmadan önce o noktaya hafifçe masaj yaptı.

ve elini bıraktı. "Önemli bir şey değil. Acelem vardı ve..." Gerisi boğazında düğümlendi.

"Ve?" İkna ettim, ses tonum o kadar soğuktu ki titredi. "Düşüm-"

"Bana asla yalan söyleme Dylan," diye uyardım. "Pek çok şeye tahammül edebilirim ama yalancılarla aram iyi değildir. Derinde neden parmak izleri var?"

"Bir hataydı, tamam mı?" diye tısladı. "Tucker bana daha önce hiç zarar vermedi. Fiziksel olarak yani. Psikolojik olarak beni yüzlerce kez öldürdü." Ondan mizahsız bir kahkaha kaçtı.

"Bunu Tucker mı
yaptı?" "Kazara."

"Ciddi olamazsın." Kendi sesimi tanıyamadım, çok kalın ve halsizdi. "Sana dokundu mu? O orospu çocuğu-"

"Bırak onu." Kolumu sıkmak için uzandı. Gözlerimiz kilitlendi. New York'a geldiğinden beri ilk kez onu görmeme -gerçek anlamda görmeme- izin vermiştim. Normalde insanlara baktığımızda, onların içlerine de bakardık. Ama şu anda öyle değildi. Tüm dikkatim onun üzerindeydi.

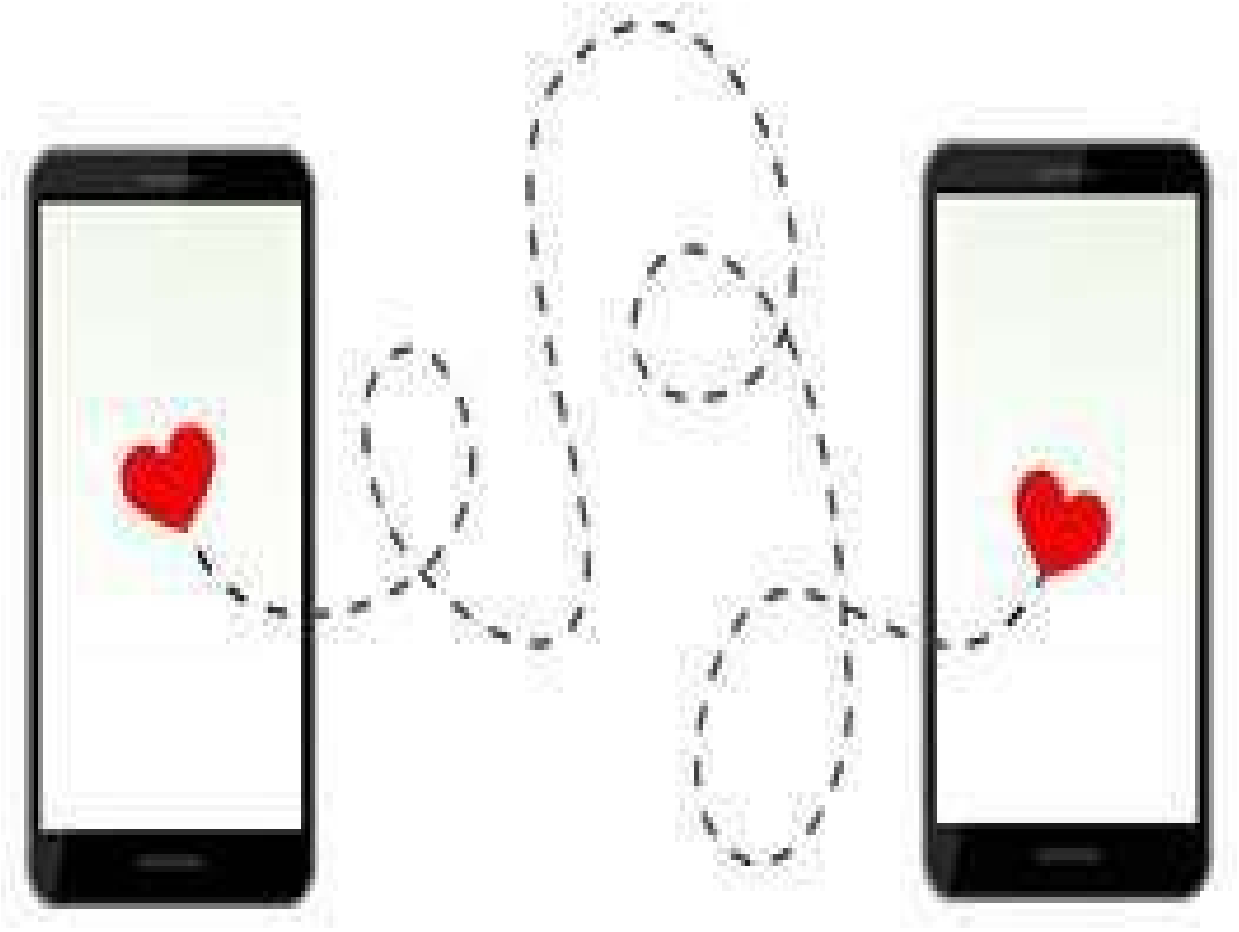
Dylan, asi olan. Hayalperest. Büyüyünce Staindrop'un en seksi bombası o l a n ağzı bozuk çocuk. Dylan, zeki olan. Dylan, düşüncesiz. Dylan, anne. Kızı.

Kız kardeş, kendime hatırlattım. En iyi arkadaşının.

Ama artık çok geçti. Saçları o kadar koyu renkliydi ki, yüzeysel ışık altında kızıla boyanıyordu; güzelliği o kadar şiddetliydi ki, bir süpernova gibi patlayıp her yere yıldız tozu bırakma tehdidini taşıyordu. Elimde değildi. Onu açlıktan ölmek üzere olan bir adamın bir sonraki yemeğini istediği gibi istiyordum. Bazı erkekler kalçalara, göğüslere ya da bacaklara ilgi duyardı. Ben mi? Ben omurgalı biriydim. Ve onda bolca vardı.

"Tucker gidip kendini milyon kere becerebilir," diye fısıldadı gözlerini kısarak. "Bu batakhane işe girmem iyi bir dadı, besleyici yiyecekler ve kızım için kitaplar alabileceğim, onun için daha iyi bir gelecek sağlayabileceğim anlamına geliyorsa, bunu yapacağım. Kimse - ne Tucker, ne Row, ne annem, ne de sen - yoluma çıkmayacak. Kızım için yapmayacağım hiçbir şey yok. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Chapter FIFTEEN

RHYLAND

Sıra: Kız kardeşime iyi bakıyor musun?

Rhyland: Zam talep edecek kadar iyi. Kendini neye bulaştırdı?

Rhyland: Bu onun anlatacağı bir hikaye.

Row: Ona zaten bu kadar sadık mısın?

Rhyland: Hayır, sikik surat, sadece bütün bunları yazamayacak kadar tembelim/zorlanıyorum.

Dylan'ın dairesinden çıkar çıkmaz Tate'i aradım. Üçüncü çalışta açtı. "Bir dakikan var mı?" Homurdanarak söyledim.

"Hayır," dedi Tate kesin bir ifadeyle, "ama bunun seni durdurmayacağına eminim. Geçmişte hiç engel olmadı. Ne istiyorsun?"

"Beaufort'taki hisselerin çoğunluğu hâlâ senin elinde mi?" Direkt konuya girdim, asansöre adımımı attım ve öfkemi kontrol altında tutmaya çalıştım. Tucker Dylan'ı incitmişti. Her ne kadar benim kadınıym olmasa da o hâlâ bir kadındı, Tucker da hâlâ bir erkekti ve tüm bu olanlar hâlâ büyük bir saçmalıktı.

"Kim bilmek istiyor?" Tate suskun bir şekilde sordu. "Ben, sikik. Başka kim?"

Hiç beklemediği bir homurtu çıkardı. "Nasıl ya da daha önemlisi, neden -"Sana yardım edeyim mi?"

"İki kişiyi kovdurmanı istiyorum. Pazarlama departmanından Stassia ve Tara. Düşük seviyeli insanlar. Kolayca değiştirilebilirler." Asansörü yukarı değil aşağı götüren düğmeye bastım. Bilinçaltım beni muhtemelen bir gece hapse attıracak bir karar vermişti bile. Ah neyse. İnsan bir kere yaşar ve bu da ölmeden önce yapılacaklar listemden çıkarılacak bir deneyimdi.

"Anlıyorum." Buz gibi ses tonu kulaklarımı dondurdu. Vinç aşağı indi. "Birinin gününü mahvetme fırsatını kaçırdığımdan değil, ama tanıdığım en tembel esrarkeşten böyle içgüdüsel bir tepki almak için ne yaptıklarını sorabilir miyim?"

"Dylan'ı sırf zorbalık etmek ve küçümsemek için iş görüşmesine çağırdılar," dedim ve Dylan'ın onu herkesin önünde rezil etmemi istemeyebileceğini düşündüm. Genelde konuşmadan önce her şeyi enine boyuna düşünürdüm. Bu benim karakterimin dışındaydı. Ama üç yaşındaki bir çocukla aralıksız on saat geçirmek de öyle. "Biraz büyümek" derken kastettikleri buysa, hayır, teşekkürler. Zihinsel olarak on beş yaşında kalmak istiyordum.

"Ve umursuyorsun çünkü..." Tate esnedi.

"Sıra," diye alay ettim. "Umursuyorum çünkü o benim en iyi arkadaşımın kız kardeşi ve o yerleşene kadar ona bakmam konusunda beni sıkıştırıyor."

"O büyük bir kız."

"Senden bir gözlem istedim mi?" diye sordum.

"Ve Row'u ne kadar seversek sevelim -ki bu benim durumumda çok fazla değil, seninkinde ise makul bir miktar- onun yetişkin kardeşini bu kadar önemsememelisin."

Aklımın bir köşesinde haklı olduğunu biliyordum ama bunu görmeyi reddediyordum. Onun aksine ben bencildim ama sosyopat değildim. Yine de diğer insanlar için üzölmeyi başarabiliyordum.

"Yapacak mısın, yapmayacak mısın?" Tersledim.

"Bunu halledeceğim, ama bana borçlu olacaksın ve ben her zaman tahsil ederim," dedi Tate sertçe.

"Evet, hatırlıyorum. Yüzde kırk iki faiz, değil mi?" "Senin durumunda yüzde elli, çünkü yüzünü sevmiyorum."

O başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım. Hiç tanımadığım iki anlamsız orospuya inat şeytanla bir anlaşma yapmıştım.

Ve bundan zerre kadar pişman değildim.

Tek çocuk olarak büyüdüm. Annemle babam birbirlerini başkalarına sevgi gösteremeyecek kadar çok seviyorlardı, bu yüzden kız kardeşime kötü davrandıkları için kimsenin çenesini ya da burnunu kırma zevkini tatmadım. Dylan'ın onurunu savunduğunda Row'u hep kıskanmışımdır. Uzun ve zor bir günün ardından hak edilmiş birkaç yumruk atmak kadar iyileştirici bir şey yoktu.

Şu anda uzun ve sert olan başka bir şey daha vardı: en iyi arkadaşımın kız kardeşiyle yakın mesafede olduktan sonra sikim.

Şiddet seksin çirkin kuzeniydi, onun saf, bozulmamış şekerinin Sweet'N Low'uydu. Ama şimdilik idare etmek zorundaydı.

Simyacı'nın kapısını iterek açtım ve gürültülü, karanlık odaya girdim. Tucker'ı barın arkasında gördüm. Biraz daha yırtık pırtık olması ve kirli sakal bırakması dışında pek değişmemişti. Neon renkli içkileri karıştırıyor ve birkaç uzun bacaklı müşteriyle fırtına gibi flört ediyordu. Odanın köşesinde bir yer buldum, bir Peroni söyledim ve onu yakından izleyerek bekledim. Birden sabırlı olmaya başladım. Kana susamışlık da.

Beklerken telefonumu elime aldım ve bazı e-postaları gözden geçirdim. Önemsiz postalar, düğünde ya da cenazede sahte bir erkek arkadaş gösterebilmek için emekli olmam için yalvaran eski müşterilerden gelen ricalar ve potansiyel yatırımcılardan gelen e-postalar arasında Bruce'un sekreterinden gelen bir e-posta vardı. Tıkladım, kalbim sendeleyerek boğazımdan dışarı çıktı.

Sevgili Bay Coltride,

Bu hafta başında Bruce ile yaptığınız görüşmeye göre, Bay Marshall sizi ve nişanlınızı üç hafta sonra Dallas'ın eteklerindeki çiftlik evinde ağırlamak istediğini belirtti.

Bay ve Bayan Marshall nişanlınızı ve kızını misafir etmekten, herkese Güneyli misafirperverliğini göstermekten, iş görüşmeleri yapmaktan ve Marshall Corp ailesine ve onun ödün vermediği değerlerine uyup uymadığınızı incelemekten memnuniyet duyacaktır.

Kabul etmeniz halinde Bay Marshall'ın çiftlik evinde size özel konaklama imkânı sağlanacaktır.

Lütfen tarih ve saatin size uygun olup olmadığını bana bildirin. Eğer uygunsa, Bay Marshall ulaşım ayarlamalarınızla ilgilenecektir.

Herhangi bir sorunuz olması halinde benimle iletişime geçmekten çekinmeyin. Sadakatle,

Portia

Orgazm zaferi içime doldu. Sonunda.

Marshall anlaşmayı bitirmek ve birlikte daha fazla zaman geçirmek istiyordu. Dylan'a üç hafta daha ödeme yapacağım için heyecanlı değildim ama ikimizin de iyiliği için sonun yaklaştığını görmek beni çok heyecanlandırmıştı. Daveti kabul ettiğimi hızlıca yazdım ve Dylan'la bir metin kutusu açtım. Berbat bir gün geçirmişti ama bu benim hatam değildi, bu yüzden ona uygunsuz haberi vermek için yarına kadar beklemek istemedim.

Ayrıca, o gün için harika bir sahte nişanlı olma kotamı çoktan doldurmuştum.

Yıl.

Rhyland: Bruce'dan haber geldi. Bizi üç hafta sonra bir hafta sonu için evine davet etti. Tarihi kaydet.

Dylan: Ciddi misin?

Rhyland: Dört yüz milyon dolar daha zengin olma ihtimali hakkında asla şaka yapmam.

Dylan: Buradan nefret ediyorum.

Rhyland: Kötü şans, Cosmos. Sana ödediğim paraya karşılık, pötikareli bir elbise, ev yapımı vişneli turta, örgüler, iki ön ad ve her an kazanmaya hazır dizlerinle gelmelisin.

Nefesim kesildi. Bu son açıklama gerçekten gerekli miydi? Hayır. Onun içindeki sikim dışında bir şey düşünebilir miydim?

Ağız mı? Ayrıca hayır.

Bu şok edici derecede detaylı bir sapkınlık.

Dylan: Aslında pötikareli bir elbisem olduğunu, vişneli turta yapmayı bildiğimi ve en iyi oral seksi yaptığımı bildirmekten mutluluk duyuyorum.

Dylan: Örgülere gelince, bunun için ekstra ücret almam gerekecek. Beni çok genç gösteriyorlar.

Gözlerim yuvalarında yuvarlanıyor, taş gibi sertleşmiş sikim fermuarımı aşır kurtulmak için yalvarıyordu. Sekiz yılın, onu küçücük mutfağında neredeyse götürdüğüm o olayı unutturacağını sanmıştım ama öyle olmamıştı.

Rhyland: Örgüyü unut. Saçların benim fislerimde olacak.

Mesajın tamamını sildim. Ne düşünüyordum ki? Böyle bir şey olamazdı.

Dylan: Uh-huh. Yazdın ve sildin. Kaçtığın çok belli.

Dylan'ın bir panterin içgüdülerine ve bir pirananın kana susamışlığına sahip olması yardımcı olmadı. Ekranı baktım ve aptal gibi sııttım.

Dylan: Teklifim hâlâ geçerli.

Dylan: Senin sakin de öyle, bahse girerim.

Dylan: Koşulsuz şartsız tabii ki.

Rhyland: Değişiklik olsun diye doğru olanı yapmaya çalışıyorum.

Dylan: Neden? Yanlış şey her zaman daha eğlencelidir.

Yumruğumu ağzıma götürdüm, bir iniltiyi bastırmak için ısırdım. Saatimi kontrol ettim. Barın kapanmasına ve Tucker'ın çıkmasına on dakika vardı. İyi oldu. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Rhyland: Benden nefret ettiğini sanıyordum.

Ediyorum. Ayrıca azgınım ve bekarım. Ve duyduğuma göre düşman aşıklar seks için en iyi kinayeymiş.

Rhyland: Bilemem. Yattığım hiç kimse için bir şey hissetmedim. Dylan: Bu çok üzücü.

Hayır. Üzücü olan bu konuşmayı yüz yüze yapmıyor olmamızıdır- Böylece zeytin teninin kızıştığını, iri kirpiklerinin yanaklarını dalgalandırdığını ve göğsünün nabzının ritmine göre inip kalktığını görebiliyordum.

Rhyland: Sen de öyle.

Dylan: Pardon?

Rhyland: Sen de sevdiğin biriyle hiç yatmadın Cosmos. Biliyorum, çünkü sana eşek gibi davrandığım gün bana Tucker'ı becerdiğini söylemiştin (bunun için üzgünüm, bu arada. Ne yapsaydım? Row'a sikimin aklımı yendiğini ve kız kardeşinden bir parça almaya karar verdiğimi mi söyleyecektim?) Ve o pislikten sonra başka kimseyle birlikte olmadığını biliyorum.

Rhyland: Ve sen Tucker'ı sevmiyordun. Bunu herkes biliyordu. Sen bile. O sadece sen hamile kaldığında karmaşıklaşan zamanı geçirmenin bir yoluydu.

Birkaç dakika ekrana baktım. Cevap gelmedi. Bir sinire dokunmuştum. Biraz daha derine inmeye karar verdim.

Rhyland: En azından yatakta iyi miydi?

Row'un bana atacağı dayacağı hak edeceğime hiç şüphe yoktu. İlk birkaç yumruğu hak etmiştim ve bu konuşmayı biraz daha uzatmak anlamına gelecekse onları memnuniyetle alırdım. Bu benim "sadece bahşiş" versiyonumdu.

Teknik olarak, sadece konuşuyorduk. Dokunmak yoktu. Noktalı çizgi ekranımda dans ediyordu ve ben bir anlığına nefes almayı ve göz kırpmayı unuttum.

Dylan: Aslında şaşırtıcı derecede iyi biriydi, bu yüzden onunla bu kadar uzun süre kaldım.

Dylan: Harika bir kafa verdi.

Bakışlarım barın arkasındaki adamı sıyırdı, onun kadını yediğini hayal ettim. Birdenbire onu biraz hırpalamak istemedim; onu üç inçlik parçalara ayırıp hayvanat bahçesindeki hayvanlara yedirmek istedim.

Dylan: Peki ya sen? Senin en iyin kimdi?

Rhyland: En iyim olduğumu hiç sanmıyorum. Tüm ilişkilerim aynı seviyede ve yeterliydi.

Dylan: Bir de romantizm öldü derler.

Rhyland: Öyle, Cosmos. Bunu bir düşün. Aşk temsil eden her şey -çiçekler, kalpler, kuğular, güvercinler- eninde sonunda ölür.

Dylan: Cosmos çok kötü bir takma isim. Sahte nişan yüzünden bunu yapmak zorunda olduğunuzu anlıyorum ama daha şirin bir şey bulamaz mısınız?

Rhyland: Ne gibi?

Yavru kedi mi? Bebek mi? Tatlım?

Rhyland: Sen kedi yavrusu değilsin ve bebek de değilsin (şükürler olsun). Senden daha tatlı ıhlamurlarla da tanıştım.

Dylan: Birbirimizden hoşlanıyormuş gibi davranmaya ne oldu? Rhyland:

Kurallar benim için geçerli değil.

Dylan: Neden?

Rhyland: ÇÜNKÜ BURADA BİR KOL VE BİR BACAK ÖDEYEN BENİM, CASABLANCAS.

Tucker baş üstü zilini çalarak ayinin bittiğini işaret etti ve ben de yerimden kalkıp onu beklemek üzere dışarı çıktım. Omuzlarına asılı sırt çantası ve gözlerini kapatan şapkasıyla barın girişinden çıkması bir yirmi dakika daha sürdü. Zahmetsizce yakasına yapıştım ve onu Alchemist ile butik bir emlak binası arasındaki ara sokağa sürükledim. Çarpma etkisi yaratacak bir güçle onu yakındaki bir duvara çarptım. Kafatası taşa çarptı ve şaşkın bir şekilde, "Kahretsin, dostum, bu da ne?" diye bağırdı.

"Sen lanet olası bir pisliksin." Bir elimle gömleğinin yakasını tuttum, diğer elimle de sağ gözüne bir yumruk attım. Yumruğumun doğrudan burnuna doğru süzülmesine izin verdim, küçük ama belirgin bir çatlak duydum. Yerini değiştirmek zorunda kalacaktı.

Tucker Staindrop'tan kaçtığında Row'un bunu yapma şansı olmamıştı, bu yüzden bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ettim. Ayrıca Dylan'ın üzerinde artık parmak izi ya da mavi iz kalmayacağı mesajını vermek istedim.

"Bu Row'dan," diye neşeyle duyurdum, Tucker'ın kanayan burnunu tutmaya çalışırken inlemesini izliyordum - ona verdiğim morarmış gözün yan etkisi. "Bu da Dylan için." Artık üreyemeyeceği umuduyla hayalarına vurmaya dikkat ederek karnına diz çöktüm. Bunu ulusal bir hizmet olarak görüyordum.

Tucker iki büklüm oldu, dudaklarından bir gıcırtı kaçtı. "Yeter!" Burnundan fişkırان kan boynundan ve gömleğinden aşağı damladı. Beni itmeye çalıştı ama ben onu daha da sıkıştırdım. "Yeter, lütfen."

"Ve son olarak, bu benden." Yumruğum düz bir şekilde yanağına indi ve başını tekrar geriye, duvara doğru gönderdi.

Lego kulesi gibi yere yığıldı, kolları yüzünü korumak için yüzüne doğru fırladı. Yerde sudan çıkmış balık gibi kıpırdanıp duruyordu.

Ayağa kalkıp koşmak için acınacak haldeydi. Konuyu daha iyi anlatmak için kaburgalarına tekme atmayı düşündüm ama o kadar zavallı görünüyordu ki, inilti içinde kendi içine büzülüyordu, ben de aşırıya kaçmamaya karar verdim.

"Bak dostum." Gözleri kapalı, çakıllara toprak tükürdü ve o anda onun baştan aşağı bir korkak olduğunu anladım. Hamile bıraktığı kızın ona ihtiyacı olduğunda ortaya çıkmayan bir korkak. Yüzüme bile bakamayan bir korkak. "Anladım. Siz nişanlısınız. Yüzüğü gördüm. Bana söyledi. Ama beni çocuğumdan uzak tutamazsın. Haklarımı biliyorum."

Bu beni duraksattı. Ama tabii ki Dylan benim nişan yüzüğümü takıyordu - neden bu sonuca varması ki? Ve neden onu düzeltsin ki? Ona namuslu nişanlıyı oynaması için para ödüyordum. Ayrıca, yeni bir ilişkiyi yüzüne vurmak tatmin edici olmalı. Aldatmacamızı sürdürmek ikimizin de işine geliyordu.

Bir parmağımı Tucker'ın gömleğinin arkasına dolayarak onu ayağa kaldırdım. Sendeleyerek duvara doğru yürüdü ve hâlâ irkilerek kendini duvara yapıştırdı.

"Sakin ol." Yaraladığım için artık mavi değil kırmızı olan gömleğinin yakasını düzelttim. "Demek istediğimi anlatmayı bitirdim. Aklınızda bulunsun, insanların benimle uğraşması hiç hoşuma gitmiyor. Dylan bileğinde mavi morluklarla eve döndü. Bunun benim olanı lekeleyeceğin ilk ve son sefer olduğuna inanıyorum."

Kasıtlı olarak aşağılayıcı bir dil kullandım. Tucker gibi adamlar sadece zehirli erkekliğe tepki verirdi.

Keskin bir baş hareketiyle çenesini salladı. "Onu asla incitmek istemedim."

"Güzel. Güzel." Omzunu biraz fazla agresif bir şekilde sıktım, yüzüme dingin bir gülümseme yayıldı. "Kazalar olur. Anlıyorum. Mesela, eğer biri yine benim olan bir şeyle uğraşırsa, onu uyarmış olmama rağmen, ben de bir hata yapabilirim, bilirsin. Bir kadını son kez incittiklerinden ya da bana saygısızlık ettiklerinden emin olmak için parmaklarını kesebilirim. Burada teorik olarak tabii ki."

Tucker perişan bir halde çenesini ovuşturdu. Ne yazık ki hâlâ yakışıklıydı. Neyse ki hiçbir güzel yüz, içindeki çirkinliği düzeltemezdi.

"Dostum, anladım. Kız arkadaşına asılmamamı, ona zarar vermememi, onu terk etmememi istiyorsun." Sessiz bir öfkeyle beni inceledi.

Hızlıca başımı salladım. "Gördün mü? Row her zaman senin çok aptal olduğunu, talimatlar topuğunda yazılı olsa bile çizmeden çizini boşaltamayacağını söylerdi. Ben katılmıyorum. Bence ortalamadan daha aptal değilsin, sadece daha kötü niyetlisin."

Bu yüzden Dylan'ın her şeyi unutmam için bana yalvarmasına rağmen sana bu küçük karşılamayı yapma ihtiyacı hissettim."

"Yani... Dylan seni bana vurman için göndermedi mi?" Çenesini ileri geri oynattı ve düşmemesi için yumruğunun içinde tuttu.

"Tabii ki göndermedi. Bugün seni gördüğünü hatırladığından bile şüpheliyim." Ona umut verdiği için ne kadar kızgın olduğumu küçümseyerek homurdandım. "Hepsi benim yüzümden oldu."

"Beni kızımından uzak tutamazsın. Onu görmek istiyorum." Tucker çenesini yukarı kaldırdı.

"Öyle mi? Şimdiye kadar seni durduran neydi?" Elimi kulağının yanına koyup duvara yaslandım ve içgüdüsel olarak irkildi. Kıkırdadım.

"Yapacaktım. Bu Paskalya'da. Staindrop'a geri dön. Şimdi daha iyiyim."

"Daha kötüsünü yapamayacağına göre, pek de etkileyici sayılmaz." diye mırıldandım, onunla ne yapacağımı düşünürken çenemi ovuşturdum. Bu işi bitirmenin zamanı gelmişti. "Şimdiye kadar neredeydin?"

Omuz silkti, çocuk gibi görünüyordu. Ve dehşete düştüm, biraz Gravity'ye benziyordu. Ağlayacakları zaman alt dudakları aynı şekilde dışarı çıkıyordu. Sadece Yerçekimi bunu yaptığında gerçekten çok sevimli oluyordu.

Sen onu sevimli bulmuyorsun. Onu sinir bozucu buluyorsun. Ne düşünüyorsun, Coltridge?

"Allison hapse atıldıktan sonra onu görebilmek için bir süre Maine'de kaldım," diye açıkladı.

Allison, Dylan'ı aldattığı kadındı. Bu, makine yağı içmek için diyetini bozmaya eşdeğer bir şeydi.

Tucker'ın yüzü bulutlandı. "Ama sonra mahkum kartına para yüklemeyi ya da kitap ve dergilerini almayı unuttuğumda bana çok sert ve hırçın davranmaya başladı, ben de bir süreliğine seyahat etmeye karar verdim. Para biriktirdim, Avustralya'ya, Yeni Zelanda'ya gittim, Uzak Doğu'yu biraz tek başıma gezdim..."

"Bekâr hayatı harika, değil mi?" Ben çizdim. Tekrar geri çekildi. "Ben çocuktum."

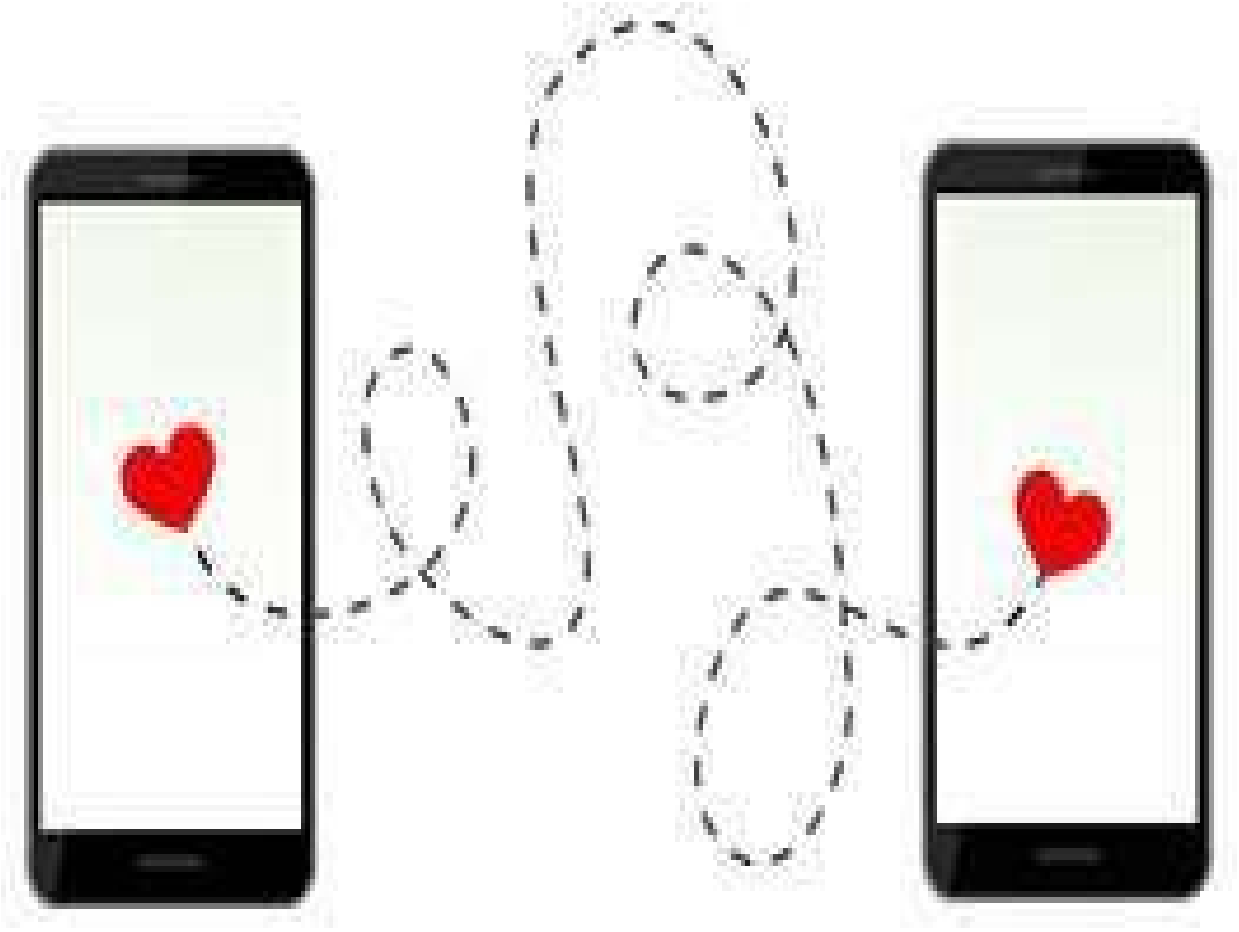
"Dylan da öyleydi. Yine de kendini gösterdi."

"Ne söylememi istiyorsun dostum?" diye sızlandı. "Her şeyi berbat ettim. Bunu telafi etmek için her şeyi yaparım."

Başımı salladım, bu cevapları borçlu olduğu kişinin ben olmadığımı fark ettim. Geri adım atarak aramızda bir parmak kaldırdım. "Nişanlımı bir daha üzersen, Tucker, sana meydan okuyorum. Gözümü kırpmadan işi bitireceğim. Duydun mu beni?"

Bununla birlikte, arkamı döndüm ve gecenin içinde kayboldum.

Chapter SIXTEEN

DYLAN

Selam. Tate?

Kim o?

Dylan: Dylan Casablancas.

Bana mesaj atmak için güvenlik kodlarını nasıl geçtin? Dylan:

Row verdi. Umarım sakıncası yoktur.

Benim için var.

Ayrıca, ilgilenmiyorum. Dylan: Ben

teklif etmiyorum, sen...sen...

Pislik mi? Piç mi? Oksijen israfı mı?

Dylan: Üçü de.

Bunu hallettiğimize sevindim. İyi bir hayatın olsun.

Dylan: Yardımına ihtiyacım var.

Tate: Bedavaya verme alışkanlığım yok ve bana zaten sahip olmadığım bir şey teklif edemezsin.

Dylan: Eğer bu iş ters giderse, Row beni kurtarmak için ortak işleriniz dahil her şeyi bırakacaktır. Yani teknik olarak, bana yardım etmek senin yararına.

Ne istiyorsun? Dylan: Tavsiye.

Hayatımı gördün mü?

Tate: Sana sağlam tavsiyeler verebilecek daha donanımlı 7.9 milyar insan düşünebilirim.

Dylan: Yasal tavsiye.

Tate: Kahretsin.

Dylan: Eski Tucker'ım şehirde. Birbirimizle çalışmak üzereyiz. O

Daha önce hiç tanışmadığı ve bizi terk ettiği halde ortak çocuğumuzu görmek istiyor. Onu görmeye hakkı var mı?

Tate geçtiğimiz on yıl içinde New York'ta baro sınavını geçmişti. Avukatlık yapmıyordu ama her konuda her şeyi bilecek bir adam gibi görünüyordu.

Bu karmaşık bir soru. Sizi hiç taciz etti mi? Vurdu mu? Canını yaktı mı?

Morarmış bileğimi düşündüm. Polise gidersem, Tucker'ın onları bunun büyük bir hata olduğuna ikna edebileceğinden emindim. Beni, çocuğunun annesini gördüğü için heyecanlanmıştı ve konuşmak istiyordu. Ve belki de gerçek buydu. Duyguları tavan yapmıştı. Beni daha önce hiç fiziksel olarak incitmemişti.

Dylan: Hayır.

Sabıka kaydı var mı? Dylan: Bildiğim

kadarıyla yok.

Kısa cevap hayır, bu konuda yapabileceğin bir şey yok. Gözetim altında olsa bile çocuğunuzu görecektir. Uzun cevap ise, yasal danışman tutmasını sağlayarak ve çemberlerden atlayarak onu yorabilirsiniz. Ama bu size zamana, paraya ve kaynaklara mal olacaktır.

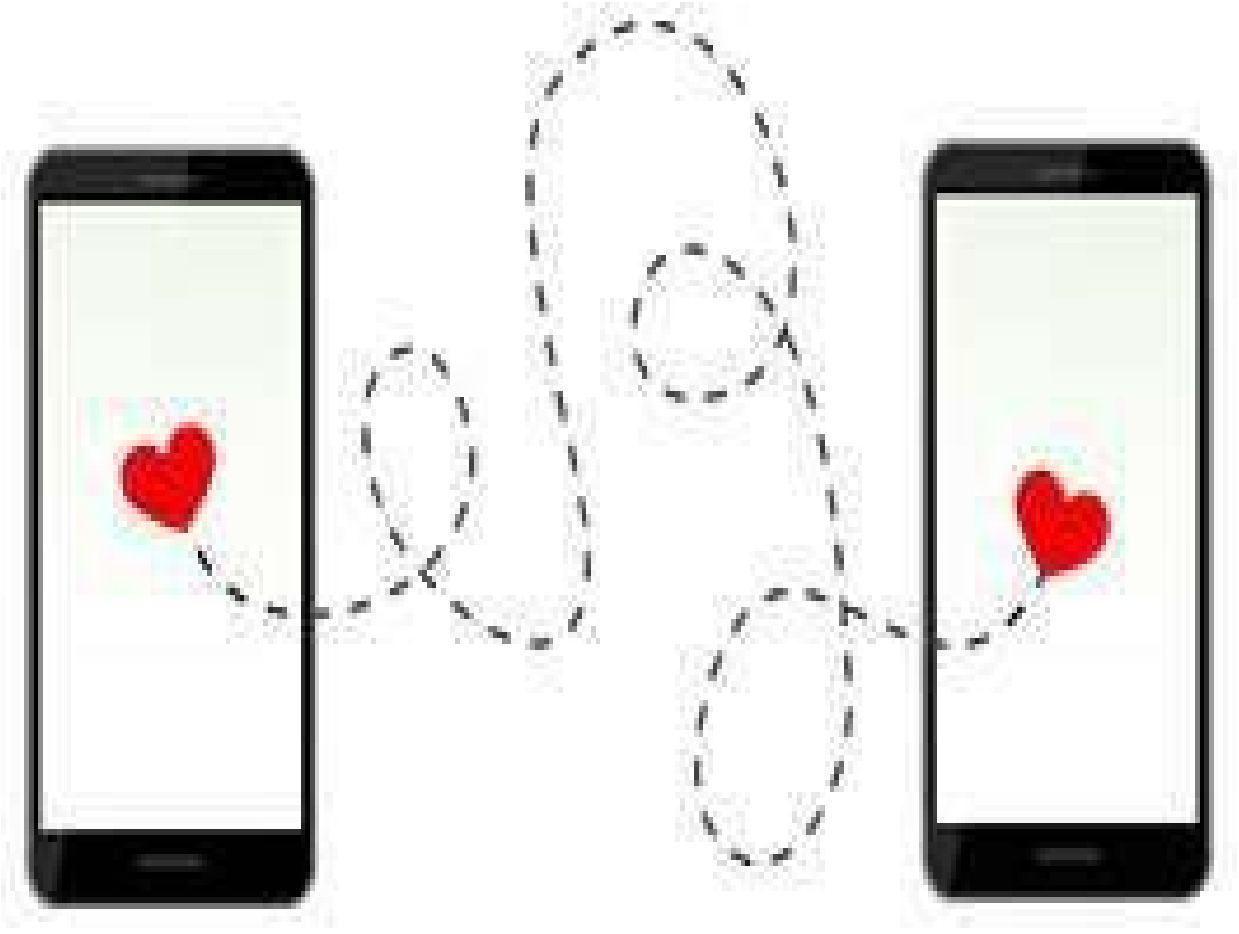
Telefonumu kanepeye bıraktım ve gözlerimi kapattım. Korkunç bir durumdaydım. Kızıma biyolojik babasıyla bağlantı kurma şansı vermek ve bunun sağlıklı bir ilişkiye dönüşebileceğine güvenmek mi istiyordum, yoksa beni şiddetle yakalayıp olabilecek en kötü koşullarda terk eden bir adamla onu tehlikeye mi atıyordum?

Teşekkürüm nerede?

Dylan: Benim hakkımda ne düşündüğünle ilgili sikimde olanları sakladığım yerde. Bulmada iyi şanslar.

Chapter

SEVENTEEN

DYLAN

Ertesi gün, Grav öğle uykusuna yatarken Cal ve Kieran ile FaceTime üzerinden bir görüşme yaptım. İkiisi de Chelsea'de şirin, eklektik bir kafede oturmuş, paparazzilerden kaçmak için yemyeşil arka bahçede el boyaması minik fincanlardan macchiatolarını yudumluyorlardı.

"Seni öldüreceğim." Kieran'ı işaret ettim. İçimdeki gerçek öfke kabarıyordu. Görünüşe göre, bu bir şeydi. "Sonra da atalarımın toprağını senin kanınla gübreleyeceğim."

"Gördüğüm kadarıyla bunu düşünmek için epey zaman harcamışsın." Kieran ellerini kaldırdı, gerçekten üzgün görünüyordu. "Bak, onu görme fikrine seni ısındırmaya çalışacağıma dair ona söz verdim. Yeniden bağlantı kurmak için can atıyor. Korkunç derecede."

"Geri sar," diye fısıldadım. "Onunla nasıl tanıştın ki? Konuştuğunuz noktaya nasıl geldiniz?"

"New York'a en son gittiğimde Alchemist'e girdim ve o oradaydı. İlk başta ona ağzıma geleni söyledim, onu azarladım ve sana yaptıklarıyla ilgili olay çıkardım. Ama o hiç karşılık vermedi. Sadece kabul etti. Sonra kendini kaybetti, çocuğuyla ona bir şans daha vermen için seninle konuşmam konusunda bana yalvardı."

"Gerçekten mi?" Nefesim kesildi.

"Dostum, berbat durumdaydı. Yalvardı dediysem, gerçekten yalvardı." Kieran elini kesilmiş kirli sakalının üzerinde gezdirerek kaşlarını hafifçe çattı. "Yani, benden şapkasını imzalamamı da istedi ve sonra onu eBay'de dört haneli rakamlara sattı, ama hey, bu sadece yerdeki para. Önemli olan samimi görünmesi, Dyl."

"Biz neden bahsediyoruz?" Cal aramıza baktı, yüzü bir şaşkınlık maskesiydi. Beyaz bir tişört ve siyah bir spagetti üstten oluşan sevimli bir doksanlar kıyafeti giymişti. "Kim kiminle bir şans istiyor? Ve sen bana imzan için bin dolar kazanabileceğimi mi söylüyorsun? Hadi be. Bu bir start-up."

"Tucker." Kieran özel dikim Montauk polosundaki görünmez tüyleri fırçaladı, bir trilyon dolar ve biraz bozuk para gibi görünüyordu. Onu şu anda gerçekten öldürebilirdim. Bu kurnazlık için de oldukça mutluyum. "Tucker Alchemist'te çalışıyor, Dyl de bir süreliğine orada geçici olarak çalışıyor," diye bilgi verdi.

Cal nefesini içine çekerek tırnaklarını Kieran'ın koluna geçirdi. "Şaka yapıyorsun. Tucker'ı mı gördün?" diye ciyakladı. "Dün gece mi?"

"Şuradaki dostumuz sağ olsun." Kieran'a doğru bir el salladım, bu gelişme karşısında duyduğum dehşet ve korkuyu maskeleyemeye çalışıyordum. Bileğim hâlâ acıyordu. "Evet, büyük bir buluşma oldu. Üzgünüm Dot, lütfen benim için Kieran'ı yumruklar mısın? Ona olan kızgınlığımı bitmedi."

"Elbette." Cal, Kieran'ın pazusuna bir yumruk indirdi ve tüm gücünü o.

Kolunu ovuşturarak inledi. "Beni hedef almadığın için şanslısın. Bacaklar. Yirmi milyon dolara sigortalandılar."

"Buluştuğumuzda taşaklarına nişan alacağım," dedim. "Büyük bir şekilde haddini aştn."

"Onunla buluşmayı asla düşünmeyeceğini biliyordum ve... şey, bu sadece seninle ilgili değil, Dyl," dedi Kieran savunmacı bir şekilde. "Gerçi bu konuda izlediğim yolun tamamen boktan olduğunu kabul ediyorum ve ortaya çıkan kötü sonucun tüm sorumluluğunu üstleniyorum."

"Nasıldı?" Cal ileri geri konuşmalarımızı duymazdan geldi.

Biraz sakinleştim. Cal, Kieran'ın eşcinsel olduğunu bilmiyordu. Benden başka kimse bilmiyordu. Ve en hassas sırrı konusunda bana güvenmesi, iğgdsel olarak kendimi ona daha yakın hissetmeme neden oldu.

Ona Tucker'ın biraz zgn, biraz da agresif göründüğünü söyledim. Damarlarımda dolaşan adrenalin yüzünden ondan bir elektrik almanın zor olduğunu söyledim. Ona Rhyland'la nişanlandığımızı söylediğimi itiraf ettim. Bu en iyi arkadaşımın kıkırdamasına neden oldu.

"Eğer geręekten de Gravity'nin hayatının bir paręası olursa ne yapacaksın? Er ya da geç geręeęi öğrenecek."

Ona el salladım. "Bir yolunu bulurum." Ama geręek şu ki, bilinęaltımda Tucker'ın Grav'ın hayatında yer alacağına inanmıyordum. Her zaman inanılmaz derecede bencil ve narsist olmuştu. "Sana hâlâ kızgınım, Kier."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sana New York'ta olduğunu ve çocuğunu görmek istediğini söylesem ne yapardın?"

"Güler ve sana siktir git derdim," dedim doğal bir şekilde. "Davamı geri çekiyorum." Kollarını açtı.

"Kieran, beni aldattı ve terk etti-"

"Biliyorum." Kieran sözümü kesti. "Tüm bunları bir kenara atmıyorum. O başına gelen her kötü şeyi hak eden bir gulyabani ve eminim en kötüsü de henüz gelmedi. Bu onun kıçını savunmak değil. Tek söylediğim, resimdeki sadece sen değilsin. Değişmiş olma ihtimaline karşı Gravity'yi de düşünmelisin. En azından bunu ona boręlusun. Kendini savunamaz."

Cal onun yanında sessizdi. Onunla aynı fikirde olduğunu biliyordum. Ve benim de aynı fikirde olmamdan nefret ediyordum. Bana yaptıkları için Tucker'ı asla affetmeyecektim ama Gravity'nin hayatının bir paręası olmak istiyorsa onu sağlıklı bir babadan mahrum edemezdim. Tabii geçen seferki gibi kk bir sürtük gibi değil de bir yetişkin gibi davrandığı sürece.

"Sana trilyonlarca dolar nafaka borcu olduğunu da hatırlatabilir miyim?" Cal haklı olarak araya girdi. "O Grav'la yeniden bağlantı kurarken sen de onu bazı yasal ř e y l e r l e sakatlayabilirsin. Olduğa tatmin edici olacağına eminim."

"Onun parasıyla ilgilenmiyorum." Kumandayı kaptığım gibi kendimi kanepeye attım. Kk bir kasaba olan Staindrop'ta, arkamdan iş eviren bir pislikten evlilik dışı bir ocuk sahibi olduğum için yargılandıktan, hakkımda konuşulduktan ve alay konusu olduktan sonra, insanlara ve kendime

kendi başıma yapabileceğimi düşündüm. "Zaten fazla bir şeyi varmış gibi de görünmüyor. Sadece iyi bir baba olmasını ya da tekrar ortadan kaybolmasını istiyorum."

İyi bir babanın neye benzeyeceğini bildiğimden değil. Benimki çevresel kaynakların tam bir israfıydı.

Cal ve Kieran'la görüşmeyi bitirdim ve Grey's Anatomy'nin birkaç bölümünü daha izledim. Bu dizide ruhumu rahatlatan bir şeyler vardı ve bunun seksi doktorlarla ve bitmek bilmeyen dramla bir ilgisi olmadığından şüpheleniyordum.

Grav uyandığında, Simyacı'daki vardiyamdan önce onunla eğlenceli bir şeyler yapmaya karar verdim. Onu yoracaktım, böylece Rhyland yürüyüşler, aktiviteler ve egzersizlerle onun pilini tüketmek zorunda kalmayacaktı. Onu yolun karşısındaki oyun parkına götürdüm ve birlikte ev yapımı pizza yaptık. Grav denemek istedi, bu yüzden üzerine bir sürü malzeme koyduk -biber, dolmalık biber, soğan, zeytin ve ananas.

"Bir şeyler güzel kokuyor." Rhyland öğleden sonra Row'un ona verdiği yedek anahtarı kullanarak kapıyı çalmadan daireme girdi. Kızamadım bile. Rhy her gün kıcımlı kurtarıyor ve çocuklardan hoşlanmadığını ve vaktini çok daha iyi değerlendirdiğini bildiğim halde Grav'a bakıcılık yapıyordu.

"Pizza yapıyoruz!" Grav, yüzü domates sosu lekeleri ve unla süslenmiş taburesinden sevimli bir şekilde anons etti. "Bir de salatalık eklemek istiyorum."

"Ne?" diye sordu telaşla.

"Salatalık," diye düzelttim.

"Hayır, bebeğim. Pizza bu haliyle gayet güzel kokuyor-" Yanımıza geldi ve dilimlediğim pizzaya baktı. "Bu da ne böyle?"

"Tuvalet kelimesi!" Yerçekimi duyurdu.

"Cehenneme kadar yolu var." Ön cebinden cüzdanını çıkardı ve beş dolarlık bir banknotu kadına doğru fırlattı. "Bu sefer nakit getirdim. Hiç şansım olmadığını biliyordum."

Bir kahkahayı bastırdım.

"Dinle küçük gıcık, pizzanın üzerine ananas koyarak etrafta **b ö y l e** dolaşamazsın." Onun göz hizasına kadar eğildi. "Eğer bir psikopatsan, sorun değil, ama bunu saklamalısın."

Yerçekimi kirpiklerini kırptırdı ve ona sırtıttı.

O.

Kızım, aynı.

Aramıza girip tabağımıza daha yakından bakarken omzu omzuma değdiğinde midem bulandı ve çalkalandı. "Dinle evlat, ananas sadece bir şey için iyidir. Ne olduğunu bilmek ister misin?"

Kızım ona yumuşak, meraklı ve güven dolu gözlerle baktı ve ben de onun bu özelliğini asla bozmamaya yemin ettim - güvenme yeteneğini - insanların içine düşüp seni yakalayacaklarına gerçekten inanmayı.

"Çöpe atmak için," diye bitirdi Rhyland, pizzadan sıcak ananas dilimlerini koparıp lavaboya fırlatarak.

Memnun etmeye hevesli Grav da aynısını yaptı, burnunu büktü ve her ananas fırlatışında "iğrenç" dedi.

"Hey, çocuklar," diye azarladım. "Başkasının yemeğini iğrençleştirmeyin."

"O başkasının senin bildiğin şeye ihtiyacı var, senin bildiğin yere." Bana anlamlı anlamlı baktı. "Tüm kelimeleri söyledim ama lazımlıklı kelime polisi yakınlarda." Başını Yerçekimi'ne doğru salladı.

Pizzadaki tüm ananasları temizledikten sonra Rhyland iki büyük dilimi tabaklara koydu ve kendine bir bardak "yetişkin suyu" (bira olarak okunuyor), Grav'a da elma suyu doldurdu.

"Yetişkin suyunun tadı neye benziyor?" Yerçekimi seslendi.

"Duygusal uyuşukluk."

"Emonamiss'in tadını sevecek miyim?" diye ciyaktı.

"Hepimiz severiz, tatlım." Düşünceli düşünceli çiğnedi. "On yedi yaşına geldiğinde Rhyland Amca'ya sor, ben de sana kendi biranın tadına baktırayım."

İkisinin de on dakika boyunca beni görmezden gelmelerini, sohbet etmelerini ve bana hiçbir şey ikram etmeden pizzalarını yemelerini şaşkınlıkla izledim. Adamın kendini değiştirmek ya da kızım için yürümeye başlayan çocuk diliyle konuşmak için hiçbir çaba göstermediği açıktı. Kızımın adama sıırılsıklam aşık olduğu da açıktı. Hay sikeyim. Bu gerçekten kötüydü.

Sonunda Rhyland bakışlarını bana çevirdi. "Hâlâ burada olmanızın bir nedeni var mı?"

Kahretsin. Gitmem gereken bir vardiyam vardı, değil mi? Bir adamın çocuğumla olan sevimli ilişkisini izlerken kendimi kaybetmişim. Bir Magic Mike şovundan daha tahrik ediciydi.

"Yatma zamanı-"

"Akşam yedi kırk beş, biliyorum." Pizzasından siyah bir zeytin kopardı, ağzına attı ve çiğnedi. "El kitabını okudum. Papa'nın İncil'i bildiğinden daha iyi biliyorum."

Gravity de aynı zeytini ağzına atmaya çalıştı ama zeytin gözüne çarptı ve ciyakladı.

"Bu tavır da neyin nesi?" Gözlerimi kısarak baktım.

"Bilmiyorum. Kıyafetinin nesi var?" Hafif, şakacı gözlerinden sızan sıcaklık tüm binayı yakmakla tehdit ediyordu.

Bakışlarım şaşkınlık içinde aşağı kaydı. Üzerimde siyah deri bir etek, botlar ve çiçekli bir üst vardı. "Bahşiş için balık tutuyorum." Kalçamı öne çıkarıp saçlarımı meydan okurcasına geriye attım.

"Müşteriler bu gece kendilerine dikkat etmezse NYPD Hudson'da ceset avına çıkabilir," diye mırıldandı nefesinin altından, gözlerini benden ayırmadan.

"Kulağa sahiplenici geliyor." Bir kaşımı kaldırdım.

"Sahiplenici değil, korumacı," diye düzeltti, ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Birbirimizden bir nefes uzaktayken durdu ve eğilip kulağıma sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı. "İnan bana Cosmos, başka bir şey isteseydim en yakın arkadaşımın yatağına seni çivileyerek vaftiz ederdim. Bana oyun oynayacağına dair her türlü eğilimi verdin, gönüllü bir kurbansın."

İçimi öfke ve utanç kapladı. Onu atlattım ama ayağına basmadan önce değil. "Onu mahvetmemeye çalış," dedim, sesim çelik gibiydi.

Hakkını yemeyeyim, ayağımı yere vurduğumda irkilmedi bile. "Dokunduğun her şeyde bunu yapma eğilimindesin."

"Merak etme. Ben küçük kızlara dokunmam." Bana göz kırptı. "Bu yüzden seni bağışladım."

Tanrım, beni çileden çıkarıyordu. Keşke ona bu kadar ihtiyacım olmasaydı. Bebek bakıcılığı için.

Simyacıya giderken kendimi içinde bulduğum tuhaf hayalden kurtulmaya çalıştım. Gerçekten bahşiş için mi bir kıyafet hazırlamıştım, yoksa Rhy için mi? Belki ikisinden de biraz. Beni içeri alırken Rhyland'ın yüzünü izlemek beni neredeyse çözüyordu. Bana bir kadın olduğumu hatırlattı -geleneksel olarak güzel bir kadın- ve bu bile başlı başına keyfimi yerine getirdi.

Vardiyamın başlamasından beş dakika önce geldim ve beni barın arka tarafını gösteren Max tarafından karşılandım. Ofis mutfaka bitişikti, bir sıra dolap, ü z e r i n d e bilgisayar olan bir masa ve tek bir metal dolap vardı. Haftanın programı bir duvarda asılıydı. Bir panodaki zaman çizelgesini kontrol ettim, birlikte çalışmak zorunda olmadığım için rahatlamıştım.

Tucker bugün. Vardiyası yeni bitmişti. Belki ondan tamamen kaçabilirim-

"Oh, harika." Tanıdık sesi soğuk, ıslak bir havlu gibi sırtımdan aşağı süzüldü. "Bu sensin."

Belki de değil.

Arkamı döndüm. Yüzünü görür görmez tükürüğümde boğuldum, kontrolsüzce öksürdüm. "Aman Tanrım." Gözlerim yüzünde düzensiz bir şekilde dolaştı.

İki siyah gözü, eğri ve yerinden çıkmış gibi görünen kırık bir burnu, alnında bir yarık ve patlamış bir dudağı vardı. Bir ayı sürüsüyle güreşmeye karar vermiş gibi görünüyordu.

"Araba kazası mı geçirdin? Ne oldu sana böyle?"

"Nişanlın başıma geldi," diye alaycı bir tavırla dolabını açarken üst yanağına bir buz torbası bastırdı. "Masum rolü yapma."

"Benim ne-" Bunu Rhyland mı yaptı? Ama ne zaman? Ve neden? Ve nasıl oldu da bundan bahsetmedi?

Bahsetmiş olabilirdi.

Karanlık, zehirli bir zevk damarlarımı doldurdu, kalın ve yapışkan. Rhyland'ın yaptıklarından zevk almak yanılttı ama bu beni daha az sersemletmiyordu. Beni inciten birini on kat incitmişti. Ve içimden bir ses, Rhyland'ın pek çok kusuruna rağmen son derece sadık olduğunu söylüyordu.

Tucker başını salladı, sırt çantasını ve ceketini çıkarıp buz torbasını dolaba attı. Ne diyeceğimi bilemeden onu izledim. Özür dilemek bana düşmezdi. Onun yüzünü ben mahvetmemiştim. Ayrıca bunu hak etmişti.

"Bileğinin bir hata olduğunu söylemiştim zaten. Bu konuda bebek gibi davranmana gerek yoktu," diye homurdandı Tucker.

"Bileğimi kendi kendine fark etti. Ona ben söylemedim." Neden bu pisliğe kendimi açıklıyordum ki?

"Evet, ama bu konuda kıyameti kopardı."

"Üç yıl önce beni ölüme terk etmen de yardımcı olmamıştır, eminim," dedim akıllıca.

Tucker gözlerini devirerek konuyu değiştirmeye hevesli görünüyordu. "Rhyland'a Maine'den ayrıldıktan sonra taşındığımı söyledim." Dikkatini dolabına verdi ve sırtı bana dönük bir şekilde konuşmaya başladı. **Ö n c e** bomber ceketini, sonra da JanSport'unu giydi. "Korkunç bir zaman geçirdim, tamam mı? Allison ve onun lanet olası pisliği yüzünden Staindrop'a geri dönemedim. Herkes beni yargılıyordu.

Ben. Gittiğim her yerde rastgele işlerde çalışmak zorunda kaldım. Avustralya. Yeni Zelanda. Japonya. İzinsiz çalıştım. Pansiyonlarda yattım. Ailem insanların önyargılarından kaçmak için taşınmak zorunda kaldı. Pek eğlendiğim söylenemez."

"Vay canına, ailenden kaçmanın senin için bir rahatsızlık olmasına çok üzüldüm." Bir elimi göğsüme götürdüm ve gözlerimi büyüttüm.

"Bu her zaman senin sorunun oldu Dylan. Sadece kendini düşünüyorsun. Başkalarının mutsuzluğu umurunda değil," diye suçladı, gözleri yarıklara dönüşmüştü - ya da etraflarındaki şişmiş deriden bunu yapmaya çalışıyordu.

"Kutsal gaslighting, Batman." Bir kahkaha attım. "Büyük Kaçış hikâyeni benim bencilliğim üzerine kurmadın ya."

"Ne kadar alaycı olduğunu unutmuşum." Dudaklarını kaşlarını çatarak düzleştirdi. "Çok itici."

"Güzel." Parlak bir şekilde gülümsedim. "Sadece bok sinekleri çeker." "Artık kızımı görmeye hazırım."

"Oh, bu senin programınla ilgili, değil mi?" Elimde olmadan karşılık verdim. Kieran haklıydı. Tucker ve Gravity'nin aynı odada olması fikrini düşünmeye hazır değildim. "Yerçekimi'ne haber veririm. Eminim neden onun yanında olmadığını anlayacaktır" -hayali bir saate baktım- "tüm hayatın boyunca."

"Çocuğumu görmek istiyorum Dylan." Başını eğerek kasketini kafasına geçirdi. Kulağa bir tehdit gibi geliyordu, ki bu hoşuma gitmemişti, ama kelimelerin kendisinde korkutucu bir şey yoktu. Bana doğru gelmeyen onun ses tonuydu.

Beni işaret etti. "Ve müstakbel kocana söyle, parmaklıklar ardında oturmak istemiyorsa mesafesini korusun."

Vardiya uzun ve yoğun ama şaşırtıcı derecede ödüllendiriciydi. Anne olmanın ötesine geçen bir şey yapmak iyi hissettirdi. Kıyafetimin bir

ama kıcımda o kadar çok göz vardı ki, Page Six'in gişe rekortmenleri listesine girip girmediğini kontrol etmek istedim.

Saat gece yarısını vurduğunda ve ben bardan çıktığımda bir telefon geldi. Rhyland'ın adı bana bakıyordu. Nefesimi tuttum ve cevap verdim. "Ne oldu? O iyi mi?"

"Tanrım, sakın ol." Sesi yorgun, sinirli ve anlaşılmamış gibiydi. Sadece birkaç gün içindeydik. "Çocuğun derin uykuda." Ona ismiyle hitap etmedi - hâlâ insan olduğunu tam olarak kabullenmeyi reddediyordu

-Ama en azından ondan "çocuk" diye bahsetmeyi bırakmıştı. "Gece yarısı işten çıktığını biliyordum ve eve dönerken konuşabileceğin biri olsun istedim."

Artık çocuğumun iyi olduğunu bildiğim için rahatlamıştım. "Altı dakika uzaklıkta," diye itiraz ettim.

"New York güvenli değil."

"Senin gibi insanlar sayesinde," diye mırıldandım, kalbimin eriyip yapışkan, sıcak bir tereyağına dönüştüğü, bacaklarımın arasına yerleşip beni ıslattığı hissini görmezden gelmeye çalışarak. Dikkatli Rhyland tam bir külot düşkünüydü. "Tucker'ın yüzünü gördüm."

"Başın sağ olsun," dedi. "Cidden, Rhy, aklından ne geçiyordu?"

Cevap vermeden önce kısa bir sessizlik oldu. "Bunu Row'a borçluydum. Bunun seninle bir ilgisi yok. Dört yıldır o adamın yüzünü yeniden düzenlemek istiyordu, neredeyse beş yıl oldu."

Tereyağlı kalbim tekrar taşa dönüştü. Tabii ki kardeşimle ilgiliydi. Her şey öyleydi.

"Başını büyük bir belaya sokabilirdin."

"Kimseye söylemezdi," diye devam etti Rhyland. "Nasıl bu kadar eminsin?"

"Bunu hak ettiğini biliyordu."

Rhyland'ın bu konuda haklı olduğundan emin değildim. Bunun yerine, Tucker'ın Rhy gibi, emrinde avukat sürüleri olan tüyler ürpertici derecede acımasız milyarderlerle bağlantısı olan bir adamla savaş başlatmak istemediğini tahmin ettim. Rhyland, Kieran'la birlikte ekibi içinde kesinlikle en iyi adamdı ama aynı zamanda güçlü bir "benimle uğraşma" hissi de veriyordu.

"İyi bir akşam geçirdi mi?" Konuyu değiştirdim. "O yaptı."

"O-"

"Biliyor musun Cosmos, senin kızın olmayan bir şey hakkında konuşabiliriz."

"Eminim yapabiliriz, ama bu anlamsız olur, çünkü senin kışınla hiçbir şey yapmak istemiyorum," dedim şarkı söyler gibi bir sesle.

"Hâlâ büyük bir Swiftie misin?" Tavrımı görmezden geldi.

"Öyleyim," diye itiraf ettim isteksizce. "Taylor Swift'ten vazgeçemezsin, onunla birlikte büyüsün. Dönemlerin anlamı budur."

Onda en çok sevdiğim şeylerden biri de buydu. Hiçbir albümü aynı değildi. Müziğiyle birlikte o da evrim geçirdi. Tıp fakültesini bir kenara bırakırsak, hayalim Eras Tour'a gitmekti.

Neredeyse bir sürü kez gitmişim. Row birkaç yıl önce bir kez benim için bilet almıştı ama Grav kötü bir kulak enfeksiyonu geçirdi ve yedi gün yirmi dört saat bakılması gerekti.

Bir yıl önce, savurganlık yapmaya karar verdim ve kendim ve bir arkadaşım için iki bilet aldım. Ancak arkadaşımın annesi aynı gün hastaneye kaldırıldı. Birlikte gidebileceğim bir yedeğim yoktu, bu yüzden biletleri sattık.

"Hâlâ koca bir ahmak mısın?" Ben de karşılık verdim. Bu noktada, ona karşı kaba davranmamın tek nedeni onun sınırların dışında olduğunu kendime hatırlatmaktı, çünkü o kırmızı çizgi? Bizimle geçirdiği her dakika bulanıklaşıyordu.

"Kocaman, tıpkı benimle ilgili diğer her şey gibi." Rhyland dilini gıdıkladı. "Sahte erkek arkadaş işinden emekli olmak ve esrarı bırakmak bana yaramazlık yapmak için kesinlikle daha az alan sağladı. Hâlâ dışarı çıkmaktan, içmekten, alışveriş yapmaktan hoşlanıyorum. Erkeklerin alışverişe gitmekten neden bu kadar rahatsız olduklarını hiç anlamamışımdır, yeni şeylere bayılırım. Ama artık utanmazca kendime düşkün değilim. Sanırım kendime ve başkalarına, varlığımın ateşli olmaktan ve bir rock yıldızı gibi sevişmekten daha fazlası olduğunu kanıtlamaya çalıştığım bir dönemdeyim."

"Alçakgönüllü olmayı unutma," diye homurdandım, binamızın giriş kapısının kilidini açmak için şifreyi girerken. "Bu arada, rock yıldızlarının damarlarında dolaşan kokain ve alkol yüzünden yatakta berbat olduklarından hep şüphelenmişimdir."

"Bir keresinde bir American Idol yarışmacısıyla takılmışım. Oldukça iyiydi. Gerçi anal boncuklarımı çalmıştı," diye acı acı mırıldandı Rhyland.

"Bir rock yıldızı sayılmazsın, Rhy." Gülümsememi bastırarak asansörün kapısını ittim ve içeri girdim.

Konuyu sekse getirmeden asla beş dakikalık bir konuşma yapamayacağımız gerçeğini kabullenmişim.

"Hey, App-date'in bir maketini görmek ister misin?" İlk defa sesi çocuksu ve emin değildi. "Oldukça havalı. Hayali yapay zeka kullanıcılarının profillerine göz atabiliyorsun."

"Yapay zeka çok etik dışı değil mi?" "Evet, ama... ben de öyleyim." Bu sefer güldüm.

"Dürüstçe." Kollarını kıpırdattı. "YZ olduğuna ve insan kaçakçılığı şebekesi falan olmadığına şükret."

"Elbette. Bana gösterebilirsin." İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, ateşkesimizden keyif alıyordum. Sırf sekiz yıl önce beni reddettiği için adamdan nefret etmeye çalışmak çok yorucuydu.

Asansörün kapısı açıldı. Diğer taraftaki koridorda durmuş beni bekliyordu, mükemmelin elli tonu gibi görünüyordu. Gri, düşük bel eşofman altı ve beyaz kas tişörtü, V-ince gövdesi ve geniş omuzları üzerinde bol duruyordu. Ve ağzı bir gülümsemeye dönüştüğünde, kırılacak olan tek şeyin o olmadığını biliyordum.

O, karanlık ve yasak bir şeyin zirvesinde parlayan gün batımıydı. Eğer bir şarkı olsaydı, diye düşündüm hüznle, bir balad olurdu. Tatlı, hüznü ve gizli anlamlarla dolu. "Wildest Dreams," belki.

Kendimi o kadar uzun süre hayal kurmamaya, daha iyi bir şey ummaya cesaret edememeye alıştırmıştım ki Rhyland varlığım için bir tehdit oluşturunuyordu. Bana bu hayatta daha fazlası olabileceğini hatırlattı. Ve umut uyuşturucu gibiydi. Riskli ama bağımlılık yapıcı.

"Hey," dedi nefes nefese.

"Selam." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve asansörden çıkıp daireme girdim.

Kapıyı arkamızdan kapattı. "Görmek ister misin?" Telefonunu avucunun içinde yukarı kaldırdı.

"Önce işeyebilir miyim?"

Heyecanını küçümseyerek gözlerini devirdi. "Yani, eğer gerekiyorsa."

Mobil uygulamalar söz konusu olduğunda nesnel olarak bilgisiz bir insan olan benim çalışmasını görmemden çok heyecanlanmış görüldüğünü düşünerek banyoya gittim.

Row, Tate ve Kieran ona zaman ayırıp fikrini ciddiye almışlar mıydı? Bundan şüpheliydim. Rhyland arkadaşları tarafından her zaman tatlı dilli ve yakışıklı olduğu için övülürdü ama insanlar doğal olarak onun sunabileceği tek şeyin cazibesi olduğunu düşünürdü. Row'un yemekte, Kieran'ın futbolda ve Tate'in insanları kızdırmakta olduğu gibi hiçbir konuda yetenekli değildi.

Ellerimi yıkadıktan sonra Grav'ı kontrol etmek için gizlice içeri girdim. Mışıl mışıl uyuyordu. Kahvaltı köşesinde Rhyland'a katıldım ve yanındaki tabureye kaydım. Yanında getirmiş olması gereken bir iPad'in ekranında maket uygulaması çoktan yayılmıştı.

"Bunu senin telefonunda göreceğimi sanıyordum." iPad'i ondan aldım.

"Bu sana tam bir deneyim yaşatacak. Küçük gıcığın masalından sonra bazı değişiklikler yaptım."

"Ne okudun?"

"Çok Aç Tırtıl, dördüncü kez." Duraklat. "Üst üste." Duraklama. "Bu tırtılın tedavi edilmemiş tıknırcasına yeme sorunları var. Kitap yeme bozukluklarını romantikleştiriyor. Ebeveynler bu konuda daha çok ses çıkarmalı."

Boşboğazlık ediyordu çünkü uygulama konusunda gergindi. İlk bakışta çok şık görünüyordu.

"Dostum, sen çalışkan falan mısın?" Başımı eğdim, sıırıttım. Kabardı, yüzü tiksintiyle buruştu. "Lütfen. Ben bunu Bir ikiliyi düşürürken boya."

Gravity yattıktan sonra burada çalışabilmek için iPad'ini getirmişti. Nedenini bilmiyordum ama bu kalbimi sıkıştırıyordu. App-date'de gezindim. X'in zarafeti ile Instagram'ın estetiğinin bir bebeği olmuş gibiydi ama yine de tamamen kendine özgü bir markaydı.

Logo, küçük harflerle uygulama adı ve bir nişan yüzüğünden oluşuyordu; elmas, aşık çiftlerin küçük, yırtık Polaroid resimlerine dönüşüyordu. Slogan ise "Eski sevgilinizin acısı bizim kazancımızdır." idi.

"Bu sloganı biraz abartmışsın." Boğazımı temizledim.

"Dünya duygularla dönüyor, Cosmos. Her iyi pazarlama yöneticisi bilir ki insanların duygularına hitap edebilmek için önce kendilerini kötü hissetmelerini sağlamalısın."

"Gerçekten o kadar zehirlisin ki sana doğru nefes almaya korkuyorum," diye mırıldandım.

"Şşşt." Bana dirsek attı. "Deneyime konsantre ol."

Arka plan muhtemelen uygulamanın en havalı özelliklerinden biriydi. Nereli olduğunuzu seçmeniz gerekiyordu ve arka plan hemen bulunduğunuz yerin arka planına dönüşüyordu; New York silüeti, London Eye ya da açık bir mısır tarlası gibi. Arama motoru şaşırtıcı derecede spesifikti. Konum, yaş, cinsiyet, meslek, gelir ve kesin hedefler. Bu

uygulaması, aslında aşkı bulmaya değil, gösteriş yapabilecekleri veya rol yapabilecekleri randevular bulmaya odaklandı. Ancak, benzer düşünen bireylerle seyahat etmek, eski sevgililerinde özledikleri belirli özelliklere sahip insanlarla arkadaş olmak isteyen insanlar için daha geniş aramalar da vardı.

"Tinder ve Bumble'dan farklı," diye açıklıyor Rhyland dudaklarını yalayarak. "Buradaki amaç bir ilişki ya da partner bulmak değil. Hayatınıza devam etmiş gibi davranmanıza yardımcı olmak isteyen biriyle tamamen profesyonel, karşılıksız bir ilişki kurmak. Ya da -ki bu daha da ilginçtir- ayrılmadan önce eski sevgilinizle yapmayı planladığınız bir şeyi yapmak için sizinle aynı özelliklere sahip birini bulmak. Yürüyüşe çıkmak, sırt çantasıyla gezmek gibi."

"Birine sahipmiş gibi davranmak isteyen o kadar çok insan var mı gerçekten?" Ona döndüm, büyülenmiş gibiydim.

Eliyle aramızı işaret etti. Haklısın.

"Ayrıca," diye düşündü. "Bu sadece sahte randevular ve partnerler için değil. Bu bir doldurma uygulaması. Ayrıldığınız kişinin geride bıraktığı boşluğu dolduracak birini bulabileceğiniz bir yer."

Uygulamada her şeyi bulabiliyorsunuz. Bir etkinlik için tek seferlik bir randevu. Bütünüyle sahte bir ilişki. Kalbi kırık iki insan arasında bir arkadaşlık. Bu uygulama temelde ayrılıktan sonra en iyi arkadaşınız olmayı vaat ediyordu. YarATICısı Rhyland'ın hiç kız arkadaşı olmadığı için bu ironik bir durumdu.

"Bakın, yalan söylemeyeceğim, akıllı, şık ve süper sofistike." iPad'i yüzeyin üzerinden ona doğru ittim. "Ama Bruce 'Family Man' Marshall'ın neden tereddüt ettiğini anlıyorum. Aslında bir yalanı destekliyorsunuz."

"Öyle miyim?" iPad'i aldı ve postacı çantasına yerleştirdi. "Bu ilişkilerin nasıl sonuçlanacağını kim bilebilir? İki insan eski sevgililerini çıldırtmaya kararlıysa ve internet üzerinden konuşarak birbirlerine hava atacak kadar birbirlerinden hoşlanıyorsa, gerçek anlamda aşık olma şansları olduğunu söyleyemez misin?"

"Hayır, çünkü sahte bir ilişkimiz var ve hissettiğim tek gerçek şey beni her kışkırttığında gözlerini oyma ihtiyacı."

Homurdandı. "Benden birkaç gün önce o kaldırımda karşılaştığımızda nefret ettiğin gibi nefret ettiğini mi söylemek istiyorsun?"

"Bu sayılmaz. Bana Grav ve para konusunda resmen yardım ediyorsun ve-" Konuşmamın geri kalanı dilimin üzerinde yok oldu. Hah. Haklıydı.

"İşte bu kadar." Göz kırptı. "Bruce'un uygulama fikrinden nefret ettiğini sanmıyorum. Aksine, platonik ilişkilerde bilinçli rızayı teşvik ediyor." Bu küfür karşısında gözle görülür bir şekilde ürperdi. "Onun sorunu benimle. Kim olduğumla. Benim itibarımla. İşte bu yüzden bu sahte aşıklar görevinde başarılı olmamız gerekiyor Casablancas."

Dudağımın kenarını ısırdım ve tekrar uygulamaya baktım. "Güzel. Bu iyi bir uygulama. Değeri ne olursa olsun, ki muhtemelen hiçbir şeydir, bence Bruce buna yatırım yapmazsa deli olur. Adi ya da ahlaksız bir yanı yok. Tuck beni terk ettiğinde böyle bir şeye sahip olmak güzel olurdu. Aslında bu işten para bile kazanabilirdiniz, çünkü o zamanlar kaydolmak için rahatlıkla yüz dolar harcardım."

"Yılda elli dolara bakıyoruz." Sevimli bir köpek yavrusuymuşum gibi burnuma fiske vurdu, ayağa kalktı ve eşyalarını topladı. "Ayrıca, ben senin sahte erkek arkadaşın olurdum, hem de bedavaya. Sen de benim pro bono'm olurdun."

Kapıya doğru ilerleyişini izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, ama iyi anlamda değil. Gitmesini istemediğimi fark ettim. Ama orada öylece oturdum ve bakakaldım. Başka ne yapabilirdim ki? Buraya geldiğimden beri zaten zamanının çoğunu tekeliime almıştım. Aşırıya kaçmak istemedim.

Kapıya vardığında elini kapı koluna attı ve başını çevirerek bana baktı. "Dyl?"

"Evet, Rhy?"

Ne zamandan beri Dyl ve Rhy'yiz? Dinamiklerdeki bu değişim, kendimi savunma mekanizmamın çöküşünü simgeliyordu.

"Küçük gıcık için gerçekten harika bir kreş buldum." Bir elini ön cebine soktu. "Şiddetle tavsiye ediliyor. Montessori yöntemi, zihinsel gelişim ve bok konusunda uzmanlaşmış öğretmenlerle. Bekleme listesi üç yıllık ama Bruce'un karısı-"

Sözleri beni buz gibi bir su gibi ıslattı. "Bu ne cüret?" Hırladım.

Gravity ile vakit geçirmekten gerçekten bu kadar mı nefret ediyordu? Ben çoğunlukla gece vardiyasında çalışırken ve onu hiç göremezken onu haftada beş kez kreşe vereceğimi mi sanıyordu?

"Kimse senden kreş bulmama yardım etmeni istemedi. Ben de istemiyorum."

"Dadılar güvenilmezdir." Çenesinde bir kas esnedi. Bu konudan kaçmaya çalışmıyordu. "Ve bu uygulama yayıldığında ona bakacak vaktim olmayacak. Her neyse, o çok zeki. Ben bile anlayabiliyorum ve o benim tanıdığım üç yaşındaki tek çocuk." Bakışları benimkilere takıldı, sert

ve tereddütsüz. "Diğer çocuklarla takılması gerekiyor. Arkadaş edinmeli. Onu düşünün."

"Onu düşünüyorum." Ayağa kalktım. İçime bir panik ve acı dalgası yayıldı. "Babası olmadığını düşünüyorum, bu yüzden en azından şimdiki bir annesi olabilir."

Öfkemin, ateşimin, çaresizliğimin onu delip geçmemesinden nefret ediyordum. Büyük duygularımı ifade ettiğimde yüzleşmekten çekinmemesinden. Tucker gibi çekip gitmek yerine bir savaşa girecek kadar önemsiyordu.

Rhyland sakince, "Yine de çocuğunuzu tanıdım ve bence ikiniz de onu en azından yarı zamanlı olarak okula kaydettirmekten fayda sağlayabilirsiniz," dedi. "Bir noktada okula gideceksin. Bu bar işi sonsuza kadar sürmeyecek. Ve Gravity, ona alfabeyi nasıl geçireceğini ve zaman geçirmek için pencereden ananas parçaları atmaya öğreten sahte bir amcadan daha fazlasını hak ediyor."

"Benim için okul falan yok," diye güldüm. "New York, annemle sonsuza kadar yaşamaktan kaçmak için tek şansım. Üniversiteye kaydolarak ve finansal çöküşü göze alarak bunu mahvetmeyeceğim. Senin maaş çeklerinle ne yapacağımı sanıyorsun? Her kuruşunu biriktiriyorum." Öfkeden titreyerek kapıya doğru yürüdüm.

Kendi kızımın kötü bir iş yaptığını mı düşünüyordu? Yeterince uyarılmadığını mı düşünüyordu?

"Bu değil-" diye başladı.

"Çık dışarı."

Kolu çekerek kapıyı açtı, o hafif, sakın gözleri hâlâ bana dikiliydi. Ama dışarı çıkmak yerine kapıdan sertçe döndü, bir adım attı ve aramızdaki tüm boşluğu yedi. Birden yüzüme baktı. Sıcaklığı vücuduma yayıldı. Nabızı benimkiyle çarpışıyordu. Eğildi, böylece yüz yüze geldik. Patlamak üzereymişim gibi hissediyordum ve bunun istekten mi, ihtiyaçtan mı yoksa öfkeden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

"Yarın. Sabah 10.30'da. Arabayı ben kullanacağım." Nefesi enseme geziniyor, sesi alçak ve tehditkâr çıkıyordu. "Ben Tucker değilim, Dylan. Beni ezip geçemezsin. Beni kaçmaya zorlayamazsın. Seninle aynı fikirde olmam için beni yoramazsın. Geç kalmayın."

"Sana söyledim-"

"Marshall ayarladı," diye tersledi. "Eğer bu bir sınavsa, geçmek istiyorum. Gidiyoruz."

"Senden nefret ediyorum." Çocukça davranıyordum, biliyordum ama belki de tam da ihtiyacım olan şey buydu. En kötü halimi gösterebileceğim, yine de gitmeyeceğini bildiğim biri.

Korkudan sağ gözümünden tek bir damla yaş kaçtı.

Bu yüzden ona karşı korkunç davranıyordum. İçgüdülerim erkekleri sadece gidişlerini izlemek için uzaklaştırmaktı. Ama Rhyland yeniden bir araya geldiğimizden beri geçen altı gün içinde gitmemişti. Henüz gitmemişti.

Ama bu zorluğun üstesinden geleceğini zaten biliyordum. O böyle biriydi. Zor işlerden asla kaçmazdı.

Gözyaşımı silmek için başparmağını kullandı. "Biri bana en iyi seksin düşman aşıklar arasında geçtiğini söylemişti." Başparmağını ağzına götürdü ve gözyaşımın tadına baktı.

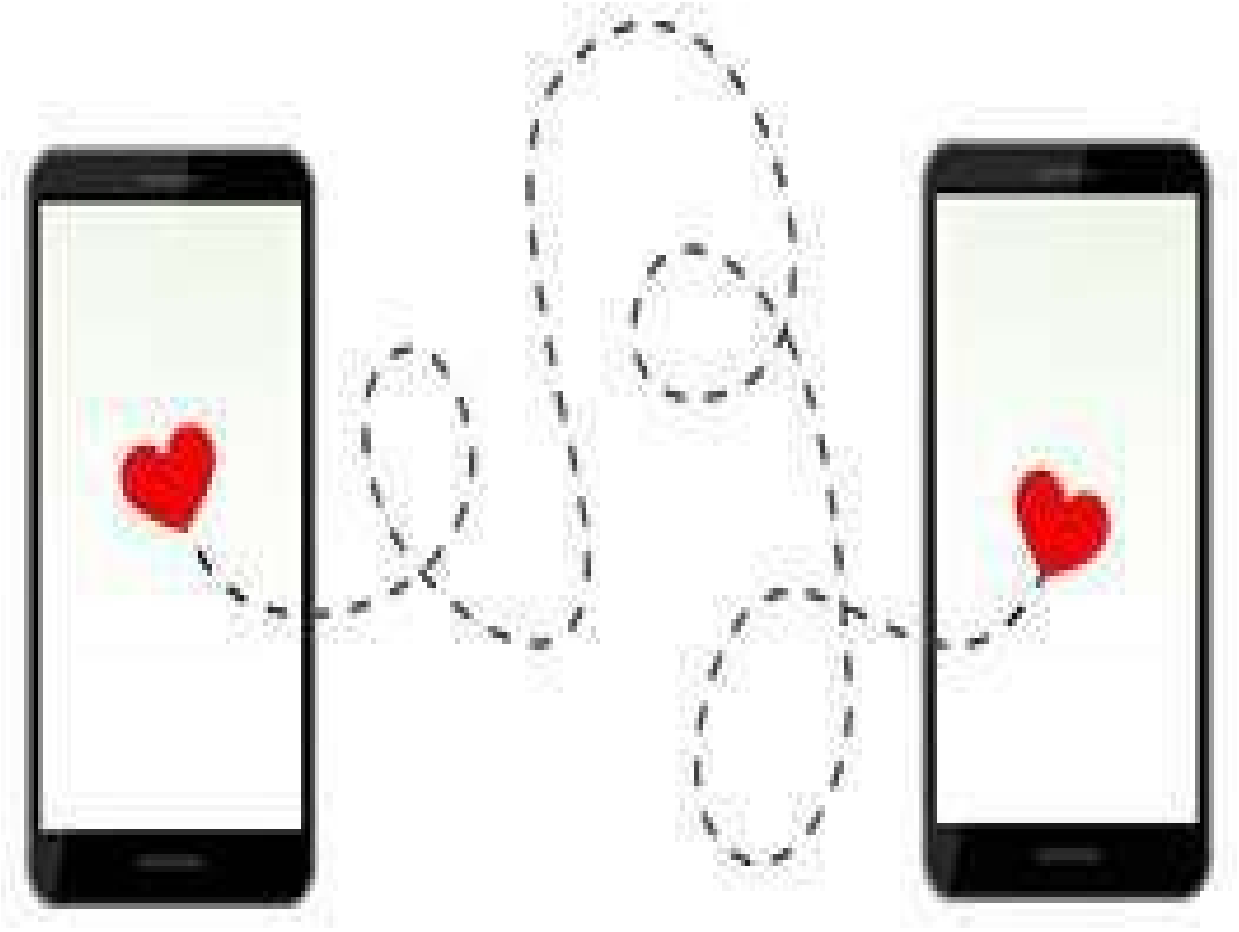
"O kişi akıllı birine benziyor," diye mırıldandım. Başını salladı. "Çok da ateşli."

Kolunu erotik bir fısıltıyla benimkine sürterek yanımdan geçti ve beni bir arzu ve öfke havuzunda bırakarak uzaklaştı.

Az önce ne oldu öyle?

Chapter

EIGHTEEN

RHYLAND

Dylan_loves_Rhyland4ever makaranı beğendi.

Dylan_loves_Rhyland4ever yorumladı: omg çok daha iyi görünüyorsun aşkım!
Yeşil renk neredeyse kayboldu. Doksisiklin işe yarıyor!!!

Rhyland Coltridge yorum yaptı: Uyandığına inanamıyorum bebeğim. Son
alemden sonra akşamdan kalmalığın geçtiğini sanıyordum.

Dylan_loves_Rhyland4ever yorumladı: Cehennemde yan <3 <3 <3

Rhyland Coltridge yorumladı: Önce bayanlar <3 <3 <3

Dylan_loves_Rhyland4ever yorum yaptı: Seni o kadar çok seviyorum ki, seni
boğabilirim.

Rhyland Coltridge yorumladı: Seni o kadar çok istiyorum ki boğabilirim. Tate

Blackthorn yorumladı: Her iki tarafa da başarılar diliyorum.

Her zaman anne sorunlarım vardı.

Bir zamanlar bunu doğrulayan bir terapistim vardı. Terk edilme sorunları kadınlarla, özellikle de annelerle olan berbat ilişkiye ikincil derecede bağlıydı.

Dylan, şeftali gibi bir kıçta erekte olmuş bir penis gibi annelik sorunlarıma dokunuyordu. Onunla ilgili her şey beni tetikliyordu. Elinden her iş gelen, sevgi dolu, şiddetle koruyucu bir anneydi. Büyürken sahip olamadıklarımın sürekli bir hatırlatıcısıydı.

Kadınlarla kurduğum yapıcı ilişkileri yok etme konusunda her zaman harika bir yeteneğim olmuştu. Mesela şu terapist? Sonunda onunla yattım ve onu terk ettim; bu benim kafamda ona zayıflıklarımı açmamı sağladığı için bir cezaydı. Ve kendimi Dylan'la gerçekten aptalca bir şey yapmanın eşiğinde hissediyordum. Bunun felakete davetiye çıkarmak olduğunu anlamak için şef kardeşine ihtiyacım yoktu. Tek ihtiyacım olan açılma, bir ya da iki duvarı yıkma tehlikesi hissetmektir ve tam anlamıyla yıkım moduna geçtim.

Ve Dylan beni tekmeleyerek ve çığlık atarak rahatlık alanımdan dışarı sürüklüyordu. Mecazi anlamda tabii ki.

Şimdi burada, McLaren'ımın içinde, Tom Ford gözlüklerim gözlerimi kapatmış, Dylan ve Gravity'nin aşağı inmesini bekliyordum. Rolex'ime baktım. Anlaşmamızın parasını bulmak için bu hafta kesinlikle rehin vereceğim Rolex'ime. Sabah 10:45. Geç kalmıştı.

Siktir et. Bırak Jimmy ile gelsin.

Arabayı çalıştırdım, çift park yerimden kayarak çıkmak üzereydim. McLaren hareket etmeye başladığında, Dylan ve kızı binanın kapısından çıktılar.

Ve onu görünce tüm varlığım sarsıldı.

O kadar güzel görünüyordu ki dilimde tüy bitti. Bomba gibi olduğunu hep biliyordum ama şimdi, gün ışığında, güneş kuzguni saçlarında oynasırken ve

Pürüzsüz, bronzlaşmış teni, vücudunun kenarlarını yakan ballı parıltısı, bir sorunun olduğunu biliyordum.

On buçuk santimlik bir sorun.

Bir tanesi direksiyonumu dürtmek ve kornayı çalıştırmakla tehdit ediyordu.

Çiçekli sarı şifon bir elbise giymişti ve uzun saçlarında büyük beyaz bir fiyonk vardı. Gravity de aynı elbisenin küçük bir benzerini giymişti ve ikisinin de ayağında Mary Janes vardı. Tanrım, gözlerimi başka tarafa çeviremiyordum. Dylan'a duyduğum arzunun ağırlığı göğüs kafesine baskı yapıyor, kaburgalarımı kırmakla tehdit ediyordu.

Gravity'nin koltuğunun çoktan monte edilmiş olduğu arka kapıyı açtı ve onu koltuğa oturttu. Dikiz aynasından Dylan'ın göğüs dekoltesine bakarken sikimin kalçama çarptığını hissettim.

Sonra yanımdaki yolcu koltuğuna girdi, kızına sunduğu gülümseme kaşlarını çatarak eridi. "Geç kaldığım için üzgün olduğumu söyledim ama değilim. Klamidya ilacı nasıl gidiyor?"

"Harika. İçki sorunun var mı?"

"Kontrol altında."

"Rol yapma" konusunda büyümek için çok yerimiz vardı. Mükemmel sahte erkek arkadaşın başka bir şey olmamıştım. Ama sonra o çıkageldi ve on yıllık bir seriyi mahvetti.

"Orada uslu durman gerekecek," diye uyardım. "Müdür Marshall'ı tanıyor."

"Oh, rüya gibi olacağım."

Şaşırmıştım. Güzelliğinin beni "onu fena halde becermek istiyorum "dan daha derin bir şekilde etkilediğine dair bu yeni keşfim midemi bulandırdı. Yani, bir an için içim kıpır kıpır oldu. Umarım o sabah denediğim yeni protein karışımı yüzündendir. Kieran o şeyin çok etkili olduğu konusunda beni uyarmıştı.

"Merhaba Rhyrand Amca," dedi Gravity uykulu

bir sesle. "Selam küçük gıcık."

"Dün gece çok kötü uyudu. Büyükannesini özlüyor." Dylan içini çekti ve onu kontrol etmek için vücudunun üst kısmını geriye doğru bükte. "Annem ona biraz bakım yapmak için haftaya geliyor. Tatlım, neden biz arabayı sürerken sen de biraz kestirmiyorsun?"

"Yorgun değilim-" diye başladı Gravity ama protestosu yarı yolda horlamaya dönüştü. Bir saniye sonra başı koltuğundan sarkmış, ağzı açık bir şekilde uyukluyordu.

Dylan dizine ritmik bir şekilde vurarak bana baktı.

"Ne istiyorsun?" diye homurdandım.

"Daha iyi bir sahte nişanlı," diye karşılık verdi.

"App-date'i indir. Çeşitlilik hoşuna gidecek."

"Ne çeşitliliği? Var olmayan yapay zekâlı insanlar mı?" diye alay etti.

"Vibratör koleksiyonuna bakılırsa gerçek olmayan bir şeyle ilişki içinde olmak sana tanıdık geliyor olmalı," diye karşılık verdim.

"Eşyalarımı mı karıştırdın?" diye öfkелendi.

"Gravity'nin avucundaki diken i çıkarmak için cımbız arıyordum. Tanıdığım çoğu kadın vibratörlerini komodinin çekmecesinde saklar, banyolarında değil."

Bu onu susturdu. Beş saniyel iğine.

"Aslında, yay ın hayatına başladığınızda sitenize abone olmayı planlıyorum," diye tekrar söze girdi ve koltuğuna heybetli bir kedi gibi yerleşti. "İlk müşteriniz ben olacağım."

Kimseyle eşleşme dediğinden emin olmak için uygulamadaki tüm erkekleri yasaklayacağım.

Bu tam da kaçınmam gereken türden riskli bir düşünce zinciriydi, özellikle de Tucker'a yaptığım müdahaleden sonra.

Belki ona cevap vermezsem, ipucunu alırdı.

"Seni üzecek bir şey mi yaptım?" Şaşkınlıkla bana baktı. Sen varsın.

Bu beni kızdırmaya yeter.

"Bütün hafta veledine bakma zevki için sana ödeme yapabilmem için bu bebeği satmamdan başka?" Ona Rolex'imi gösterdim. "Hayır. Sen gerçekten çok zevklisin."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Hem hıyarlık ettiğim hem de anlaşmamızı karşılayamayacağımı söylediğim için hemen pişman oldum. Tam bir şey söyleyecekti ki telefonum gelen bir aramayla aramızdaki orta konsolda dans etmeye başladı. Ekranda annem yazıyordu.

Telefonu açtı. "Senin için cevaplayayım mı?"

"Hayır!" Kükredim, o kadar yüksek sesle ki yerçekimi uykuya dalmadan önce arkamızda sarsıldı. Kahretsin. Neyim vardı benim böyle? "Ona sonra döneceğim."

Alt dudağını ısırarak telefonumu yerine koydu. "Bak, ben sadece bir sayı uydurdum. Eğer on bin çok fazlaysa..."

"Değ il."

Onun paraya, benim on beş tasarımcı saatine ihtiyacım olduğundan daha çok ihtiyacı vardı. Ve sonra, nedense ona karşı bir pislik olmaktan nefret ettiğim için ekledim, "Bak, sadece pazarlığın sana düşen kısmını en iyi şekilde yerine getir. Eğer Bruce'la olan bu iş t u t a r s a , 400 milyon dolar kazanacağım."

ve milyarder olma yolunda hızla ilerliyor. O piyasadaki en iyi teknoloji girişimcisi. Şirketi tüm büyük uygulamaların ana şirketi. Angry Turds, Verified Villains, Music Play, Telefind."

"Bu yüzden mi seninle bir hokey diski gibi oynamasına izin veriyorsun?"

"Ben-" Çenemi öfkeyle ileri geri hareket ettirerek ağzımı kapattım. "Bazen akıllı olman gerekir, haklı değil. İyi bir fikre para yatıracak insanlar bulmak kolaydır. O fikri bir sonraki seviyeye taşımanıza yardımcı olabilecek insanları bulmak mı? İşte bu zordur. Bruce'un sadece kendi kanallarında yapacağı tanıtım bile on milyonlarca indirme sağlayacaktır."

"Bu ilk meblağı ne kadar sürede banka hesabınıza yatırmanız gerekiyor?" Merakla bana baktı.

"Dün," diye itiraf ettim, kulaklarımın pembeleştiğini hissederek. "Son birkaç yılda kazandığım parayı tükettim ama bir şeyler satıp bir süre daha ayakta kalabilirim."

Telefonum tekrar canlandı. Bu sefer ekranda babamın adı vardı. Hiçbir işe yaramayan ailem şimdi ne tür bir pislige bulaşmıştı? Bir piramit düzeni mi? Sigorta dolandırıcılığı mı? Uygunsuz teşhirden mi tutuklanmışlardı? Onları bir kez daha kefaletle kurtaracak değildim, en son halk plajında çirkinleşirken yakalandıklarından sonra olmazdı.

Dylan bana emin olmayan bir bakış attı. "Acil bir durum olabilir." "911 bunun için var." Bir elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim.

Bana şaşkın şaşkın baktı. Bildiği kadarıyla ailem harikaydı. Babam iyi bir hayat sürüyordu. Annem ev kadınıydı. Doğrusu, çirkin talepleri dışında hiçbir şey yapmıyordu. Yine de ailem Staindrop'un önde gelen vatandaşlarıydı. Her etkinliğe katılır, 4 Temmuz pasta yarışmasına katılırlardı. Seksenli yaşlarına kadar el ele tutuşacaklarını bildiğiniz o sevgi dolu çifttiler.

Ne yazık ki benim elimi tutma zahmetine hiç girmediler.

Ya da, bilirsin, mezuniyetime gelmediler. Hangisi diye mi soruyorsun? Şey, hepsini.

"Pekâlâ. Bunu, tüm taklitleri satın aldığın bir Tayland seyahatinden sonra dolup taşan bir bavul gibi açmamız gerekecek." Bir parmağını yüzümün etrafında dolaştırdı.

"Küfür," diye itiraz ettim. "Benim sahte nişanlım çakma bir çantayla ölüme bile yakalanmaz."

"Evet, çünkü dolu banka hesabı ve elli dolarlık Louis Vuitton çantasıyla sonsuza dek mutlu yaşayacak. Şimdi, söyle bana, yanlış olan ne

ailenle?"

"Daha iyi bir soru ne değil olurdu?" Öfkelen dim. "Ama bu seni ilgilendirmez."

"Her şey beni ilgilendirir," diye karşı çıktı. "Birbirimiz hakkında ne kadar çok şey bilirsek, Teksas'ta bir çiftmişiz gibi o kadar iyi davranabiliriz."

Haksız da sayılmazdı. Düşündüm de, nadiren yanılırdı. Onun hem seksi hem de zeki olmasından memnun değildim. Tehlikeli bir kombinasyon.

"Özetle, benimle ilgilenmek yerine birbirlerini becermek ve kur yapmakla meşguldüler. Dokuz ya da on yaş ıma geldiğimde birlikte geçirdikleri hafta sonlarından bahsediyorum. Bir profesyonel gibi Evde Tek Baş ıma oynardım, evin içinde başka insanlar varmış gibi davranırdım, çünkü hayali hırsızların içeri girmesinden çok korkardım. Tuvalet eğitimimi tamamlamadan önce, doğru düzgün bakılmayan randevu geceleri. On dört yaş ıma geldiğimde babam bana mesleğini öğretmeye karar verdi -bana herhangi bir ilgi duyduğundan değil, annemle birlikte izin günlerinde onun işini yapmamı istediğ i için. Ben onların küçük hizmetçisiydim." Bu anıyı hatırlayınca dudaklarım alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. Bardağ ın yarısı dolu mu? Hafıza şeridinde bir gezintiye çıkmak sikimi kontrol edilebilir bir yarıya indirdi. Ayrıca bu bana Row'un küçük kız kardeşine neden asla ama asla asılamayacağımı hatırlattı. Ya da başka birine, bu konuda. Aşk neden sadece bir dikkat dağıtıcı değil, aynı zamanda kendini ve etrafındakileri unutmak için kullanılan kendini patlatan bir araçtı.

Ailemin sözde aşkı benim sonum oldu. Dylan şok içinde bana baktı. "Ciddi misin sen?"

"Kalp krizi kadar." Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Annen beni eve sandviçle gönderirdi çünkü kaburgalarımı görmekten bıkmıştı."

Zeta'nın beni arka bahçelerinde Row'la üstsüz oynarken gördüğ ü, kaburgalarımın dışarı fırladığ ı ve beni beslemeyi kendine görev edindiğ i günü hatırlayınca yanaklarım kızardı. "Kendim yapmak zorunda kalmadığ ım ilk ev yemeğ ini senin evinde yedim. Düşündüm de, sonuncusu da." Starbucks kahvemden yeş il çubuğ u aldım ve ağzımda kürdan gibi gezdirdim.

"Vay canına. Hiç bilmiyordum Rhy."

"Boktan çocukluğ um hakkında mı? Evet, öyle bir şeyin reklamını yapmadım." "Benimki de pek iyi değildi." Dizindeki eski bir kabuğ u kaşıdı. dikkati dağılmış bir şekilde. "Babam öfkesini annemden ve Row'dan çıkaran azılı bir alkolikti."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim sessizce. Row ve ben bu konu hakkında hiç konuşmadık. Bu konuyu açarak onu utandırmak istemedim, o da hiçbir zaman bu konuyu açma gereği duymadı ama yaraları görmüştüm. Çürükleri. "Yine de. Sarhoş bir baba ve harika bir anne, senin varlığını umursamayan iki pislikten daha iyidir," diye belirttim.

"Yani, eğer bunu bir yarış haline getireceksek..." Ağzını sevimli bir şekilde yanlara doğru kapattı. "Babam anneme inat bana Dylan derdi."

"Şimdi ne diyeceksin?" Güldüm.

"Evet. Ambrose gibi klasik, cinsiyete uygun isimleri sevdiğini biliyordu. Row'un adını ona danışmadan koydu, çünkü Row'a 'Slater' demek istiyordu. O bir şey söyleyemeden evrakları doldurmuş. O da bir kız çocuğu için aklına gelen en kindar ismi seçti." Kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Dylan bir kız için pek de klasik bir isim değil. Düşündüğünüzde, benim tüm varlığım anneme bir siktirip gitmekten ibaret."

"Bu etkileyici bir küçüklük seviyesi." Kreşin bulunduğu yapraklı Carnegie Hill mahallesine doğru sağa döndüm. "Annem bir keresinde beni hastaneden almayı unutmuştu."

Nefes nefese kaldı. "Hayır!"

"Evet." "Bacağımdan ameliyat oluyordum. Futbol oynarken Kieran dizime doğrudan bir darbe indirdi. Sonunda geldiğinde -onu aramak için bir hemşirenin telefonunu ödünç almak zorunda kaldıktan sonra- beni taburcu etmeye çalışırken doğum tarihim unuttu ve annem olduğunu kanıtlayacak hiçbir evrakı yoktu. İşin içine polis girdi. Personel benim adıma perişan oldu. Ailemle ilgili doğuştan berbat bir şeyler olduğunu ilk kez o zaman fark ettim. Çocuk Koruma Hizmetleri devreye girdi. Tam bir karmaşaydı."

"Peki, tamam. Sen kazandın."

Başımı güzelce eğdim. "Teşekkür ederim."

"Bu yüzden mi çocuk istemiyorsun?" Bir kaşını kaldırdı. "Çünkü herkesin ebeveyn olmak için gerekli donanımına sahip olmadığını ilk elden gördün."

"Diğer şeylerin yanı sıra." Ona niyetlendiğimden daha fazla açılıyordum ama bu garip ya da zorlama hissettirmiyordu. Elbette, eski terapistimle yaptığım gibi her şeyi berbat etme ihtimalim her zaman vardı. "Muhtemelen onlar kadar bencil olduğumu da biliyorum ve başka kimsenin hayatını mahvetmek istemiyorum. On sekiz yaşındayken vazektomi yaptırdım."

Kalbini sıkıca kavradı. "Şaka yapıyorsun."

Omuz silktim. "Prezervatifler bozulur. Benim kararlılığım bozulmaz. Çocuk istemiyorum."

"Onları istememeni anlıyorum ama neden onlardan bu kadar iğreniyorsun?" diye ısrar etti. "Grav nesnel olarak sevimli bir çocuk. Aksini söylersen seni tekrar hastaneye yatırırım. Ve bu sefer annen yardım etmeyecek."

Ona hoşgörölü bir gülümseme sunarak, "Asla sahip olamayacağın şeyler için özlem duymana gerek yok. Çocuklardan tamamen uzak durmam daha iyi olur." Bu konuda oldukça huzurluydum. Çocuklar fazla yatırım getirisi olmayan çok fazla iş gibi görünüyordu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette, ama tam şeffaflık ruhu içinde, yalan söyleme eğilimindeyim," diye itiraf ettim. "Bana kelimenin tam anlamıyla yalan söylemenin en zor sınırın olduğunu söyledin." Dylan afallamış görünüyordu.

"Hey, ben hiçbir zaman ikiyüzlü olmadığımı iddia etmedim," dedim özür dilemeden. "Yalan söylemek, müşteri hizmetlerinde son derece hassas müşterilerle çalışmaktan kaynaklanan bir tepkidir."

Güzel olmayan kadınlara güzel olduklarını, yeteneksiz varislere yetenekli olduklarını ve seilmeyen veetlere aşkın hemen yanı başlarında olduğunu söylemeye çok alışmışım.

"Gerçekten bana karşı hiç bir şey hissetmedin mi?" Boğazını temizledi. "Çünkü sana karşı bir şeyler hissediyordum. Hem de çok."

"Yoktu," dedim ona.

Ama şimdi var, diye düşündüm. Ve idare edilebilir olsa da, son derece rahatsız edici.

Bu bile gerçeğin tamamı değildi. O her zaman benim en büyük baştan çıkarıcım olmuştu. Bazen Tanrı'nın onu hayatımdaki tek sağlıklı ilişki olan Row'la arkadaşlığımı karmaşık hale getirmek için, sırf bana inat olsun diye yaratıp yaratmadığını merak ediyordum.

Kreşin hemen önünde bir park yeri buldum ve içine girdim. Broadway'deki binanın beyaz sütunları, büyük kemerli pencereleri ve iki set kurşun geçirmez cam kapısı vardı.

Grav hâlâ uyuyordu, ben de kemerini çözüp göğsüme attım ve içeri girerken onu kucağıma aldım.

Dylan kızardı. "Bunu yapabilirim."

"Ve rafını görmemizi mi engelleyeceksin?" Alay ettim. "Evet, hiç sanmıyorum."

Bu noktada beni ayakta tutan tek şey bu."

İçeri girdik, bizi dünyanın en neşeli kadını karşıladı; pastel hırkalı, kızıl saçlı, elli yaşlarında bir kadındı.

kendini Cherrie olarak tanıttı. "I-E ile, Y ile değil!" Kendi özgünlüğüne güldü.

Merak etme. Sana mektup yazmayı düşünmüyorum.

Üniversitede müdürdü ve Bruce'un karısıyla iyi arkadaştı, o yüzden iyi davranmak zorundaydım. "Burada olmak benim için büyük bir zevk." Elini sıcak bir şekilde sıktım. "Bize bu turu verdiğiniz için teşekkür ederiz. Bu okul hakkında çok güzel şeyler duyduk."

"Teşekkür ederim. Babaya bakın, uykulu kızını kucağına almış." Cherrie ellerini çırpı, yanağını hülyalı bir şekilde ellerinin üzerine koydu.

Dylan, Cherrie'nin sözlerinden skandala uğramış gibi görünüyordu. "Oh, o babam değil

."

Elimi uzattım, parmaklarımı onunkilere geçirdim ve ona bir uyarı sıkması. "Üzgünüm, nişanlım biraz sarhoş."

Hey, zaten internette yaydığım bu yalanı devam ettirebilirdim. Cherrie gözlerini hızla kırıştırdı. "Saat... sabahın on bir buçuğu mu?"

"Mimoza brunch'ı. Kime aşık olacağını sen seçemezsin." İçimi çektim.

Etrafa göz gezdirdim. Ahşap raflar, oyuncaklar ve bloklar, duysal oyuncaklarla dolu hasır sepetler, bir sürü çizim ve sanat projesi ve dev oyun alanı ekipmanlarıyla burası yürümeye başlayan çocuklar için bir cennet gibiydi.

"Sadece şaka yapıyor," diye güvence verdi Dylan en iyi "ben mi? Hiç de kızgın değilim" tonuyla tırnaklarını derime geçirdi. "Gerçek şu ki nişanlım Gravity'nin gerçek babası değil." Durakladı. "Onu en iyi arkadaşıyla aldattım." Bana memnun bir sırıtış fırlattı.

"Bu doğru," dedim dürüstçe. "En iyi arkadaşım onun ağabeyi bu arada."

Şah. Eş.

Dylan'ın rengi soldu. Cherrie de öyle. Dylan'ı çıldırtma ihtiyacımın Marshall'ın yatırımını güvence altına alma ihtiyacımın önüne ne zaman geçtiğini tam olarak **b i l m i y o r d u m** ama bu gemiyi bir an önce tersine çevirmem gerekiyordu.

"Açıkçası"- boğazımı temizledim-"sadece şaka yapıyoruz. Grav biyolojik olarak benim değil ama kelimenin tam anlamıyla benim kızım. Ve burada ikimiz de gerginiz, çünkü onu kreşe kaydettirme kararı kolay bir karar değil. Şimdiye kadar ona büyükannesi ve annesi bakıyordu, yani bu bizim için tamamen yeni bir durum."

Cherrie'nin yüzündeki rahatlama hemen fark edildi. "Bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Uyum süreci ailedeki herkes için zor olacak.

Ev. Peki... Neden size etrafı gezdirmiyorum?" Ellerini ırptı ve gülünç derecede mutlu bir yüz ifadesi takındı.

Gravity kollarımda uyanmak için o anı seti. Gözlerini kırptırdı, uykulu gözlerle çevresini inceledi, sonra eğlenceli bir yerde olduğunu fark etti ve kuağımdan kıpırdanarak ıktı.

"Kaydıraklar!" diye bağırdı, tahta **b i r** merdivene tırmandı ve kaydıraktan karnının üzerinde geriye doğru kaydđ.

Cherrie çenesini kıvrılmış yumruklarının üzerine yerleştirdi ve daha büyük sırtıttı. "Oh, ne kadar sağlıklı."

Sağlıklıymış, kıımın kenarı. Gravity'nin benim bildiğim tarafını bilmiyordu. -Yedi tane ekstra büyük krep yiyebilen ve "Firework" şarkısının tamamını geçirerek söyleyebilen.

Cherrie bize tesisleri gezdirirken Gravity de arkamızdan geliyor, oyuncaklardan ve kapalı oyun alanından yararlanmak için arada bir duruyordu. Dylan'ın elini kendi elimde tutmaya devam ettim. İkimizin de avuçları biraz terlemişti ama ikimiz de geri ekilmedik. Bu bir irade savaşıydı, kim önce göz kırpacaktı ve ben haklılığımı kanıtlamak için bu kadının eline yapışmış olarak ölmeye kararlıydım.

"Burası sanat odamız, şurası su kaydırağımız ve kapalı jimnastik salonumuz. Fiyata dahil o l a r a k dans, karate, yoga, İspanyolca ve sanat dersleri veriyoruz."

"Bu harika. Biraz İtalyanca konuşuyor ve biz de sanat üzerinde çalışıyoruz." Dylan'ın sesi soluğu kesilmiş gibiydi.

Gravity maymun barı becerilerini göstermeye karar verdiğinde Cherrie, "Görünüşe göre kızınız anaokulumuzu sevmiş Bayan Casablancas," diye gözlemledi. "Bu genellikle bir çocuğun okula hazır olduğunun iyi bir göstergesidir."

"Tatlım, bu harika değil mi?" Dudaklarımı Dylan'ın şakağında gezdirdim. Alt metin şuydu: "Ben kazandım. Haklıydım. Buna ihtiyacı var. Bir sik ye. Tercihen benimkini." Kendini gevşemeye zorlamadan önce bu hareket karşısında sertleştiğini hissettim.

"Evet," diye mırıldandı. "şimdiye kadarki en iyi haber."

Cherrie bize etrafı gezdirdike, buranın Disney World' Rikers Adası'na benzettiği daha iyi anlaşılıyordu.

Okul lanet olası bir lunapark gibiydi. Personel hevesli ve nazikti. Gravity hiç umursamadan asistanlardan birinin kollarına atladı.

Asistan ona bir elma püresi poşeti ve bir çıkartma verdiğinde Dylan'ın dünyalar benim oldu.

Cherrie'ye "Bunu yarı zamanlı yapabilir miyiz?" diye sorduğunda Dylan'ın bu fikre ısınmaya başladığını anlayabiliyordum. Onu bunaltmamak için başlangıç olarak haftada üç kez olabilir mi?"

Ve sen.

Bir ebeveynin çocuğuyla gerçekten vakit geçirmek istemesini izlemek benim için büyüleyiciydi. Benimki daha beş yaşındayken sırf benden kurtulmak için beni yürüyerek insanların kapısını çalıp spontane oyun randevuları ayarlamaya göndermişti.

"Elbette yapabiliriz." Cherrie elindeki iPad'e kaşlarını çatarak başını salladı. "Ya da şöyle açıklayayım, normalde yapamayız, çünkü tam kapasitedeyiz ve her zaman yeniden kayıt yaptıran mevcut müşterilerimize bağlıyız, ama Jolene Marshall benim kız kardeşlik arkadaşım ve bu iyiliği istedi. Anladığım kadarıyla Rhyland Baba Bruce'la okula geri dönmek istemen hakkında konuşmuş." Cherrie gülümsedi.

Dylan bana ters ters baktı. Tamamen konu dışıydı ama sırf bana Rhyland Baba dediğini duymak için diğer Rolex'imi ve bir böbreğimi rehin vermeye hazırdım.

"Kendini kandırılmış hissetmeni istemiyorum," diye cevapladı Dylan Cherrie, gözleri hala bana zehirli sustalılarla bakıyordu, "bu yüzden yakın gelecekte üniversiteye kaydolmayı planlamadığımı bilmen gerektiğini düşünüyorum. Bu sadece bir düşünce."

"Sorun değil." Cherrie Dylan'ın kollarını okşadı ve ben de o anda otuz dakikadır hâlâ el ele tutuştüğümüzü ve bundan hiç de nefret etmediğimi fark ettim. "Seni her şekilde ağırlamaktan mutluluk duyarım. Marshall'ların her arkadaşı benim de arkadaşımdır."

Dylan Cherrie'ye döndü. "Pekâlâ. Hasar nedir?"

Cherrie iPad kalemini ekranın üzerinde kaydırды. "Haftada üç kez, dokuz sabah bırakma ve öğleden sonra iki buçukta alma, ayda yirmi iki yüz dolara bakıyorsunuz. Buna sıcak öğle yemeği, atıştırmalıklar ve yılda üç takım okul üniforması da dahil."

Dylan'ın rengi soldu ve çenesi gevşedi. Evet. Bu... çok önemli bir şeydi. Yukarı Doğu Yakası'na hoş geldiniz.

Row'un ona ödeme yapmasını istemediğini anladım. Anladım. Hatta bunu takdir ettim. Ama o geleceği için çalışırken, Row'un hesabı ödemesini sağlayamaz mıydı? Bu kadar para Row'un aklına bile gelmiyordu. Muhtemelen beyaz trüf mantarı balı alışkanlığı için her ay daha fazla ödüyordu.

"Bu bir sorun olmayacak," diye mırıldandım.

"Bu bir sorun olabilir." Dylan dokunuşumdan sıyrıldı, sonunda temasımızı kesti ve onu şimdiden özlediğim için nefret ettim - ve avucundaki ortak terimizi elbisesine silmesinden daha da nefret ettim. "Mali durumumu gözden geçirmem gerekecek. Bir ya da iki gün izin alabilir miyim?"

"Bir ya da üç hafta bile olabilir." Cherrie ona pahalı çocuk bakımının zorluklarını bilen bir annenin sonsuz sıcaklığıyla gülümsedi. "Yine de önümüzdeki ayın sonuna kadar bilmem gerekiyor. Yaz kampı başlamadan önce."

"Bu kadar zaman yeter," dedi Dylan. "Teşekkür ederim."

Apartmanımıza dönüş yolunda dalgın bir sessizlik hakimdi. Yerçekimi onu koltuğuna oturtur oturtmaz tekrar uyudu. Dylan'ın kafasındaki çarkların döndüğünü duyabiliyordum.

Sonunda, binanın garajına doğru dönmek üzereyken, "Dilini ısırmalı ve Row'dan borç istemelisin. Eğer şimdi kendine iyi bir iş bulmazsan, pişman olacaksın."

"Ezik kardeş olmanın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ezik arkadaş olmanın nasıl bir his olduğu konusunda oldukça iyi bir fikrim var," diye karşılık verdim. "Bir düşünsene. En iyi arkadaşlarım Row, multimilyoner, ünlü şef; Kieran, futbol dünyasında İsa'nın ikinci gelişi, hakkında filmler çekiliyor; ve Tate, Tanrı'nın kendisinden biraz daha güçlü. Ve işte buradayım, sahte bir kız arkadaş edinmek için saatlerimi rehin bırakıyorum."

"Nişanlı," diye düzeltti. "Ve bu aynı şey değil."

"Tamamen aynı. İkimiz de jokeriz. Kötü bir dönüş yapan ve başaramayanlar. Ama tek bir kötü seçimle iki katına çıkma."

Sesimin onaylamayan bir teyze gibi çıkmasından nefret ediyordum ama hayatın götürdüğü yere gitmenin ne kadar tehlikeli olabileceğini ilk elden biliyordum. Dilimi ısırdım.

Gerekenden fazla açılma, aptal. Canı cehenneme.

"Bakın, üç ay önce bir müşterim tarafından cinsel saldırıya uğradım." Ağzımda bir acı patladı. Bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyordum. İlk kez birine bundan bahsediyordum. Arkadaşlarım artık canımı sıkamadığım için bıraktığımı düşünüyorlardı.

Dylan sesli bir nefes çekti ve bana bakmak için döndü. Araba otoparka giden yolda süzülerek ilerliyordu.

"Hamptons'da hafta sonu süren bir nişan partisindeydik. Eski sevgilisinin. Hayatına devam etmiş gibi davranmak istedi. Sarhoş oldu. Benim de vardı. Bir odayı paylaştık..." Burun deliklerimin alevlendiğini ve direksiyonu sıkıca kavradığımı hissettim. Alnımı bir ter tabakası kaplıyordu. Neyim vardı benim böyle? Bu kadınla aşırı paylaşım yapmadan duramıyordum.

"Rhy..." Dylan yumuşak bir sesle, eliyle omzumu avuçlayarak sıktı.

"Gösterişli arkadaşları ve berbat eski sevgiliyle pickleball ve mini golf oynadığımız bir günün ardından duş alıyordum. Alkol ve kimse bakmazken gizlice içtiğim esrar yüzünden kafam bulanıktı. Duşa girdi."

Araba bana ayrılan park yerine girerken boğazım bir sonraki itirafım için düğümlendi. Motoru durdurdum.

"Onu duşta çıplak görür görmez lütfen dışarı çıkmasını söyledim. Sakindim ama kararlıyım. Onu bu şekilde istemediğimi açıkladım. Seks sözleşmemizin bir parçası değildi ve yeniden görüşmeye açık değildim. Ama beni bir yıl önce işe alan arkadaşının sözde tam muamele gördüğünde ısrar etti. Bazı ekstraların duruma göre değiştiğini açıkladım. Ama beni sıkıştırdı, sikimi avuçladı, göğsümden aşağı öptü..."

Gözlerimi kapattım. Hay sikeyim. Kadınların cinsel saldırıya uğradığını duyduğumda her zaman şiddetle öfkelenirdim, çünkü tipik olarak, saldırganlarıyla mücadele etmeleri neredeyse imkansızdı, boyut ve güç açısından.

Ama iri yarı, kaslı bir adam olduğum için, saldırıyı bir şekilde önleyebileceğimi düşünmeden edemiyordum. Onu itebilirdim. Kurban suçluluğu içimi kemiriyor, kendime verdiğim değeri ve gururumu kırıyordu.

"En kötüsü de bunun olmasına izin vermemdi," diye boğuldum, o ana geri döndüm.

O dizlerinin üzerine çöktüğünde benim aptal sikim çoktan sertleşmiş, sırtım granit duvara dayanmıştı. Orada öylece durdum ve onun beni emmesini izledim.

"Tüm bu süre boyunca kendi kafamın içinde hapsolmuş gibi hissettim, zincirleri kırıp kurtulmak için çaresizce çırpındım. Hayatımın en uzun on dakikasıydı. Ve bunların çoğunun yıllar içinde verdiğim kararlardan kaynaklandığını fark ettim. Benim hatam olduğunu söyleyemem ama..."

"Hayır." Dylan başını salladı ve ona bakmak için döndüğümde, gözlerinde parlayan sinirli, öfkeli gözyaşlarını görünce şaşırdım. Yüzünde dün Grav'a gitmesi gerektiğini söylediğimde takındığı ifadenin aynısı vardı.

Okul öncesi. Ölümüne savaşmaya hazır bir dişi aslanın bakışı. "Kendini kurban olarak suçlama. Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

"Öyle olduğunu söylemiyorum. Ama görev başında içmeyi ben seçtim. Esrar içmeyi ve kafayı bulmayı seçtim. Kendimi kiralık erkek arkadaş olarak sunmayı seçtim. Müşterilerimin yüzde doksaniyle yatmayı seçtim. Kendimi son derece patlayıcı bir durumun içine soktum. İşletme diplomamı kullanıp Wall Street'te çalışabilirdim. Hâlâ kardeşinle çalışıyor olabilirdim. La Vie en Rogue'u açmadan önce ortak olmayı teklif etti. Ben kabul etmedim. Uzun saatler, yığınla evrak işi, sonu gelmeyen fedakarlıklar istemedim. Yaptığım işten zevk aldığımı söyleyerek bunca zamandır kendime yalan söylediğimi fark ettim." Ağzım ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Her şey bittikten sonra, duştayken bavulumu kaptım ve çıktım. Hamptons'dan Manhattan'a geri döndüm. O gün esrarımı attım. Haftada sadece bir kez içmek için bir kural koydum. Sahte erkek arkadaş işimi bıraktım. Mali durumuma bakmaya başladım ve kendimi sadece uyuşturucu ve alkole değil, aynı zamanda gelirimle uyuşmayan büyük savurganlıklara da boğduğumu fark ettim. Köşeyi dönmeye karar verdim. Kendim için bir şeyler yapmaya. İnsanlara, ilgili kişileri riskli pozisyonlara sokmadan sahte bir randevu yaşama fırsatı sunmak."

"Saldırıdan sonra polise gitmeliydin." Dudakları öfkeyle büküldü. "Bu çok saçma. Yaptığı şey yasa dışıydı. O-"

Başımı salladım. "Zil zurna sarhoştı ve duygusal bir enkazdı. Onun için mazeret uydurmuyorum, sadece ne anlamı olduğunu anlamadım. Ne diyebilirim ki? Kendi kararlarımın sonuçlarını tattım ve bundan nefret ettim. Tüm bunlar, New York'ta bir barda ya da bir restoranda çalışmaya geri dönemeyeceğinizi söylemek için. Ve inanın bana, bunun tanıdıklığının cazip olduğunu anlıyorum. Bunda yanlış bir şey olduğu için değil. Yanlış bir şey yok. Bazı insanlar bu kariyerlerde başarılı oluyor. Ama sen değilsin."

İrkildi ve ben de sinirlendiğimi anladım.

Daha derine indim. "Her zaman doktor olmak istedin. Hâlâ da olabilirsin. Buna degecek yolculuklar genellikle yokuş yukarı olur. Hayat zorsa, doğru yap ı y o r s u n demektir. Bu anaokulunu kaçırma. Bunu kendinize ve Gravity'ye borçlusunuz. Eğer çocuğunuz sizin kendi hayallerinizin peşinden gittiğinizi görmezse, onların kendi hayallerinin peşinden gitmesini nasıl beklersiniz?"

"Rhy..." Ağzını kapattı. Tekrar açtım. "Gerçekten üzgünüm-"

"Olma." Elimi dizine koydum, buraya gelirken elbisesinin yukarı kalktığını fark ettim. Pürüzlü parmak uçlarımın onun pürüzsüz yaz tenine dokunuşu omurgamda bir enerji sarsıntısı yarattı. Karın kaslarımın arkasında, deliğinde dönen bir anahtar gibi bir şey sıkılaştı, vahşi bir şeyin kilidini açtı ve şimdi bunun gece geç saatlerde yediğim hamburgerler olmadığını biliyordum.

Ona karşı sertleşmişim.

Hızla atan nabzımı görmezden gelerek elimi rahatça geri çektim. "Üzgün olmak yerine geleceğine dikkat et," dedim sertçe.

"Tamam baba." Dylan gözlerini devirdi.

"Bir daha söylesene," diye homurdandım.

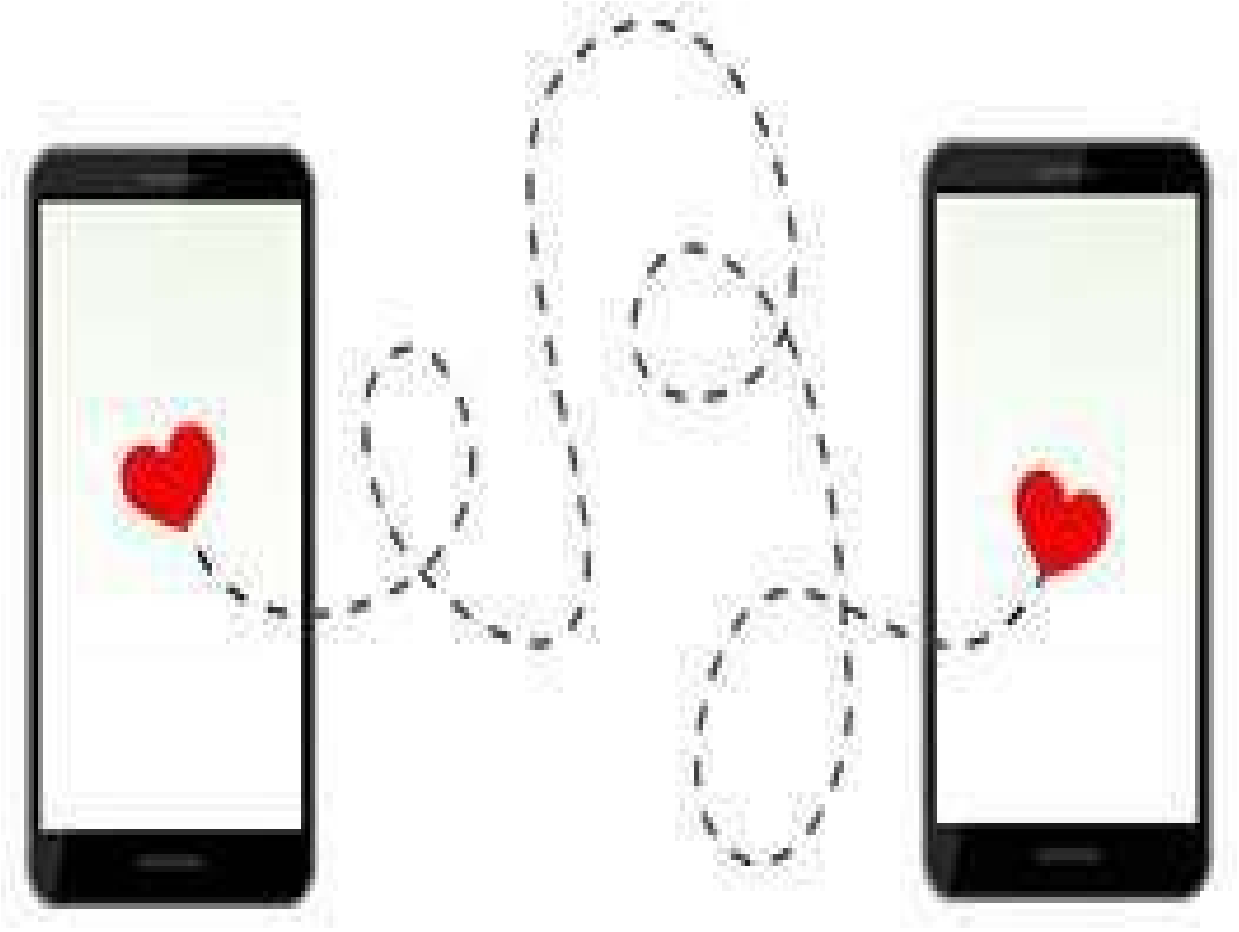
"Hayır. İğneleyici konuşuyordum. Yetim kalmayı tercih ederim." Güldüm. "Yerçekimini kaldırmak için yardım ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Üç gün sonra görüşürüz." Yolcu kapısını açtı ve kızını almak için arabanın etrafında döndü.

Kahretsin. Bir sonraki vardiyası üç gün sonra mıydı? Bu beni neden üzüyordu? Ve neden günlerin geçmesini bekleyemedim?

Chapter

NINETEEN

DYLAN

Sahte nişanlın nasıl? Dylan: Tam bir baş belası. Peki ya Tucker?

Dylan: Şimdiye kadar çok iyi. Yani onu birkaç gündür görmedim.

Dikkatli ol Dylan, tamam mı? Lisede bize zorbalık yapan adamla aynı kişi.

Güven bana Dot, Tucker'ın hayatımdan çıkmasından daha çok istediğim bir şey yok.

"Üniversiteler siber güvenlik ve grip türleri üzerine onca zaman ve araştırma harcamak yerine Nina Dobrev ve Victoria Justice'in aynı kişi olup olmadığını araştırmaya başlamalı," diye mırıldandı Max, barın arkasındaki alkol rafının üzerine tünemiş, telefonundan The Vampire Diaries'i izliyordu.

Dört gün sonra ilk kez dönüyordum ve nihayet Alchemist'te bir mezarlık vardiyası yaşıyordum. Resmi olarak yaz mevsimiydi ve New York, Central Park'ta çok sayıda canlı gösteriyle dolu devasa bir etkinlikle yazı başlatmaya karar vermişti. Aşırı pahalı su almak için bara sendeleyerek giren rastgele turistler dışında neredeyse yalnızdık.

"Bunlar aynı kişi değil, Max," diye kıkırdadım, kendi Instagram sayfamı göz atarken, gözbebeklerim dünyayı gezen insanların makaralarına yapışmıştı. Özellikle karavanlarında yaşayanları çok seviyordum. İnsanlar duş almak için spor salonlarına gitmek zorunda kalırken ben burada kazağım kapı koluna takıldı diye tuzlu bir sürtük gibi davranıyordum.

"Faye nasıl?" diye sordum.

"Daha iyi. Yine de hâlâ taburcu olmadı. Almasını istedikleri bir iyileşme süresi var. İşe dönebilmesi için dört, belki de beş hafta geçmesi gerekiyor. Onun yerini doldurabilecek misin?"

"Çocuk bakabildiğim sürece," diye onayladım.

"Bir değişiklik olursa bana haber ver. Peki." Max AirPods'unu çıkardı ve telefonunu arka cebine yerleştirdi. "Ben çıkıyorum. Tucker her an gelip görevi devralabilir, merak etme. İyi misin?"

Hayır. İyi olmanın tam tersiydim. Tucker'ı görmek istemiyordum. Özellikle de onunla bire bir zaman geçirmek istemiyordum. Ama başka seçeneğim yoktu.

Max'e baş parmağımla onay verdim. "Elbette."

"O geldiğinde gidebilirsin. Burası zaten boş." "Anlaşıldı.

Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

"Sana da."

Max gittikten sonra meşgul olmaya ve zaman geçirmek için bazı yapışkan masaları ve barın altını temizlemeye karar verdim. Arka plan gürültüsü için Instagram makaralarından Grey's Anatomy'ye geçtim. Bir parçam New York'taki tıp öncesi programları araştırmak istedi ama kendimi zamanında durdurdum. Uygun bir şey bulmadan önce birkaç hafta, gerekirse birkaç ay daha bu işe bağlı kalmam daha iyi olacaktı.

Sonunda Tucker boş bara girdi. Bir kot pantolon ve düğmeli siyah bir gömlek giymişti. Elinde bir çörek kutusu tutuyordu, ağzında hoş bir gülümseme vardı.

Ona kararsız bir bakış attım. "Merhaba."

"Selam, Dyl! N'aber?" Çörek kutusunu aramızdaki barın üzerine kaydırıp ve açarak bir sıra turuncu sırlı çöreği işaret etti.

Zihinsel olarak takvimi kontrol ettim. Hayır. Sonbahar yakınımızda değildi. Koku çok baskındı. Sanki Şükran Günü öncesi Bed Bath & Beyond'da kaybolmuş gibiydim.

"Bu da ne?" Kutunun içine baktım.

"Balkabağı baharatlı çörek. En sevdiğin çörek olduğunu hatırlıyorum." Kaşlarını salladı.

"Yanlış hatırlıyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Neden bu kadar mide bulandırıcı bir şekilde nazik davranıyordu?

Işını çöktü. "Ama hamileyken demiştin ki-"

"Hamileyken turşuları fıstık ezmesine batırırdım. Hamilelikte aşermenin normal tatla hiçbir ilgisi yoktur."

Omuzları çöktü, tüm duruşu bir kambura dönüştü. Yüzü daha iyi, neredeyse iyileşmiş görünüyordu. Sonra hayal kırıklığı hızla öfkeye dönüştü, her zaman birlikte olduğumuzda olduğu gibi. "Senin sorunun ne?" Göğsünü şişirerek yırtıcı bir tavırla bara yaklaştı ve ben onun ani öfkesinin gücünden neredeyse geri çekiliyordum.

Tucker beni susturmak için ya istediğim şeyi yapmayı kabul ederdi ya da kendini tamamen kaybeder, kapıları çarpıp bağıırdı. Benim çarpık evrenimde, kapı çarpmak ve bağırarak o zamanlar o kadar da büyük bir mesele değildi. Babamın, telefonlarına yeterince hızlı cevap vermediği için kardeşime ve anneme kelimenin tam anlamıyla vurduğu bir aileden geliyordum. Ama geriye dönüp baktığımda, Gravity evdeyken bu tür bir muameleye tahammül etmeyi hayal bile edemezdim. Bunun standart olduğunu düşünerek büyümeyi hak etmiyordu. Bileğinde mavi bir acı bileziğini hak etmiyordu.

Tezgâhtan bir şişe açacağı aldım ve ona doğru yönelttim. "Anestezi yapmadan bağırsaklarını deşmeden önce bir adım geri çekil," diye sahte bir sakinlikle talimat verdim.

Tucker benden birkaç adım ötede durdu, bir elini beline koydu ve diğer eliyle şakaklarına masaj yaptı. "Kahretsin. Haklısın. Ben sadece... çörekleri alacağım, tamam mı? Onları almak için şehrin öbür ucuna kadar gitmek zorunda kaldım. Bu lezzeti Krispy Kreme'de yapmıyorlar."

"Umurumda değil." Şişe açacağını yüzüne doğru tuttum, bir delik açmaya hazırdım. "Senin çöreklerini istemiyorum."

"Burada çaba göstermeye çalışıyorum," dedi dişlerini sıkarak, düz ağzı zar zor hareket ediyordu.

"Görev başarısız oldu," diye ilan ettim.

"Gördün mü, işte bu yüzden seni terk ettim. Her zaman havayı bozan sinir bozucu bir geri dönüşün oluyor."

Sözlerinin kalbimin kas dokusunu delip geçmesine aldırmadan buzdolabının sapından bir bez aldım ve şişe açacağını silerek temizlediğimi gösterdim. "Buraya arkadaşın olmaya gelmedim. Kızımıza bakabilmek için para kazanmaya geldim."

"Evet. Tamam. Hadi onun hakkında konuşalım." Kolay bir gülümseme takındı ve ben her geçen dakika davranışlarındaki ciddi değişimden dolayı kırbaçlandım. Eskiden kendime Tucker'ın yatakta iyi olmasının onun tamamen bencil olmadığına kanıtı olduğunu söyledim. Artık yanıldığımı biliyordum. Beni tekrar tekrar orgazma ulaştırmak, kendi egosunu okşamanın, yapabildiğini kendine kanıtlamanın bir yoluydu. Bedenim onun oyuncağıydı. Bir amaç için bir araç. Asla benimle ilgili değildi.

"Evet?" Şişe açacağını yere bıraktım ve hemen soyma bıçağını kapıp metodik bir şekilde sildim.

"Avukatları bu işe karıştırmak zorunda kalacak mıyım, yoksa doğru olanı yapıp onu görmeme izin verecek misin?"

Elimdeki bıçağı inceledim ve isteksizce kesme tahtasına geri koydum. "Bunu kademeli olarak yapmamız gerekecek," dediğimi duydum. "Seni bir anda onun üzerine salmak istemiyorum. Önce kısa ziyaretler yapacağız. Seni aile dostu olarak tanıtacağız. Sonra, her şey yolunda giderse, ona söyleyebiliriz."

"Biz' kim? Sen ve o pislik mi?"

Ona yavaşça göz kırptım. Ben ve onu kastetmişim ama bu tavır hoşuma gitmemişti.

"Rhyland, Gravity için senin yaptığından çok daha fazlasını yapıyor." Bu kısım

Doğ

ru. "Ondan hoşlanmıyorum."

"İyi ki onu beceren benim, sen değilsin." Keşke öyle olsaydı.

"Ne kadar yakında?" diye sordu, sol göz kapağı titriyordu, seğir- seğirme.

"Zaman tutmayacağım. Doğru hissettirdiğinde."

"Bu adil değil," diye homurdandı ve bana inanmayan bir bakış attı. "Haklarımı biliyorum Dylan. Eğer çok fazla zorluk çıkarmaya başlarsan, avukatları devreye sokarım."

"Harika. Bondi Plajı'nda bronzlaşabilmek için üç buçuk yıl boyunca onu büyütmek üzere beni terk ettiğini yargıca söylemek isterdim." Yüzümü döndüm

Onu. "Oh, ve bana verdiğin yeni bilekliğin bir sürü fotoğrafını çektim." Aramızdaki kolumu kaldırdım. "Güzel hediye bu arada."

"Bak, bela istemiyorum," dedi çabucak, dudaklarını yalayarak. "Sadece senin ve Gravity'nin hayatının bir parçası olmak istiyorum. Buraya, bu şehre, bu bara gelmenizin kısmet olduğunu düşünüyorum. Bana bunun bir anlamı olmadığını söyleyemezsin. Yani, ihtimaller nedir?"

"Beni buraya Kieran'ın gönderdiğini düşünürsek oldukça iyi."

"Kieran'ı burada görme ihtimalim nedir?" diye ısrar etti. "Beni tanıma ihtimali. Ona Staindrop'a dönüp seninle ve Gravity'yle ilgileneceğimi söylemem."

"Dur bakalım." Tökezleyerek geri çekildim, kığım tezgâha çarptı. "Benimle ilgilenmene ihtiyacım yok. Bu tamamen Gravity ile ilgili. I-"

"Hadi, Dylan." Rahatsızlığımı görmezden gelerek homurdandı ve bir adım öne çıktı. "Bana gerçekten de Rhyland denen o pislikle evlenmeyi düşündüğünü söyleyemezsin. Adam tam anlamıyla bir erkek düşkünü. Herkes onu konuşuyor."

Kışkırtıcı bir şekilde esneyerek saçlarımı topladım ve dağınık bir topuz yaptım. "Şimdi emekli oldu. Ve tüm bu pratik özellikle lezzetli bir mükemmellik yarattı. Beni iyi bir penisle tanıştırdığı için çok minnettarım." Göz kırptım.

İçim içimi yiyordu. Tucker'ın sözleri beni bir fırtına gibi çarpmıştı. Rhyland'ı taciz eden kadını düşünmeden edemiyor, sırf ona eşlik etmesi için para ödediği için ona sahip olabileceğini düşünen o yüzsüz, kendini beğenmiş herifi boğarak öldürdüğümü hayal ediyordum. Bu kadar kötü karşılanacağımı tahmin etmemiştim.

"Dylan. Dylan. Dylan. Tatlım." Tucker bana doğru koştu ve kollarımı ellerinin arasına alıp gözlerimin içine bakarken irkilmemeye çalıştı.

Dehşetle fark ettim ki, ondan asla sonuna kadar nefret edemezdim, çünkü kızımın gözlerine, gülümsemesine ve gamzelerine sahipti.

"Bu senin öfken ve anlıyorum. Her şeyi berbat ettim. Bunu telafi etmeme izin ver. Birlikte çok iyiydik. Küçük bir talihsizliğin bunu mahvetmesine izin verme."

"Allison bir aksilik değildi." Kollarımı çekip altından geçtim ve hızla barın arka tarafına doğru ilerledim. O da beni takip etti. "Ve son üç, neredeyse dört yıl da öyle. Eğer onun için doğru olanı yapmayı planlıyorsan, seni kızından uzak tutmaya vicdanım el vermez. Her zamankinden daha geç. Ama sen ve ben, o Noel'de Staindrop'a geri döndüğün ve kızının yanına gittiğin andan beri

kızını görmek için hastaneye gitmek yerine metresine gittin. Bu iş hâlâ bitmedi, Tucker."

Bununla birlikte, dolabımdan eşyalarımı aldım ve kaçtım.

Chapter

TWENTY

RHYLAND

Bruce: Neredesin? Rhyland:

Evde mi?

Bruce: Neden soru işareti var? Süslü kıcının nerede olduğundan emin değilsin.

Öyle mi, evlat?

Lanet olası boomerlar ve onların ses tonunu çözme beceriksizliği. Adama karşı sabrımı kaybetmek üzereydim. Beni oyalyor, bir karar vermeden önce Teksas toplantımızı beklememi istiyordu. İş anlaşmalarının zaman aldığını biliyordum -Tate beni uyarmıştı- ama Bruce bir altın madeninin üzerinde oturduğumu biliyordu ve sert oynuyordu çünkü... ne, para için kadınlarla çıktığımı biliyor muydu?

Rhyland: Ben evdeyim, neden soruyorsun?

Bruce: Sana ve nişanlana evime davetiyeyi elden teslim etmek için geliyorum.

Rhyland: Çoktan cevap verdik.

Yani?

Bruce'un dişlerini boğazına geçirmeye yönelik köklü dürtüm paniğe dönüştü. Gerçek şu ki Dylan ve ben birlikte yaşamıyorduk ve bekâr evime bir göz atmam bunu doğrulayacaktı. Ayakta düşünmek zorundaydım.

Dylan'ın evde olduğunu biliyordum ve tamamen uygun bir tesadüf eseri annesi ve müstakbel üvey babası da şehirdeydi, yani aslında bir bakıcısı vardı.

Dylan ve ben anaokulu turundan beri mesafemizi koruyorduk ama a r t ı k o dolgun maaş çekini hak etme zamanı gelmişti. Sohbet kutumuzu açtım.

Rhyland: Bruce, TX davetiyemizi elden teslim etmeye geliyor. Onunla aşağıda Café Europa'da buluşalım. Onun için bir gösteri yapmak bana yardımcı olur.

Dylan: Aklında ne var? Rhyland: Seni öpebilir miyim?

Dylan: Hoşuma gidiyormuş gibi yapmaktansa kendi gözbebeklerimi yemeyi tercih ederim ama tabii. Anlaşmayı ne sağlarsa.

Rhyland: Üzgünüm. Bu artık işe yaramıyor. Benim için zor olduğunu biliyorum.

Dylan: Zor.

Rhyland: Şimdi de bana sert davranıyorsun.

Dylan: Bu konuda her zaman bir şeyler yapabiliriz.

Rhyland: Gördün mü? Yarı pişmiş bir kek kadar tutarlısın.

Dylan: Dürüst olmak gerekirse senden bu kadar etkilenmem beni iğrendiriyor. Ama emin ol, senden hiç hoşlanmıyorum.

Rhyland: Senden etkilendim ve senden hoşlanıyorum. Ama sorun senden hoşlanma kısmında. Ben ilişki kurmam.

Dylan: Aw. Duyguları yakalamaktan korkuyor musun?

Rhyland: Bu kadar kendini beğenmiş olma, Cosmos. Bu bok bulaşıcı.

Bruce'a bizimle aşağıda buluşması için mesaj attım çünkü anne ve babayla buluşa c a k t ı k . Sonra gömme dolabıma girdim ve ne giyeceğime karar vermekte gerçekten zorlandım. İnternette bir şeyler satmaya başladığım için seçenekler gün geçtikçe azalıyordu.

ayakta kalmak. Bej düğmeli kısa kollu bir gömlek, zeytin rengi chino pantolon ve şık tenis ayakkabılarıyla yetindim. Sonra da küçük bir kedi sürüsünü boğmaya yetecek kadar Valentino kolonyası sıktım.

Kediler sürü halinde mi hareket ederdi? Hiç sanmam, onlar yalnız yaşayan hayvanlardır. Her neyse, gereksiz yere endişeliydim çünkü bugün Dylan Casablancas'ı öpeceğimi biliyordum.

Ve bundan hoşlanacağımı da biliyordum.

Asansöre bindiğimde ve yanlışlıkla zemin kat yerine Dylan'ın katının düğmesine bastığımda işler giderek daha acınası bir hal aldı. Bunu Gravity'ye dadılık yaparak çok zaman geçirmiş olmama yordum. Alışkanlık. Ne eksik ne fazla. Yine de zaten buradaydım, o yüzden Zeta'ya bir merhaba diyebilirdim.

Dışarı çıktım ve kapıyı çaldım. Zeta kapıyı açtı. Kırmızı bir elbise giymiş, rujunu sürmüş ve önlük takmıştı. Gerçek bir MILF'di. Dylan'ın olgun bir versiyonu. Aynı yüksek elmacık kemikleri, muhteşem burun, kalın, kabarık kaşlar ve bir nehir gibi beline kadar inen gür siyah saçlar.

"Rhyland! Mio figlio!" Kollarını omuzlarıma atarak beni ahtapot gibi kucakladı ve eşiği geçip dairenin içine sürükledi. Başımı tutup beni incelemekten önce iki yanağımı da öptü. "İyi görünüyorsun. Annen ve baban iyi mi?"

"Elbette." Kim bilir? "Sen ve Marty Büyük Elma'da eğleniyor musunuz?"

"Evet. Bir Broadway gösterisinden yeni döndüm. Şimdi Marty eski üniversite arkadaşlarıyla golf oynamaya gitti ve ben de Gravity ile pasta yapıyorum." Başparmağını yaladı ve yanaklarımdaki ruj kalıntılarını silmek için kullandı.

"Rhyrand Amca!" Gravity'nin tiz sesi dairenin içinde çınladı. Küçük insan, üzerinde durduğu mutfak taburesinden fırladı ve bir ağaçmışım gibi bacağıma tırmandı. Küçük parmakları belimi, karın kaslarımı ve gövdeyi delerken kıvrandım. Onu kucağıma alıp neredeyse tavana çarpana kadar havaya fırlatmadan önce belime kadar gelmeyi başardı. Her fırlatışta kıkırdaması daha da ciyaklıyor ve daha da büyüleniyordu.

"Sana söylemiştim,"

dedim. Fırlat.

"Rhyland Amca."

Fırlat.

"Gıdıklanıyor."

Toss.

"Bas-" Zeta'nın burada olduğunu hatırladım.

"Adamım." At.

Onu yere bıraktığımda, Gravity bacağıma sarıldı, kocaman koyu mavi gözleriyle bana baktı, alt dudağı ağlamamak için aşağı doğru kıvrılmıştı.

"Neler oluyor?" Saçlarını karıştırdım.

Dylan hangi cehennemdeydi? Neden dışarı çıkmıyordu? İçeri girdiğimi duymuş olmalıydı.

"Rhyrand Amca, şeker hamurunu keserken bir şey oldu." Kolunu bana doğru uzattı.

"Bakalım." Tek dizimin üzerine çöküp kolunu inceledim. Benimle kafa buluyordu. Tombul ön kolu tertemizdi, görünürde bir çizik bile yoktu.

Zeta, Yerçekimi'nin başının üstünde kıkırdadı.

"Tam olarak nerede?" Küçük bileğini kavradım, bir o yana bir bu yana çevirdim.

yan.

"Tam burada." Tombul bir parmak küçük bir güzellik işaretini gösterdi. "Eh, anlıyorum." Ciddiyetle başımı salladım. "Oldukça kötü görünüyor."

"Acıtıyor." Bir dudak bükme daha.

"Dürüst olmak gerekirse, bundan kurtulabilecek misin bilmiyorum."

Bu bana mutfak havlusuyla enseme bir tokat kazandırdı.

Zeta'dan. Bir kahkaha attım.

"Git yara bantlarını ve keçeli kalemleri getir. Seni iyileştireceğiz." Yerçekimi başını salladı ve odasına doğru koşmaya başladı.

Ayağa kalktığımda Zeta'nın bana kocaman sırtıttığını gördüm. Elimi kaldırdım. "İnan bana, her dakikasından nefret ediyorum."

"Mio caro, büyüyorsun. Bir gün harika bir baba olacaksın."

"Kızın geliyor mu, gelmiyor mu? Alt kattaki toplantıya geç kalacağız." Gözlemine görmezden geldim. Zeta'nın sahte ilişkimizden haberi olmadığını varsayıyordum, bu yüzden Gravity'nin hayatındaki varlığımın geçici olacağını açıklamanın bir anlamı yoktu.

"Ah evet. Duşa girdi. Her an çıkabilir."

"Gidip ona acele etmesini söyler misin?"

"Hayır. Sen de söyleyemezsin. O bir hanımefendi. Dışarı çıkmadan önce hazırlanmak için zamana ihtiyacı var."

Dilimi iç yanağımda yuvarladım. Gravity elinde yara bandı ve kalem kutusu olan küçük bir kutuyla döndü. Tek dizimin üzerine çöküp ikisini de kaptım.

"Nerede demiştin?"

Çocuk tamamen farklı bir kolundaki güzellik işaretini gösterdi. Yalana ne kadar bağlı olduğunu takdir ettim. Tam bir avukat.

"İşte."

Kutuyu açtım ve bir yara bandı aldım. Yara izi olmayan yeri düzleştirdim ve cildinin üzerinde yumuşattım. "Mürekkep?"

"Donut yiyen bir zürafa."

"Rastgele, ama izin veriyorum." Kalemleri aldım ve yara bandının üzerine bir şeyler karalamaya başladım.

Her şey Gravity'nin bir gün ona bakıcılık yaparken kâğıt kesiği olmasıyla başladı. Yara bandı yapıştırmam için ısrar etti ama renkli, temalı yara bantlarının bittiğini fark edince küplere bindi. Bunun üzerine ona tüketimcilik ve pembe vergi yoluyla ahlaki toplumun çürümesi hakkında bir TED konuşması yaptım ve her halükarda en iyisinin düz yara bandı alıp üzerine istediğinizi çizmek olduğu sonucuna vardım. O zamandan beri tamamen lekesiz vücuduna yama yapıyorduk. Michelangelo'nun bugünlerde benim kadar meşgul olduğundan şüpheliydim.

"Hepsi tamam." Kahverengi, sarı ve pembe kalemleri kutuya geri bıraktım. "Yeni gibi oldun."

"Teşekkür ederim. Seni ördüm." Gravity bana sarıldı.

Casablancas ailesinin aşırı sevgi dolu olmasının sebebi neydi? Ve Dylan neden bana dokunamıyordu? Zaten ellerini üzerimde görmek istediğim tek kişi oydu.

Gravity'nin sırtını beceriksizce sıvazladım. Yeni yürümeye başlayan bir çocukla arkadaş olmak beni hâlâ heyecanlandırmıyordu.

"Sen... onun yara bandına gülen surat mı çizdin?" Koridordan gelen bir ses başımı kaldırmama neden oldu.

Kahretsin. İşte bu Sistine Şapeli'nde çizilmeye değer bir manzaraydı. Dylan, baştan aşağı makyajlı, kahverengi-beyaz puantiyeli yazlık elbisesi derin bir yırtmaçla uzun ve biçimli bacaklarını gözler önüne seriyordu. Saçlarını büyük, kabarık dalgalar halinde yapmış, elmacık kemiklerine ısıtılar sürmüştü. Dudaklarındaki ısıtılı şey ve iç gözleri onu nemli gösteriyordu.

"Bu bir zürafa ve çörek," diye düzelttim kesin bir ifadeyle. "Çalışmalarımın bir amatör tarafından düşüncesizce küçümsenmesine izin vermeyeceğim."

"Senin çalışmanı... sipariş ettiğimizi fark etmemiştim." Dylan kahkahasını yuttu.

"Süslü yara bantlarınız bitmiş." Yavaşça ayağa kalktım, çünkü tüm kanım aletime hücum etmişti.

Dylan şaşkınlık ve yumuşaklık karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu. Huysuz kadın ilk kez bana karşı sıcaklık duyuyordu ve bu beni ateşe vermek isteyen türden bir sıcaklık değildi.

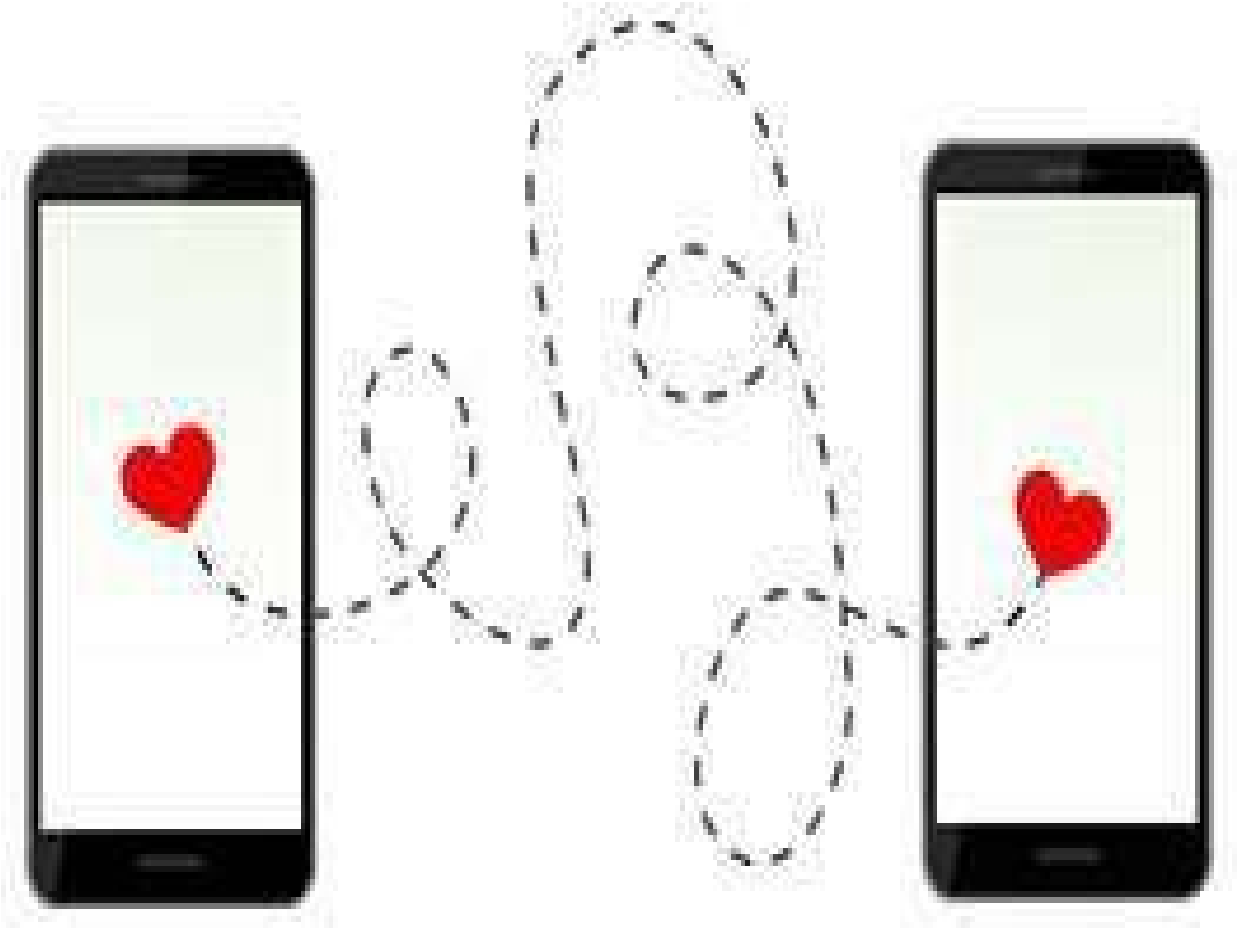
"Yola çıkmaya hazır mısınız?" Alçak Cartier'ime baktım.

Sonunda Dylan başını salladı ve garip hayallerinden sıyrıldı. "Elbette. Anne, sorun olur mu? Buradan beş dakika uzaklıkta ve uzun sürmez."

"Tesoro mia, elbette. Sen git eğlenmene bak. Bir kadeh şarap içmeyi unutma. Bunu hak ediyorsun."

Chapter

TWENTY-ONE

DYLAN

Bu sesi duyabiliyor musun, Dylan? Bu, feminizmin vücudunu terk edişinin sesi. Çünkü az önce Rhyland Coltridge'in çocuğuna inanılmaz davrandığına şahit oldun.

Hatta baba gibi.

Ama çaresizliğini dizginlemelisin. Onu becermek istediğini çoktan belli ettin ve o da teklifi geri çevirdi. Aslında birçok kez. Ve cinsel saldırıdan kurtulmuş biri olduğunu düşünürsek, ona bir et parçası gibi davranmamak iyi olurdu.

"Dylan," diye tısladı Rhyland sabırsızca - ses tonuna bakılırsa bininci kez oluyordu.

Asansörde Café Europa'nın alt katına iniyorduk. Ona bakmaya dayanamıyordum. Ama şimdi, sadece seksi olduğu için değil; aynı zamanda bu seksilik çocuğumun kesinlikle taptığı bir adama bağlı olduğu içindi.

Ama o yanıliyordu. Duygulara kapılmıyordum. Hormonları yakalıyordum.
"Hmm?" Sıkılmış gibi yaptım.

"Az önce sana tüm planın özetini verdim." Bana komik bir "senin neyin var?" bakışı attı. "Dinliyor muydun ki?"

"Hayır. Senin binadan taşınmanı hayal etmekle meşguldüm.
Tekrar et."

Ellerini birbirine sürttü, çocuksu bir şekilde odaklanmıştı. "Bruce'u orada yeneceğiz. Dakik bir orospu çocuğu ama biz hâlâ erkenciyiz. O yüzden tam içeri girdiği anda öpüşeceğiz ve böylece bizi aşk meşk yaparken gördüğünü sanacak."

"Bana neden davetiyeyi senin çatı katına getiremediğini hatırlat."

"Çünkü orada benimle birlikte yaşamam gerekiyor ve sahip olduğum en kadınsı şey Ursula Andress'in çıplak poposunun gerçek boyutlu bir resmi ve bunun sayılacağını sanmıyorum."

Bu da çantamla koluna vurmamı gerektirdi. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey. Tavandan tabana bir tablo yoktu, o yüzden razı olmak zorunda kaldım."

"Peki ya birkaç dakika geç kalırsa?" Meydan okudum.

Asansörün kapıları açıldı ve ikimiz de dışarı çıktık. Hava muhteşemdi, cadde güneş ışınları ve açmakta olan çiçeklerin yapışkan, ağır kokusuyla doluydu.

"O zaman beni öpmek için bir süre daha acı çekmen gerekecek." Rhyland uzun süre acı çeken bir iç geçirdi. Sokağı geçip pembe-sarı çiçek saksıları ve beyaz rustik masalarıyla şirin Fransız kafesine giderken parmakları doğal bir şekilde benimkileri kavradı.

"Çabalarımınla alay etme. Kusabilirim. Öğürme refleksim çok hassas," diye hayıflandım.

"Bunun üzerinde çalışabilirsek çok sevinirim."

Yanaklarıma sıcaklık hücum etti ve ona bir bakış fırlattım. O da bana durgun bir ifadeyle karşılık verdi.

"Bana dokunacak cesaretin yok," diye alay ettim onunla.

"Tam anlamıyla seni öpmek üzereyim."

"Peki ya Row öğrenirse?" Tatlı tatlı sordum.

"Ona gerçeği söyleyeceğim. Her şeyin göstermelik olduğunu. Seyircimiz olsun diye. Ve ikimiz de bundan hoşlanmadık."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Rhyland, "O gelmeden önce pratik yapsak iyi olur," diye önerdi.

"Pratik mi?" Kaşlarım birbirine çarptı ve bir kahkaha attı. "Hayır, sağ ol. Nasıl öpüşüleceğini zaten biliyorum. Bu işte tamamen yeni değilim, biliyorsun."

Onu ne kadar çok istediğimi bilmesinden nefret ediyordum. Genelde tam tersi olurdu. Elbette Rhyland'ın beni çekici bulduğunu biliyordum, ama Rhyland geniş bir ağa sahipti. Pek çok insanı çekici bulurdu. Bu onlara zaman ayıracağı anlamına gelmiyordu.

"Beni öpme konusunda tamamen yenisin." Kaşlarını salladı. "Daha önce gelen tüm erkekleri öpmekle aynı deneyim değil bu."

Tekrar saatine baktı. Ben de baktım. 10 dakika vardı. "Alıştırma yapacak vaktimiz yok," dedim.

"On dakikadan fazlasına ihtiyacımız olmayacak. Aslında beş dakika yeterli olur."

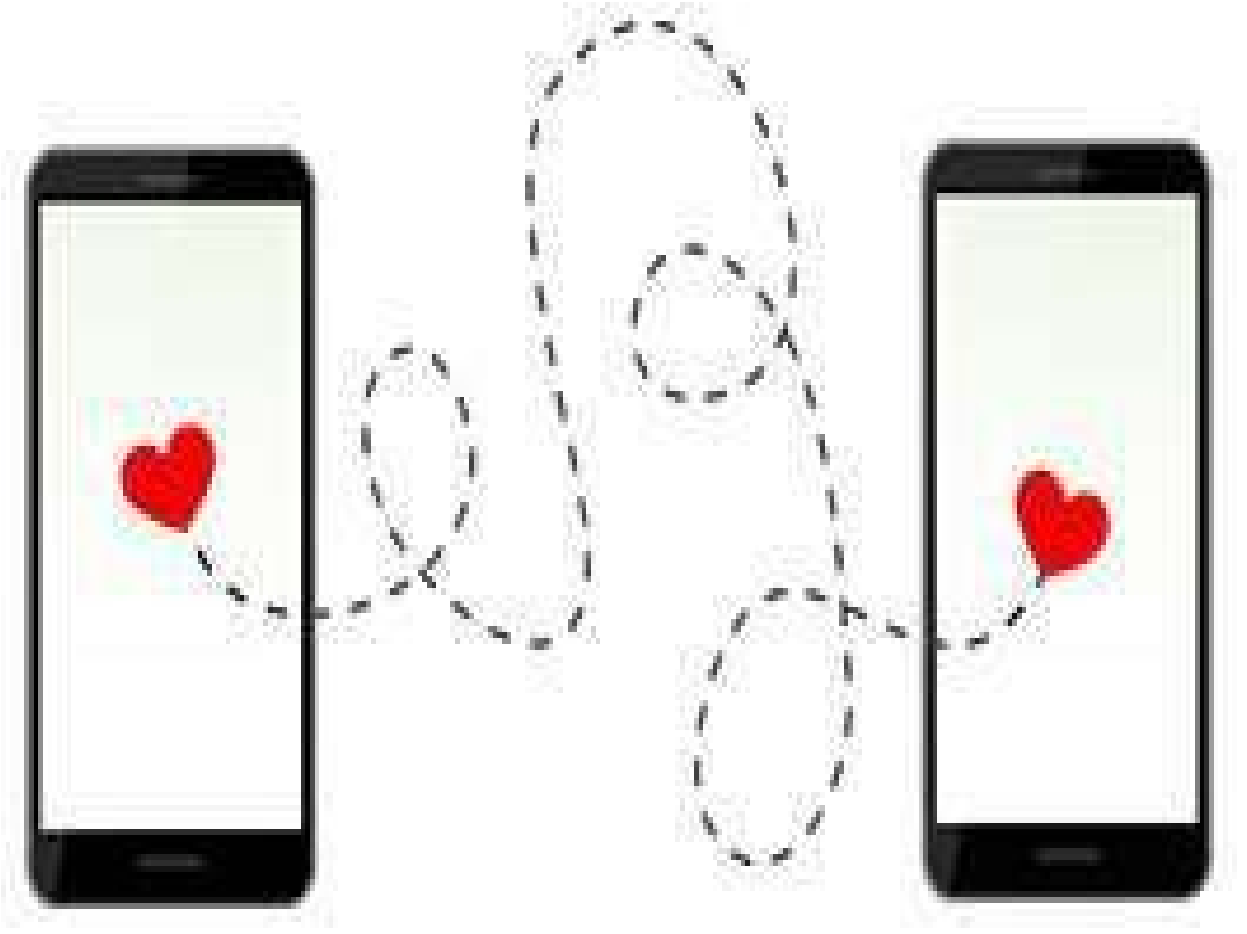
Elimi bıraktı, belimden kavradı ve beni duvara, kendi Pisa Kulesi'ne yasladı. Onun sıcak ve sahiplenici dokunuşuyla küçük bir nefes aldım. Beni aşağı doğru e ğ d i , bir eli belimde, diğeri kalçamın arkasında kıvrılırken dudaklarını dudaklarıma bir santim yaklaştırdı. Dudaklarımdan bir nefes uzakta durdu ve ben şimdiden onun tadını alabiliyordum. Tarçın, şenlik ateşi, temiz erkek ve benim ölümüm.

"Seni öpmeden önce meşhur son sözlerin?" diye mırıldandı.

"Erkek çörekleri yirmi beş yaşından sonra gülünç oluyor," diye zehir saçtım. Alaycı, karşı konulmaz bir sırıtışla eğildi ve beni öptü.

Chapter

TWENTY-TWO

RHYLAND

Dudaklarımız birbirine değdiği anda midem alçaldı, daha önce birini öperken hiç yaşamadığım bir roller-coaster etkisi.

Elim yukarı kalktı, başını kavradı, parmaklarım saçlarının bukleleri boyunca kendiliğinden ilerlerken sıcak ağızlarımız birbirine karıştı, sanki nefes nefese kalmışız gibi çaresizlik içinde birbirimizi emdik.

Ağzımın içinde inledi ve ben de o anı yakaladım, dilimi onunkinin üzerinde gezdirdim, onun sıcaklığını buldum ve içine daldım. Tadı en tatlı nektar gibiydi ve kendimi cennetin kapısına yaklaşıırken buldum, ağzımı önce yumuşak bir şekilde onunkinin üzerinde gezdirdim, inlemeleri ve nefes alışları aradım, nasıl öpülmekten hoşlandığını ölçmeye çalıştım - tutkuyla mı? Tatlı bir şekilde mi? Ateşli mi? Yavaşça mı? Ta ki ayak bileğinin benimkine dolanmasını, sandaletli ayak parmaklarının kıvrılmasını sağlayan mükemmel basıncı bulana kadar.

Dillerimiz artık birlikte dans ediyordu ve lanet olsun, ne yaptığını biliyordu. Hızlı, sık vuruşlarla benimle dalga geçiyor ve öpüşmemiz her ritme girdiğinde, başının açısını değiştirerek veya alt dudağımı ısırarak bana bir falsolu top veriyordu. Eğlenceli, kendinden emin ve açlıktan ölüyordu. Kaslarındaki gerginliğin çözüldüğünü, korkusunun nasıl eridiğini hissedebiliyordum. Kollarımda macun gibiydi, sert ama aynı zamanda uysaldı ve kendi kendime son otuz yıldır bunu yanlış yaptığımı düşündüm. Bu gerçek bir anlaşmaydı. Vahşi, karanlık ve farklı bir şeyin sınırı.

Bu basit öpücük, başka biriyle bütün bir gece seks yapmaktan daha iyiydi. Bu-

Dylan göğsüme hafifçe vurarak öpücüğü kesti. "Tamam, azgın köpek. Bu kadar alıştırmaya yeter."

İstemeye istemeye dudaklarımı onunkilerden ayırdım ve ona suratımı astım - Tanrı şahidim olsun ki suratımı astım.

"Her zaman seks yapmak için kıcımlı yırtıyorsun ama seni doğru düzgün öpmeme bile izin vermiyorsun?" Onu nazikçe yukarı kaldırdım ve vücudunu duvara yasladım. Meme uçları elbisesinin kumaşına iki mermi gibi saplanmıştı. Tanrım. Sütyen giymemişti. Küçük şımarık yerçekimine de meydan okuyordu.

"Bu farklı. Seks karşılıklı yarar sağlayan, kısasa kısas bir anlaşma olurdu." Sıkıntıyla tırnaklarını inceliyormuş gibi yaptı.

Memeler olacak, tamam.

Bunu düşünmek bile sikimin sertleşmesine ve taşaklarımın ağırlaşmasına neden oldu. İhtiyatı -ve yirmi iki yıllık arkadaşlığı- bir kenara bırakıp bunu yapmaya çok yaklaşmıştım. Onu istiyordum. Kötü bir şekilde.

"Eğer seni becerirsem, seni tekrar öpmeme izin verecek misin?" Ağzımdan kaçırdım.

"Bana bir iyilik yapıyorsun." Bir kahkaha attı. "Ve o geldiğinde iki dakika içinde tekrar öpüşebiliriz. Bu da bana eğer istiyorsak içeri girmemiz gerektiğini hatırlatıyor-"

"Dalga mı geçiyorsun benimle? İki dakika bir ömür demek. Seni tekrar öpmeme izin ver." Sesim, uzuvlarımı tekrar dikmek için ondan ilk yardım çantası istiyormuşum gibi çıkıyordu. Karşı karşıya olduğumuz çaresizlik seviyesi buydu.

Zavallı Coltride. Bağımlı olmak için tek bir vuruş yeterliydi.

İnanılmaz bir şekilde gülümseyerek yüzüme baktı. "Aman Tanrım. Ciddisin, değil mi?"

"Ciddiyim," diye onayladım asık suratla. "İlk seferin şans eseri olduğundan emin olmak istiyorum. Bir dahaki seferin bu kadar iyi olmasına imkân yok."

"Karşılığında bana ne vereceksin?" O karanlık gözlerde bir muziplik parıltısı titreşti.

"Ne istersen," diye mırıldandım. "Daha fazla para. Sınırsız bebek bakıcılığı işi." Durakladı. "Asla çok fazla böbreğe sahip olamazsın."

Ağzını yana doğru kıvrıdı, burnunu kırıştırdı. "Benimkiler iyi çalışıyor."

"Anlaşmanın süresi boyunca sana çatı katımı vermeme ne dersin?"

Amcık kırbacından bahsetmişken. Dylan buna daha çok güldü ve tüm bu olay ne zaman komik ve hafiften çökmüş ve trajik bir hale dönüştü bilmiyordum, ama o çizgide dolgun bir bahşiş için istekli bir striptizci gibi ilerliyorduk.

"Hayır, teşekkürler. Ama Grav'ı haftada bir kez Anne ve Ben dersine götürürsen çok sevinirim."

"Tamamdır." Ödenecek küçük bir bedel. "Seni tekrar öpebilir miyim?"

"Neyin var senin?" Eğlenmiş görünüyordu. "Yani, tabii. Hadi öp."

Tekrar aşağıya daldım, aynı telaş ve sıcaklık için çaresizce. Vücudumdaki her hücrenin adrenalin ve açgözlülükle uğuldaması için.

Ne yazık ki bu sefer daha da iyiydi. Dylan'ın Row'un küçük kız kardeşi olmasıyla ilgili hâlâ umursadığım bir avuç siki bir kenara attım. Dilimin ucuyla dudaklarını aralayarak, kadifemsi dilini kendi dilimle buluşturdum.

Öpüşmemiz ilk başta şakacıydı, dillerimiz bir ritim içinde birlikte dans ediyordu, itiş kakış. Elleri gömleğimin altından kayıyor, tırnakları gövdeyi tırmıklıyor, vücudumda kontrol edilemez tüyler diken diken oluyordu. Ağzının kenarını yaladım, öptüm ve ısırdım... Kaçırdığım onca yılı telafi etmek için mi? Bunca zaman Maine'de, değerli ve yasak bir şey gibi saklanmış mıydı? Onu kalçalarından yakalamış, göbeğini ereksiyonuma bastırıyor, toplum içinde kuru kuruya sevişmekten tutuklanıp tutuklanmayacağımızı merak ediyordum -ve yarı yarıya öyle olmasını umuyordum, çünkü bu onunla daha fazla yalnız kalmak anlamına geliyordu- o sırada Güneyli bir tını kafatasımı bir ok gibi delip geçti.

"Lanet olsun, Coltridge, zavallı küçük hanımı sığır avına çıkmış bir tilki gibi parçalıyorsun!"

Dylan'ın dudakları benimkilere karşı bir sırtışla gerildi. "Sanırım planın işe yarıyor, aile babası," diye fısıldadı dudaklarıma.

Onu duvara yaslamak ve sahte nişanlımın elbisesini düzeltmek için tüm öz kontrolümü ve diğer birkaç yayanın iradesini kullandım. Bruce'a ukala sırtışımı göstermek için döndüm. O da siyah bir arabadan inip bana doğru geliyordu.

Escalade. Neyse ki gündelik gömleğim uzun olduğu için yeni keşfettiğim Dylan'ın yüzünü yeme hobime olan hevesimi gizliyordu.

"Marshall." Başımı salladım.

"Tomcat." Elinde bana göz kırparak işaret ettiği kalın bir zarf vardı. Onunla her karşılaştığımda daha güneyle görünüyordu ama bugün bütün bir hokey takımını içine alabilecek kadar geniş kovboy şapkasıyla pastayı kaptı.

"Güzel bir gün, değil mi Bay Marshall?" Dylan'ın toparlanması kusursuzdu. Onunla yarı yolda buluştu ve tokalaşmak için elini ona doğru uzattı.

Adam elini tuttu ve Dylan'ı kucaklayarak her iki yanağındaki gürültülü büzüşmelere şaplak attı.

"Anaokulu turu için çok teşekkürler. Harika bir yere benziyor."

"Elbette öyle, küçük hanım. Şu taşa bakar mısınız?" Elleri birbirine değdiğinde parmağındaki pırlantaya sert bir parmak bastırdı ve başıyla onaylayarak bakmak için bileğini çevirdi. "Diyorum ki Coltridge, düşündüğüm kadar umutsuz değilmişsin."

Dengesiz bir şekilde onlara doğru ilerledim, Dylan'ın yanında durdum ve nişanlıma dokunmasını engellemek için elimi uzattım. "Müstakbel eşim için her şeyi yaparım."

"İki genç aşk kuşunu sevmek lazım." Zarfı göğsüme vurdu. "Al bakalım. Seni bize götürecek özel uçuş ve şoför için tüm detaylar. Eşim ve ben sizi daha yakından tanımak için sabırsızlanıyoruz." Gözleri aramızda gezinerek değerlendirme yapıyordu.

"Kulağa hoş geliyor," diye cıvıladı Dylan, Bruce'un bariz güvensizliğinden etkilenmemişti. "Grav hayatı boyunca pek çok midilliyle tanıştı ama bu onun ilk inatçı kıcı olacak."

Bruce kaşlarını kaldırdı. Küçük şımarık ona tavır yapıyordu. Onu öpmekle azarlamak arasında kaldım.

"Affedersiniz?"

Dylan masumca kirpiklerini kırıştırdı. "Cherrie bir eşeğiniz olduğundan bahsetti, öyle mi?"

"Kesinlikle var." Gözleri sevinçle parladı. "Bunu pek kimse bilmez ama eşekler atlardan daha zekidir. O kadar kolay korkmazlar." Ağzının kenarına kırmızı bir Marlboro yapıştırdı ve ön cebinden bir kutu kibrit çıkardı. Bir kibrit çaktı ve sigarasına tutarak kibriti aramızda ileri geri salladı. "Ve sana bir uyarıda bulunayım, senin şu uygulamana tam olarak inanmıyorum. Bazı telefon görüşmeleri yaptım."

Seni kulaktan kulağa tanıyan insanlar, Coltridge. Tate Blackthorn dışında hiç kimse senin pazarlama ve sosyal medya deneyimine sahip olduğuna kefil olamaz. Ve ben Blackthorn'a geçen yılın hava tahminine güvendiğimden biraz daha az güveniyorum."

"Nedenmiş o?" diye sordum.

"Ah, kendimce sebeplerim var," diye mırıldandı karanlık bir şekilde. "Beş yüz otuz milyon tane."

Bundan Tate'in ona kazık attığını anladım. Eh, sonu gelmeyen kulübe katılabilirdi.

"İma ettiğin şey hoşuma gitmiyor, Marshall." Bir kolumu Dylan'ın omzuna koydum. "Seninle iş yapmak isterdim ama yatırımını kabul etmek için gereksiz çemberlerden atlayacak değilim. Flört uygulaması pazarındaki büyük bir boşluğu dolduran iyi bir ürünüm var. Tüm ayak işlerini ben yaptım. Sizin tek yapmanız gereken, halihazırda kurulu olan platformunuzu kullanmak ve benim ektiklerimi biçmek. Eğer iş yapmakla ilgilenmiyorsanız, sorun değil. Bana şimdi söyle ki zamanımızı boşa harcamayalım."

"Birlikte çalışmak istemediğimi söylemiyorum. Sadece bu uygulamanızı incelemek için daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu söylüyorum." Bruce umursamaz bir omuz silkmeye sigarasını bana doğru üfledi.

Öfkelenmemek için kendimi zor tuttum. Tate ve Row'u iş yaparken görmüştüm. Her zaman dikkatlice sinirlenmemişlerdi. Dürüst olmak gerekirse, Row'la birlikte çalıştığım ve sahte bir erkek arkadaş olarak çalıştığım zamanlarda ben de profesyonelliğimi her zaman korumuştum. Beni kızdıran sadece önemsemediğim şeylerdi. Bu anlaşmayı çok önemsiyordum.

"Sorun değil." Ukalaca gülümsedim. "Herhangi bir sorunuz olursa, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

"Bruce kıkırdadı ve topuklarının üzerinde döndü. Kendisini bekleyen siyah Escalade'e doğru birkaç adım attıktan sonra durdu ve omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Kulağıma başka ne geldi biliyor musun?"

Ona sözsüzce baktım. Bunun canımı yakacağına dair bir his vardı içimde.

"Eşyalarını şehrin her yerinde rehin bırakıyorsun. Kendini mi kaybediyorsun? pantolon, Coltridge?"

Isı boynumdan yukarı yükseldi ve yüzüme yayıldı. Ağzımı açtım ama Dylan benden önce davrandı.

"Ona nasıl daha az materyalist olacağını öğretiyorum. Bütün o süslü saatlere ve erkek mücevherlerine ihtiyacı yok. Parayı çocuklara bağışlıyor.

ihtiyacı var." Saçlarını geriye
savurdu. "Hangi hayır
kurumu?"

"Children of America, Locks of Love ve Make-A-Wish Foundation arasında eşit olarak paylaşıyor. İkincisinin ay sonundaki galasına katılmayacağız ama hem tabaklarımız hem de yıllık açık artırmada bizim için teklif verecek biri için bir çek gönderiyoruz."

Vay anasını, ne büyük yalancı. Politikacı falan mıydı? "Neye teklif vereceksiniz?" Bruce etkilenmemişti. "Damien Hirst kafatası."

Hiçbir şeyi kaçırmadı. Korkutucu derecede iyiydi.

Bruce'un yüzü yumuşadı. "Pekâlâ, küçük hanım. Ya doğruyu söylüyorsun ya da harika bir yalancısın. İkisini de takdir edebilirim."

"Köşeyi dönüyor, Marshall." Dylan kıcımı okşadı ve çelik gibi k a l ç a l a r ı m ı n fındık kıracak kadar sıkı olduğunu fark ettiğinde gözlerinin parladığını görebiliyordum. "Bu adamı medenileştiriyorum. Birkaç ay sonra topluma katılmaya hazır olacak."

"Dikkatli ol, yoksa sana inanabilirim." Onu selamladı ve asistanlarından birinin kendisi için açık tuttuğu kapıyı geçip gitti. "Haftaya baharat şeysinde görüşürüz."

"Bize çoktan yanıtladığımız işe yaramaz davetiyeyi verebileceğin şeyi mi kastediyorsun?" Alaycı bir şekilde tısladım.

Boktan bir sırtışla arka koltuğun camını indirdi. "Evet. İşte bu. İş ortaklarımın her şeyi bırakıp bana zaman ayırmasını isterim, çünkü ben de onlar için aynısını yaparım."

Escalade kaldırımından uzaklaştığında Dylan başını arkaya eğdi ve inledi. "Bana gelecek hafta için ödeme yapma. Çeki galaya gönder."

Kaşlarını çatıldı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Şaka mı yapıyorsun? Hayır kurumlarına para vermek konusunda yalan söylemek mi? Kıcımızda böyle bir karmaya ihtiyacımız yok. Ayrıca, isimlerimizin yazılı olduğu koltukları tutup tutmadığımızı da kontrol edecek değil ya. On bin dolar da çok para - on bin dolar likiditenizin olması güvenilirlik kazandırır."

"Haklısın. Lanet olsun. Tanrı'ya şükür içimizden biri akıllı." Ve o kişi ben değildim. Havayı üfledim, sistemime zevk damlıyordu. Bruce Marshall kanca, çizgi ve platin için düşmüştü. "Biraz daha pratik yapmalıyız."

"Ben de buraya geldiğimden beri bunu söylüyorum. Bak, ters kovboy kız ya da kaşık pozisyonlarını pek sevmem ama diğer pozisyonlara varım." Dylan kaşlarını sallayarak çantasının ipini omzuna doğru kaldırdı.

"Yani birbirimizi tanımamız gerekiyor. Bize cevabını bilmediğimiz sorular soracak." Kireçli çenemi ovuşturdum.

"Ah, evet. Ben de bunu kastetmiştim," diye mırıldandı, yanaklarının elmaları pembeleşmişti.

Seksi olmasının yanı sıra çok da sevimliydi. Bu kadını becereceğim ve sonuçlarına katlanacağım gerçeğini çoktan kabullenmiştim. Hayatımın tamamen yıkılması bile ödemeye değer bir bedeldi.

"Ne gibi şeyler?" Saçlarını yüzünden geriye doğru savurdu. "Bilmem ki. En sevdiği renk. Favori müzik grubu. Favori seks pozisyonu."

"Turkuaz. Panic! At The Disco. Yana doğru altmış dokuz."

Precum tacımı külotuma yapıştırdı, nabzım aletimin uzunluğu boyunca dövüldü. "Pekâlâ. Sanırım muhtemelen-bekle, yan altmış dokuz nedir?"

"Normal olanla aynı, ama göz teması kurabilmeniz için yan yatıyorsunuz. Oldukça havalı."

Onu Tucker'la yaparken hayal ettiğim ve kirletilmiş bir vişneli turta gibi görüne kadar yumruğumu suratına indirmek istediğim kadar havalı değil.

"Pekâlâ. Hadi içeri girelim ve eşyalarımızı yerleştirelim." Ellerimi birbirine sürttüm.

"Yani... şimdi mi?" Kaşlarını çatı.

"Evet. Şimdi." Önümüzdeki kafeyi işaret ettim. "Mükemmel bir centilmen olacağıma söz veriyorum."

"Açıkçası bu benim için bir satış noktası değil, ama tamam." "Dylan, bunu yapmayı bırakmalısın."

"Neyi yapmayı?" Bana şaşkın bir bakış fırlattı.

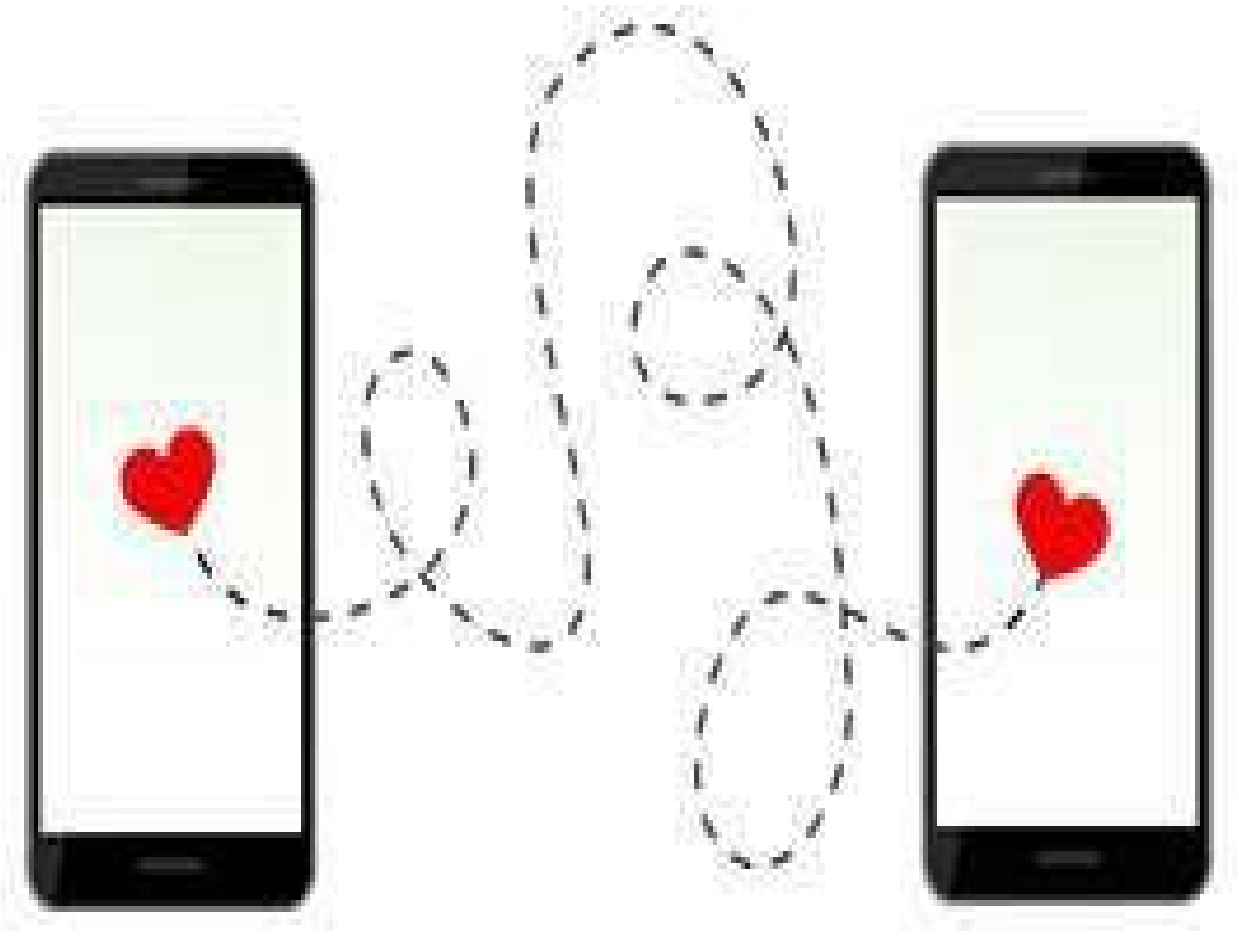
"Komik, zeki ve seksi olmayı. Biraz yumuşat. Ne bileyim, daha çok Cal gibi ol."

Row'un karısını severdim ama sık sık sözel ishal nöbetleri geçiren ve neredeyse karikatürize edilecek kadar beceriksiz olan bir felaket bölgesiydi. Onunla bütün bir ömür boyu sahte bir nişanlılık yaşayabilirdim, günaha girmeden, hatta günaha girmeden.

"Hayır, yapamam." Dylan kurnazca sırıttı. "Eğer beni bu kadar karşı konulmaz buluyorsan, direnmeyi bırak."

Chapter

TWENTY-THREE

DYLAN

"Peki en sevdiğin renk, müzik grubu ve cinsel pozisyon nedir?" Aramızdaki yuvarlak masanın karşısından Rhyland'a baktım. Şampanya yudumluyorduk - gerçek şampanya, prosecco değil- ve üzerinde otlar, enginarlar ve bal gezdirilmiş ağız sulandırıcı bir bazlamayı paylaşıyorduk.

Ben başlangıç olarak biftek sipariş ettim, o da tavuk salatası. Burası bir kahve dükkânı değildi. Bir restorandı, hem de çok pahalı bir restoran. Aramızda mumlar, arka planda usulca çalan Fransız baladları, antika avizeler vardı.

Bu randevunun sevişmeyle sonuçlanmayacağını biliyordum, bu yüzden her şey tartışmaya açıktı. Rhyland hakkında bir şeyler öğrenmeye ihtiyacım yoktu. Saçmalayarak her durumdan sıyrılabilirdim.

"Pink, Oasis, masayı temizleyin." Ellerini katladı, çılgın kaslı pazılarını vurguladı.

"Pink mi?" Şampanyam yanlış boruya gitti ve yumruğuma öksürmeme neden oldu. "En sevdiğin renk bu mu?"

"Pembenin sevilmeyecek nesi var? Meme uçlarının ve amcığının rengi, ikisi de en sevdiğim şeyler." Şampanyasının arkasından gözlerini kısarak bana baktı, dudakları alaycı bir sırıtışa dönüşürken yavaşça bir yudum aldı. "Burada bir önyargı mı seziyorum? Bir erkeğin pembeyi sevmesinin nesi yanlış?"

"Kesinlikle hiçbir şey. Sen sadece mor titreşimler veriyorsun."

"Neden ben-" diye başladı. Sonra eğlenmiş görünerek başını salladı. "Ne var biliyor musun? Bize favori renklerimizi ya da cinsel pozisyonlarımızı soracak hali yok. Muhtemelen anal oyunun, sakinle cehennemde yeni bir daire kiralamakla eşdeğer olduğunu düşünüyordur."

"Yeterince adil. Ne hakkında sorabileceğini daraltmaya çalışalım." Homurdandım. "Muhtemelen nasıl ve ne zaman birlikte olduğumuzu."

"Bir hikâye bulmamız lazım." Parmaklarını şıklatarak beni işaret etti. "Bana yardım et. Büyük beyni ve harika fikirleri olan sensin."

Rhyland'ın beni zeki hissettirmesini ve bunu bana sık sık hatırlatmasını çok sevdim. Başka hiç kimse bunu yapmazdı. Zeki olmadığım için değil, insanlar bunu pek fark etmediği için. Zeki bir insan klişesine uymuyordum. Sadece barda çalışan bekâr bir anneydim.

"Gerçekçi olmalıyız. Eskiden para için eğlendirdiğini biliyor." Orgazmik olan bazlamayı ısırdım ve iştahla çiğnedim. "Bence en güvenli seçeneğimiz romantizmimizi kısa ama yoğun kılmak. Mesela geçen Noel takıldık ve birbirimiz olmadan yaşayamayacağımıza karar verdik."

"Kim kime asıldı?" Rhyland gözleme üzerindeki siyah zeytinleri ayıkladığımı fark edip bana yardım ederek sordu.

"Sen bana asılmışsın, belli ki." Gözlerimi devirdim. "Bunu inandırıcı hale getirmeliyiz. Özgünlük çok önemli, Coltridge."

"Ne zaman evleniyoruz?" Üzerinde çalıştığı zeytinsiz bazlama parçasını bana uzattı.

"Gelecek yıl bir ara." Ona el salladım. "En iyisi nişanımızın bozulması için yeterli zamanı ayırmak için bir tampon koymak."

"Kim bozacak?"

Kendimi işaret ettim. "Bunu çoktan düşündüm. Onunla profesyonel ilişkinizin zarar görmemesi için sizi iyi adam gibi gösterecek bir şeye ihtiyacımız var. Seni Dolph ve Claws adında iki kurtadam şekil değiştiren için terk edeceğim."

"Sanırım 'özgünlüğün' ne anlama geldiği konusunda iki farklı fikrimiz var." Rhy gözlerini kıstı, ben de güldüm.

Garson elindeki tabaklarla aramıza girdi, önce benimkini masaya koydu, sonra da onun salatasını bir ışınla önüne koydu. "Merhaba, Rhyland."

"Selam, Wendy."

Wendy dudaklarını yalayarak garip bir şekilde aramıza baktı. Karşı konulmaz dudak büküşü ve beline kadar uzanan uzun platin saçlarıyla objektif olarak muhteşemdi. "Mesajlarıma cevap vermedin mi?"

Gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Rhyland'ın müstehcen yaşam tarzı onu kışından ısıırıyordu ve bu olay için ön sıradan bir koltuğum vardı.

Hakkını yemeyelim, Rhy onun suçlayıcı ses tonundan pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Sana yüz yüze söylemek istedim." Ben bir parça daha pide alırken elime uzandı ve parmak eklemlerimi masanın öbür ucundan dudaklarına götürdü. Gözleme aramıza düştü. "Artık nişanlıyım. Her şey çok ani oldu ama aradığım kişiyle tanıştım." Kiralık nişan yüzüğüme iyice bakmasını sağladı.

"Ah." Yüzü kapandı, omuzları dikleşti. Bakışları bana kaydı ve zorla gülümsedi. "Tebrik ederim. Bu harika."

"Teşekkürler."

Koşarak uzaklaşıp mutfağa girdiğinde Rhyland'a meraklı bir bakış attım. "Vay canına. Çok soğuktu."

"Haftalardır beni mesaj ve e-posta bombardımanına tutuyor," diye açıkladı Rhy. "Bir süredir onu rahat bırakmaya çalışıyordum."

"Rhyland Lucas Coltridge, beni buraya kasten bir kızın kalbini kırmak için mi getirdin?" Çenem yere düştü.

"Pek sayılmaz ama güzel bir bonus oldu."

"Bu posta kodunda yatmadığın bir kadın var mı?"

"Pfft, tabii ki." Kuşbaşı tavuğu ağzına attı ve dirseklerini masaya dayadı. "Her şeyden önce, sen varsın." Bana doğru işaret etti. "Kırk Dördüncü Cadde ve Dördüncü Bulvar'dan zar zor geçebildim."

"Bunu söylediğime inanamıyorum" -sulu bifteğime yumuldum- "ama seni engellediğim için kendimi kötü hissediyorum."

"Yapma," diye mırıldandı. "Neden?"

"Çünkü çeşitlilik özgürlük demek değildir." Ağzına bir parça tavuk attı. "Ve eğer seçme özgürlüğüm olsaydı, yine seni seçerdim." Gözleri tekrar yemeğine kaydı ve bir lokmadan bir çatal dolusu aldı. "Tabii ki seks arkadaşı olarak."

"O zaman neden kendini tutuyorsun?" Nabzım göz kapağımın üzerinde toplanmış, sinek kuşu gibi güm güm gümbürdüyordu. "Gerçekten tehlikede olan bir şey yok. Row'un haberi olmayacak."

"Belki, ama ben öğreneceğim ve kendimi asla affetmeyeceğim."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu. Onu itip kakmak istemedim. Bunu kaldıramayacağından değil -Rhyland büyük bir çocuktü.

Ama sonra ekledi, "Ama sana sahip olabileceğim anlamına geliyorsa, suçluluk duygu suyla yaşamakta bir sakınca görmediğimi anlamaya başlıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi kırtım.

"O iki öpücükten sonra kaçınılmaz olduğumuzu düşünmeye başladım. Bence hep öyleydik. Sen on sekiz yaşından beri." Küçük bir sessizlik oldu. "İstersen sahte nişanlılığımızın içinde sevişmek de var. Yeter ki bunun senin para almana bağlı olmadığını anla."

"Anladım."

Bu noktadan sonra ikimiz de birbirimizi tanımaya odaklanmış gibi yaptık. Onun bir briç kulübüne ve gerilim kitapları kulübüne üye olduğunu ve birkaç mini golf turnuvası kazandığını öğrendim. Onun için çatı katını satın alan kadın aslında onu sahte randevusu olması için tutmamıştı; kadın aslında kendini yalnız hisseden yaşlı bir duldu ve adam onu haftada iki kez briç oynamak ve birlikte okudukları gerilim kitapları hakkında atışmak için görmeye devam ediyordu. Ama şimdi bunu bedavaya yapıyordu.

Row'u ayda en az bir kez Londra'da görmeye gittiğini ve işletme diplomasıyla hiçbir şey yapmadığını öğrendim, çünkü ilk başta Row'un işlerini kurmasına ve Avrupa'yı gezmesine yardım etmek istemişti, ancak New York'a taşındığında sahte randevu işi patlamıştı ve finans alanında çalışmak için harcaması gereken zamanın sadece bir kısmını talep ediyordu. Kolay yol buydu ve o da bunu seçmişti.

Ben ise ona 1600 SAT puanımı, kapımı çalan üniversiteleri ve Staindrop'ta kalmaya karar vermemin nedeninin annem olduğunu anlattım. Ona paylaşmamam gereken şeyler söyledim. Sahte nişanlılığımızla ilgisi olmayan şeyler.

Gravity'nin hamile kaldığı gece gibi. Doğum kontrol hapı kullanıyordum ama aynı zamanda sinüs enfeksiyonu için antibiyotik alıyordum. Rhyland'a, o gece yaşadığım ezilmeyi itiraf ettim.

Hamilelik testini alıp elimde tuttuğumda, kapalı klozet kapağına tünediğimde hissettiğim hayal kırıklığı ve ikinci çizgi maviye döndüğünde verdiğim tepki. Yere nasıl yığıldığımı ve nasıl dağıldığımı, çünkü o testi almadan bir gün önce bir üniversiteden kabul mektubu almıştım.

Babam ölmüştü. Annem iyileşiyordu. Sonunda kanatlarımı açıp uçmaya hazırdım. Ve sonra bu oldu.

Garson kız (Wendy değil, o da ortadan kaybolmuştu) elinde tatlı menüsüyle geldiğinde Rhyland menüye bakmadı bile. "Masaya birer tane getir."

Kısa süre sonra kendimi portakal soslu krepleri, tarte Tatin'i ve kremalı bezeleri mideye indirirken buldum.

"En sevdiğim tart," diye inledim kaşığımın etrafında.

Rhyland kötü bir şaka yapmamak için dudaklarını birbirine bastırdı ve ben de ona sııttım.

"Devam et, istediğini biliyorsun."

"Hayır. Kendimden nefret etmeden en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinin içine girebilmemin tek yolu ona bir hanımefendi gibi davranmam." Arkasına yaslandı, beni izliyordu.

"Sanırım vazektomi yaptırmış olman iyi bir şey ama bilmeni isterim ki ben de doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ve bu sefer antibiyotikleri göz ardı etmemem gerektiğini daha iyi biliyorum." Dilimi üst dişlerimin arasında gezdirdim. "Yine de birbirimize açık sağlık kağıtları vermemiz gerekiyor."

"Benimkini yarın alacağım." Üst dişleri alt dudağını sıyırdı ve bana ne sormak istediğini çok iyi biliyordum.

"Gravity ile olan hamileliğimi neden sonlandırmadığımı merak ediyorsun." Kaşığımı yere bıraktım.

Pek çok insan merak ediyordu. İyi bir üniversiteye tam burslu olarak kabul edilmişim. Tucker'dan ayrılmak üzereydim. Bir dönüm noktasının eşiğindeydim.

"Evet." Temiz kaşığını masaya vurdu. "Öyle sayılır."

"Annem dindar bir Katolik ve hamileliğimi sonlandırırsam bunun onu mahvedeceğini biliyordum. Ama onu doğurmaya karar vermemin nedeni bu bile değildi. Onu doğurdum çünkü gerçek şu ki onu tanımadan çok önce ona aşık olmuştum. Şok ve acı geçtikten sonra, büyülenmiş hissettim. Kendime ait birine sahip olma fikri. Şekillendirecek, bakacak, koruyacak biri."

Bana hayranlıkla baktı ama zerre kadar sempati duymadı ve benim için üzülmemesini takdir ettim. Pek çok insan öyle yapardı.

"Yemek yemiyorsun." Boğazımı temizleyerek konuyu değiştirdim.

"Aç olduğum tek şey şu anda onun tatlısını süpürmek."

Göğüs kafesimin arkasında kelekler uçuştı. "Bu, bundan sonra senin dairene gideceğimiz anlamına mı geliyor?" Çünkü gerçekçi olalım, bu bir aşk kitabı değildi ve ben rahatsız edici derecede doluydum. Öyle ki, ben reflümle savaşıırken, o eve her bastırduğında ancak misyoner pozisyonu kabul ederse seks mümkün olabilirdi.

O sahte öpüşme sırasında bana bastırduğu kısa karşılaşmamızda siki de etkileyici görünüyordu. Hayır. Öpücük sahte değildi. Ona bağlı duygular sahteydi. Ve Rhyland'ın on buçuk inç hakkında şaka yaptığını biliyordum, ama dürüst olmak gerekirse? Yasal görünüyordu.

"Hayır," dedi Rhyland ciddiyetle, sesi sert ve biraz gergin çıkmıştı. "Her ne kadar seni eve götürmek ve unutulana kadar becermek istesem de, bunu doğru şekilde yapmaya karar verdim. Bırakalım kendiliğinden gelişsin."

Surat astım. "Sen ve senin aptal kuralların. Sadece bana aşık olmamayı unutma, çünkü ben ilişki kurmam."

"Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım Cosmos. Yani, her saat başı taşaklarını patlatan bir kadını kim sevmez ki?"

Randevu Rhyland'ın hesabı alması ve etkileyici bir bahşış bırakmasıyla çok erken sona erdi. Bir kitabı asla kapağına göre değerlendirmezdim ama insanları her zaman bıraktıkları bahşışlere göre değerlendirirdim. Hizmet sağlayıcılara davranış şekillerinden bir insan hakkında çok şey öğrenebilirsiniz.

Rhyland ve ben asansöre girer girmez beni şakacı bir şekilde iterek duvara yasladı. Ellerini arkamdaki korkuluklara koyarak beni sıkıştırdı, bir eli de tırabzandan yukarı çıkıyordu. Parmağını kullanarak çenemi bakışlarıyla buluşacak şekilde yukarı kaldırdı.

"Merhaba, ukala."

"Merhaba, göt-"

Sözlerimin geri kalanını sert, tatlı bir öpücükle boğdu. Dilinin darbelerinde, tüm ağzının benimkini kaplayışında acımasız bir açgözlülük vardı. Avuç içleri parmaklıklardan popomun yanaklarına kaydı, parmakları etimin etrafında kıvrılırken beni parmaklıklara oturmam için kaldırdı. Bacaklarım kendiliğinden açıldı, elbisemin yırtmacı, siyah saten külotla korunan namusum dışında tüm alt bedenimi ortaya çıkardı. Evet, New York'a gelir gelmez yeni külotlar almıştım. Tüm bunları, bu yasak ve kışkırtıcı adamın içinde kaybolmak için yapmıştım.

K lotumun içinden bile ona olan Őehvetimin kokusunu alabiliyordum, arzumun tatlı topraklığını. Çürük kumaşın altında sırsıklam olmuştum. Ağzı  enemden aşağı kaydı, dilinin ucu g  slerime ulaŐana kadar derim boyunca alaycı bir Şekilde indi. Üst g  s m  yumuşak bir ısırıkla ısırđı ve ben ürperdim, parmaklarım saçlarını karıştırarak erkek topuzunu mahvetti.

"Seni böyle sikkemeyi çok isterim. En sevdiğim pozisyonda." Kendini bacaklarımın arasına itti, siki pantolonunun içinden sırsıklam olmuş i  çamaşırına baskı yapıyordu ve başı görüŐümü engellese de yemin ederim on buçuk santimdi. Tanrı yardımcım olsun, ilk seferimizden önce bir epidurale ihtiyacım olacaktı.

Aramıza uzandım ve ona sert bir vuruş yaptım. Siki seğirdi, heyecanlı bir evcil hayvan gibi avucuma yaslandı. İçimi bir titreme kapladı ve dudaklarımız tekrar çarpıştı, memelerimi onun belirgin g  s kaslarına bastırırken Öpüşmemiz derin ve acil oldu.

"Becer beni," diye yalvardım ağzına. "Lütfen, Rhy." Bacaklarımı onun etrafına doladım, kalçalarını yuvarlayarak noktayı eve getirdim.

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Kapıların kapanmasına izin vereceğinden ve beni çatı katına çıkaracağından emindim. Bunun yerine beni belimden yakaladı ve yere yatırıp iterek dışarı çıkardı. Şok içinde ona bakmak için başımı çevirdim ve onu etkilenmemiş bir sırtma ve dağınık bir topuzla orada dururken buldum. Bu ateşli öpüşme seansının tamamen kafamda olmadığına dair tek işaret, kalçasının üst kısmına yapıŐan ŐiŐkinlikti. O kadar uzun ve kalındı ki kalçasının diğer tarafına doğru yayılıyordu. Ağzım kurumuŐtu.

"Görüşürüz,

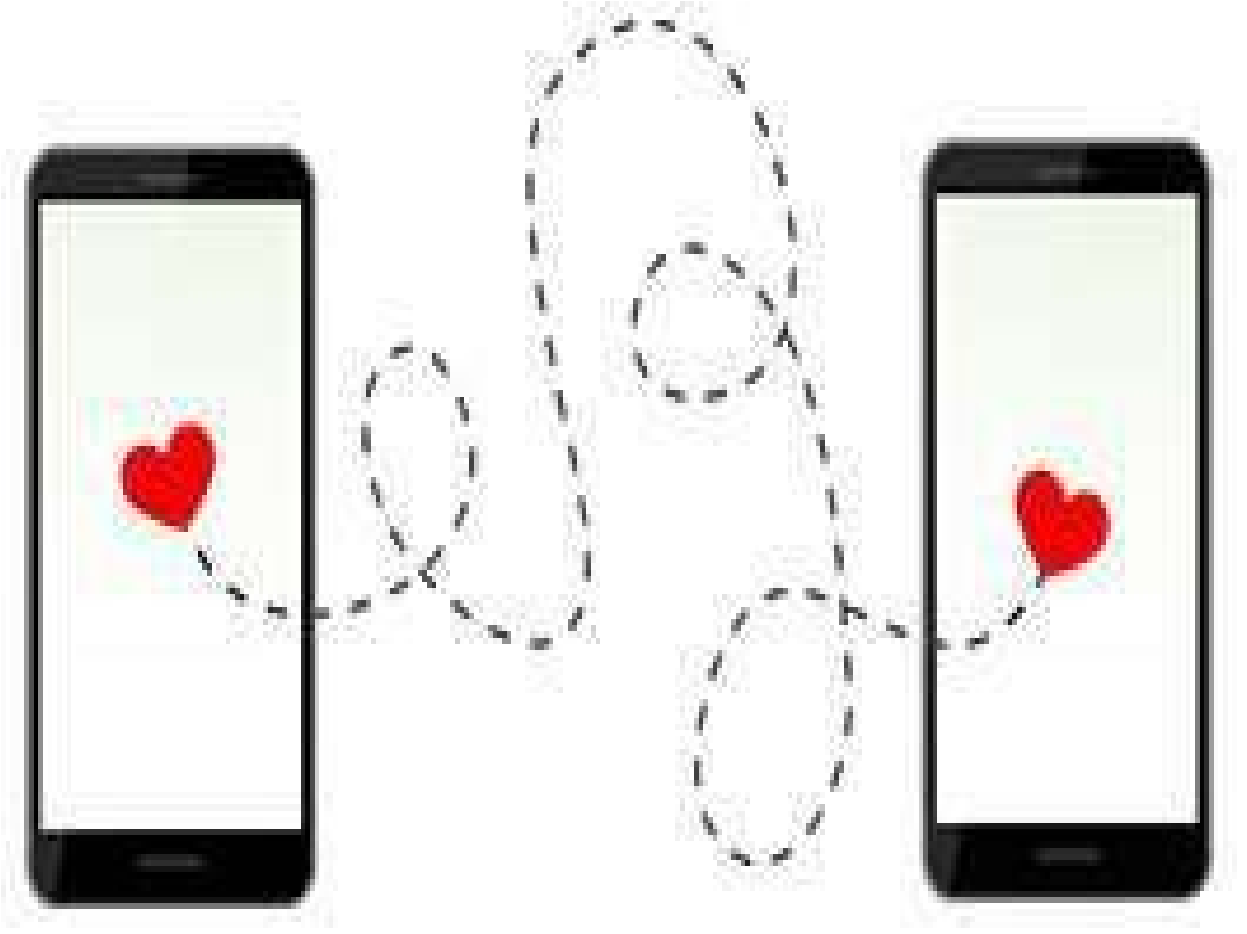
Cosmos."

"Görüşürüz, siki
kafalı."

Kapılar kapanırken kahaahaları tüm binada çınladı ve ben daireme doğru yürüdüm.

Chapter

TWENTY-FOUR

RHYLAND

Rhyland: Marshall yüzünden bu gece kız kardeşinle elleşmek zorunda kalacağımı unutma.

Çok elleme. Kendini evliliğe saklıyor. Rhyland: BİR ÇOCUĞU

VAR.

İsa'yı buldu. Rhyland: Sen

planını kaybettin.

Row: Bu durumdan faydalanma, Rhyland. Ciddiyim.

Rhyland: Bana güvenmiyor musun?

Mali durumum konusunda mı? Evet. Kız kardeşime mi? HAYIR.

Rhyland: Kayınbiraderin olsaydım gerçekten dünyanın sonu mu olurdu?

Şimdi yumruklanmak için yalvarıyorsun.

Üç gün sonra, Row'un baharat serisi, Grill Deal, Times Meydanı'nda lanse edildi. Ünlülerle dolu bir partiydi. Viral şefler, mutfak influencer'ları ve Food Network şahsiyetleri kırmızı halıda bir aşağı bir yukarı süzıldüler, kameralara kocaman gülümsediler ve selfie çektiler.

Her konuk, Row'un özel baharatlarını içeren bir hediye çantası aldı: kümes hayvanları, biftek, deniz ürünleri, rosto ve pizza için ızgara ovma koleksiyonu. Bu lüks kitin perakende satış fiyatı doksan dokuz dolardı - bir grup kuru ot için duyulmamış bir fiyat. Bu tam bir satış hamlesiydi, zaten sahip olduğundan daha fazla milyon biriktirmesinin bir başka yoluydu, ama onu suçlayamazdım. Demir tavında dövülür ve Row bana erken emekli olup tüm zamanını karısı ve kızıyla geçirmek istediğini söylemişti.

Sıcak şeylerden bahsetmişken, Kition takım elbisemin içinde hiç de fena görünmüyordum. Elbise gömleğini atlamış, çılgınca şekillendirdiğim göğsümü ortaya çıkaran düğmeli bir blazer ceket tercih etmiştim. Kırmızı halıda durup kameralara göz kamaştırıcı beyaz bir gülümseme verdim, bir elimi rahatça ön cebime soktum. Göz ucuyla Row ve Cal'ın, bir zamanlar ailesinin yakasından düşmesi için sahte bir ilişki yaşadığım televizyon yöneticisiyle konuştuklarını gördüm. Row tamamen siyah üç parçalı bir takım elbise giymişti, Cal ise... O ne giyyordu öyle? Haliya karışan **b o r d o** kadife bir elbise ve göğüslerini örten iki dev gül.

Beni yanlış anlamayın, herkesin standartlarına göre çok güzeldi, ama bu süper ilginç tarzın hayranı değildim.

Row halının diğer tarafında beni gördü ve yanıma geldi. Bana kardeşçe sarıldı ve göğsümü pompaladı. Cal'a doğru yürüdük. TV yöneticisi beni gördü, en iyi arkadaşıyla nasıl benim çarşafarımda olduğunu hatırladı ve yollarımız kesişmeden önce bir Food Network ev tanrıçasına doğru yürüdü. Kieran ve Tate de bize katıldı.

"Burada olduğunuz için teşekkürler çocuklar," diye ciyakladı Cal.

"Hiç hoş karşılanmadınız. Row'un markasında hisselerim var. Bu hattın çöküp yanmaması benim yararına," diye monoton bir sesle konuştu Tate. "Bunu kalbimin iyiliğinden dolayı yapmıyorum."

"Biliyorum," diye cıvıladı Cal. "Çünkü sende yok."

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Kieran omzuma vurdu. "Nasılsın Rhy?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye yalan söyledim. Tüm geleceğim, umutlarım ve hayallerim Bruce Marshall'a bağlıydı ve her geçen nanosaniye daha da fakirleşiyordum. "Nasıl

Ya sen? Dylan'ı eski sevgilisinin çalıştığı bara götürdüğünden beri bu ay daha fazla yıkım yaptın mı?"

"Hadi ama Rhy. Bunu kendi başına çözmesine izin vermeliyiz." Cal sempatik bir yüz ifadesi takındı. "Şimdi Dylan'ın Tucker'ın Yerçekimi'ni büyütmesine yardım etmesi için bir şansı var."

"Hiç istemediği bir şans. Senin için sorun değil mi?" Bakışlarını Row'a çevirdim. Cevap verirken çenesini ileri geri oynatması iyi olmadığını gösteriyordu.

"Belki de değişmiştir," diye mırıldandı kayıtsızca.

"Elbette. Eski sevgilin bacakları üzerinde günah gibi görünerek içeri girdiğinde aniden çocuğunun hayatında yer almak istediğine karar vermek kadar hiçbir şey 'kurtuluş' demez," diye hırladım.

"Birileri sahte nişanlılıklarını oldukça ciddiye alıyor." Tate bana daha az sıkılmış bir bakış attı.

"Bir dakika bekle. Bir şey eksik." Kieran kaşlarını çatarak bana baktı. Tate, "Muhtemelen taşakları," diye s ö y l e n d i. "Bu piliçle sahte bir şekilde çıkıyordu.

daha bir ay bile olmadı ve şimdiden eski sevgilisi hakkında sızlanmaya başladı."

Row, Tate'i "Dikkat et," diye uyardı ama Tate'in işi daha da ileri götürmesini istiyordum, böylece sonunda onun yüzünü de Tucker'ınkine yaptığım gibi yeniden düzenlemek için bir bahanem olacaktı.

Kieran boynuz çerçeveli gözlüklerini çıkardı, başını yana eğdi ve gözlüklerinin kollarını katladı. "O aptal at kuyruğunu kesmişsin."

"Erkek topuzu," diye düzelttim. "Ve basını tutun - bu neslin Sherlock'unu bulduk." Boynumu büküp Dylan'ı aradım. Buraya birlikte gelmemiştik, çünkü Alchemist'te erken vardiyası vardı. İyi para kazanıyordu. En azından birimiz kazanıyordu.

"Tucker Yerçekimi'ni gördü mü?" Row sordu.

Kieran ve Cal hep bir ağızdan "Hayır," diye cevap verdiler.

Bu beni rahatlattı. Cosmos'a bunu sormamıştım -Gravity gözümün önünde değilken onunla ilgilenmemeye özen gösteriyordum- ama o piç kurusuna çocuk konusunda güvenmiyordum.

"Bay Casablanca." Elinde bir iPad ve kulaklıkları mikrofon tutan bir kadın bize yaklaştı. "Sahneye çıkmanız için hazırlar." Parmağını ekranın üzerinde kaydırды. "Sözleri hatırlıyor musunuz? 'Izgara olsun ya da olmasın, Izgara Anlaşması'nı açıklamaktan mutluluk duyuyorum'?"

Row cevap olarak başını salladı.

Tate alay etti. "Bu isim ne zaman daha az saçma olacak?"

"Benim tahminim asla." Kieran yüzünü buruşturdu.

Cal ikisini de uyaran bakışlarla süzdü.

Anlaşıldığı kadarıyla Dylan Times Meydanı'ndaki etkinliğe gelememişti. Bruce ve karısı da gelmedi. Ama ben en iyi arkadaşımın kalabalığı nasıl coşturduğunu, yemek kitaplarını imzalamasını, hayranlarıyla fotoğraf çektirmesini ve o saçma kitten beş bin adet satmasını izledim, sonra hepimiz Row'un Bryant Park'taki Casablancas adlı restoranında, geçen yıl canı balık parmak çeken karısına bir saygı duruşu olarak açtığı çatı katındaki partiye geçtik.

La Vie en Rogue'a kıyasla daha modern bir havası olan bistroda zemin çatlak turkuaz mermerle kaplanmış, loş ışıklandırılmış ve yarı şeffaf bir duvar aynı zamanda dünyanın en renkli ve nadir balıklarından bazılarının bulunduğu bir akvaryumdu. Karanlık, karamsar ve seksiydi.

Buraya arabayla geldiğim ve milyarder arkadaşlarım gibi şoförüm olmadığı için içeri en son giren bendim. İçeri girdiğimde hepsini VIP bölümünün en uzak köşesindeki uzun bir masada oturmuş, içkilerini yudumlarken ve gülerken gördüm. Bruce ve Jolene de oradaydı, Cal ve Kieran'la hararetli bir şekilde sohbet ediyorlardı. Tate'in kolunda yüzü olmayan başka bir model vardı. Her yer tıklım tıklımdı. Sahte nişanlımı aramak için ceset yığınları arasında ilerledim.

"Üzgünüm, geçiyordum. Passi-"

Nazik eller arkamdan sırtıma vurdu ve önümü kesmeye çalışan kişiye bakmak için döndüğümde Cosmos bana bakıyordu. Pudra pembesi elbisesi içinde nefes kesiciydi, saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Beni görür görmez ağzı açık kaldı.

"Saçını kestirmişsin."

"Evet."

"Neden?"

Yüzümün ısındığını hissettim. "Çünkü erkek topuzunu beğenmedin."

Ağzını kapattı. "Ne? Bunu ne zaman söyledim?"

"Üç gün önce, seni öpmeden önce."

"Tanrım, Rhy, sadece sana bok veriyordum. O erkek topuzu kadınsı yerlerimi karıncalandırdı."

İçimi çektim. "Biraz uzatma ekleyeceğim." Güldü. "Hayır, yapmayacaksın."

Evet, muhtemelen yaparım, çünkü hoşuna gidiyor.

Bu düşünce beni korkuttu. Ne zamandan beri sikimden başka birini mutlu etmeyi önemsiyorum? Ama onu birkaç gündür görmemiştim.

Onu gereğinden fazla aramadığımı kendime kanıtlamak için. Şimdi o buradaydı ve maskaralığımızın devam etme zamanı gelmişti.

"Harika görünüyorsun, bebeğim." Dışarıda kalan güneş ışınları yüzünden hâlâ sıcak olan omzunun kenarını öpmek için uzandım. Vücut losyonu, hindistan cevizi ve kumsal kokuyordu.

"Biliyorum." Parlak saçlarını geriye savurdu. "Dürüst olmak gerekirse, bu gece bana bakmana izin verdiğim için senden ekstra ücret almalıydım."

Eğildim, kirli sakallarım yanağının pürüzsüz teninde geziniyor, tüm vücudunda tüyler diken diken oluyordu. "Ağızına dikkat et," diye fısıldadım kulağının kabuğuna. "Yoksa seni susturmak için uzun ve kalın bir şeyle doldurmak zorunda kalacağım."

"Gerçekten mi?" Çenesini kaldırıp bana baktı, ağırlaşmış seks gözleri benimkilere odaklanmıştı. "Burada cannoli servis ettiklerini mi sanıyorsun?"

Bu ona benden bir kahkaha havlaması kazandırdı. Kendimi tutamadım.

Ellerimi beline doladım, burnumun ucu onunkinin eğiminden aşağı kayıyordu. "Bruce burada." Dudaklarım onunkilerin üzerinde şehvetli bir şekilde hareket etti ve vücudu benimkini aradı, beni anında sardı.

"Anlıyorum." Kollarını boynuma doladı. "Yani bunların hepsi büyük bir oyun."

"Ellerinin nereye gittiğine dikkat et, Coltridge." Row'un yırtıcı bakışları VIP salonunun diğer ucundan bize kilitlendi, gözleri iki katran havuzuna dönüştü. "Yoksa senden sashimi yapmak zorunda kalırım."

"Kes şunu Row," diye bağırdı Dylan, kucağımdan kurtulurken. "Ben çocuk değilim."

"Bana bazen baba diyorsun." Kaşlarımı çattım.

Row'un atardamarı patlamak üzereydi.

Bruce birden yumruğunun içine öksürdü, yarı gülüyor, yarı boğuluyordu. "Kız kardeşini öpmesi seni neden rahatsız ediyor Casablancas?" Bruce sordu. "Evlenmek üzere nişanlandılar. Ben bile o kadar katı değilim."

Row'un çenesinde bir kas seğirdi. Dudaklarını yaladı. "Gitmesine izin vermekte zorlanıyorum sanırım. Onu büyötmeye ben yardım ettim."

"Gravity'ye kim bakıyor?" Bruce'un karısı Jolene sordu.

Cosmos'un gülümsemesinden, kadının kızının adını hatırlamasını takdir ettiğı anlaşılyordu. "Annem şehirde ve büyük kalabalıkları sevmez, o yüzden evde bana yardım ediyor." Dylan elini Jolene'e uzattı ama Jolene kollarını Dylan'a doladı.

Sarıldılar ve hemen Cal ile anaokulları hakkında sohbet etmeye başladılar.

"Anlat bana Dylan." Jolene onun ellerini tuttu. "Kendine iyi bakıyor musun? Yüz maskesi kullanıyor musun? Tırnaklarını boyuyor musun? Tamamen size ait belirli bir zamanınız var mı? Kendine bakmak, başkalarına bakmanın bir parçasıdır."

Dylan başını salladı ama cevap vermedi. Nedenini biliyordum. Gerçek şu ki kendine ayıracak zamanı yoktu. Tırnakları boyanmamıştı, sadece kendine ayırdığı bir dakikası bile yoktu ve saçma, berbat bir nedenden ötürü, onu hamile bırakan ben olmadığım halde bu konuda kendimi suçlu hissediyordum.

Bruce ve ben el sıkıştık. Tutuşum onunkini ezdi ve şaşkın yüzünden bunu beklemediğini anlayabiliyordum. "Nasılsın evlat?"

"İyiyim. On dakika önce sana e-posta ile gönderdiğim sözleşmeyi imzaladığında daha da iyi olacaksın."

Bruce'un kaşları alnına doğru kalktı. "Arabayı atın önüne koyuyorsun, anlıyorum. Ben senin hiçbir şeyini kabul etmedim-"

"Yapacaksın." Sözümlü kestim. "Yaklaşan test sürüşümüzden sonra evinden çıkar çıkmaz. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Bu iyi bir anlaşma." Tate taslağı hazırlamama yardım etti, bu da kurşun geçirmez olduğum ve bir şeyler ters giderse Bruce'u Pazar gününden itibaren altı şekilde mahvedebileceğim anlamına geliyordu. Tabii ki, öyle olmasını beklemiyordum. Bruce'un dava ekibini barındırmak için koca bir katı vardı. Ama aynı zamanda hepsinin kendi küçük kasabasından işe alındığından da emindim, yani beceriksizlik seviyelerini kim bilebilirdi ki?

Masadaki diğerlerine katıldık. Pahalı içkiler, kokteyller ve yiyecekler odanın bizim köşesine doğru akmaya başladı. Istakoz ruloları, Maine yengeç kekleri, karides alfredo ve istakozlu tereyağlı kruvasan dolması. Dylan'ın yanına oturdum ve elimi kucağına koyarak onu sıktım. Gerçek şu ki, son birkaç gündür meşgul olmak onu aklımdan çıkarmama yardımcı olmamıştı.

"App-date'in tahmini yıllık kâr marjı nedir?" Tate bir ekmeğe tereyağı sürdü. Bütün bunları benim için oynuyordu. Zaten tüm detayları biliyordu.

"İlk yıl yirmi milyar gelir bekliyoruz," dedim. "2023'te TikTok'tan sekiz daha az. Sözde bir niş için hiç de fena değil."

"Gerçekten mi? İnsanlar sahte bir ilişkiyi bu kadar çok mu istiyor?" Jolene Bloody Mary'sini yudumlarırken şüpheli görünüyordu.

"Şaşıracaksın." Elim Dylan'ın kalçasında gezinirken ses tonum soğuk ve hesaplıydı. "Bu düşündüğün gibi niş bir pazar değil. İnsanlar düğünler, partiler, iş etkinlikleri için randevuya ihtiyaç duyuyor. İnsanlar birlikte tatile çıkabilecekleri kafa dengi kişiler bulmak istiyor. Tinder ve Bumble gibi uygulamaların sunduğundan daha derine inen derin, felsefi sohbetler yapın. En seksi

Benim uygulamamın özelliği seksle ilgili olmaması. Katılımcıları birbirlerini gerçekten tanımaya zorluyor. Bence tüm flört uygulamalarının toplamından daha fazla evli çift doğuracak," dedim kendinden emin bir şekilde, duymak istediğinin bu olduğunu biliyordum.

Bruce dalgınca başını salladı. "Bunu görebiliyorum. İnsanları, sonrasında birlikte olma beklentisi olmadan gerçek randevulara çıkmaya zorlamak gibi bir şey."

"Kesinlikle," dedim.

"İlk yılında üç milyardan fazla gelir elde edeceği tahmin edilen bir uygulamayı en son ne zaman duyduğumu hatırlamıyorum," diye kuru bir yorum yaptı Tate viskisinden bir yudum alarak.

Yakından bakınca kolundaki kadını tanıdım. Vampir Kleopatra'yı canlandırarak büyük başarı kazanan bir Netflix oyuncusu.

"Bu bir hırsızlık, Bruce," dedi Tate.

"Sen de bir hırsız olarak bunu bilirsin." Bruce peçetesiyle ağzının kenarlarını sıvazladı.

Elim Dylan'ın kalça kemiği ile amcığı arasında, külotunun kenarını sıyıran bir noktaya yerleşti. Geçen seferki gibi satendi. Cal ile bir şeyler tartışırken dokunuşuma doğru eğildi. Sesi dalgın geliyordu, bu da beni eğlendiriyordu.

"...Taylor Swift Eras konseri Eylül'de," dediğini duydum Cal'ın heyecanla. "Gelebilecek misin?"

"Aman Tanrım, şaka mı yapıyorsun?" Serçe parmağım külotunu ileri geri sıyıırken Dylan çığlık attı. Omzumu kavradı ve sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmışız gibi çok samimi ve tanıdık bir şey vardı. "Rhy?"

"Hmm?"

"On üç Eylül'de Grav'a bakıcılık yapabilir misin?" "Elbette."

"Bu çok önemli. Eğer yapamazsan, anneme sorarım-"

"Yapabileceğimi söyledim."

"Doğru, ama bak, bunu kilitlemeni istiyorum. Cal ve ben Eras Tour'a gidiyoruz."

"Ve VIP koltuklarımız var." Cal koltuğunda dans etti. "Taylor'ın teri neredeyse üzerimize damlayacak."

"Garip bir sapkınlık ama burası yargılamanın olmadığı bir bölge." Esnedim.

Teknik olarak bu Dylan'la olan anlaşmamın ötesine geçecekti ama tek seferlik olması umurumda değildi. Özellikle de sıkı bir Swiftie Cosmos'un ne olduğunu bildiğim için.

"Şimdi takvimime ekleyeceğim." Telefonumu masadan alıp on üç Eylül saat 17:00'yi işaretleyerek hanımlara gösterdim. "Mutlu musun?"

"Tahmin bile edemezsin." Dylan'ın gözleri parladı, çocuksu bir sevinç yüzünü boyadı. Bruce'un gözlerini üzerimde hissederek bakışlarımı ona çevirdim.

Başıyla beni onayladı. "Sanırım bu gece okuma malzemesi olarak senin sözleşmeni kullanacağım."

"Mükemmel bir uyku malzemesi, bahse girerim." Kieran sırıttı.

Tate ona, "Aslında içinde biraz baharat var," diye güvence verdi. "33A'dan 43B'ye kadar olan maddeler, Rhy sebepsiz yere geri çekilirse onu fena benzettir."

İçkimi aldım ve Bruce'u selamladım.

"Eras Tour'a gideceğime inanamıyorum." Dylan Cal'in elini sıkmak için uzandı. "Teşekkür ederim."

"Peki aşık olduğunuzu nasıl öğrendiniz?" Jolene'in gözleri aramızda gidip geliyordu. Saçının yerinde olmadığından emin olmak için sert topuzunu sıvazladı. "Bu asırlık bir hikâye olmalı."

Elim Dylan'ın elbisesinin altında dondu kaldı. Sahte randevumuzda bunu tartışmıştık ama içime sinen bir şey üzerinde anlaşılamamıştık. Dürüst olmak gerekirse, Dylan'ın dengesiz fikirleri vardı.

"Öyle!" Dylan mırıldandı, gülümsemesi tüm evreni aydınlatıyordu. Onun ne kadar çarpıcı olduğunu nasıl fark etmemiştim? Ne kadar komik? Ne kadar güçlü? "Tatlım, ona söylememin sakıncası var mı? Bu konuda konuşmayı her zaman sevdiğimi biliyorsun." Elini kucağıma koydu.

"Devam et," diye homurdandım.

Row'un gözleri kısıldı, yüzlerimiz arasında gidip geldi.

"Benimle çıkmak için o kadar çaresizdi ki, kelimenin tam anlamıyla ağladı." Dylan elini boğazına götürdü.

Onu öldürecektim.

Önce becerecektim ama sonra öldürecektim.

Kieran kokteylinde boğuldu, parmak eklemlerini dudaklarına bastırdı. Tate viskisinin arkasından sırıttı. Row ve Cal hem eğlenmiş hem de şaşkın görünüyorlardı.

"Oh, Tanrı onun kalbini korusun." Jolene göğsünü tokatladı. "Yani, gözyaşları ve her şeyle mi?"

"Jolene, bebek gibi hüngür hüngür ağlıyordu." Dylan gözlerini devirdi. "Hiperventilasyon. Bir ara ona köpeğimin ACL yırtılması ameliyatından k a l a n Valium'un yarısını vermeyi düşündüm."

Şimdi de koca kıçlı bir ameliyatla koca kıçlı bir hayvan uyduruyordu. Bu dünyada, evcilleştirmek bir yana, onunla başa çıkabilecek tek bir adam bile tanıımıyordum.

-Bu çılgın, zeki kadın.

"Bize hikayeyi anlat." Bruce ellerini birbirine sürttü.

"Evet, anlat bize." Serçe parmağımı külotunun altına soktum ve Dylan nefesini tutarak daha dik oturdu.

"Noel yemeğinden hemen sonraydı. Rhy herkese merhaba demek için gelmişti. Başka biriyle çıkıyordum. Tatili bizimle geçirdi. Oldukça ciddileşmiştik. O bir doktordu."

"Vay canına." Jolene'in gözleri büyülenmişti. "Aslında o bir cerrahtı. Ve amatör bir pilottu."

Serçe parmağım çıplak olan amının sıcak, zarif yarığını okşadı. Odadaki tüm kan sikime hücum etti. Hayali bir erkek arkadaşı kıskanmam normal miydi? Muhtemelen değildi.

"Yani, bir cerrah ve pilot olarak bunu telafi edebilmen için aletinin ne kadar küçük olması gerekiyor?" Ben konuştum.

Jolene Bloody Mary'sini yudumlarken boğuldu.

Tate küstahça baktı. "Ben kendi kendini yetiştirmiş bir milyarderim ve pilotum.

Şimdi ona daha büyük olduğumu söylemenin zamanı değildi. Aslında öyleydi, ama kaçınıyordum, çünkü aynı zamanda milyarder olmak istiyordum ve aletimin boyutunu açıklamanın Jolene'i hastaneye göndereceğinden oldukça emindim.

Dylan sanki masanın altında her geçen nanosaniye daha da ısılanmıyormuş gibi gözlerini devirirken parmağım onun açıklığını okşadı ve klitorisini sıyırdı. "Her neyse, merhaba demeye geldi. Chad mutfakta annemin bulaşıkları kurulamasına yardım ediyordu..."

Chad. Bunu gerçekmiş gibi göstermeye çalışmıyordu bile. Kieran homurdandı ve Tate alaycı bir gülümsemeyi bastırmak için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Rhyland ve ben ökseotunun altında karşılaştık. Bir duraklama oldu. Bana acınacak derecede aşık olduğumu hep biliyordum ama onun zavallı, kırılgan kalbini bağışlamaya karar verdim. Gülümsedim, utandım ve uzaklaşmak için dönüyordum ki dizlerinin üzerine çöktü, orta göbeğime sarıldı. 'Bunu daha fazla yapamam,' diye ağlamaya başladı. 'Eğer sana sahip olamazsam, hayatımın hiçbir anlamı kalmayacak. Kendine bir şey yapabileceğini düşündüm. Gerçekten korkutucuydu.'"

Bir parmağımı içine soktum, onu sıırılsıklam, sıcak ve mükemmel buldum. Kasları can havliyle işaret parmağımı sıktı ve ben de onun sıkılığının sikimin etrafını sardığını hayal ederek tısladım.

"Şuna bak," diye güldü Jolene. "Acı çekmiş gibi görünüyor!" Hiçbir fikrin yok, bayan.

"Yani ona bir şans verdin?" Jolene tekrar Dylan'a döndü, Dylan'ın gözleri yuvarlanmıştı ve bu değişiklik tavırlarından kaynaklanmıyordu. Herkes izlerken onu **o r g a z m ı n** eşiğine getirmiştim.

"E-evet." Kelimeyi güçlkle ağzından kaçırdı.

Masanın altında parmağımla onu yavaşça beceriyordum, küçük numarası için onu cezalandırıyordum. Eğer bir orgazmla ödüllendirileceğini düşündüyse, başına başka bir şey gelmişti.

Yanakları pembeleşmiş, dudakları arzuyla aralanmış, vücudundaki her kas sıkıca kenetlenmişti. "Ona bir şans verdim. O da bunu başardı." Kalçaları yuvarlandı, daha fazla dokunuşum için çaresizdi. Çok yaklaşmıştı. Bunu hissedebiliyordum.

"Birimizin yapması gerekiyordu, tatlım." Yanağını gelişigüzel öptüm, şişmiş klitorisine başparmağımla bir fiske vurduktan sonra külotundan tek seferde çekildim. Aslında hayal kırıklığı içinde bağırdı.

"Ya sen, Ambrose?" Bruce Row'a döndü. "Çiftleşmelerini nasıl karşıladın?"

"Pek iyi değil," diye homurdandı Row karanlık bir sesle. "Ama karımı ve kızımı hayatımın geri kalanını birinci derece cinayetten hapiste geçiremeyecek kadar çok seviyorum."

"Tatlım, bu özel sosu tatmalısın." Dylan'ın hemen içindeki parmağımla tabağımdaki alfredo kalıntısı boyunca gezdirdim ve dudaklarına götürdüm.

Burun delikleri kızgınlıkla alevlendi. "Aç değilim."

"Alfredo senin en sevdiğin sos, tatlım. Öyle değil mi Cal?"

"Uh... evet," diye onayladı Cal, kafası karışmış bir halde.

Dylan bana kızgın bir bakış fırlattı ama yine de dudaklarını parmağıma doladı. Neredeyse hiç sos yoktu ve bir sürü kedi suyu vardı.

"Tadı güzel mi?"

Tısladım. "Hı-hı."

"Pekala, biz gidiyoruz. Yarın erkenden Dallas'a uçacağız." Bruce ayağa kalktı, kemerini karnının üzerinde ayarladı ve kovboy şapkasını taktı.

"Umarım tatlıya kalmadığımız için bizi affedersiniz." Jolene özür dileyerek gülümsedi ve kocası tarafından ayağa kaldırılmasına yardım edildi.

"Hiç de değil," diye güvence verdi Cal. "Yapmanız gerekeni yapın."

Onlar gider gitmez Row dikkatini kız kardeşine çevirdi. "Barda çalışman da neyin nesi, Dyl?" diye sordu.

Dikkatini çeken ilk şeyin bu olmasına sevinmiş olsam da, ses tonundan hoşlanmamıştım. Omurgasının dikleşmesine bakılırsa Dylan'ın da hoşuna gitmemişti.

"Burası bir bar," diye düzeltti. "Hem kendi hayatımı hem de çocuğumunkini finanse etmem gerekiyor. Bilirsiniz, yemek, kıyafet, okul harcı, ders dışı aktiviteler." "Bunların hepsiyle ben ilgilenebilirim." Row'un kaşları derin bir çatıklığa dönüştü.

"Geleceğine odaklanmalısın. Okula geri dönmeye-"

"Bunu kendim yaparım, teşekkürler," diye karşılık verdi Dylan. "Benim için gerekenden fazlasını yapıyorsun. Kendim için başarılı olmak istiyorum, senin için değil."

"Saçmalıyorsun," diye kızdı Row. "Dedesi bağış yaptığı için Harvard'a giden zengin çocukların ailelerine 'Hayır, ben burs için kışımı yırtmak ya da devlet üniversitesine gitmek istiyorum. Bağlantılarımı kullanmak istemiyorum' mu diyorlar?"

"O çocukların ne dediğini bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse umurumda da değil. Ben benim. Göz kamaştırıcı hayatını yaşamak ve muhteşem kariyerinde ilerlemek için geride bıraktığın kız. Her zaman daha az olan kız. Başkasının kız kardeşi olarak bilinen kız. Nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun Row. Varis değil, yedek olmak. Yeteneksiz, dikkat çekmeyen biri."

"Sen neden bahsediyorsun?" Row resmen ağzından köpükler saçıyordu. "Sen bir dahisin."

Dylan, "Gerçi bunu pek kimse bilmiyor," dedi. "Sana ya da bir başkasına borçlu olmak istemiyorum. Kimsenin kestirme yollarım olup olmadığını sorgulamasını istemiyorum. Beni küçümseyenlere yanıldıklarını kanıtlamak istiyorum ve bunu kendi başıma yapmak istiyorum ki kızım hayata hangi noktadan başlarsan başla, her zaman mücadele ederek yükselebileceğini öğrensın." Hızlı bir nefes aldı, yanakları kızardı. "Manhattan'da yaşayabildiğim için sana ev bakıcılığı yapma ayrıcalığına minnettar olsam da, hayatım boyunca yolumu ödemene izin vermeyeceğim."

"Row." Cal bir elini nazikçe kocasının elinin üzerine koydu.

"Hayır, Dot. Bunu duymaya ihtiyacı var. Sen de benimle aynı düşüncedesin. Hayatını boşa harcıyor. Rhy." Bakışlarını benimkilere dikti. "Sahte nişanlına biraz akıl ver."

"Üzgünüm dostum. Üniversitede bedava prezervatif vermeye başladıklarında feminizm kervanına katıldım." Sandalyeme yayıldım ve Dylan'ın saçlarıyla sakinleştirici bir şekilde oynadım. "Kendi geleceği hakkında karar vermesine izin veriyorum. Radikal, biliyorum."

Row iri, sert parmaklarını göz kapaklarına batırarak onlara masaj yaptı. "Hain."

Onu görmezden geldim. "Biliyor musun, kadınların beyinlerinin aslında bizimkinden daha küçük olmadığı teorisine ısınmaya başlıyorum. Onlara oy hakkı verme konusunda hâlâ tam olarak ikna olmuş değilim ama bazılarının söyleyecek çok derin şeyleri var."

Kieran homurdandı. Row öfkeliydi, kulak uçları kızarmış, boynu kızarmış, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Kieran kendini affettirdi. "Üzgünüm, bu toksisite saçmalığı çakralarıma iyi gelmiyor ve menajerimden bir telefon almam gerekiyor." Telefonunun yanan ekranını işaret ederek akvaryum duvarının arkasında kayboldu.

Korkak. Dylan'ın onu takip ettiğinde ona hiç şans vermemesine şaşmamalı. Tüm hayatını yarım yamalak yaşamıştı. Futbol dışındaki her şey narsisistik pislik muamelesi görüyor ve derhal ihmal ediliyordu.

"Ben burada kalıyorum," dedi Tate özellikle kimseye haber vermeden. "Halkın içinde erimeyi dünyada kaçırmazdım."

"Bırak." Row bakışlarını tekrar kız kardeşine dikti. "Seni Tucker'ın yanında istemiyorum. Seni iğrenç bir barda istemiyorum. Ve seni istemiyorum."

"Ne istediğin umurumda değil!" Dylan ayağa fırladı ve avuçlarını masaya vurdu. "Şunu o kalın kafana sok, sen benim babam değilsin. Olsaydın bile seni dinlemezdim. Ben kendimim. İlginiz, sevginiz, bağlılığınız boğucu. Çünkü ya hep senin dediğin olacak ya da hiç olmayacak." Gözle görülür bir şekilde yutkundu, göz bebekleri yuvalarında dans ediyordu. "Cehenneme giden yol iyi niyetle döşenmiştir ve sen bunun yaşayan kanıtısın. Cidden, her zaman arkamı kolladığın için teşekkür ederim. Beni koruduğun için teşekkür ederim. Ama Tucker'la başa çıkabilirim." Hışımın masadan kalkıp tuvaletlere doğru gitti.

Hepimizi bir sessizlik kapladı.

"İyi gitti." Tate son birkaç dakikanın acısını ilk çıkaran kişi oldu ve ağzına bir karides attı.

Cal oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Row'a sert bir bakış attım.

"Ne?" Row bana doğru havladı. "Bu masadaki herkesin düşündüğü şeyi söyledim. Kız kardeşim lanet bir dahi. Neden o-"

"Çünkü geriye dönüp bakmak ve sadece varış noktasını değil, yolculuğu da takdir etmek istiyor," diye kükredim. Beynimin bacaklarıma emir verdiğini hatırlamasam da artık ayaktaydım. "Yirmili yaşlarının çoğunu sizin yardımcınız olarak geçirmiş biri olarak söylüyorum; herkes sizin gölgenizde yaşamak istemez, bu gölge tatlı avantajlar sunsa bile. Gurur duymalısın

Bunu kendi başına yapmak istediği için. Haklısın. O çok zeki. Ama sadece kitap zekası falan olduğu için değil. Çünkü son derece bağımsız."

"Rhyland haklı." Cal alt dudağını ısırды. "Baban hayattayken Dylan'ı korumaya o kadar alışmıştın ki, bir süre sonra bırakma zamanının geldiğini unuttun."

Row hiçbir şey söylemedi, gözlerinde cinayetle bana bakıyordu. "Her şeyin sahte olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu bana. "Eğer hatırlamıyorsan, sana her zaman hatırlatabilirim ve bu konuda o kadar da nazık olmayacağım."

Başımı sallayarak masadan kalktım ve Dylan'ı aramak için tuvalete doğru yürüdüm.

Büyük akvaryum duvarının arkasından dönerek tuvaletlere giden karanlık koridora girdim. Dylan ve Kieran'ın birbirlerine sarılmış silüetiyle yüz yüze geldiğimde durdum, Dylan'ın zayıf gövdesi duvara yaslanmıştı ve Kieran onu örtüyordu.

Kanım damarlarımda dolaşıyor, bedenim yüksek oktanlı bir öfkenin canlı teline dönüşüyordu. "İki bacağına da yemek çubuğu gibi kırmadan önce ellerini ondan çek."

Sesimdeki öfke bıçağı aralarındaki havayı yararak Kieran'ın geriye doğru sendelemesine ve kucaklaşmayı bozmasına neden oldu.

"Tanrım, Rhyland, sen de mi?" Başını bana doğru sallarken Dylan'ın yüzü hayal kırıklığıyla doluydu.

Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak Kieran'a döndüm. "Seni becermeyecek dostum. Yürü git."

Buna bir kıkırdamayla karşılık verdi. "Ah. Sanırım kaderimde kıskanç dangelak takımında bir dekor olmak var. Önce Row, şimdi de sen. Bir düzen görmeye başlıyorum."

Row, birlikte oldukları yıl Kieran'ın Cal'ın peşinde olduğunu düşündüğü ateşli bir an olmuştu. Rekabeti takdir etmemişti ve Kieran o bölümü hatırlatırcasına hafifçe çarpık bir burna sahipti.

"Bizi yalnız bırak," diye emrettim sertçe.

"Elbette gideceğim!" Dylan ellerini havaya kaldırdı. "Burada duracağım ve sana dakikalarımın bir parça vereceğim-"

"Sen değil, Cosmos. Kieran."

"Oh."

"Gitmemi ister misin?" Kieran Dylan'a döndü. "Sen istemezsen gitmem."

Dylan başını salladı. "Sorun değil. Onu alt edebilirim. Taşaklarına nişan alacağım." Yumruklarını sıktı. Ancak Kieran akvaryumun diğer tarafındaki masaya geri döndüğünde ve sadece ben ve o kaldığımızda, maskaralığı bıraktı ve alnını serin akvaryuma bastırdı, gözlerini kapattı ve bir nefes üfledi. "Aman Tanrım."

"Hâlâ sana asılıyor mu?" Omzumu deniz duvarına yasladım, onu inceliyordum.

"Hayır." Ağzından alaycı bir kıkırdama çıktı. "Öyle olsa bile, sen ve ben bu anlaşma süresince birbirimize özel olacağımıza dair söz verdik."

Gözleri hâlâ kapalıydı. Belki de onun başkalarıyla yatması hakkında bu kadar endişelenmeyi bırakıp, üzgün görüldüğü gerçeği hakkında daha fazla endişelenmemin zamanı gelmişti. Bu "umursama" işinde hâlâ yeniydim.

Alt dudağımı parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "Row'un sadece kendi geri kafalı, ooga-booga, ben-sert-büyük-maymun, sen-küçük-kesik-maymun tarzında yardımcı olmaya çalıştığını biliyorsun, değil mi?"

İç çekerek akvaryumu itti, alnı camda bir leke bıraktı. "Evet, biliyorum. Ama bu, bazen kendimi hâlâ on dört yaşında hissettiğim gerçeğini değiştirmiyor. Sanki kendi hayatımın kontrolünü tam olarak elimde tutmuyormuşum gibi."

"Row zorba bir hıyar olduğu için mi?" Kaşlarımı çattım.

"Çünkü ailem kendim ve kızım için doğru olanı yapacağıma güvenmiyor. Akvaryumdaki bir balık gibiyim." Parmağı kalın camın üzerinde parlak turuncu bir diskus balığının yolunu izledi. "Amaçsızca yüzüyorum, özgürmüşüm gibi davranıyorum ama kendi güzel altın kafesinde bir mahkûm gibiyim."

"Şey, biliyorsun, bu sadece senin fikrin, dostum," diye geveledim, avuçlarımı başımın üstünde dinlendirdim.

Bana dönüp komik bir bakış attı.

"Büyük duygusal konuşmamdan sonra beni Big Lebowski'leştiriyor musun?" Gözleri irileşti.

"Doksanların filmlerinden birine mi gönderme yapıyorsun?"

I ş ı l d a d ı m . "Etkileyici."

"Ben Calla Casablancas'ın en iyi arkadaşayım. Doksanlar hakkında her şeyi bilirim."

"Demek istediğim, kendini akvaryumdaki bir balık gibi hissediyor olabilirsin ama inan bana, sen daha çok... havuzdaki bir köpekbalığı gibisin."

"Ne demek istiyorsun?" Beni incelemek için başını eğdi.

"Evet, ağabeyin otoriter biri ama sen de en az onun kadar inatçı ve dik kafalısın. Seni itip kakmasına izin vermiyorsun. Aynı kumaştan yapılmışsınız, bu yüzden üstünlük onda değil. Siz sadece kafa kafaya çarpışıyorsunuz. Sonunda ne isterseniz onu yapıyorsunuz zaten."

"Bu şekilde düşünmemiştim." Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Ben de aynı derecede inatçı ve otoriterim."

"Sana patronluk taslayacak birini kullanabilirsin. Bu sana biraz kendini bırakma şansı verir. Eminim bu hoşuna gider." Onu dikkatle inceledim. "Yatakta biraz daha itaatkâr olmak."

Yanaklarındaki renkten doğru yönde ilerlediğimi anladım. Nabzım boğazıma kadar yükseldi.

"Buraya gel." Bir parmağımı ona doğru kıvırdım.

Geldi, akvaryumu itti ve aramızdaki boşluğu üç adımda sildi. Durdu, daha fazla yönlendirme için bekledi. Aletim seğirdi. Ellerimi ön ceplerimin içine soktum, sanki lanet olası bir çapaymış gibi soğukkanlılığıma tutundum.

"Islak mısın?"

Kadın homurdandı. "Sen öyle san."

Ona yavaşça bir göz attım. "Elbiseni yukarı çevir ve bana külotunu göster."

Memnun sırtışı kaybordu ve bana belirsizlikle baktı.

Islak olduğunu biliyordum.

"Bunu yaparsam ne elde edeceğim?" diye pazarlık etti.

"Seni dışarı çıkarmak için hıçkırı hıçkırı ağladığıma dair koca bir hikâye uydurduğunda, orada senden esirgediğim orgazmı." Başparmağımı omzumun arkasına doğru salladım.

Yutkundu. Elbisesinin eteklerini tuttu, yavaşça her seferinde bir milimetre yukarı kaldırdı. Fark etmedi, çünkü pembe saten iç çamaşırları tam olarak ortaya çıktığında, yırtmacın olduğu yerde uyarılmasının lekesini görebiliyordum. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı, kızarması derinleşti.

"Tanrım, çok güzelsin." Başının arkasını tuttum, saçlarını yumruklayarak yukarı kaldırdım ve onu öptüm.

Koridordaydık. Arkadaş grubumuzla aramızda duran tek şey yarı açık akvaryum duvarıydı. Riskli ve yasadışı bir durumdu ve kendimi tedbiri elden bırakırken buldum. Günün sonunda, insanlar sadece hayvan değillerse neydiler - dürtüsel, egoist ve duygusal? Üniversiteden önce psikoloji dersi almıştım, bu yüzden başparmağımın neden böyle olduğuna dair kendime bir bahane uydurduğumu çok iyi biliyordum.

Şu anda en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinin uyluk içiyle iç çamaşırı arasındaki birleşim yerini fırçalıyorum. Merkeze, yani asıl olay olan yarığa ulaşmadan önce ıslaklığını hissedebiliyordum. Bedenimin ve ruhumun her zerresi diz çökmek, kafamı gül rengi elbisesinin altına sokmak ve açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi amcığıyla ziyafet çekmek istiyordu.

Dillerimiz savaş halindeydi ve onu akvaryum ile acil çıkış arasındaki, restoranın en karanlık köşesine doğru götürdüm. Arkadaşlarımızın masası tam karşıımızdaydı. Akvaryumun diğer tarafından yüzlerini görebiliyordum. Eğer içlerinden biri tuvalete doğru yürürse, onu sıkıştırırken geniş sırtımı görebileceklerdi ama az sonra ne yapacağımı göremeyeceklerdi.

Öpüşmemize ara verdim, çene çizgisinden aşağıya doğru bir yol yaladım, güneye, boynunun sütununa doğru ilerledim. Başını arkaya doğru eğerek bana tam erişim sağladı, bir eliyle ense mi kavrarken diğer eliyle de pantolonumun üzerinden kalkmış sikimi kavradı. Büyüklüğüm karşısında nefesi kesildi.

"Bu şey vajinama nasıl sığacak?" diye inledi.

"Sığacak." Elbisesinin korsesini sıyrıp sütyen gerektirmeyen o muhteşem göğüslerini serbest bırakırken dilim aşağı doğru kıvrıldı. "Kukuna uyacak." Sağ göğsünün üst kısmını öptüm. "Senin küçük akıllı ağzın." Dudaklarını öptüm. "Harika göğüslerinin arasındaki boşluk." Dişlerimi sol göğsünün üzerinde gezdirdim. "Ve kıcını da." Boştaki elimle kıcının yanağını sıktım, elim aşağıya indi ve kalçalarını arkadan bana doğru açmaya zorladı. Çıplak göğüslerini incelemek için başımı geriye attım. Muhteşemdi. Armut şeklinde, ağır ve bronz. Meme uçları açık kahverengi, küçük ve sivriydi.

Dilimi bir areolanın etrafında döndürmek için aşağıya indim. Tısladı, kasıklarım la buluşmak için kalçalarını döndürdü, **p a n t o l o n u m u n** içinden sikimi sıkıca kavradı.

"Ne kadar tatlı ve uysal olduğuna bak," diye mırıldandım göğsüne doğru. "Artık o kadar da sert değilsin, değil mi Cosmos? Benim için hazır olana kadar kendine dokun."

"Rhy, ben zaten çok-"

Meme ucunu hafifçe ısırdım. "Daha fazla mastürbasyon, daha az ağızla karşılık verme."

İnledi, elini külotunun içine soktu ve kendisiyle oynadı.

Dikkatimi diğer memesine vermek için döndüm. Aynı derecede lezzetliydi. Sonra onu tekrar öptüm, kıcıyla yarığının birleştiği yeri arkadan kavrayan avucumu kullanarak lezzetli, alaycı

amına baskı uyguluyor, amını daha hızlı ve daha sert çalıştırırken parmak uçlarım onunkileri sıyırıyordu. İçinde üç parmağı vardı. Güzeldi ama yeterli değildi. Geçmiş deneyimlerim bana kadınların, özellikle de Dylan gibi dar kadınların, daha önce içine soktuğum parmağa bakılırsa, onları becermeden önce uygun şekilde hazırlanmaları gerektiğini öğretmişti.

"Rhy, buna daha fazla dayanamayacağım. Utanç verici bir şekilde sıırılsıklam oldum," diye inledi ağzımın içine.

Külotunu incelemek için aşağıya baktım. Tanrım. Mahvolmuşlardı. Sanki bir kova suyun içine oturmuş gibiydi. Yalan söylemeyeceğim, bu kadar duyarlı olması sikimi Empire State Binası'ndan daha sert yaptı.

"Çıkar beni," diye emrettim ona, sesimdeki gerginliği uzak tutmaya çalışarak.

Hevesle düğmelerimi çözdü ve fermuarımı açtı, Armani külotumu aşağı itti. Sikim kutudaki bir krikodan çıkan tuhaf bir palyaço gibi fırladı. Kalın ve uzundu, kalın tepesi prekumla parlıyordu ve doğal kıvrımıyla partnerimin G noktasına vurmamı çok kolaylaştırıyordu.

Dylan görünce nefesi kesildi. "Bir daha asla yürüyemeyeceğim."

"Hadi ama hızlı olmamız gerek. İç çamaşırının içine koy, ama içine girmek yok," diye emrettim.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Ciddi misin sen?"

"Halka açık bir yerde sikim dışarıdayken ve yanımda güzel bir kadın varken her zaman ciddiyimdir." Her şeyi küçümsüyordum. Başka hiç kimseyle bunun yarısı kadar çılgınca bir şey yapmamıştım. Ve o güzelden de öteydi. O bir sanat eseri idi.

"Beni sikmezsen ölürüm."

"Güven bana. Seni bir dahaki sefere hazırlıyorum, temiz sağlık faturalarını değiş tokuş ettiğimizde ve işler ciddileştiğinde." Sikimi tuttum ve külotunun içine kaydurdım.

Kukusu hemen şapırdayan bir ses çıkardı. Sikim daha fazla precum sızdırdı. Bu çok kötüydü. Demek istediğim, harikaydı, ama kirli olanı yaptıktan sonra beş saniyeden fazla nasıl dayanacağımdan emin değildim. Ayrıca, sağlık faturası konuşması saçmalıktı. Bir sürü CYBE kapmak için yeterince şey yapmıştık zaten.

Umursadığımdan değil. Beni tam anlamıyla uyluk kemiğimden vurabilirdi ve ben de "teşekkür ederim" derdim.

Sikimin tabanını tutarak, ıslak ucum klitorisine değene kadar kıç çatlağının kenarından yukarı ve aşağı kaydurdım. Dylan başını arkaya atıp

duvara yaslandı ve o kadar yüksek sesle inledi ki Rhode Island'daki insanları uyandırır saşırmazdım.

"Rhy."

"Şşş, bebeğim." Avucumu ağzının üzerine bastırdım. "Sessiz olmamız gerekiyor."

Şimdi sikimi al ve az önce yaptığımı yap. Penetrasyon yok."

Hevesle başını salladı, devraldı, sikimin ucunu amının bir köşesinden diğerine, yukarı ve aşağı kaydırıldı.

"Kıçınla biraz oynayabilir miyim bebeğim?" Kulak memesini kemirdim, yüzünün yan tarafını öptüm ve birlikte çıkardığımız höpürdetme seslerinin tadını çıkardım.

"Evet," diye miyavladı.

Kıçını kavrayan elimi geri çektim, işaret ve orta parmaklarıma tükürdüm ve Dylan sikimle hızını artırırken dar deliğiyle alay ederek geri verdim.

"Sırf bu yüzden boşalacağım," dedi nefes nefese. "Aman Tanrım, bu hiç olmamıştı."

Yedek elimle elini sikimden uzaklaştırdım ve ne yaptığımı fark edene kadar protesto ederek mırıldandı. Aletimin tepesini şişmiş klitorisinin üzerine vuruyor, arada bir geri çekilerek klitorisiyle tekrar alay etmeden önce sadece ucunu içine kaydırıyordum.

"Evet," diye nefes nefese kaldı. "Evet, aynen böyle."

İkimiz de aşağıya baktık, sıırıslıkam külotunun üzerinden aletimin izini hayranlıkla izledik.

Arkamdan bir panik ve inançsızlık çığığı duyuldu. Masamıza doğru hızlı bir bakış attım. Kieran da dahil olmak üzere herkes oradaydı.

"Siktirin gidin buradan," diye homurdandım arkamızda kim varsa. Topuk seslerine bakılırsa, siparişleri benim sahte nişanlmdan daha iyi alıyorlardı.

"Geliyorum," diye duyurdu.

Şükürler olsun.

"Ben de geliyorum."

Birkaç saniye sonra tüm vücudu kasıldı, çenesi gevşedi ve gözlerini kapadı, vücudundan akan zevkin ritmiyle sallandı. Benim orgazmım da aynı şekilde, taşaklarımların sıkılaşması ve karıncalanması, ardından da yükümü külotunun içine boşaltmam şeklinde gerçekleşti. Sağlık faturası, kıçımın kenarı. Bir yemek boyunca ellerimizi birbirimizden uzak tutamadık. Daha başlangıçlara bile geçmemiştik.

Geri çekildim, onu dengeledim. Berbat görünüyordu ve ikimizin de neden tren çarpmış gibi göründüğümüzü açıklamanın neredeyse imkânsız olacağını biliyordum.

"Vay anasını. Tüm elbisemi ıslatmadan önce bu iç çamaşırdan kurtulmalıyım." Külotunun lastiğinden tutarak kalçalarından aşağıya doğru çekti.

Kalçalarından birini kavradım ve sıktım. "Sende kalsın." Dehşete düşmüş bir halde bana baktı. "Ciddi misin sen?"

"Evet. Sen tatlıyı yerken amının döllerimin içinde yüzmesini istiyorum."

Burun delikleri açıldı, göz bebekleri büyüdü. Reddetmek için ağzını açtı, ben de araya girdim: "Kontrolünün bir kısmını bırakmak istediğini söylemiştin. Hayatında biraz pisliği hak ediyorsun, Dyl. Çok uzun zamandır düzgün ve dar bir hayat sürüyorsun."

Zorlukla nefes alarak başını salladı ve biraz mücadele ederek külotunu yukarı çekti. Çok ıslaktı ve birbirine düğümlenmişti.

Körükteki küçük şeffaf beyaz döl nehrini izledim. Sikeyim. Amcığı bütün gece döllerime bulanacaktı.

"Masaya geri dönmeliyiz." Elini tuttum. Kıpırdamadı.

"Rhyland?"

"Evet?"

Bileğimi kavradı ve elbisesinin altından geçirerek parmaklarımı yine damlayan amında gezdirdi. Ürperdim. Bileğimi kaldırdı ve dudaklarıma götürdü. Döllerimizle doluydu. İşaret ve orta parmaklarımı aklıkla emdim, o da beni kendine çekti, dudakları benimkilerle birleşip iki parmağıma yapıştı, ikimiz de lolipop paylaşır gibi yaladık. Onun kokusu kanımı ısıtıyordu. Aletimin içindeki nabzın pantolonumun kumaşını tekrar zorladığını hissedebiliyordum.

Dylan ayaklarının ucuna basarak arkasına yaslandı ve uzun boylu bir kız olmasına rağmen ondan daha uzun olmamı sevdiğini biliyordum. "Yüz dolarına bahse girerim ki eve gider gitmez bu gece aramızda geçenleri düşünüp mastürbasyon yapacaksın." Yüzsüzce sırttı, parmaklarıyla saçlarını taradı ve elbisesini bacaklarının üzerinde düzeltti.

Cebimden telefonumu çıkardım, başparmaklarım ekranın üzerinde uçuşuyordu. "Ne yapıyorsun?" Elbisesinin omuz askılarını yeniden ayarladı. "Venmo'dan sana iki yüz dolar gönderiyorum."

"Yüz dolar dedim," diye güldü.

"Evet." Çenemi kaşıdım. "Bir kez yeterli olmayacak."

Chapter

TWENTY-FIVE

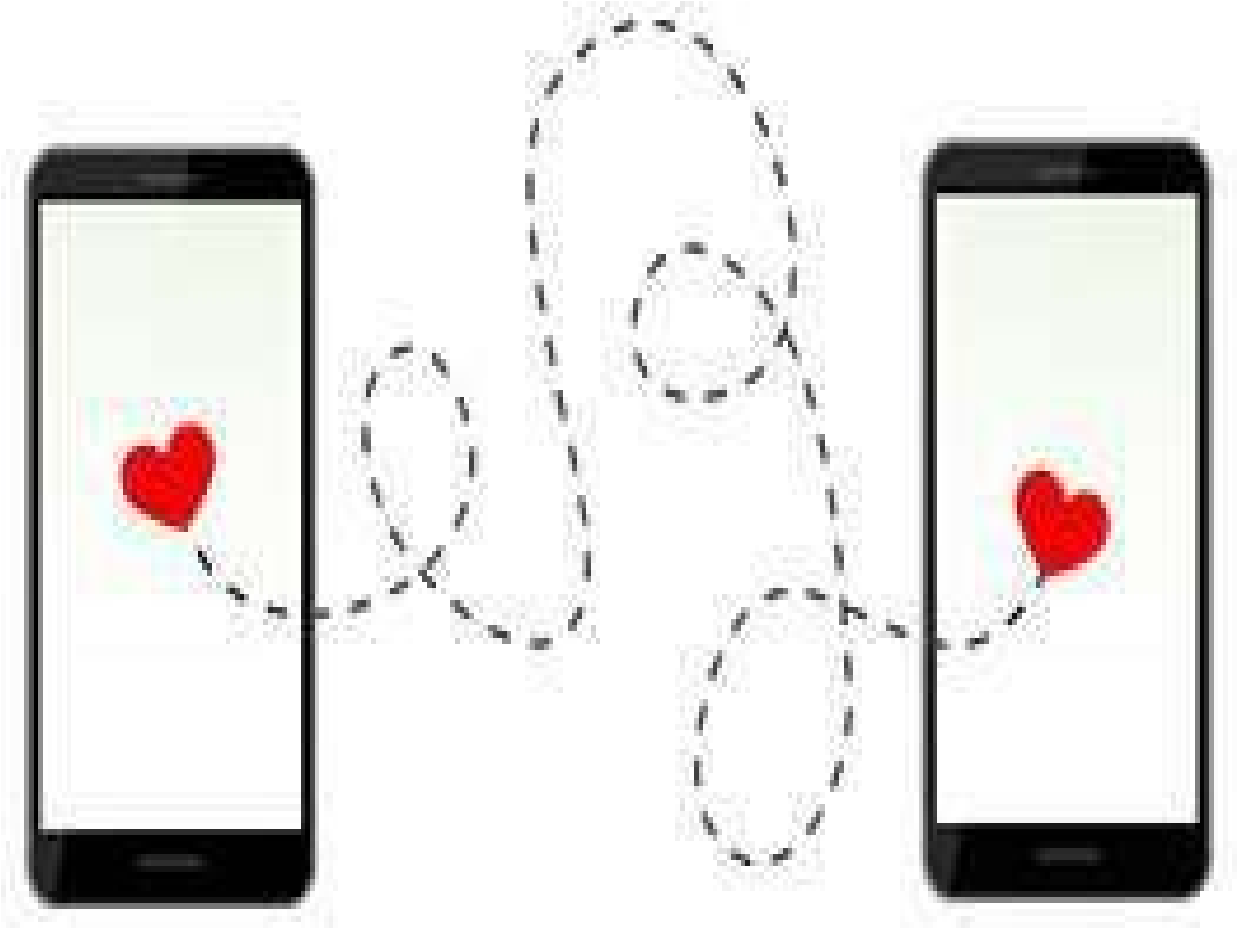

DYLAN

OMFG.

Chapter

TWENTY-SIX

RHYLAND

Dylan'ı eve bırakmak ve belki de bonus olarak yolda bir sakso çekmek istesem de bu benim için mümkün değildi. Her şeyden önce, buraya yarı ölü arabası Jimmy ile gelmişti. İkincisi, onlardan yirmi dakika uzakta kaldığımız için arkadaşlarımız çoktan şüphelenmeye başlamıştı. Ve üçüncüsü, Tate herkes dağıldıktan sonra geride kalmamı istemişti.

"Ne istiyorsun?" Dylan'ın ağabeyi, yengesi ve Kieran'la birlikte restorandan mutlu bir şekilde çıkışını izlerken zayıf, patrisyen adama suratımı astım.

O şerefsiz Kieran'a hâlâ güvenmiyordum.

"Hadi benim özel süitime gidelim." Tate çenesini asansörlere doğru salladı.

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun? Burası bir ofis binası. Senin özel bir süitin yok."

"Bu şehirdeki her blokta özel bir süitim var."

On dördüncü kata indik; şık, modern kanepeler, seksi ışıklandırma ve seyrek, modern mobilyalarla yarı apartman dairesi, yarı ofis olarak düzenlenmişti. Tate bize içki hazırladı ve ikimiz de manzaraya bakarak balkondaki koltuklara yerleştik.

"Sevgilim tuvalete gittiğinde seni Row'un kız kardeşini sikerken yakalamış." Direkt konuya girdi.

Kahretsin. Masada kimlerin olduğunu kontrol etmek için bir sayım yaptığımda, Tate'in son fethini unuttum.

"Seks yapmıyorduk," dedim alaycı bir tavırla, beherimdeki alaca sıvıyı döndürerek, bir alevin kalbi gibi yoğunlaşan altın ışıltısını izledim. "Ve eğer bu iş ortağınızı üzmeyle ilgiliyse-"

"Tanrım, hayır." Tate'in yüz ifadesi taşa kazınmıştı. "Birin duygularını önemseydiğimi düşünüyorsan, dikkatini vermemişsin demektir. Ben tamamen iş konuşuyorum."

"Aramızdaki bu kaçamak Bruce'la yaptığım anlaşma için yapıcı," diye yakındım.

"Öyle," diye küstahça kabul etti, "ve bu şey her neyse yoluna girmeden önce onu birkaç kez becermene karşı değilim. Ama seni uyarmak benim görevim, çocuğu ve bir çanta dolusu sorunu olan birine bulaşmak istemezsin."

Homurdandım. "Ciddi olamazsın. Ben mi? Tek eşlilik?

Çocuk mu?" "Ona nasıl baktığını görüyorum," dedi Tate ters bir şekilde.

"Evet, nasıl yani?"

"Seni uçurumun kenarına çekmek üzere olan fareli köyün kavalcısı gibi."

Dilimi şaklatarak ayağa fırladım. "Hepsi bu mu?"

"Hayır." Tate oturmaya devam etti. "Bruce seninle oynuyor. Oturup onun sözleşmeyi imzalamasını beklemen için hiçbir neden yok. Şirketin yüzde elli beşi için sana Bruce'la aynı başlangıç parasını ve on milyonluk reklam bütçesini teklif edeceğim."

Çenem neredeyse balkonunun granitine çarpacaktı. Bu iyi bir teklifti. Ve beni şu anda içinde yüzdüğüm mali sıkıntıdan kurtarabilecek bir teklifti. Buzdolabım Tate'in göğsünden daha boştu. İyice düşünmem bir saniye sürdü.

"Hayır," dedim.

"Yüzde elli bir," diye pazarlık yaptı, şimdi o da ayağa kalkmış ve çorbasına işemişim gibi bana bakıyordu.

"Tate, ben Bruce'u istiyorum. O beni bir üst seviyeye taşıyabilir."

"Bunu ben de yapabilirim." Tate, tüm milyarder playboylar gibi, hayır kelimesini duymakta gerçekten **zorlanıyordu**.

Arabama bindiğimde, Tate'le birlikteyken kaçırdığım birkaç mesajı fark ettim.

Anne: Neredesin, Rhyland? Sana ihtiyacımız var.

Anne: Aramalarımızı görmezden geldiğin için çok

sorumsuzsun. Anne: Nerede yaşadığını biliyoruz,

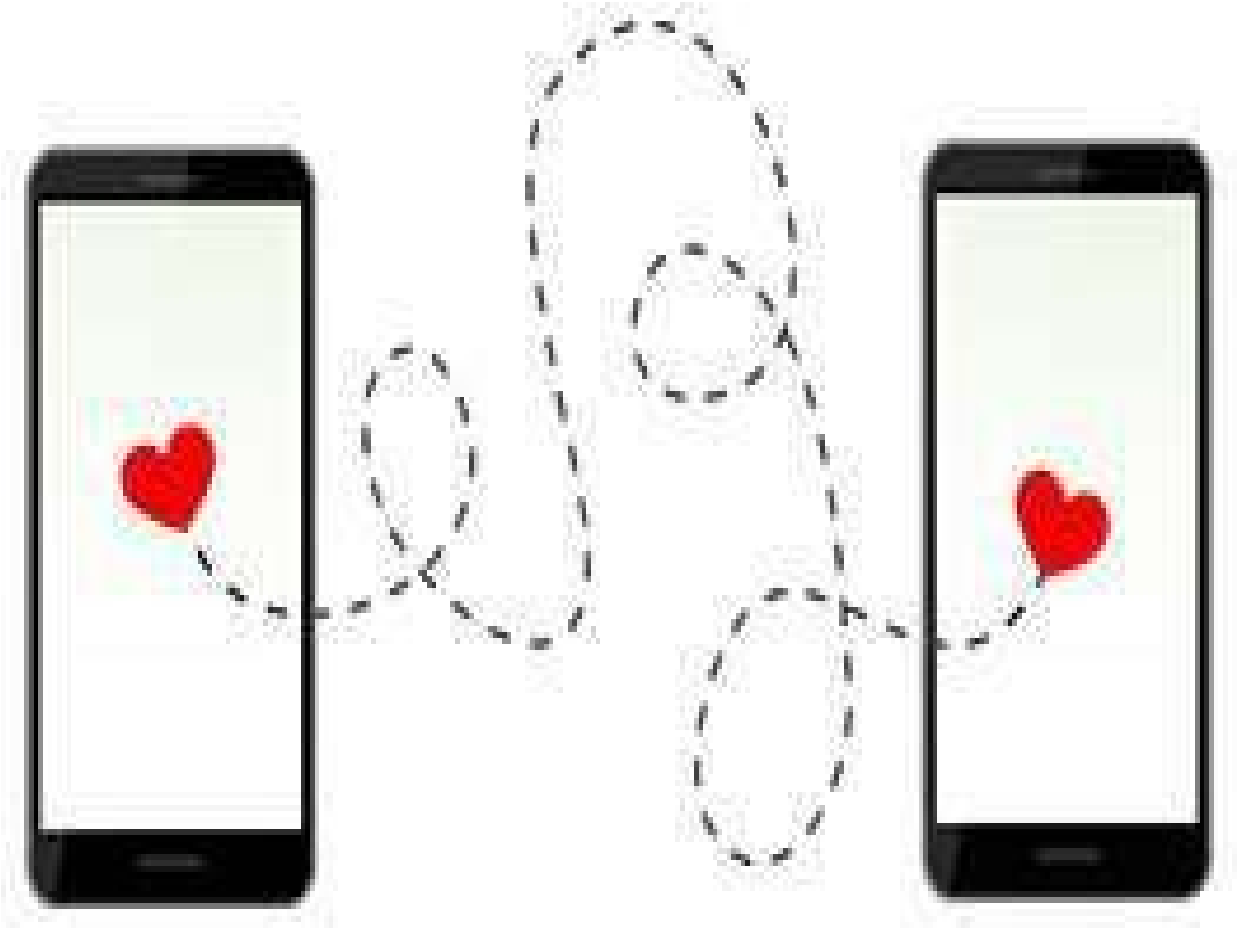
biliyorsun.

Hiçbir şey anne sevgisini mafya taktikleri gibi anlatamaz.

Annem: İyi. İstedğin gibi olsun. Bize cevap vermediğine pişman olacaksın.

Chapter

TWENTY-SEVEN

DYLAN

Bir gün sonra, kapı zilinin sesiyle uyandım. Hâlâ yarı uykulu bir halde kendimi kapıya doğru sürükledim. Annem çoktan mutfağa girmiş, o sabah eve dönmek için planladığı uçuş öncesinde Marty ile kendisine sandviç hazırlıyordu. Bir paket ya da bir fincan şekere ihtiyacı olan bir komşu bekleyerek kapıyı açtım, ancak elinde tuhaf bir buket tutan bir teslimatçı buldum.

"Dylan Casablancas?"

"Maalesef," diye inledim. Lanet olası akşamdan kalmayım.

"Lütfen şurayı imzalar mısınız?" Bana küçük bir dokunmatik ekranlı cihaz uzattı.

Ben de ondan gelen buketi kabul ettim. İçinde çiçek yoktu ama gazete kağıdına benzeyen parçalar vardı.

"Kim o?" Annem mutfaktan seslendi.

"Oh, sadece şu sanatsal buketlerden biri..." Parmaklarım ona iliştirilmiş kartı aradı ve sonunda kıvrılmış parçaların arasında buldu.

Kağıt.

İyi inlemeler, Cosmos.

Umarım harika bir gece geçirmişsindir. Çok yakında görüşürüz.

-Rhyland'ın siki.

Bir homurtuyu bastırdım ve kâğıt parçalarının üzerinde ne yazdığını görmek için bukete bir kez daha baktım. Onlardan çok vardı. İlk fark ettiğim şey hepsinin aynı olduğuydu. Yani aynı sayfa tekrar tekrar basılmıştı. Mutfak tezgahına doğru yürüdüm, yapboz gibi tam bir sayfayı bir araya getirmeye çalışmak için parçaları çekip çıkardım.

Ne olduğunu anladığımda bir kahkaha attım.

Herhangi bir cinsel yolla bulaşan hastalığı olmadığını gösteren temiz sağlık raporu kâğıdıydı. Bu onun romantizm denemesiydi.

"Neden gülüyorsun?" Annem dönüp bana baktı, kafası karışmıştı.

Hemen buketi kaptım ve kâğıtları tekrar içine tıktırdım. "Bir şey yok. Rhyland sadece... Rhyland gibi davranıyor, sanırım."

"O çocuğun sana karşı hep bir ilgisi vardı." Annem dikkati dağılmış bir şekilde homurdandı ve dikkatini ekmek parçalarına sürdüğü salam ve mayoneze geri verdi.

Duş aldım, giyindim ve annemle Marty'ye veda ettim. Onlar gittikten sonra Grav ağladı, bu da kendimi boktan hissetmeme neden oldu. Beni daha da boktan hissettiren şey, Tucker'ın nihayet sabah onda Gravity ile ilk kez tanışmak için geleceğini bilmektir. Boğucu bir panik boğazımı tıkadı. Her zaman orada olacaktım ama yine de tüm bu olanlar beni huzursuz ediyordu.

"Anne, yeni arkadaşımız ne zaman geliyor?" Gravity, Bay Mantar'ı göğsüne bastırarak mutfaka doğru koştu.

Ona Tucker'ın Staindrop'tan bir arkadaşı olduğunu, son birkaç yıldır dünyayı dolaştığını ve onunla tanışmak istediğini söylemişim. Dengeli ve güvenilir bir birey olduğunu kanıtlayana kadar ona babası olduğunu söylemeyecektim.

Duvardaki saate baktım. "Aslında on dakika içinde. Öncesinde sana atıştırmalık bir şeyler hazırlayayım. Elma ve fıstık ezmesi?"

"Evet, lütfen." Gravity kendini kanepeye attı, iPad'ini kaptı ve sırtarak içindeki resimleri karıştırdı.

"Neye bakıyorsun sen?" Onun için bir elma dilimlemeye başladım.

"Rhyrand Amca ve ben ayak tırnaklarıma yüzler çizdik ve onlar hakkında bir TV programı yaptık. Hepsi farklı karakterler."

Homurdandım. Muhtemelen bu adamın hayatıma ne kadar tamamen ve derinlemesine girdiği konusunda daha fazla endişelenmeliydim ama o gerçekten uzun zamandır başıma gelen tek iyi şeydi.

Grav'a elmalarını ve fıstık ezmesini uzattım ve Tucker'dan gelmeyeceğini bildiren bir mesaj ya da Rhyland'dan... yani herhangi bir şey bulmayı umarak telefonumu kontrol ettim.

Ama tek bulduğum Cal'den gelen bir mesajdı.

Cal: Ben deli değilim, değil mi? Rhy ile aranızda bir şeyler var. İkinizin arasında bir şeyler olduğunu hissedebiliyorum.

Alt dudağımı ısırdım ve bir gülümsemeyi bastırdım. Rhyland'la olan düşmanca durumumu ona açmadığım için kendimi kötü hissediyordum, özellikle de Row'la çıkmaya başladıklarında aşk hikâyesi konusunda son derece şeffaf davrandığını düşünürsek. Ama Row'dan asla bir sır saklamayacağını ve Row'un bunu öğrenirse Rhy'yi öldüreceğini biliyordum. Bir kez olsun sadece kendim için bir şey istedim. Başparmaklarım ekranın üzerinde uçtu.

Hayır. Dağınık olmak bizim tüm kişiliğimiz. Tabii ki birbirimize karşı arsız davranıyoruz. Ama bir şey olduğu yok.

Cal: Tamam.

Kapı çaldı. Tucker. Midemde on tonluk bir çapayla kapıyı açtım, damarlarımda korku dolaşıyordu. Gıcır gıcır beyaz düğmeli bir gömlek ve şık lacivert bir pantolon giymiş, sanki bu bir randevuymuş gibi giyinmişti. Saçları geriye doğru taranmıştı ve elinde çiçekler ve çikolata vardı.

"Selam bebeğim." Sırıttı.

Burnum kötü bir koku almışım gibi karıncalandı.

"Hey," dedim umursamazca, çiçekleri ve kalp şeklindeki çikolata kutusunu teşekkür bile etmeden aldım. Grav için de bir şeyler getirseydi daha hoş olurdu.

Bu sırada küçük kızım koltuktan fırladı ve bacaklarımin arasına girerek yaramaz bir sırıtışla Tucker'a baktı.

"Merhaba, Tucker Amca. Annemin arkadaşı olduğunu duydum." Minik beyaz dişlerini o n a gösterdi.

Onu içine alırken verdiği tepkiyi içime çektim. Soğuk, etkilenmemiş bir şekilde yüzünü taradı, sanki kusur arıyormuş gibiydi, sonra ağzı acımasız bir gülümsemeye dönüştü.

"Merhaba. Sen Gravity olmalısın." "Öyleyim!"

Ona bir el uzattı. "Tucker. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de memnun oldum."

Garip bir sessizlik üzerimizi örttü. Hâlâ eşikteydi ve açıkçası içeri girmesi için pek hevesli değildim.

"Düşünüyordum da belki bugün hep birlikte hayvanat bahçesine gidebiliriz," dedim sonunda. "Hava harika, Grav ve ben de Central Park Hayvanat Bahçesi'ne gitmeyi düşünüyorduk. Bir çita sergisi var. Grav çitalara bayılır."

"Onlar benim favorim!" Grav sevinçle alkışladı. "Tucker Amca, çitaların kükremediğini biliyor muydun? Miyavlıyorlar! Kedicikler gibi!" Tombul parmaklarını pençe şeklinde kıvırdı.

"Hmm." Tucker dalgın dalgın aramıza baktı, süslü gömleğini düzeltti. "Dışarısı biraz sıcak, değil mi? Terlemeyi planlamıyordum."

Şaşkınlıkla ona baktım. İyi bir başlangıç yapmıyorduk. "Gömleğin idare eder," dedim kuru bir sesle. "Ben çantamı ve damlatmaz bardağımı alayım. Sen burada kal."

Jimmy'yi hayvanat bahçesinin dışına park ettiğimde ve içeri girdiğimizde işler giderek kötüleşti. Tucker sanki Gravity değil de kendisi yürümeye başlayan çocukmuş gibi şikayet etti. Sıcaktan, uzun bilet kuyruğundan, Gravity için kiraladığımız ve tekerleği yamuk olan bebek arabasından. Çita sergisini gördükten ve kuşları küçük kaplarda besledikten sonra öğle yemeği için durduk. Gravity patates kızartmasına sıkmaya çalışırken yanlışlıkla gömleğine ketçap sıçrattı ve neredeyse ona bağıırıyordu. Onunla değil de benimle sohbet etmeye çalışıyordu ve çocuklarla hiçbir deneyimi olmadığı için ona karşı sert mi davrandığımı yoksa tam anlamıyla kurtarılamaz bir pislik mi olduğunu merak ediyordum.

"Yani kardeşin... New York'taki işlerini büyütmek istemiyor mu?" Ben telefonumda dakikaların ilerleyişini izleyip kurtuluş için dua ederken Tucker sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Onunla iş konuşmam." "Ama ya ona bir iş teklifi gönderirsem-"

"Tucker Amca, sence yunuslar üreyebilir mi-"

"Konuşuyorum Yerçekimi," diye tersledi.

Ses tonu onun ruhunu tokatladı ve geri tepmesini izledim. Kanım damarlarımda zonkladı. O anda, kızıma yaptığı muamele yüzünden ona fiziksel olarak saldırabileceğimi biliyordum.

Tucker ögle yemeğimizi yediğimiz bankta bana döndü. "Diyordum ki, eğer ona bir propo-"

"Eğer ona bir teklif gönderecek olsaydın," diye söze başladım, sesim korkutucu derecede soğuktu, "bunu kışını silmek için kullanırdı. Benim gibi -ve Rhyland, Cal ve seni tanıyan herkes gibi- o da senden nefret ediyor. Bunun ne olduğu konusunda bir kez daha açık olayım. Bu, sahip olduğumuz tek ortak şeyle ilgili." Onun adını söylemeye cesaret edemedim. Zaten o da tepsisindeki ketçap dağına bir şeyler çizmek için kızartma makinesini kullanmakla meşguldü. "O kişiyle bir ilişkiden başka bir şey elde edemezsin. Seni istemiyorum. Row seninle çalışmak istemiyor. Bu sadece onunla ilgili."

Tucker'ın yüzü öfkeyle bulutlandı. Gururunun incindiğini söyleyebilirdim ve pek umurumda olmasa da aynı tedirginlik, havada beliren tehlike hissi beni de sardı.

"Anlaşıldı," diye kestirip attı. "Bunu senin evine götürmeye ne dersin? Aşırı ısındığımda kendimin en iyi versiyonu olduğumu sanmıyorum."

Neydi o, lanet olası bir pandispanya mı? Yine de Grav'ın yanaklarının da güneş kreminin altında kızardığını fark ettim ve neredeyse ögle uykusu vakti gelmişti.

"Yarım saatten fazla kalamazsın," diye uyardım. "Neredeyse uyku vakti geldi."

"Tamam."

Jimmy'ye bindik ve eve doğru yola koyulduk. Kapıyı açıp onu içeri davet ettiğimde içimde bir endişe yumağı vardı. Bu, şeytanı çalışma odama sokmak gibi bir şeydi. Tucker ise Gravity'ye oyuncakları ve eşyaları hakkında sorular sormaya çalıştı. Gravity ona Bay Mantar'ı tanıttığında bana onaylamayan bir bakış attı. Onları şahin gibi izledim, vücudumdaki tüm kaslar yanlış bir hareket yapması durumunda saldırmaya hazırды.

Tucker, Gravity'nin yanındaki halıda onunla birlikte bulmaca çözerken kafasını kaldırıp bana baktı. "Erkek arkadaşın nerede?"

"Nişanlım," diye düzelttim. "Ve işte."

"Annemin erkek arkadaşı yok!" Yerçekimi, My Little Pony yapbozunun uzaktaki bir parçasını kapmak için avuçlarının üzerine eğilerek duyurdu. "Erkeklerin kötü olduğunu söylüyor. Ama Rhyrand Amca'nın bana bakıcılık yapmasına izin veriyor, çünkü o bir fuckboy için iyi." Duraklama. "Sikik çocuk nedir, anne?"

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Gravity'nin uyuduğunu sandığım sırada Cal ve Kieran ile yaptığım konuşmalara kulak misafiri olduğu belliydi. Uyuyordu.

uykularını yeniden değerlendirmenin zamanı geldi.

"Eğlenceli çocuk dedim." Boğazımı temizledim. "Rhyland eğlenceli bir çocuk. Çünkü eğlenceli şeyler yapmayı seviyor, değil mi?"

"Öyle!"

Tucker tüm vücudunu bana doğru çevirdi ve sağ kaşını kaldırdı. "Gerçekten nişanlı değilsin," dedi kesin bir ifadeyle.

"Elbette öyleyim," diye tersledim. "O-"

"Annemle babam eski Staindrop arkadaşlarıyla etrafı kokluyorlardı." Sözümü kesti. "Annenin ne konuştukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Senin ve Rhyland'ın sadece komşu olduğunuzu söyledi. Haklı olduğuna inanamıyorum."

Ağzımı kapattım. Tucker'ın bana karşı böyle bir cephaneye sahip olmasını gerçekten istemiyordum. "Nişan... karmaşık," dedim belli belirsiz. "Ama biz gerçekten çıkıyoruz. Sadece henüz bir şey söylemedik, çünkü ağabeyim bizi öldürür."

Bu teknik olarak bir yalan değildi.

Tucker halının üzerinden kalktı, görünüşe göre çocuğuyla bağ kurmanın ortasında olduğunu unutmuştı ve bana doğru yürüdü. Onun önünde sinmeyi reddederek ayağa kalktım.

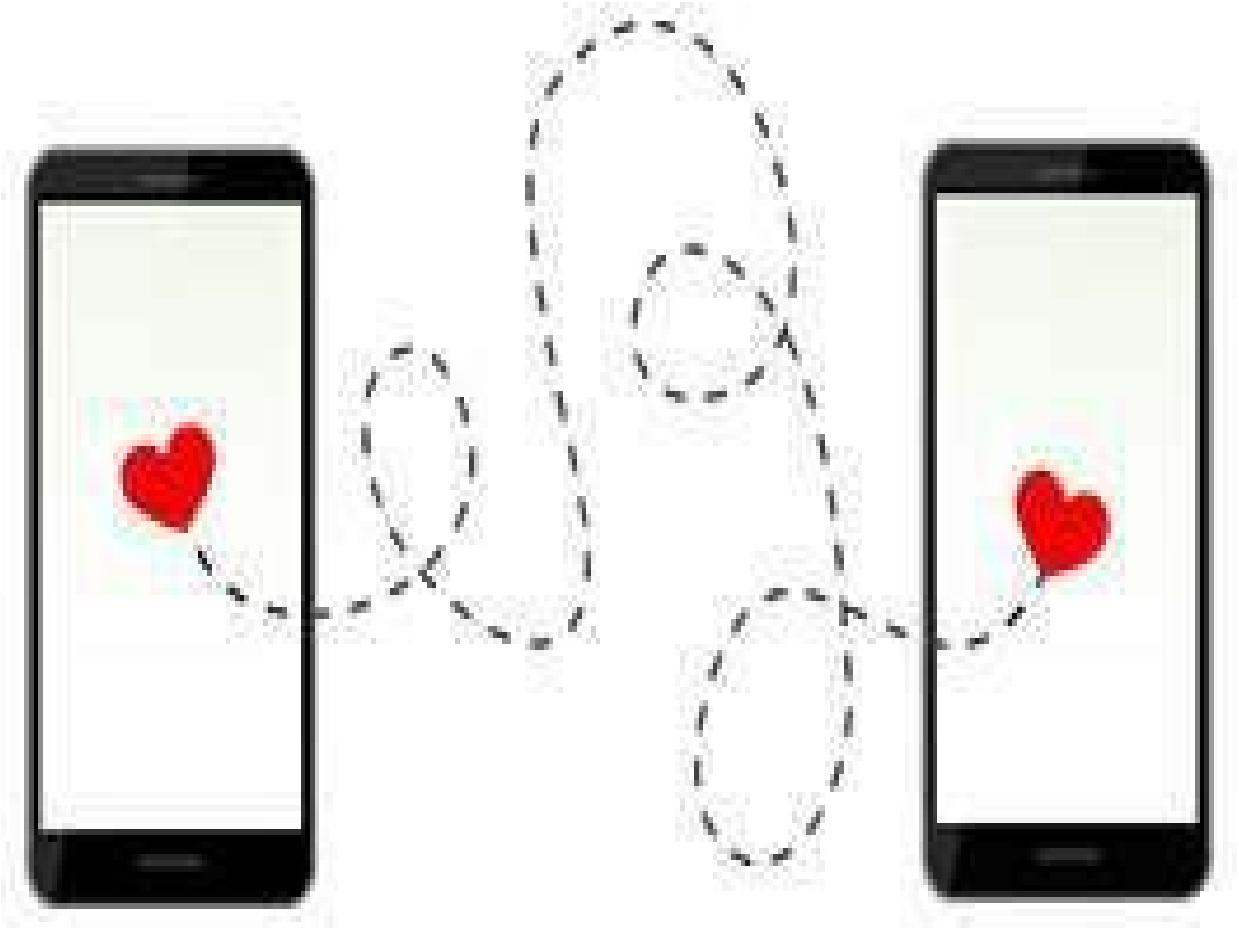
"Bitmediğini biliyordum." Bana ürpertici bir gülümseme fırlattı ve elini yüzüme dokunmak için hareket ettirdi.

İçgüdülerim onu itmemi söylerken, elim onu engellemek için uzandı, o sırada kapımın anahtarının döndüğünü ve kapının açıldığını duydum.

"Tatlım, ben geldim."

Chapter

TWENTY-EIGHT

RHYLAND

Belki de diğer erkeklerin Cosmos'u baştan çıkarmaya çalıştığı ortamlara girmek benim kaderimdi.

O ve Tucker oturma odasında durmuş, ayaklarının dibinde Gravity ile bulmaca **ç ö z ü y o r l a r d ı**.

Sadece Dylan'ın onu gerçekten burada istediğini düşünmemem gerektiğini biliyordum. "Tucker," dedim şeytani bir sırıtışla, kapının çarpmasına izin vererek tam etki için arkamdan kapattı. "Hastane yemeği havasında olduğunu fark etmemiştim."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye alay etti.

"Nişanlıma benim hoşuma gitmeyecek kadar yakın duruyorsun."

Geri adım attı. Gravity ayağa fırlayıp bana doğru koşmaya başladı, ben de onu koşarken yakalayıp havaya fırlattım.

"Rhyrand Amca!"

"Küçük gıcık," diye karşılık verdim.

Kıkırdadı ve nedenini bilmiyordum ama bunu onun suratına vurmak istiyordum. Bu yüzden onu omuzlarıma aldım ve mutfağa doğru yürüdüm. Boyum o kadar uzundu ki neredeyse kafası tavana çarpacaktı. Küçük ellerini havaya kaldırdı, kontrolsüzce gülüyordu.

Dylan, "Rhy, çocuğuma beyin sarsıntısı geçirteceksin," diye uyardı.

Buzdolabını açtım ve burada evimdeymişim gibi hissettiğinden emin oldum. "Hayır. Ona kötü bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Değil mi, küçük gıcık?"

"Doğru!" Gravity arkadan boynuma sarıldı ve yanağını başıma yasladı. "Artık saçlarını bir at gibi çekemeyeceğim için üzgünüm," diye mırıldandı Grav üstünden. Erkek topuzunu özlemişti.

"Yanağını saçlarımin üzerinde gezdir. Bu sana bulanık bir his verecektir."

O da yaptı. Saçlarım kazınmıştı ve çok düzdü, bu yüzden bu his tatmin ediciydi.

Buzdolabından portakal suyu aldım ve doğrudan kartondan yuttum.

"Ben de!" Grav başımın üstünden seslendi. Ona da biraz vermek için uzandım ama o karton kutuyu beceriksizce tuttu. Portakal suyu yüzümden aşağı ve Prada gömleğimin bir kısmına döküldü ama ilk kez umursamadım.

Kıkırdarak Dylan ve Tucker'a döndüm. "Grav gömleğimin beyaz değil turuncu olması gerektiğine karar verdi."

Dylan'ın ifadesi tuhaftı, büyülenmiş gibiydi, neredeyse acı çekiyordu. "Sana yakışmış," diye mırıldandı usulca.

Gözlerim Tucker'a kaydı. Gömleğindeki ketçap lekesini gördüm ve hemen anladım.

"Tucker, gitme vaktin geldi," dedi Dylan.

Tartışmak üzere ağzını açtı, sonra bana baktı ve inledi. "Peki. Gravity, gel de veda et," diye havladı ona. Sanki onun köpeği gibi bir şeydi.

"Grav'ın uyuması gerekiyor," dedim ona soğukkanlılıkla. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar sayesinde onun programını ezbere biliyordum. "Güle güle, Tuckwad."

Bu, göndermeyi anlamamış olsa da Gravity'nin kıkırdamasına neden oldu.

Onu odasına götürüp yatağına yatırdım ve karartma perdelerini açtım. Alnından öptüm. Ona günlük onaylayıcı sözler söyledim. "Çok tatlısın. Zekisin. Rhyland Amca'nın senin ücretini karşılayamadığı için kötü sözler söylemesini engelliyorsun." Göz kırptım.

"Seni seviyorum Rhyrand Amca."

"Ben de seni seviyorum, küçük gıcık." Odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapattığımda bunun artık bir yalan bile olmadığını fark ettim.

Dylan oturma odasında elinde iki uzun bardak beyaz şarapla beni bekliyordu. Saatimi kontrol ettim. Tüm Patek Philippe, Rolex ve Cartier'lerimi satmıştım ve şimdi de utanç verici bir Michele Deco Madison takıyordum. Bu gidişle Bruce'un evine lanet olası bir Apple Watch'la gidecektim.

"Sadece iki tane," diye belirttim.

Omuz silktili. "Kahveden daha sert bir şeye ihtiyacım vardı."

"Ben olsam sikimi gönüllü olarak verirdim." Ona doğru yürüdüm, uzattığı elinden bir kadeh şarap aldım ve bir yudum içtim. "Bugünkü çiçeklerimi beğendin mi?"

Sırıttı. "Beğendim. Gerçi benimki henüz gelmedi."

Ona el salladım. "İspanyol gripi de olsan yine de ona dokunurdum."

Yüzünü omzuma yaslayıp beni içine çekti ve ben de içgüdüsel olarak bir kolumu ona dolayarak başının üstünü öptüm. "O kadar kötü müydü?"

"Oh, daha kötüydü." Gömleğimin arasından görünen açık ten parçasını öptü. Tucker ve babası, Dylan'ın erkeklere olan güvenini topluca yerle bir etmemiş olsalardı, Dylan'ın nasıl biri olabileceğine dair bir fikir verdi bana ve bunu yaptıkları için onlara kızgındım.

Harika bir gerçek nişanlı olurdu. Aradığımdan değil.

"Bana bir restoran fikri sunmaya çalıştı ve Row'a bir teklif gönderip gönderemeyeceğini sordu. Grav onunla her konuşmaya çalıştığında, ya onu görmezden geliyor ya da konuştuğu için ona havlıyordu. Ve sen gelmeden önce, sanırım

Ona bir şans daha vermektense ölmeyi tercih edeceğimi söylememe rağmen beni öpmek istedi."

"Hey, sen denedin ve bir baba olarak olduğu kadar bir eş ve insan olarak da başarısız olduğu ortaya çıktı." Bir omzumu kaldırdım. "En azından denedin."

"O kadar basit değil. Benim rızamla ya da rızam olmadan ziyaret hakkı elde edebilir. Özellikle de New York'ta. Araştırdım. Ona ayak uydurup Grav'a gözetim altında erişim izni vermek benim için daha mantıklı. Row'un parasına ya da benim kışıma el süremeyeceğini anladığında yorulacağını hissediyorum."

Gerildim, hayatlarında kalmak için burada olduğunu fark etmek beni ürpertti. "Buraya her geldiğinde beni aramanı istiyorum, böylece onu denetlemene yardımcı olabilirim."

Bir kıkırdama çıkardı. "Hadi ama Rhy. Senin kendi hayatın var. Bana bakıcılık yapamazsın."

"Hayat önceliklerle ilgilidir, Cosmos. Benim önceliğim de senin o hıyar tarafından saldırıya uğradığını duymamak."

Şarabımızı yudumladık ve Dylan düş alması gerektiğini söylemeden önce bir süre Tuckwad hakkında konuşmasına izin verdim.

"Bugün erken saatlerde bir tane aldım ama hayvanat bahçesinde terledim," diye açıkladı.

"Güzel." Yapacak bir şeyler aramak için etrafıma bakındım. "Sonrasında Netflix izleyip rahatlar mısınız?"

Bana tuhaf bir bakış attı. "Ben daha çok... karşılıklı düş alıp sevişmeyi düşünüyordum."

"Oh." Acınası sevincimi gizlemeye çalıştım. "Tabii. Sikeyim Bebek Ren Geyiğini."

Hadi gidelim."

En-suite banyosuna giderken Grav'ın kapısından içeri baktık.

Hayvanat bahçesinde geçirdiği uzun bir günün ardından derin bir uykuya dalmış, usulca horluyordu.

Yatak odasının kapısını açık tuttuk ama banyoyu kilitledik ve soyunduk. Yağmur duşunu açtım ve Dylan'ın soyunmak için telefonunu makyaj masasının üzerine koymasını izledim. Onu ilk kez tamamen çıplak görüyordum ve buna dayanamıyordum. Bu genç, muhteşem kadının kış uykusunda geçirdiği yıllar boyunca kaybettiği sekssiz zamanı telafi etmesi gerekiyordu. Ve ben de ona hizmet etmekten mutluluk duyuyordum.

Onun önünde çıplak kalana kadar iç çamaşırlarımdan ve çoraplarımdan kurtuldum. Bana döndü ve zaten sertleşmiş olan sikimi okşamamı izleyerek inledi.

"Cidden, Rhy, nasıl sığacak?"

"Sürece güven." Kıkırdadım. "Bu arada. Göt oyunu? Anal? Evet mi?"

Hayır mı? Belki?"

"Eğlenceli olan her şeyi yapmaya hazırım." Saçlarını yüksek bir topuz haline getirdi. "Eğlenceli." Durakladı. İkimiz de birbirimize sırtıttık. "Bin şu arabaya

Duş al ve sabunla köpür." Ses tonum bir iş adamına dönüştü.

Heyecandan yüzü kızardı ve aceleyle duşa girdi.

Makyaj masasına yaslanmış, avucuna sıvı sabun fışkırtmasını izliyordum. Göğüslerini avuçladı ve elini vücudunun her yerinde şehvetli bir şekilde gezdirdi. Bu benim için yavaş bir striptiz gibiydi ve bu fırsatı sikimi okşamak ve onun muhteşem görüntüsüne alışmak için kullandım, böylece yarısına kadar içine girdiğimde boşalmayacaktım. Genelde uzun süre dayanırdım. Ama genellikle lanet olası fantezimi sikmiyordum.

Dylan göğüslerini birbirine vurarak, "Bana katıl," diye yalvardı. Vücudu deliceydi. Uzun, ince bacaklar, yuvarlak bir kalça ve belli belirsiz karın kasları.

"Granit bankın önünde diz çök." Makyaj masasına ittim, buğulu cam kapıyı açtım ve içeri girdim.

Diz çöktü, fayansların inci gibi parke taşları dizlerine batıyordu.

Önüne oturdum, sikim yüzünün önünde seğiriyordu. Benim için her zaman güç ve kuvveti simgeleyen o karanlık, seksi, kalkık gözlerle bana baktı. Sikimi emmek için hamle yaptı ama ben çık cıkıldım, çantamın dibinde bir şey arar gibi bacaklarının arasına uzandım, parmaklarım amına girdi. Çoktan sıırılsıklam olmuştu ama beni kaldıracak kadar değil.

"Çok ıslak. Aferin kızıma." Amına birkaç aşağılayıcı vuruş yaptım. "Şimdi bu siki ağzına al ve bana onu ne kadar istediğini göster."

Beni dibimden yakaladı, dilini düzleştirdi ve dörtte birini bile içine almadı, elini kullanarak uzunluğumu bir girdapla yukarı ve aşağı pompaladı, ben elimi onunkine koymadan önce.

"Ellerini kullanabileceğini söyledim mi?" "Ah..."

"Beni emerken iki elinle de mastürbasyon yap. Bir elin klitorisinde, diğeri içinde olsun."

Bana uydu, ucumu emdi ve mastürbasyon yaptı. Sikim onun iniltilerini yuttu.

Aletimi tutturacak bir şeyi olmadığı için, suratında sallanmaya devam etti, sevimli pembe yanaklarını tokatladı ve ağzından kaydı. Onun

Sırtını kamburlaştırdı, belini bir profesyonel gibi kıvırdı ve onu düzgün ve son kez becerebilmem için en az bir kez boşalmam gerektiğini biliyordum, biliyordum. Suyun gürültüsü arasında amından gelen şapırtıları duyuyordum. Boşalmasını istemiyordum. Bu şekilde değil. Ve çok yaklaştım.

"Ellerini sikimin üzerinde kullan," diye talimat verdim. "Yüzüne boşalmak istiyorum. Yapabilir miyim?"

Hevesle başını salladı.

Taşaklarım şimdiden zonklamaya, sıkılaşılmaya, kaslarım esnemeye, karın kaslarım kasılmaya başlamıştı.

"Tanrım, çok büyük ve kalınsın," diye inledi, beni bir dondurma külahı gibi tutuyor, açıklıkla yalıyor, emiyor, ucunu öpüyordu.

"Daha hızlı," diye

homurdandım. Hızını artırdı.

Ve sonra sikimin tabanından başlayan gıdıklayıcı kelebek hissini hissettim.

"Geliyorum," diye homurdandım, sikimi kavradım ve gözlerini, ağzını, yanaklarını hedefledim. Beyaz döl şeritleri yüzünü kapladı. Ağzını açtı, alabildiği kadarını içine aldı.

İşim bittiğinde, aletimin ucunu kullanarak yanağından ağzına bir parça döl akıttım. Ağzını hemen ucun üzerine kapattı ve masum bir gülümsemeyle emerek temizledi.

Gözlerimiz buluştu.

"Teşekkür ederim." Penisimin yarığını öptü.

Aman Tanrım. Bu şekilde devam ederse onunla gerçekten evlenecektim.

Bu bana kendimi toparlamam için gereken birkaç dakikayı verdi. Bankın kenarına yanaşım, onu kışından tutup kaldırdım ve bacakları omuzlarımdan üzerinden sarkacak ve yüzüme oturacak şekilde üzerime çektim. Kuvars duvara yaslandım, içimden en iyi arkadaşımın kız kardeşini, muhtemelen kendi karısını sayısız kez becerdiği kendi duşunda becerme cüretini gösterdiğimi kabul ettim ve yine de utancın ötesindeydim. Kefareti geçmişim. Bugünlerde varlığımın özü, Dylan'ı becerebildiğim kadar uzun süre becermek gibi görünüyordu. Ve henüz onun içinde bile değildim.

"Dengesizim." Klitorisini burnumun ucuyla daireler çizerek okşarken avuç içleri duvara yaslandı. "Ya ben fa-ahhh."

Onu yaladım, kış çatlağından klitorisine kadar, dilimi kaplamak için adil bir kedi suyu yardımı topladım. Kahretsin, çok lezzetliydi. Topraksı, misk kokulu, tatlı ve biraz da tuzlu. Genelde amcığın tadı bozuk para gibi olurdu ama Dylan'ın amcığı

Bruce Marshall'dan kazanacağım dört yüz milyon gibi tadı vardı.

"Ohhhh..." Yüzüme utanmadan binmeye başladı, artık omuzlarımdan düşmekten endişe etmiyordu.

Onu dengede tutmak için kıcını ölümcül bir şekilde kavradım, serçe parmağım ara sıra alay etmek için kıcına giriyordu. Burnumu klitorisini döndürmek için kullandım ve dilimle onu becerdim. Doğa bana karşı nazik davranmış ve bana uzun, güçlü bir dil vermişti - burnumun ucuna ulaşabilen... ve iyi bir horoz ikamesi olarak hizmet edebilen bir dil. Dilim acımasızca içine girip çıkarken, o başımın arkasını kavradı ve bir kovboy kızı gibi bana bindi. Çoktan yine yarıya inmiştim.

Bu kadın ya benim ölümüm ya da hayatımın aşkı olacaktı. İkisi arasında bir şey yoktu.

"Geliyorum." Kıvranıyor, dilimden kaçmaya çalışıyordu, bu his onun için çok fazla, çok şiddetliydi.

"Evet, bebeğim. Yüzümün her yerine boşal."

Kaslarının dilimin etrafında kasıldığını, bacaklarının sırtım boyunca titrediğini, ayak parmaklarının tenime doğru kıvrıldığını hissettim ve onunla seks yapmanın daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemeyeceğini biliyordum.

Boşaldıktan sonra onu yavaşça aşağı indirdim, belinden tuttum ve ben hala banktayken onu kucağıma oturttum, bacakları iki yanımda açıktı. Şehvetten sarhoş olmuş gibiydi. Onu sertçe öptüm, tatlı ağzına sahip çıktım, dolgun dudaklarında tuzlu spermimin tadını aldım.

"O kıça sahip olmak için sabırsızlanıyorum, tatlım." Amının ne kadar ıslak olduğunu kontrol etmek için aramıza uzandım. Artık hazırды. Ama yine de birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. "Önce amını benim ölçülerime göre ayarlayacağız. Sonra bunu iddia edeceğiz." Orta parmağımı yavaşça dar deliğine soktum.

Kıvrandı ve inledi, kıcını dokunuşuma gömdü. Su etrafımızda daha da soğudu.

Dylan özür dileyerek, "Kazan berbat durumda," dedi. Parmağım kıcının yarısına kadar girmişti ve parmağıma yer açmak için hareket ediyor, onu germesine izin veriyordu. "Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil." Boynunun yan tarafını öptüm. "Hadi dışarı çıkalım. Grav uyanırsa diye suyu kapatmamız daha iyi olur."

Kollarımda hareketsiz kaldı, perili gözleri benimkileri arıyordu. Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Umursuyorsun."

"Tabii ki umurumda. Ben lanet bir canavar değilim."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim ama birkaç hafta önce çocuklardan nefret ettiğin konusunda çok kararlıydın."

"Dinle Cosmos, seninle bu konuşmayı yapmayı çok isterdim ama belki parmağım kıkında olmadığı ve aletim içine girmek için yalvarmadığı zaman."

Güldü ve göğsüme vurdu.

Topallayarak dışarı çıktık ve onu makyaj masasının üzerine yatırdım. Parmakları bakır lavabonun kenarlarında kıvrılıyordu.

"Buna hazır olduğuma emin misin?"

"Doğum yaptın," diye kıkırdadım, sikimi elime aldım ve şişman, kalın tepesini arkadan amına doğru yönlendirdim. G noktasına vurup ne kadar büyük olduğunu unutturacağıma güveniyordum.

"Sezaryen oldum," dedi. "Hatıra olarak hâlâ çirkin bir yara izim var."

"Seninle ilgili hiçbir şey çirkin değil." Ona doğru bastırdım ve tıslayarak Yine de bana doğru.

"Bu iyi mi?" İnledim. Muhtemelen şimdiye kadar birlikte olduğum en sıkı partnerdi.

Hızla başını salladı. "Evet. Evet."

Ama nefes almadığını söyleyebilirdim. Yine de yarısına gelene kadar biraz daha ittim.

Etrafımda sıkıştı ve gözlerim yuvarlandı.

"Tüm vücut ağırlılığımla içine boşalmadan önce rahatlamayı istiyorum," diye uyardım usulca.

Güldü, tüm vücudu titriyordu, bu da amının biraz açılmasını sağladı ve sikimin geri kalanını içine kaydırmama izin verdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye

sordum. "Dolu," diye mırıldandı.

"Pompalamaya başlayabilir miyim?" Saçlarını bir omzunun üzerinden geçirdim, boynunun yan tarafını öpmek için eğildim.

"Evet."

Bir elimle onu belinden kavradım ve önümüzdeki aynada kendimi izleyerek tembelce pompalamaya başladım. Karın kaslarım her itişte esniyordu ve bu hayatımda yaptığım en tatmin edici şeydi.

Dylan altımdan, "Kendine beşlik çakmak istiyor gibi görünüyorsun," diye inledi.

"Gerçek hikaye," diye kıkırdadım.

Geri çekildim ve tekrar içine girdim. Hayatta hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemeli. Belinden çekiştirerek bir ayağını yerden kaldırdım, daha derin penetrasyon için onu hafifçe yana çevirdim ve tekrar bastırdığımda, ondan gelen titreme ve kontrol edilemeyen zevk inlemelerinden G noktasına çarptığımı biliyordum.

"Oh, Rhy-"

İşaret parmağımın ucuna tükürdüm ve kıkına soktum. O kadar zahmetsizce girmişti ki, onu biraz germeyi başardığımı söyleyebilirdim. "Çok iyi gidiyorsun tatlım. Mükemmel **b i r** kız gibi her şeyi içine alıyorsun. Göğüslerini tut ve benim için yala, tamam mı?"

Aynen bunu yaptı ve her seferinde boşalmadan içine girmem bir mucizeydi.

Birden telefonu önümüzdeki tezgahın üzerinde dans etmeye başladı. Onu yakaladı ve göğüslerini bıraktı.

"Oh, kahretsin. Tuckwad arıyor." Dylan'ın gözleri makyaj aynasında benimkilerle buluştu ve ikimiz de özel bir kakhaha attık. Takma adın kalıcı olması hoşuma gitmişti.

"Cevap ver ona."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Ya-"

"Mesele de bu zaten." Ona arkadan tekrar vurduğum, etlerimizin buluşmasının tokadı taşaklarımı karıncalandırdı. "Sana boyun eğdirene **k a d a r** becerdiğimi duymasını istiyorum."

Kızarması derinleşti ve parmağını ekranda kaydırarak boğazını temizledi. "Evet?"

İt.

"Tucker?"

"Merhaba. Benim." Dylan'ın amını bir atlıkarıncaya biner gibi sürerken, onun küçük şirret, somurtkan sesi banyoyu doldurdu. "Kızımı bir daha ne zaman görebileceğimi kontrol edecektim."

İt.

"Gelecek hafta hafta içi herhangi bir gün."

İtme.

"Hafta sonu için Cuma'dan Pazar'a kadar Teksas'a uçuyoruz," diye açıkladı Dylan.

"Sen... koşu mu yapıyorsun?" Kafası karışmış gibiydi.

Dylan bir elini ağzına götürdü, ben hızlandıkça kıkırdamasını bastırdı, kıkı yanaklarını topladı ve onlara nazikçe takdir tokatları attı.

"Sadede g e l," diye nefes nefese inlemeyi başardı Dylan. "Onu hangi gün görmek istiyorsun?"

İtme.

"Biliyor musun, aslında senin bu küçük seyahatine ben izin vermedim." Tucker'ın sesi incinmiş gibiydi.

"Ah, lütfen." Dylan'ın öfkesi alevlendi ama sesi de boşalmak üzereymiş gibi geliyordu. "Bana bu saçmalıkları anlatma. Sen-"

İt.

"-MIA-"

İtme.

"-dört yıl boyunca-"

Thrust.

"-ve onu hayatta tutmayı başardım."

Thrust.

"O-" Thrust.

"-hatta-" Thrust.

"-Seni sevmiyor."

Hattın diğer tarafı ölüm sessizliğine bürünmüştü, öyle ki bağlantının kesildiğini sandım. Neredeyse oradaydım, akıllara durgunluk veren bir orgazmın uçurumundaydım ve Dylan'ın can havliyle lavaboyu kavrayarak nefes nefese kalışına bakılırsa, tek olmadığımı biliyordum.

"Biz konuşurken onu beceriyor musun?" Tucker uzun bir aradan sonra nihayet sordu. Hecelerinin her birinden tiksinti damlıyordu ve ona aklımın bir parçasını vermek istedim. Ama bu onuru Dylan'a bıraktım. Konu laf sokmak olduğunda asla hayal kırıklığına uğratmazdı.

"Hayır." Sessiz olmaya çalışmayı bırakmış, porno filmlerdeki gibi yüksek sesle inliyordu. Tenlerimizin birbirine çarpma sesi havada çınliyordu. Amından gelen ıslak sesler ve taşaklarımın kıcının alt yanaklarına çarparken çıkardığı yumuşak gümbürtü de öyle. "Bilgin olsun diye söylüyorum, beni beceriyor."

Daha fazla sessizlik. Göğsüm bir kıkırdamayla gümbürdedi.

Dylan daha yüksek sesle ağlayarak, "Parmağı şimdi kıcımda," diye bildirdi. "Tanrım, o çok iyi, Tuck. Aramızdaki ilişkinin harika olduğunu sanıyordum. Çok y a n ı l m ı ş ı m . Sadece son üç dakikada dört mini orgazm yaşadım ve gerçekten büyük olana binmek üzereyim."

Yine sessizlik. Gülmeye başladım, hala onu arkadan beceriyordum. İkimiz de birlikte boşaldık, inliyor, homurdanıyor ve nefes nefese kalıyorduk.

Tüm bunlar olurken hattın diğer ucu sessizdi.

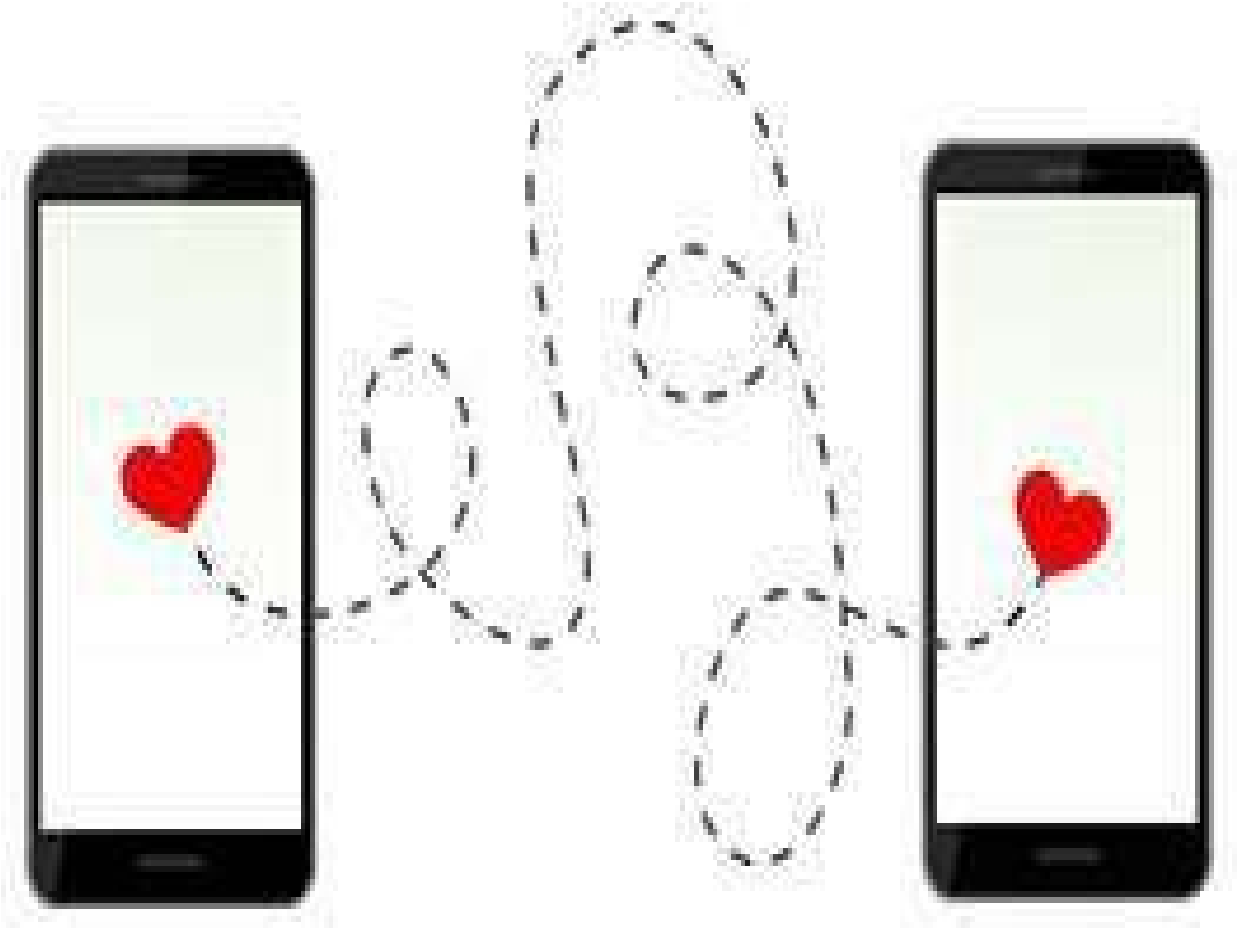
Dylan kendini toparladıktan sonra boğazını temizledi ve sordu: "Çarşamba tamam mı? Öğleden sonra üç civarı? Bir boşluğum var. Hâlâ orada mısın?"

"Her neyse," dedi Tucker ve telefonu kapattı.

Kollarıma düştü, ikimiz de gülüyorduk.

Chapter

TWENTY-NINE

DYLAN

Dylan_loves_Rhyland4ever yorumladı: Siri, Bruno Mars'ın "Marry You" şarkısını çal.

Rhyland Coltridge yorumladı: Siri, Prince'ten "The Most Beautiful Girl in the World "ü çal.

Dylan_loves_Rhyland4ever yorumladı: Siri, Lil Wayne'den "Lollipop" şarkısını çal.

Rhyland Coltridge yorumladı: Siri, Ariana Grande'den "34+35" şarkısını çal.

TheRealKieranCarmichael yorumladı: Bir oda bul.

Seks bağımlısı olduğunu nasıl anladın?

Ne kadar seks çok fazla seksti?

Bunu ölçemezdim. Tek bildiğim, haftanın geri kalanında Rhyland'la karşılıklı oral hariç günde en az üç kez seviştikimizdi. Önce benim, sonra onun en sevdiği pozisyonları denedik. Grav'ın uyku saatinde, o uyuduktan sonra seks yaptık. Cal, Serafina ile geldiğinde, acil bir kadın doğum randevum olduğu konusunda ısrar ettim, onun yerine yukarı çıkıp vajinamı Rhyland Coltridge'e parçalattırdım.

Bağımlılar her zaman istedikleri zaman bırakabileceklerini söylerlerdi. Onların aksine, tüm bunlar sona erdiğinde bu muhteşem alete ve ona bağlı olan adama veda etmenin oldukça zor olacağını görmeye başlamıştım.

Bu yüzden, muhtemelen anlaşmamızın sonunu getirecek olan Teksas yolculuğumuzdan önceki Perşembe günü, konuyu Rhy'ye açmaya karar verdim.

Saat gece ondu. Rhy onu at arabasıyla gezintiye çıkardıktan ve Union Square Donuts yedikten sonra Grav derin bir uykuya dalmıştı. Daha sonra annesinin tamamen kendisine kalmasını sağlamak için onu iyice yormuştu.

"Rhy." Karnımı ve göğüslerimi çıplak sırtına bastırıp üzerine uzandım.

"Hmm?" Yanağını yastığıma dayamıştı ve yarı uykuluydu. Birlikte olduğumuzda hiç yatıya kalmazdı. Bu, aşmayı reddettiğimiz görünmez çizgilerden biriydi.

"Anlaşma bittiğinde... bilirsin, bunu bırakacak mıyız?"

"Sikişmeyi mi kastediyorsun?" diye sordu halsizce.

Gülümsedim ve gülümsediğimde yanağımın tenine doğru gerildiğini hissedebileceğini biliyordum. "Evet."

"Bana bağlıysa değil." Kendini sırt üstü çevirdi ve yataktan düşmemem için bana sarıldı. Artık üstte kadın pozisyonundaydık,

ellerimi göğüs kaslarına koydum. Parmakları yatıştırıcı bir şekilde sırtımda aşağı yukarı gezindi. Gözleri benimkilerle buluştu; yeşil, mavi ve büyüleyici. "Ama ne karar verersen saygı duyacağım."

"D trenini bırakacağımı düşünüyorsan delirmiş olmalısın." Gözlerimi devirdim.

Güldü ve burnumu öptü. "Bunu duyduğuma sevindim, çünkü anlaşmanın bu kısmını durdurmayı planlamıyordum."

Dudaklarımı yaladım ve bir parmağımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdim. "Eylül'deki Taylor Swift konserine gittiğimde Grav'a hâlâ bakıcılık yapacak mısın?"

Bana skandal dolu bir bakış attı. "Hadi canım. Ne oluyor lan? O benim kızım."

Bunu söyleme biçiminde bir şey vardı -o benim kızım- ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Ara sıra bebek bakıcılığı da yapabilirim. Bilirsin, orada burada." Saçımı nazıkçe geriye doğru düzeltti. "Ama kalıcı bir anlaşma yapman gerekecek. Uygulama üzerinde boğazıma kadar çalışmaya batmış olacağım. Muhtemelen çoğu gece ofiste uyuyacağım."

"Biliyorum," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde.

Rhy tek kaşını kaldırdı. "Cherrie ile hiç konuştun mu? Kararını ona bildirdin mi?"

"Henüz değil."

"Grav'ın yerini garantiye almak istiyorsan bunu yapmalısın."

"Hâlâ düşünüyorum," dedim belli belirsiz, üzerime bir bornoz geçirmek için aceleyle kalkarken.

Artık anaokulunun kendisi hakkında kararsız değildim - harikaydı ve Yelp'te yüzlerce yorumcudan çılgınca iyi yorumlar almıştı. Benim sorunum okul ücretiydi. Gerçekten iyi bir miktar para biriktirmiştım, ancak birikimlerim bittiğinde sonsuza kadar ücretle oynayacağımı biliyordum.

Dişlerimi fırçalamak için banyoya doğru yürüdüm, Rhy beni içeri kadar takip etmeden önce yatağın kenarına uzandı. Tuvalet girdiğinde, birkaç dakika önceki sevişmeden kalma siki hâlâ yarı kalkıktı ve kışının yan tarafını kaşıyordu ve evdeki mutluluğun buna benzediğini fark ettim. Sadece biz gerçek bir çift değildik ve o şu anda bile benim ligimin çok dışındaydı, milyoner olmanın eşiğindeydi ama tam olarak orada değildi.

"Hey." Dişlerimi fırçalarken bana arkamdan sarıldı. Gözlerimiz aynada buluştu.

"Merhaba," diye mırıldandım beyaz köpüğün ve diş fırçasının başının etrafında.

"Kızgın değilsin, değil mi?"

"Hayır," diye alay ettim. "Neden kızgın olayım ki?"

Bu berbat şehirde hiçbir şeye paramın yetmemesi onun suçu değildi. Belki Tucker, iş için ihtiyacım olan zamanın bir kısmında Gravity'ye bakıcılık yapabilirdi. Dün onu görmeye geldiğinde o kadar da kötü değildi. Hâlâ soğuk ve mesafeliydi ama birlikte televizyon izlediler ve sessizce İtalyan düğün çorbası içtiler ve o da bu konuda rahat görünüyordu. Rhyland'a karşı olduğu gibi kudurmuş değil, ama kesinlikle rahattı.

Rhyland omuz silkti, yüzünü boğazıma gömdü. "Bilmiyorum. Sadece kontrol ediyorum. Gitmemi ister misin?"

Evet demeliydim. Bugün zaten iki kez seks yapmıştık. Geç olmuştu ve onu yarın sabah Teksas gezimiz için görecektim.

"Hayır," dediğimi duydum.

"Tekrar seks yapmak ister misin?" Tenime karşı arsızca sırıttı. "Evet, birazdan." Lavaboya köpük tükürdüm ve suyu açtım. "Eğer sen buna hazırsın."

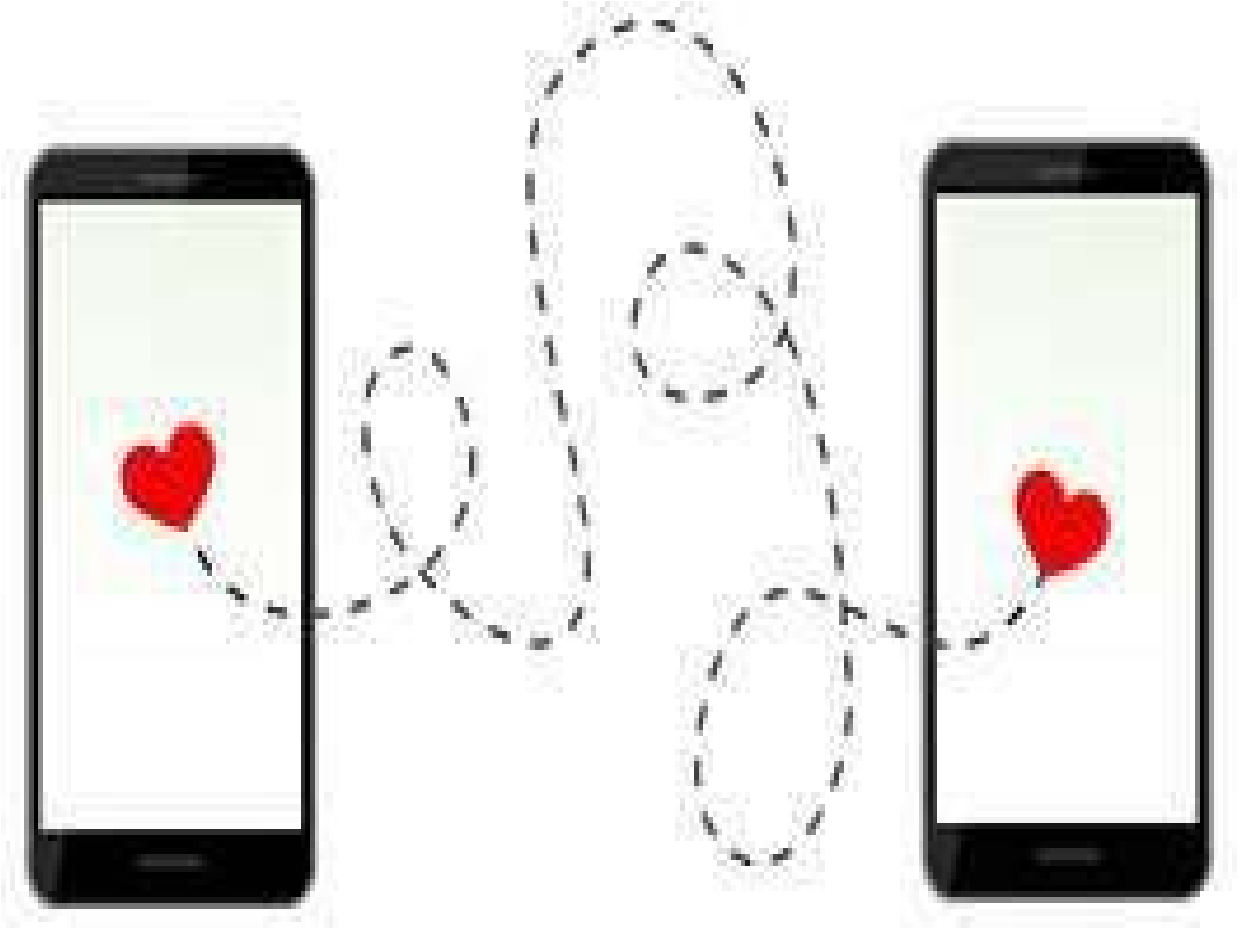
"Ben her zaman hazırım." Artık tamamen kalkmış olan sikini kık yanaklarımın arasına soktu. "Tüm kelime oyunları amaçlanmıştır."

Yanılmışım.

Ben seks bağımlısı değildim.

Ben bir Rhyland bağımlısıyım.

Chapter THIRTY

DYLAN

Grav uçak yolculuğumuz için hem heyecanlı hem de korkuluydu. Onu suçlayamazdım. Gökyüzünde süzülen ve bağka birinin sorumluluğunda olan metal bir tüpün içine girmenin son derece tedirgin edici bir yanı vardı. Daha nce Row ve Cal'i ziyarette gittiğimizde uçağa binmiğti ama o zamanlar neler olduğunu anlayamayacak kadar kkt.

Onu atığtırmalıklar ve Bluey ile oyaladım -her ebeveynin sıkıntılı ocuk için acil durum kiti.

Uuğ boyunca Rhyland zel uçakta evinde gibi görünüyordu, dizüstü bilgisayarında alığıyor ve ara sıra Grav'la şakalağıyordu. Bu, hayatlarımızın aynı olmadığını hatırlattı. Pek sayılmaz. Birkaç gün içinde o milyarder arkadağlarıyla birlikte göz kamağtırıcı hayatına geri dönecek, ben de geimimi sağlamak için bir barda kıımı yırtmaya ve kızımızla gözetimli ziyaretler konusunda içe yaramaz bir eski sevgiliyle didiğmeye devam edecektim.

Uçuş hızla geçti ve bizi Bruce ve Jolene'in Dallas'ın eteklerindeki çiftliğine götüren kocaman siyah bir Escalade karşıladı. Grav cama yapışmış, burnunu cama dayamış, ayçiçeği ve çilek tarlalarını seyrediyordu. Rhyland ve ben kızımın yanında her zaman olduğu gibi birbirimize karşı nazik ve kişisel olmayan bir tavır içindeydik. Yanlış bir fikre kapılmasını istemedim. Umutlanmasını. Benimkini de.

Şaşırtıcı derecede mütevazı görünen çiftlik tarzı eve varmamız bir saat sürdü. Gri tuğla, açık kırmızı panjurlar, sarkan saçaklar ve geniş, açık planlı bir sundurma. Etrafında özgürce otlayan sığırlar vardı. İnekler, geyikler ve koyunlar ile etrafta koşuşturan çoban köpekleri.

Yoğun bir farkındalık acısı göğsüme saplandı. Kızım için istediğim şey buydu. Bu kaygısız, doğal yaşam tarzı.

Bruce ve Jolene verandada tatlı buzlu çaylarıyla bekliyorlardı, sallanan sandalyelerde oturuyor ve rahatça konuşuyorlardı. Biz araçtan inerken ayağa kalktılar. Affetmeyen bir yazın altın ışıltısı her yüzeyi parlatıyordu; yer, yürüyüş yolu, evin beton duvarlarından yuvarlanan sıcaklık

-Ve heyecandan utangaç olmayı unutan Gravity dışarı fırladı, her yere koştu, köpeklerle oynamaya çalıştı.

"Grav," diye sinirli bir şekilde güldüm ve onu kendime çekmeye çalıştım. "Dikkatli ol, tatlım. İstemiyorsun-"

Rhyland iki bavulumuzu da tutmasına rağmen onu kucağına aldı. "Olmaz, küçük gıcık. Şimdi birlikte ata bineceğiz."

Bruce ve Jolene bize yaklaştı ve karşılıklı hoşbeş ettik. Belli ki Rhyland'ın kızımın kurduğu derin ve samimi bağdan etkilenmişlerdi.

"Hey, küçük hanım." Bruce, Gravity'nin saçlarını şefkatle okşadı. "Bay Rhyland

Rhyland sizi eğlenceli şeyler yapmaya götürüyor mu?"

"Evet!" Kızımın gözleri sevinçle irileşti. "Bütün eğlenceli şeyleri birlikte yapıyoruz. Ve bana waffle yapıyor."

Rhyland Bruce'a memnun bir sırıtış gönderdi ve aklıma kızımın olan ilişkisinin daha büyük, daha sofistike bir planın parçası olabileceği geldi. Bu düşünce beni ürpertti.

Jolene ve Bruce bize evi gezdirdiler. Açık planlı, tek katlı, L şeklinde, iki kanatlı bir evdi. Onların yatak odası bir tarafta, bizimki diğer taraftaydı ve arada büyük bir oturma odası ve iki yemek alanı vardı.

"Beş çocuğumu da burada büyüttüm." Dans eden perdeler, katlanmış yorganlar ve yoğun, hoş bir ev hissi ile çiftlik kokan rahat, cömertçe döşenmiş odalara girip çıkarken Jolene özlemle yanağına dokundu.

"Beş çocuğunuz mu var?" Çığlık attım. Benim bir çocuğum vardı, çok da zor bir çocuk değildi ama yine de bunaltıcıydı.

Jolene güldü. "Elbette var. Sürekli erkek çocuk sahibi oluyordum ve bir kız istiyordum."

"Peki bir tane aldın mı?" Umarım olmuştur. Hatta yarı yarıya benimkini ona vermeyi düşünüyordum, kendini bu işe o kadar adanmış görünüyordu ki.

"Aldım!" Jolene parlak bir şekilde söyledi. "Beşinci çocuğumuz evlatlık. Adı Lorelai. Hemen alt sokağımızda yaşıyor."

"Bu harika," diye nefes aldım.

Bruce ve Jolene'i kocaman, kapılı bir havuzun ve ağaç ev, salıncaklar, kaydıraklar ve kum havuzundan oluşan etkileyici bir oyun alanının bulunduğu arka bahçeye kadar takip ettik. Gravity izin bile istemeden kum havuzuna atladı ve sıcak kumda kurbağalama hareketi yaptı.

Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "Kusura bakmayın. Ortallığı dağıtacak ama ben temizlerim."

Jolene elimi tutup sıkarak, "Yapmayacaksın," dedi. Bakışlarımı yakalayıp, "Bu hafta sonu sadece işle ilgili değil Dylan. Aynı zamanda seninle de ilgili. Gravity ile ben ilgileneceğim. Çocuklarımın arasında on torunum var, ne yaptığımı biliyorum. Ve sen her zaman onu görebilecek kadar yakınımda olacaksın. Bruce sana etrafı gezdirirken gölgen olursun. Burada görülecek o kadar çok şey var ki."

İlk tepkim reddetmek oldu. Başkalarının Gravity ile ilgilenmesine izin vermekte zorlanıyordum. Ama yakın ya da uzak gelecekte bir noktada okula gitme konusunda ciddiysem bırakmam gerekiyordu.

"Tamam." Başımı salladım, sesim grenli ve duygu yüklüydü. "Teşekkür ederim."

Gravity için midilli gezintisi ve araziye keşfetmekle başladık. Marshall'lar 1800'lerden beri bu arazinin sahibiydiler ve her nesil bu araziye işlemiş, işletmiş ve bakımını üstlenmişti.

Bruce ağzının kenarına sıkıştırdığı bir saman parçasıyla, "Biz Marshall'lar hiçbir zaman kendimiz için çok kötü şeyler yapmadık," diye açıkladı. "Ancak bir teknoloji şirketinde çalışıp Telephonication'ı ortaya çıkarana kadar banka hesabımda gerçekten büyük bir para gördüm." Telephonication bir uygulamaydı

Herkes görüntülü arama yapabiliyor ve dünyanın her yerinde ücretsiz olarak şifresiz konuşmalar gerçekleştirebiliyordu. "Uygulamayı sattım ve o zamandan beri bilmiyorum..." Kaşlarını çatarak çenesine masaj yaptı. "Asla kötü bir fikir olan bir girişime elimi sokmadım. Bir vurgun gördüğümde anlarım. Ve sen." Rhyland'a döndü. "Burada iyi bir fikrin var. Sana ısınmaya başlıyorum."

Rhyland dalgın görünüyordu, derin düşüncelere dalmıştı. Teksas'a doğru yola çıktığımızdan beri böyleydi ve aklında bizim küçük hafta sonu maskaralığımızla ilgili olmayan bir şey olup olmadığını merak ettim. Belki de konuşmayı reddettiği ailesiyle ilgili bir şeydi.

Büyük Marshall malikânesi turumuzun son durağı, çiftliğin ötesinde, kapılarına giden ana patikanın dışındaydı. Ağır siyah taşlardan yapılmış eski, yuvarlak bir kuyuydu. Ahşap çatısının altındaki bir çerçeveye asılı galvanizli metal bir sürahiyle Grimm Kardeşler masallarından fırlamış gibi görünüyordu ve Gravity'yi göğsüme bastırdım, kıpırdanıp kendini içine atmasından korkuyordum.

"Ve bu da ailenin dilek kuyusu." Bruce gururlu bir sırıtışla sıcak taşları okşamak için durdu. "Batıl inançlarım falan yok ama bu dilek kuyusu son birkaç yüzyılda adından oldukça söz ettirdi. Yaklaşık 1900 yılında su için kullanmayı bıraktık. Büyük büyük büyükbabam o dönemde hastalandı ve karısı Bertha - hemşireydi- onun asla iyileşemeyeceğini düşündü. Doktorlar ona birkaç gün ömür biçmiş. Halk yaşlı adama veda etmek için her yerden geliyordu. Bir gece, dilek kuyusunun kenarına oturdu, içine bir bozuk para attı ve iyileşmesi için dua etti. Ertesi sabah, trilyon dolar gibi hissederek uyandı!" Bruce'un gözleri çocuksu bir coşkuyla parlıyordu. "O zamandan beri Teksas'ın dört bir yanından insanlar buraya para atmaya ve dilek dilemeye geliyor. Bu küçük bebek sayısız insana yardım etti." Taşlara tekrar vurdu. "Evlenmek, hamile kalmak, hastalıkların üstesinden gelmek, yeni bir şeyler yapmak için cesaret toplamak. Bir ara sen de denemelisin."

Rhyland acımasızca, "Çok hoş, ama elli yaşın altındaki insanlar üzerlerinde nakit para taşımazlar, hele küçük paraları hiç taşımazlar," dedi.

Ona dirsek attım. Onun nesi vardı? Bruce'la aralarında bir gerginlik olduğunu biliyordum ama Bruce sonunda açılmaya başlamıştı.

"Alaycı olma," dedi Bruce. "İnancın olmadığı yerde büyüme de olmaz. Tanrının kim olduğu önemli değil. Adalet, umut ya da gökyüzündeki Büyük Baba olabilir. Bir şeye inanmak zorundasınız, yoksa uğruna yaşayacak hiçbir şeyiniz olmaz."

Ana eve döndüğümüzde Jolene, Gravity'nin mısır ekmeği yapmasına yardım etmesini önerdi. Rhyland ve ben Gravity'nin yatak odasının bitişiğindeki odamıza çekildik. Jolene ve Bruce tüm tutuculuklarına rağmen, henüz evli olmamamıza rağmen bize bir yatak ayırmışlardı.

Rhyland yatağın üzerindeki bavulunu açtığında, öldürmek için içeri girdim.

"Neyin var senin?" Yatağın üzerine zıpladım. "Bir süredir asık suratlı."

"Yok bir şey," diye mırıldandı, pahalı polo tişörtlerini ve tasarımcı külotlarını çekiştirerek.

Rhyland'ı hiç kötü bir ruh halinde görmemiştim. Aslına bakarsanız, şu ana kadar böyle bir şey yapabileceğinden de pek emin değildim.

"Saçmalayan birini isteseydim Tuckwad'la kalırdım." Kaşlarımı çattım. "Belli ki üzgünsün. Bruce'la mı ilgili? Yoksa-"

"Dün dairemi ipotek ettirdim." Boş valizini kapatıp yere fırlattı.

Çenem şokla gevşedi ve ayağa fırlayıp avucumu yanağına koydum. Sertçe diğer tarafa baktı, boynundaki pembe kızarıklık yüzüne doğru ilerlerken aşağılanmış bir şekilde tısladı.

"Yıllardır lanet bir aptal gibi davrandım. Tüm paramı pervasızca harcadım. Çok daha zengin arkadaşlarım gibi yaşayabileceğimi düşündüm. Tökezlediğim her kötü fikri kabul ettim. Altı milyon dolarlık bir çatı katını bedavaya aldım..."

Lanet olsun, evi altı milyon değerinde mi?

"Ve ben onu kaybetmeyi başardım."

Sahte ilişkimiz için ona deli gibi para ödettiğim için suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

"Daireyi kaybetmedin," diye fısıldadım. "İpotek ettirmenin hiçbir anlamı yok. Demek istediğim, bazı insanların daha iyi oranlar için bunu yaptığını duydum!" Dyson saç kurutma makinesinden daha pahalı bir şeye sahip olmadığım ve bu şeylerin nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim olmadığı için şu anda gerçekten kıcımdan konuşuyordum. "Ve bak." Dudaklarımı yaladım. "Ücretimi unutun. Simyacı'da daha fazla vardiya alırım..."

"Hayır," dedi Rhyland kararlı bir şekilde ve bu fikri geri çevirdi. "Kendine ve Grav'a bakabilmen için sana ödeme yapmak, paramla yaptığım en aptalca şey. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Ama, Rhy-"

"Hayır." Omuzlarımı tuttu, gözlerimin içine bakarken sıktı. "Bunu anlaşmamızla ilgili hale getirmeyi bırak, tamam mı? Kızdığım sen değilsin. Kendime. Hayatımı nasıl yaşayacağımı anlamam bunca yılımı aldı ve şimdi yakalamaya çalışıyorum."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, oldukça harika bir iş çıkarıyorsun." Ona belli belirsiz gülümsedim.

Belimi kavradı ve beni kendine doğru çekerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Gravity'nin önünde elleşmemeye dikkat etmiştik. "Kendine hayranım diyebilir misin, Cosmos?"

"Lakabımdan mı? Hayır. Senden mi? Kesinlikle."

Sadece bizim duyabileceğimiz sessiz bir ritimle yavaşça sallandık. Yanağımı göğsüne bastırdım, kalbinin her yerde attığını hissediyordum, benimkinin de aynı şeyi yaptığını ve bunun gözyaşlarıyla sona ereceğini biliyordum.

Büyük ihtimalle benimkiyle.

Sanki Rhyland o gün yumurtalıklarımı yok etmek için bir göreve çıkmaya karar vermiş gibiydi. Grav Jolene ile vakit geçirdikten sonra ona banyo yaptırdım, saçlarını ördüm ve akşam yemeğinden önce onunla biraz boyama yaptım. Yemekten sonra onu yatağına yatırdık ve küçük hain bana ciddi bir şekilde dönerek, "Anne, seni ördüm ama Rhyrand Amca'nın bana bir hikaye okumasını istiyorum" dedi.

Alınmamış gibi davrandım ve zamanı bavulumu açmak için kullandım. Ama on dakika bekledikten sonra, Rhy hala Gravity'nin odasından çıkmamıştı ve hala gelip ona iyi geceler öpücüğü vermem için bağırması. Kendime rağmen yandaki kapının aralığından onları gözetledim. Rhyland onun yanında, zemin seviyesindeki prenses yatağında uzanmış, başını kolunun kıvrımına sokmuş, kitaplarında bir sayfa çeviriyordu.

"...sonra Pooh, 'Ama ben balı seviyorum,' dedi," - Alman aksanı mı yapıyordu?" "ve Eeyore, 'Evet, biliyoruz,' diye cevap verdi." Burnunu sıktı

Eşęi anlatırken tiyatral bir tavır takındı ve Gravity kıkırdadı.

Kapı çerçevesine yaslandım ve sırttım.

"Sonunda Piglet güldü, 'Ben de öyle!'"

Her karakterin kendi sesi ve aksanı vardı. Bazen Gravity, Rhyland'dan aynı sayfayı tekrar tekrar okumasını istiyor, sonra da karnı ağrıyana kadar gülüyordu. Üst kattaki komşumun aptalca suratlar takınması, gözlerini şaşı yapması ve farklı aksanlar denemesi beni çok rahatsız ediyordu.

Sonunda kitabı bitirdiler ve Rhy kızımın başına bir öpücük kondurdu.

"Onaylayıcı sözler?" diye teklif etti.

Kızım ciddiyetle başını salladı.

Hatırlamasına bayılmışım. Bu adamla ilgili o kadar çok şeyi seviyordum ki. Sesi ve sözleri karşısında tüm bedenim ılık, lezzetli ve hoşnut bir şeye dönüştü.

Ayağa kalktı, kitabı karyola ile yatağın arasına sıkıştırdı ve battaniyesini üzerine örttü. Bay Mantar göğsüne yakın duruyordu. "Sen benim tüm evrendeki en sevdiğim kızsın."

"Annemden bile mi?" Grav nefes nefese kaldı.

Rhyland'ın gözleri karanlık odanın öbür ucundan benimkilerle buluştu ve orada olduğumu başından beri bildiğini fark ettim. Sırttı. "Annem benim en sevdiğim kadın. Aynı kategoride değil, küçük gıcık."

"Kategori nedir?" Yumruklarını gözlerinin üzerine ovuşturdu.

"Bırakayım da annem açıklasın." Odadan çıktı ve ben de kızımın yatağının kenarına oturup ona iyi geceler öpücüğü verdim.

"Anneciğim?"

"Evet, bebeğim?"

"Rhyrand Amca sonsuza kadar bizimle mi kalacak? Hep komşumuz mu olacak?"

Bu basit soru kafatasımı bir ok gibi delip geçti ve başımın zonklamasına neden oldu.

Hayır, görmüyordu. Aslında çok yakında onu haftada birkaç kez görmeyecekti, belki ayda birkaç kez bile görmeyecekti. Artık onun için kurduğumuz yeni hayatı yaşayacaktı.

Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. "Emin değilim, tatlım." Kolay bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle saç örgüsünün alnına dökülen uçlarını okşadım. "Yani, onu her zaman göreceğiz. Row Amca'yla iyi arkadaşlar ve

Aile. Ama bazen bir insanı çok görürsünüz, bazen de çok değil." Bu, ona bağlanmaması gerektiğini söylemenin aklıma gelen en nazik yoluydu.

Yerçekimi suratını astı. "Onu her zaman görmek istiyorum. Ona çok dokundum.

Hatta belki büyükannem kadar."

Kızım, bir de bana sor.

Tamam. Onu sevmiyordum ama onun için tüm "asla erkek yok" kuralımı yeniden gözden geçirdim, ki bu çok şeydi.

Kapıyı arkamdan usulca kapattım ve sırtımı kapıya dayayıp gözlerimi kapattım. Başım beladaydı. Büyük bir bela.

"Hey, Cosmos."

Rhyland'ın sözleri beni garip ruh halimden çıkardı. Gözlerimi açtım.

Aynanın önünde durmuş, giyiniyordu. "Bu gece seni dışarı çıkaracağım."

"Ama Grav-"

"Çoktan uyudu," diye sözümü tamamladı. "Jolene de ona bakmakta ısrar etti. Hadi ama." Yüzünü buruşturdu. "Sevgi dolu görünme zamanı. Anlaşmam için, değil mi?"

Başımı salladım. Bu galibiyete çok ihtiyacı vardı.

Hazırlandım ve dar kırmızı bir elbise giydim. Evden çıktığımızda, oturma odasında Jolene ve Bruce'un yanından geçen iki garip genç gibi görünüyorduk. Sanki 1993 yılıymış gibi Çarkıfelek'i izliyorlardı.

"İyi eğlenceler çocuklar!" Jolene seslendi.

"Pantolonunuzun içinde tutun bayım," diye ekledi Bruce.

Bir şoför bizi en yakındaki sıradan bir kasabaya götürdü ve orada sessizce biralarımızı içtik. İkimiz de her şeyin sona erdiğini hissedebiliyorduk. Bruce sakinleşmişti. Anlaşma büyük olasılıkla gerçekleşecekti. Ve daha fazla bağ kurmanın bir anlamı yoktu.

Rhyland'ın telefonu barın tezgahında dans ediyordu. Yine annesi.

İçimi çektim. "Er ya da geç ailenle uğraşmak zorunda kalacaksın."

"Bahse var mısınız?" diye alaycı bir tavırla birasından bir yudum aldı. "Beni çok iyi ve güzel becerdiler. Şimdi sıra bende. Ne isterlerse istesinler, bu bir iyilik. Ve onların sorunları söz konusu olduğunda benim sikim bitiyor."

"Ya içlerinden birinin sağlık sorunları varsa?"

Rhyland başını salladı, birasını boynundan tutarak işaret ve orta parmağının arasına aldı, gözleri yukarıdaki ekrandaki futbol maçına kaydı

kafalarımız. Tekrar. "Eğer içlerinden biri nalları dikmek üzereyse, tüm zamanlarını birlikte geçirirler ve beni veda etmeye davet etmezlerdi. Çocukluğumdan beri birbirlerine karşı hep bir sahiplenme duyguları vardı. Anneme her sarıldığımda babamın araya girdiğini hatırlıyorum. Ona dokunmama izin vermezdi. Ve ben büyüdükçe, sanırım onun için benimle neredeyse yarıştı. Bana zanaatını öğretmesi, becerilerini aktarması, esasen beni meşgul etmek ve ondan uzak tutmak içindi."

"Bu iğrenç," dedim sessizce.

O da başını salladı. "Kendi evimde bir röntgenci gibi hissederek büyüdüm. Sevgi ve şefkat bir para birimiydi ve ben çok fakirdim." O halde, aynı sikkeden zenginleşerek büyümesine şaşmamalı.

Üç bira içtikten sonra geceyi sonlandırdık ve tökezleyerek beklediğimiz yere döndük.

Araba.

"Buna alışabilirim." Başımı Rhyland'ın omzuna koydum ve gözlerimi kapadım, sadece birkaç saniyeliğine. Tekrar açtığımda çiftliğin önüne park etmiştik.

Sersem sersem inledim ve Escalade'in arka koltuğundan kalkıp şoföre teşekkürlerimi mırıldandım. Rhyland elimi tuttu ve yolu gösterdi. Önce kapıya doğru gittiğimizi sandım ama sonra sola keskin bir dönüş yaptı ve kuru yaz topraklarında ve çoğunlukla yenmiş otların üzerinde tepiniyorduk.

"Beni nereye götürüyorsun?" Elimin tersiyle esnedim.

"Göreceksin." Sesi garip bir şekilde gergin geliyordu ve bu beni güç uykumdan uyandırdı.

Zifiri karanlıkta ilerliyorduk, Rhy telefonunun feneriyle yolu aydınlatıyordu. Sonra onu gördüm, hiçlik denizinde bir fener gibi.

Dilek kuyusu.

Rhyland'ın elimi tutuşu sıkılaştı. Sonra tam yanındaydık, artık soğuk olan taşlar kalçalarımın ön tarafına baskı yapıyordu. Metal sürahi rüzgârın uğultusuyla usulca şingirdadı.

Telefonunun ekranını kuyunun kenarına yerleştirdi, böylece ışık yüzlerimizin silüetlerine değdi. İfadesinde aciliyet vardı.

"Bruce haklıydı," dedi ciddiyetle.

"Mükemmel kadın olduğum konusunda mı?" Mırıldandım. Bunu bugün erken saatlerde, Gravity küçük bir maymun gibi boynumdan sarkarken Jolene'in yemekten sonra bulaşıkları yıkamasına yardım ettiğimde söylemişti.

"O da var." Rhy boynundaki zincirde asılı duran madeni kolyeyi avucunun içine aldı, bir hamlede derisinden sıyrıp başparmağının ucuyla üzerine bastırdı. "Bir şeye inanmak zorundasın ve ben hiçbir şeye inanmıyorum, bu yüzden bir inanç sıçraması yapabilirim. İşte." Ellerimi tuttu ve sıkı, başparmaklarını yatıştırıcı bir şekilde derimin üzerinde ileri geri gezdirdi. "Sahip olduğum tek para bu."

"Bu şeyin senin DNA'nın bir parçası olduğuna eminim." Sesime biraz kahkaha katmaya çalıştım ama gerçek şu ki duygudan boğuluyordum. Tek bir dileği vardı ve onu da bana mı veriyordu? "Bu şeyi çıkardığını hiç görmedim."

"Gümüş Washington çeyrekliği. Nadir para." Benim aceleyle **s ö y l e d i ğ i m** tutarsız sözleri duymazdan gelerek sırtıttı. "Büyükbabam ölmeden önce bana vermişti. Yazları onunla geçirirdim. Çok yakındık."

Başımı sertçe salladım, yutkundum. "Onu atmayacağım, seni psikopat."

"Sen yapmazsan, ben yaparım. Ve gerçekten kin dolu bir şey dileyeceğim." Bir an için beni değerlendirdi. "Şımarık göğüslerinin sarkmasını falan."

"Yapmazsın." Gözlerim kısıldı.

"Yapacağımı biliyorsun. Klasik ben."

Doğru. Rhyland da tıpkı benim gibi inatçıydı. Biz yin ve yang değildik; yine de **b i r b i r i n i** tamamlamayı başaran iki lanet yin'dik.

Parayı yüzümün önünde yavaşça sallandırdı, beni hipnotize ediyormuş gibi yaptı. "Çok uykun geliyor ve bunu bir dilek tutmak için kullanmak istiyorsun, çünkü olması gerekenin bu olduğuna karar verdim ve her zaman istediğimi elde ederim."

"Ugh." Kolyeyi elinden kaptım.

Onu tutarak kuyunun karanlık hiçliğine baktım ve derin bir nefes aldım. Yaz havası ciğerlerimin dibine vurdu. Ne istediğimi biliyordum ama bunu istemekten korkuyordum. Son dört yılımı istememek, arzu etmemek, hayal kurmamak için kendimi o kadar iyi eğiterek geçirmiştik ki mutlu olmadığımı kabul etmek zor geliyordu. Tatlı, parlak çocuğumun yeterli olmadığını.

Kolyeyi daha sıkı sıkıttım. Düşüncelerim hangi yöne kayarsa kaysın, bir endişe duvarıyla karşılaşıyordum.

Tıp fakültesi mi? Mali güvensizlik, kızımdan uzakta geçireceğim uzun saatler, başarısız olma ihtimali.

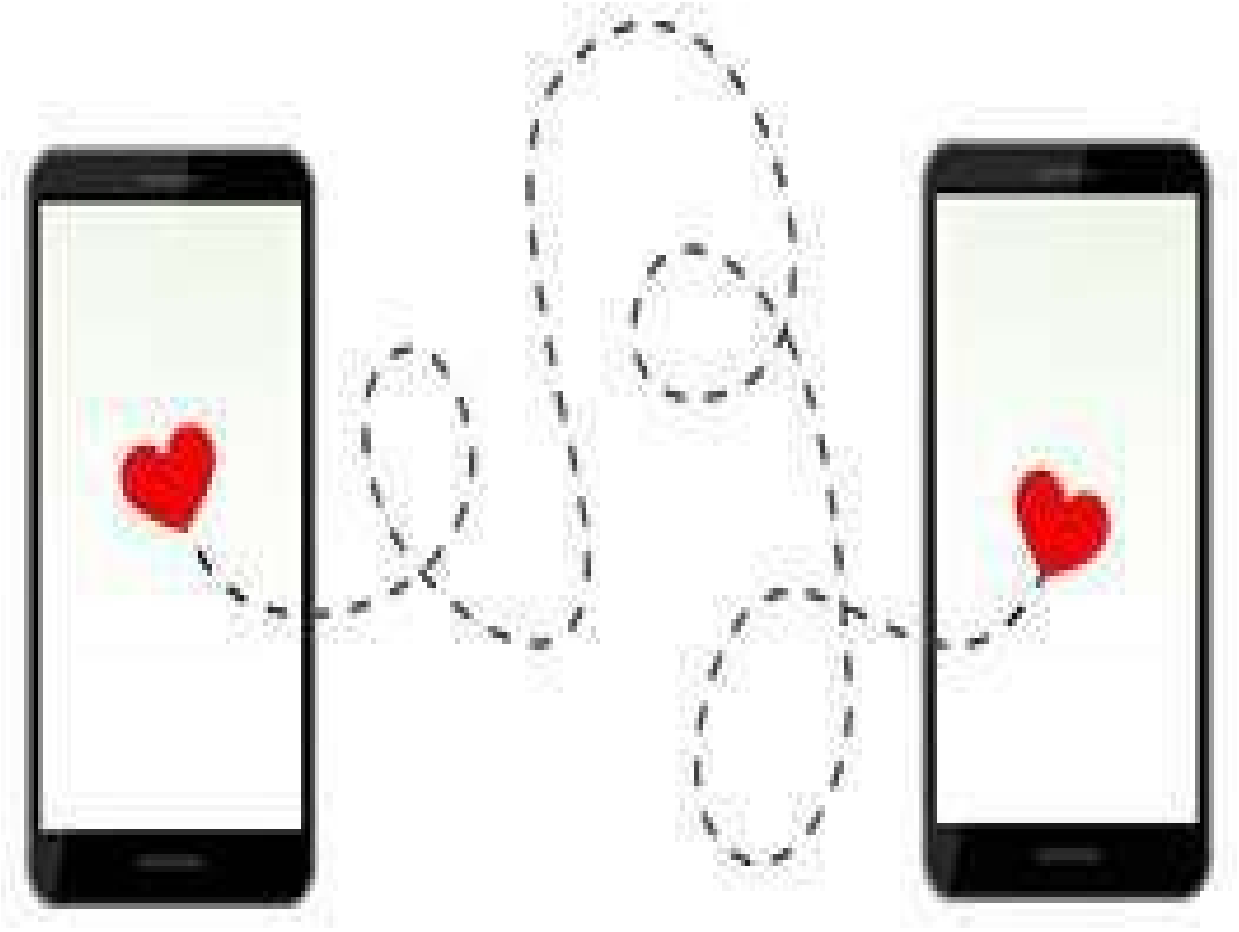
Rhyland? Kalp kırıklığı, güvensizlik, geçmiş travma, gelecek olan ezici ihanet, çünkü her zaman gelirdi. Row dışında hayatımda beni hayal kırıklığına uğratmayan tek bir erkek olmamıştı.

Rhyland arka planda, "Delir Cosmos," diye ısrar etti. "En çılgın hayalini iste."

Kolumu uzatarak madeni paranın kuyuya düşmesine izin verdim. Durgun suya çarptığında yumuşak bir çınlama sesi duyuldu.

"Ne istedin?" Sen.

Chapter THIRTY-ONE

DYLAN

Eve girdiğimizde Bruce ve Jolene bize gülümsedi. "İyi vakit geçirdiniz mi muhabbet kuşları?"

"Evet." Rhyland kolunu omuzlarıma attı.

İkisi de yatak odalarına gitmek üzere ayağa kalktıklarında Bruce'un bakışları Rhy'nin boynunda, eskiden kolyenin olduğu yerde durdu ve onaylarcasına başını salladı. O biliyordu. Rhyland'ın rüyam için kolyesini feda etmesinin benimle mi yoksa onunla mı ilgili olduğunu merak ettim.

Açıkça sormak aptallık olurdu. Umursamamam gerekiyordu. Neden ikisi de olmasındı ki?

Gravity ile ilgilendikleri için çifte teşekkür ettim ve ortak kapımızdan onu kontrol etmek için odama girdim. Derin bir uykuya dalmıştı. Kapıyı usulca kapattım. Arkamı döndüğümde Rhyland önümde duruyordu, kısmen çıplak ve tamamen sertti.

"Oh." Tek kaşımı kaldırdım. "Bu çok hızlı."

"Gerçekten bunu bir kadından hiç duymamıştım."

Gülümsedim ama gerçek şu ki havamda değildim. Cinsel karşılaşmalarımız ne kadar pis ve yozlaşmış olursa olsun, benim için hâlâ bir anlam ifade ediyordu.

"N'aber?" Sadece külotuyla bana doğru yürüdü ve göbeğime sarıldı.

Başımı salladım.

"Sıkıntılı

görünüyorsun." "Yok

bir şey. Sadece..."

"Evet?" Beklentiyle tek kaşımı kaldırdı.

Sadece devam etmeye karar verdim. İletişimsizlik bir ilişkiyi bozmak için çok aptalca bir yoldu.

"Biz mi? Bu mu?" Parmağımla aramızda bir işaret yaptım. "Bu beni korkutuyor." "Seni neden korkutuyor?" Gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Çünkü senin için kurallarımı çiğniyorum."

"Senin için kalbimi kırıyorum," dedi hiç vakit kaybetmeden.

"Ne?" Ağzım kurudu, kalbim göğsümün içinde çarpmaya başladı. Onu doğru mu duymuştum?

Dudaklarını yaladı, başının arkasını tuttu ve bana sırtını döndü. "Bak, belki yanlış söylüyorum ama inan bana, aramızdaki bu şey? Benim için de kolay değil. Ona hak ettiği her şeyi veremeyeceğimi bildiğim halde tanıdığım en ateşli kadınla evcilik oynuyorum. Bu lanetlenmiş bir şey ve bu beni öldürüyor, çünkü başka bir hayatta, başka bir senaryoda, birlikte gerçekten iyi olabilirdik." Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. "Başıma gelen en iyi şey olabilirdik."

"Neden?" Çaresizliği sesimden uzak tutmaya çalıştım. "Neden bana ihtiyacım olanı veremeyeceğini düşünüyorsun?"

"Çünkü nasıl sevileceğini bilmiyorum," diye yanıtladı basitçe. "Ve çünkü tanık olduğum tek sevgi örneği zehir gibiydi ve beni ondan uzaklaştırdı."

Erkekler için ağlayan bir kız değildim. Asla. Tucker'ın beni bir günlük bebekle terk ettiğini öğrendiğimde bile omuz silkmiş ve başımı dik tutmuştum. Bu yüzden şimdi ağlayacak gibi hissetmem tuhaftı.

Yine de sakince başımı salladım, olduğum yerde döndüm ve saçlarımı kaldırdım. "Fermuarımı çekmeme yardım eder misin?"

Elbisemi çıkarmama yardım ederken parmak uçları sırtımda gezindi. Omuz askıları belime kadar indi ve i ç i n d e n sıyrıldım. Ama ben

Sütyen giyiyordu ama Rhy göğüslerimi arkadan avuçlamak yerine şakağımı öptü, elleri karnımın üzerinde geziniyordu.

"Gravity'ye söylediklerimde ciddiye aldım."

"Vibratörümün süslü bir mikrofon olduğunu mu söylüyorsun?" Şakacı bir şekilde sordum. Çok ustaca bir kurtarıştı. Onu bulduğunda boğulacağımı sandım.

"Şey, evet. O da var," diye kıkırdarak tenime girdi ve tüm bedenimi yumuşak, sıcak ve güvende hissettirdi. "Ama aynı zamanda tüm dünyada en sevdiğim kadınsın ve umarım yollarımız ayrıldığında bunu hatırlarsın."

Yollarımız ayrıldığında.

"Mm-hmm." Şimdi konuşursam ağlayacağımı biliyordum.

Boynumdan omzuma doğru öpücükler bıraktı. Sonra beni çevirdi, dizlerinin üzerine çöktü ve belimin her iki yanından iç çamaşırlarımın lastiğini yakaladı. Yavaşça aşağı kaydırды, geçen gün konuştuğumuz küçük sezaryen izini görünce durakladı. Ağzını yaraya bastırды. İçine çekti. Ürperdim, başını kavradım ve gözlerimi kapattım.

"Sen mükemmelsin." Tekrar öptü. "Bir gün seni yeni kocanla göreceğim, Row'un ikimizi de davet ettiğı bir etkinlikte karşındaki masaya oturacağım ve tüm varlığımdan nefret edeceğim."

Şimdi dizlerimin üzerine çökme sırası bendeydi. Yüzünü tuttum ve onu öptüm, o öpücükte gözyaşlarımın, asla verilmemiş sözlerin tuzluluğunun ve kim olduğumuzun acı hayal kırıklığının tadını aldım. Geçmişisi asla unutamayan iki insan. Kendileri için asla daha iyi bir gelecek inşa edemeyen iki insan.

Bu sefer seks vahşi ve vahşice değildi. Rhy beni halının üzerine yatırıp misyoner tarzında içime girerken beni öpüyor, bacaklarım dar beline dolanıyor, parmaklarım artık kısalmış saçlarıyla oynuyordu. Göz teması kuruyor, sessiz bir konuşma gerçekleştiriyorduk. Vücudumdaki en hassas noktaya defalarca vurup beni sessiz, ürpertici bir orgazma ulaştırırken, sikiinin üzerinde sallandım, onu usulca, çok usulca öptüm. Sonra içime boşaldı, bir süre içi m de kaldı, kollarının üzerinde kendini destekledi.

Sonunda Rhyland sanki tamamen yeni bir yerde uyanmış gibi gözlerini kırıştıtararak bana baktı.

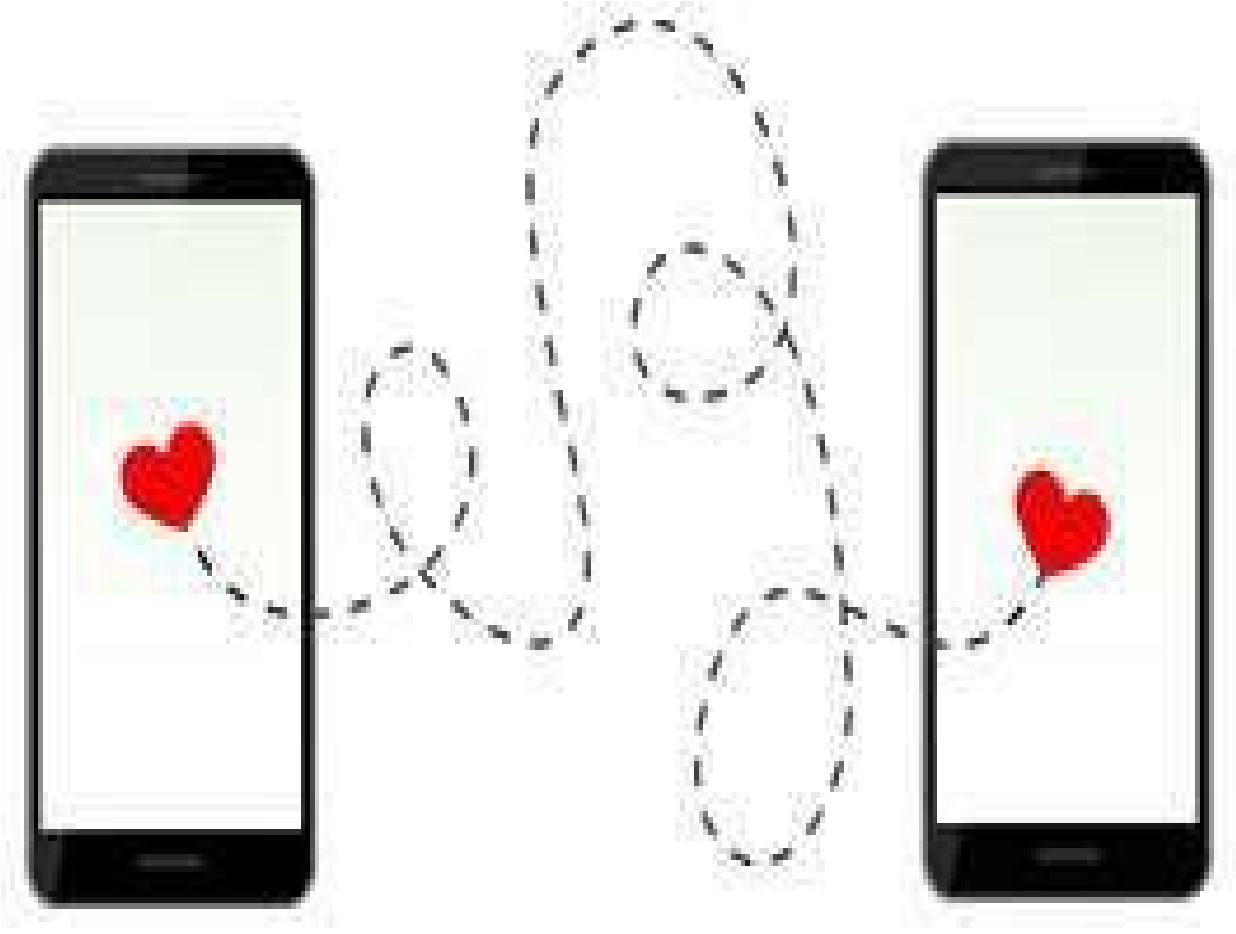
"Arkadaş mıyız?" Aramızdaki serçe parmağını bana uzattı.

Tanrım, bu birbirimize söylediğimiz en kötü yalandı. Gerçekten de karanlık ve karmaşık bir şeye doğru sürükleniyormuşuz gibi hissediyordum. Daha fazlasını istiyordum ve buna sahip olamazsam patlayacağımı biliyordum.

Gölümsedim ve serçe parmağını kendiminkine doladım. "Arkadaşlar."

Chapter

THIRTY-TWO

RHYLAND

"Lanet olsun, evlat. Bir Teksaslı gibi ateş edebileceğini bilseydim, o sözleşmeyi on yıl önce imzalardım." Bruce alçak sesle ısıklık çaldı, gözlerini kısarak bir saniye önce Snapple kapağının üzerinde durduğu kütüğe baktı. "Bu kadar iyi nişan almayı nasıl öğrendin?"

Remington 870'i indirdim, ağızımdaki sakızı bir yandan diğerine yuvarladım. "Babam öğretti."

"Yakın mısınız?" Başparmaklarını kemerinin halkalarının içine sokmuş, bir ayağını arka bahçedeki kütüğün üzerine koymuştu.

Bruce sabahın altısında beni uyandırmıştı, önce koşu için ("bir erkeğin fiziksel yeteneklerinden onun hakkında çok şey anlayabilirsiniz"), sonra da atış seansı için. Günü çıplak ellerimizle bir ayı avlayarak bitireceğimizden şüpheleniyordum ve bunu dört gözle beklemiyordum.

İyi ki ziyaretimizin son demlerini yaşıyorduk, öğleden sonra özel uçağa binip New York'a dönmemize bir nefes kalmıştı. Ben

Dylan ve Gravity'nin en iyi oyunlarını sergilemeleri ve her ikisinin de sevecen ve hoşgörölü olmaları nedeniyle tüm bu olayı başarılı olarak nitelendirdi.

"Maine'e geri döndü ama elimizden geldiğince arayı kapatmaya çalışıyoruz." Birkaç yılda bir falan.

Kütüklere doğru yürüdüm, cebimde şişe kapakları aradım ve önümüzdeki dört kütüğün her birine birer tane koydum. Bruce tüfeğini yukarı kaldırdı. Ben de onun yanına geri döndüm.

"Sözleşmeyi okudun mu?" Göndermemin üzerinden epey zaman geçmişti.

Beni duymamış gibi davranarak altındaki kutudaki mermileri karıştırdı. Yeniden doldurduktan sonra namluyu kapaklardan birine doğrulttu. En az birkaç santim yanılmıştı. İçimi çektim.

"Duruşuna dikkat et, Marshall. Ayaklar omuz genişliğinde açık, dizler bükölü, hafif öne eğik olmalı. Hadi ama, amatör işi değil bu."

"Hayatım boyunca poligonda atış yaptım, evlat." Atışı yaptı ve ıskaladı.

"Al bakalım." Surat asmasına aldırmadım, arkasından yaklaşıp dirseklerini kavrayarak hafifçe yukarı kaldırdım ve duruşunu düzelttim. Ayaklarını arkadan tekmeleyerek açtım. "Bir yanağın dipçikte, onu omzuna daha sıkı tut," diye talimat verdim, başını tam doğru eğerek. Berbat değildi ama harika da değildi.

Ben arkasındayken atışı yaptı ve şişe kapağı havada ikiye bölünerek uzaklara doğru süzölüdü.

Bruce tüfeğini indirdi ve bana döndü. "Biliyorsun Coltridge, potansiyel yatırımcına patronluk taslamak iş için kötüdür."

"İyi bir tavsiye almamak daha kötüdür," dedim kuru bir sesle.

Kan çanağına dönmüş gözleriyle beni inceledi. Çok sık uyuyan bir adama benzemiyordu ve tüm bu sağlıklı gösterişin altında onun hayatının da benimki kadar berbat olup olmadığını merak ettim.

"Seni anlayamıyorum," dedi. "B i r l i k t e y k e n neşeli bir adama benziyorsun ama ne zaman ikimiz baş başa kalsak, yırtıcı ve karanlık biri olduğun hissine kapılıyorum."

"İkisiyim de," dedim laconik bir şekilde. "Hayatımı her an tam olarak olmam gereken kişi olma sanatını mükemmelleştirerek geçirdim. Bu yüzden benimle iş yapmazsan aptallık etmiş olursun. Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Şimdi soruma cevap ver, sözleşmeyi okudun mu?"

"Evet." Şapkasını çıkardı ve elinin tersiyle alnındaki teri sildi. "Elbette okudum, restorandaki gece."

"Ve?" Hevesli görünmek istemedim ama maddi olarak boğuluyordum. İçini çekti. "Tate taslağı hazırlamana yardım etti, değil mi?"

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Çünkü insanların boğazından aşağı itmeyi başaramazsam beni çok fena kazıklayacaksın."

"Büyük bir iş yapmama yardım etmeyi planlıyorsan sorun olmamalı."

"Tate Blackthorn'a karşı çok dikkatli olmalısın." Konuyu değiştirdi.

"Nedenmiş o?"

"Gece yarısı Mariana Çukuru'ndan daha karanlık biri. Tehlikeli de. Yeraltı dünyasından bahsediyorum. Ve bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz. İşler sarpa sardığında, yakınlardaki herkes kirlenir."

Tate hakkında hep bundan şüphelenmiştim. Takım elbiseleri temizdi ama altında yatan acımasızlığı görüyordum. Bununla birlikte, uzmanlığını ve çelik gibi cesaretini çabalarım için değerli buluyordum. Ve söylemeliyim ki, beni henüz hayal kırıklığına uğratmadı.

"Uyardığın için teşekkürler. Ee? Sözleşmeyi imzalayacak mısınız?"

Bruce dudaklarını birbirine bastırdı, bana şaşkın bir bakış attı. "Bu kadını seviyor musun?" diye sordu.

Bunun konuyla ne ilgisi var?

"Küçük hanım," diye açıkladı. "Bir aile babası olup ona ve kızına iyi davranacak mısınız? Burnunu temiz tutacak ve beladan uzak duracak mısınız? Paramla ve kaynaklarımla kaçıp bir Bahama adasına sığınmayacak mısınız?"

Tüfeğimi kaldırmak için sıramı aldım. Atışıma doğru eğildim, hedefime odaklandım ve tetiği yavaşça çektim. Kapak yere düşmeden önce havada dans etti.

"Evet," diye yalan söyledim. "Onu seviyorum."

Hayatım boyunca daha yüzsüz yalanlar söylemiştim. Dylan'ı sevmiyordum.

Ama bunu inkâr etmenin de bir anlamı yoktu: O artık sadece Row'un seksi de olsa sinir bozucu küçük kız kardeşi değildi.

Bugünlerde her yerde ondan bir parça buluyordum. Arabamın radyosunda Taylor Swift'in bir şarkısı çaldığında. Parkta çocuklarının peşinden koşan yorgun, mutlu annelerde. Kuru temizlemecimin karşısındaki İtalyan restoranından yayılan sarımsak ve domates kokusunda.

"Özel hayatımı neden bu kadar önemsiyorsun?" Homurdandım.

Bruce parmak eklemlerini beyaz kirli sakalının üzerinde gezdirdi, kontrol edemediği öfke dudaklarını inceltiyordu. "Genç ve bekâr bir adamla iş ilişkisine girdiğim ilk ve tek seferde her şey yüzüme patladı." Sanki benden bahsediyormuş gibi vicdanımı sızlatan yan bir bakış attı.

"Açıkla," diye talimat verdim, atış yapmak için kendini yeniden konumlandırmasını izledim.

Bu sefer iyi iş çıkardı.

"Blackthorn'dan bahsediyorum," diye bağırdı. "Tate ikinizin birlikte çalıştığından hiç bahsetmedi."

Tatum Blackthorn'u gerçekten ne kadar tanıyordum? Kim ne kadar tanıyordu ki? Kendisini her zaman üçümüzün -ben, Row ve Kieran- bir uzantısı gibi hissetmişim; hiçbir zaman gruba tam olarak entegre olamamıştı.

"İşte o." Bruce silahının namlusunu yere dayadı. "İlk tanıştığımızda daha yirmili yaşlarının başındaydı. Ben dördüncü çıkışı yapıyordum. Tanrı'dan daha zengindim. İstedğim her şeye sahiptim. Tate beni onunla iş yapmaya zorlamaya çalıştı; önce doğrudan, sonra da ben onu geri çevirince dolambaçlı yollardan. Birlikte çalıştığım şirketlere düşmanca el koyarak, kendim devralmayı düşündüğüm şirketlerin yönetim kurullarına girerek."

Bu kulağa doğru geliyordu. Tate Blackthorn hayır cevabını kabul etmezdi. Bazen tüm varlığının diğer insanları kızdırmaktan ibaret olduğunu düşünürdüm.

"Tamam," dedim. "Ve bu seni bu kadar kızdırmak için yeterli miydi?"

"Daha bitirmemişim." Bruce dişlerini gösterdi, çenesi derisinin üzerinde gerilmişti. "Üç yıl boyunca her şeyime burnunu soktu, öyle ki ona karşı bir yasaklama emri çıkartmayı hayal ediyordum. Sonra babam kanserle uzun bir savaştan sonra vefat etti."

Tüfeklerimizi omuzlarımıza asıp kulübeye doğru ilerledik. Bruce dilini üst dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Babamın hayali Slipdown Dağı'na gömülmekti.

Çocukken bizi oraya yürüyüşe götürürdü, beni ve altı kardeşimi. Orada kamp yapardık. Orası en değerli anılarımızdan bazılarını barındırıyor. Ama Slipdown

Dağı **t u r i s t i k** bir yer.

Orada satılık küçük özel arsalar vardı."

Bunun nereye varacağını biliyordum ve kanım dondu. Acımasız bir yapım vardı ama hiçbir şekilde sadist değildim. Tate öyleydi.

"Tate tüm özel arazileri satın mı aldı?" Tahmin ettim.

"Tabii ki aldı." Bruce başıyla kısa bir selam verdi ve kulübenin kapısını tekmeleyerek açtı. Dışarıdan bir derece bile daha serin değildi. Aksine, hava sıcak olmanın ötesinde havasız ve durgundu. "Arazinin her boş santimi."

"Sana ılgın bir fiyata mı sattı?" Tate'in davranışlarından ve genel varlığından rahatsız olarak sordum. İstendiğinde birinci sınıf bir pislik olabilirdim ama Tate'in insanları incitmek için duyduğu bu utanmaz arzuyu hiç anlamamıştım.

"Satmak istemedi." Bruce'un çenesi seğıirdi. "Ona rayiç bedelin çok üstünde bir fiyat teklif ettim, satması için üç emlak şirketini görevlendirdim, bana bir yer kiralayın, ne olursa."

Tüfekleri ahşap duvarın üzerine astık.

"Benim işimi istedi, paramı değil. Bağlantılarımı. Ticari sırlarımı."

"Sonunda onları aldı mı?" Ona ihtiyatla baktım. Cevabı zaten biliyordum. Tate istediğini elde etmek için hiçbir şeyden çekinmezdi.

"Evet," diye itiraf etti Bruce, sesi kelimenin ortasında çatlıyordu. Başını öne eğdi. "Benden istediğı her şeyi aldı. Benden haraç aldı, bilgimi ve imkânlarımı kullandı ve benimkinden daha büyük bir imparatorluk kurarak bunu yüzüme vurdu. Ona şirketlerden, malzemelerden ya da topraktan çok daha değerli bir şey sattım." Durakla. "Ona ruhumu sattım."

Bir an sessiz kaldık. Sonunda Bruce Marshall'ın benimle neden oynadığını anlamıştım. Birkaç ay önce o gün, ona fikrimle ilk yaklaştığımda, Tate'in adını ortak bir tanıdık olarak ortaya atmış, bunun bana meşruiyet kazandıracağını düşünmüştüm, çünkü tüm dünyada Tate'i şahsen tanımayan tek bir işadamı bile yoktu. Onun kötü şöhretini hesaba katmamıştım. Ne de herkesi düşman yapabilme yeteneğini.

"O zaman neden Row'un etkinliğine gittin?" diye sordum. "Tate'in orada olacağını biliyordun."

Bruce kapıya doğru yöneldi, ben de onu takip ettim. "Ona hâlâ umursadığımı göstermeyi reddediyorum."

"Umursadığın çok açık olsa da," diye kıkırdadım.

"Açıkça umursadığım halde," diye onayladı. "Ama kendilerini onun arkadaşı olarak gören ve onunla aynı davranış kalıplarını sergileyen insanlardan çok şüpheleniyorum."

"Tate'in kimseyi arkadaş olarak gördüğünü sanmıyorum, ben de dahil," dedim dürüstçe. "Ve ben onun gibi değilim."

Dışarı çıkmak üzere kapıyı salladım ama Bruce omzunu tahtaya çarparak bizi içeriye hapsetti. Gözlerimiz kilitlendi. Yaşlı adamı kolayca alt edebileceğimi biliyordum ama bunu nereye götüreceğini görmek istiyordum.

"Oğlum?" diye sordu. "Evet?"

"O sözleşmeyi imzalayacağım ama sen de bana cehennemlik arkadaşına hiç benz e m e d i ğ i n i kanıtlayacaksın. Anladın mı?"

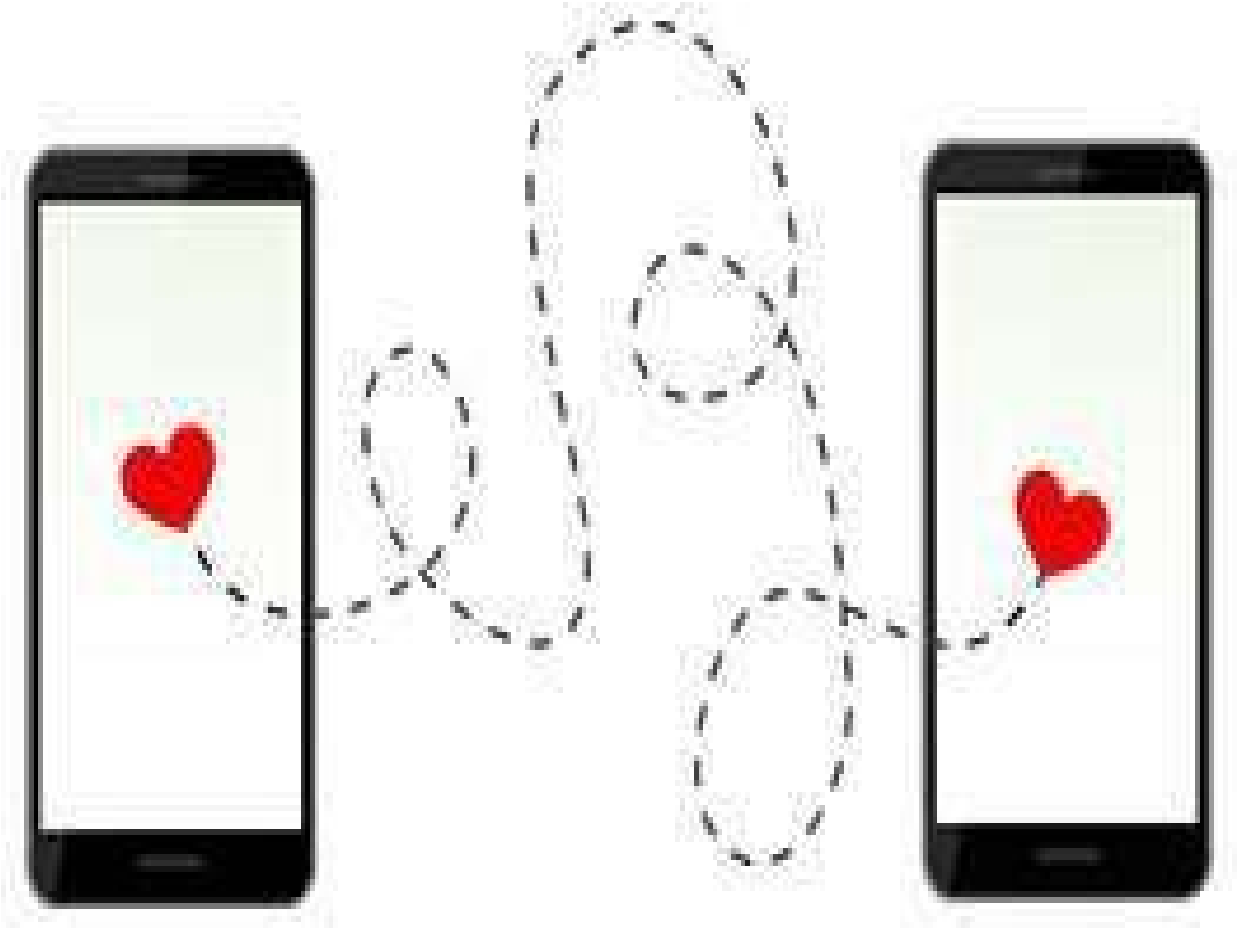
Başımı salladım. Çocuk muamelesi görmek hoşuma gitmiyordu ama aynı zamanda zaferi tatmaya da o kadar yaklaştım ki dilimin ucundaydı.

"Eğer beni hayal kırıklığına uğratırsan, hikâyemizdeki Tate ben olacağım," diye açıkladı Bruce. Hoşgörüyle sırttım. "Elbette." İstedğini düşünebilirdi.

Beni çok zengin yapacaktı.

Chapter

THIRTY-THREE

DYLAN

New York'a yumuşak bir iniş olmadı.

Her şeyden önce, Max dönüş uçağında beni arayarak Faye'in durumunun çok daha iyi olduğunu ve önümüzdeki hafta işe geri döneceğini söyledi. Onun iyi olduğunu duyduğuma sevinirken, bunun benim için daha az vardiya anlamına geldiğini de biliyordum. İşsizlik piyasasına geri dönmekten ve iş görüşmeleri boyunca acı çekmekten korkuyordum - eğer herhangi birine davet edildiysem bile.

İkincisi, döndükten üç gün sonra tüm griplerin anasına yakalandım.

Sıradan bir virüs değildi; yepyeni olanlar da dahil olmak üzere mevcut her bir semptomu gösteriyor gibiydim: tıkanıklık, ateş, öksürük, boğaz ağrısı, kulak enfeksiyonu ve iki pembe göz. Kaslarım ağrıyordu ve başım yüz tonluk bir metalin yuvası gibi hissediyordu.

Hayatımda ilk kez kendimi Grav'a düzgün bir şekilde bakamazken bulmuştum.

Sorun şu ki, aslında hiç yardıma ihtiyacım yoktu. Cal ve Row Londra'daydı, annem Staindrop'taydı ve benim yardımcım Rhyland da önümüzdeki üç gün boyunca önemli bir teknoloji konferansına katılacaktı. Lansman öncesi heyecan yaratmak için App-date için bir stand para yatırdığını ve yatırımcılarla arka arkaya toplantılar yaptığını biliyordum, bu yüzden hastalanmayı göze alamazdı.

Ayrıca bugünlerde süt alacak parası olmadığını da biliyordum, bu yüzden uygulamasını tanıtmak için buna ihtiyacı vardı.

Başka seçeneğim yoktu. Kendimi Tuckwad'ı ararken buldum.

Telefonu hoparlöre alıp ağzıma yaklaştıırken kendi kendime milyonlarca farklı şekilde mantık yürüttüm. Gravity'nin evin içinde amaçsızca koşturmasını, sıkılmasını ve kabin ateşiyle yanıp tutuşmasını, onu eğlendirecek biri için yalvarmasını izledim.

Burada bizimle kalacaktı, evden ayrılmayacaktı, böylece onları denetleyebilecektim. Ve son ziyareti tam bir felaket olmamıştı, birbirlerine tahammül ediyor gibiydiler. Ayrıca, belki de en derine atılmaya ihtiyacı vardı. Ebeveynlik böyle bir şeydi. Ayrıca, bu veba her neyse ona yakalanıp yakalanmaması da umurumda değildi.

Sonunda cevap verdi, sesi bar kavgasına hazırlanan Conor McGregor'dan daha kendini beğenmiş geliyordu. "Hey, ateşli şey."

Tanrım, ondan nefret ediyordum.

"Selam, Tucker. Senden bir iyilik isteyeceğim..."

"Vay canına," diye kızdı. "Bok gibi konuşuyorsun, dostum."

"Teşekkür ederim." Bağırarak için kendimi zor tutarak derin ve sakin bir nefes aldım. "Ben de öyle hissediyorum. Bu yüzden arıyorum."

Sessizlik. Söylenmemiş isteğimi anlamasını bekledim. Onun yerine, "Ve?" ile noktalanan bir sessizlik oldu.

"Arıyorum çünkü bugün vardiyam olmadığını biliyorum ve Grav konusunda yardıma ihtiyacım var. Ben kendime bir banyo hazırlayıp doktor çağırırken buraya gelip onunla birkaç saat geçirirsen harika olur."

Normalde, sayıklama ve yüksek ateşe aldırmadan kıcımlı kliniğe sürüklemeyecek kadar cimriydim ama içgüdülerim bana Gravity ve Tucker'ın birbirleriyle yalnız vakit geçirmeye hazır olmadıklarını söylüyordu.

"Ah..." Sözüünü kesti, isteğimden rahatsız olmuş gibiydi. "Şey, bu biraz garip olacak ama bugün bir randevum var."

Benimle dalga mı geçiyordu? Bu kızımızla ve onun hayatındaki rolünü tanımlamak ve belirlemekle ilgiliydi.

"Tucker." Alt dudağımı ısırdım, başımın içi sıcak ve zonkluyordu. "Burada gerçekten biraz yardıma ihtiyacım var. Gravity'nin biraz insan etkileşimine ihtiyacı var. Çok yakında annesinin ona doğru düzgün bakamadığını anlayacak. Bu onu korkutacak."

Terliyordum, buz gibiydim ve aynı zamanda yanıyordum.

"Biraz dramatik davranmıyor musun?" Tucker sahte bir sempatiyle sordu. Bunu yapmasından nefret ederdim - gerçekten keskin bir şey söylerken bana bakmasından. "Sadece grip oldum."

"Neyi biliyorsun?" Öfkelendim. "Forge-"

"Tamam! Geleceğim, geleceğim." Sesi fevkalade rahatsız olmuş gibiydi. "Senin için randevumu iptal edeceğim."

Bu evrende bir yerlerde, bir kadın onu bu pislikten kurtardığım için bana hayatını borçluydu.

"Teşekkürler," dedim sıkıca. "Fedakârlığın gözden kaçmıyor."

"Karşılığında küçük bir şey isteyebilir miyim?"

"Ne?" O piçle her iletişim kurmak zorunda kaldığımda ne kadar acı çektiğimi anlatmaya kelimeler yetmez.

"Nakit sıkıntısı çekiyorum ve kardeşin bana bir yardımda bulunabilirse çok sevinirim.

."

"Güle güle, Tuckwad." Yüzüne kapattım.

Tucker gelmiyordu.

Kimse gelmiyordu ve işler giderek daha da kötüye gidiyordu.

Grav yanımda oturup iPad'ini açarken battaniyenin altında Grey's Anatomy izlemeye çalıştım ama mutsuzluk ve yorgunluk halimin ötesinde hiçbir şeye odaklanamadım. Grav tamamen çaresizdi, ve ne zaman ben

Yanlışlıkla seğirmesinin başımı döndürdüğünden şikayet etti, hatta neredeyse bana bir fincan çay yapmaya çalışacaktı ama onu vazgeçirdim.

Bir noktada kendimi banyoya sürükledim ve onu da yanımda getirerek kendime bir banyo doldurdum. Onu birkaç oyuncakla birlikte küvetin dibine oturttum ve yanımdan ayrılmayacağına dair yemin ettirdim. Bu fikir en kötü fikirlerimden biri oldu, çünkü küvette yanlışlıkla uyuyakaldım ve kızım bana "Anne! Anne! Anne! Uyan."

"Ben iyiyim." Bir şekilde ılık banyodan çıkmayı başardım ve kendimi toparlayacak enerjiyi toplayamadan çırılçıplak yere yığıldım.

Gravity banyonun diğer tarafında oturmuş büyük, korkmuş gözleriyle beni inceliyordu ve ona ihtiyacı olan en temel şeyi veremediğim için nefret ediyordum: sırtını yaslayabileceği dengeli ve güçlü bir yetişkin.

"Ne yapabilirim?" diye fısıldadı bana. "Bana ne yapacağımı söyle, anne."

Tatlım, çok üzgünüm. Bu büyük bir hataydı. Bunu tek başıma yapamam. İyileşir iyileşmez eşyalarımızı toplayıp büyükanneimin yanına taşınacağız.

Kelimeler dilimin ucuna gelip oturdu. Onları yüksek sesle söylememek için her şeyimi verdim.

"Salondaki sehpadan telefonumu alır mısın bebeğim?" Sonunda mırıldandım. Kurşunu ısırarak ve Tucker'ı tekrar aramak zorundaydım. Row'la olan durumu çözecektim. Belki de kardeşimin onu bizzat geri çevirmesine izin vermeliydim ki çenesini kapatsın.

Yerçekimi oturma odasına koştu ve ben gözlerimi açık tutmak için savaştım, özellikle de onun için.

"Yavaşça!"

Birkaç saniye sonra geri döndü, koridor boyunca dikkatlice sallanıyordu, telefonum kulağına dayalıydı. Kiminle konuşuyordu?

"...evet. Sonra da küvette kestirdi!" Gravity homurdandı, tombul yumruğuyla pembe çilekli ağzını kapattı. "Aptal anne! Onu uyandırmak zorundaydım."

Hattın diğer ucundaki kişi konuşuyordu. Tucker olduğu için endişeliydim. Ve sık sık yaptığı gibi aptalca bir şey söyleyeceğinden daha da endişeliydim.

"Şimdi mi? Şimdi de yerde uyukluyor!" Yerçekimi banyonun kapısında, hâlâ telefona basıyordu - telefona kıyasla çok büyük görünüyordu

kulağına. "Sanırım bir yetişkine ihtiyacı var. Evet, onu size verebilirim." Telefonu bana uzattı. "Ben Rhyrand Amca," diye fısıldadı.

Dehşete kapılarak telefonu hoparlöre verdim, tutamayacak kadar bitkin düşmüştüm. "Merhaba," diye inledim.

"Ölüyormuşsun da yardıma gelmem için beni aramıyormuşsun gibi duyduğum bu saçmalık da ne?" diye sordu öfkeyle.

Tamamdır, bir dahaki sefere hoparlör yok.

"Ölüyor musun?" Yerçekimi dehşet içinde haykırdı. "Anne, bu doğru mu?"

"Hayır," diye inledim. "Hayır tatlım, lafın gelişi söyledim. Söyle ona, Rhy."

"Hayır, küçük gıcık, annen ölmüyor. Dramatik olmaya çalışıyordum." Durakladı. "Ama Rhyland Amca bu kadar inatçı olduğu için onu öldürmek istiyor. Şimdi yoldayım."

Arka plandaki yoğun konuşma ve mikrofon anonslarının sürekli akışını duydum ve onun önemli bir işte olduğunu hatırladım.

"Yapma," diye çaresizce itiraz ettim. "Kendimi daha iyi hissediyorum. Şimdi biraz daha Tylenol alacağım."

"Kusura bakma Cosmos ama güven sorunu yaşamamın nedeni senin inatçı ve kendine güvenen kıçın."

"Kaba." Gülmeye çalıştım ve kaburgalarım acıyla çığlık attı.

"Biraz daha dayan. Yola çıkıyorum."

"Rhy, konferansın..."

Zaten bebek bakıcılığı yüzünden hayatına o kadar çok müdahale etmiştim ki, iş fırsatlarını da kaybetmesine neden olmak istemiyordum.

"Bok gibi sıkıcı," diye tamamladı benim için. "Ayrıca, stantta iki mühendis ve kalabalığı büyülemek için tuttuğum bir halkla ilişkiler gurusu var. Cazibelerini kullanan yollar. Bizi görmek için bekleyen yirmi kişilik bir kuyruk var."

"Vay canına," diye sızlandım. "Bu inanılmaz."

Hem Tucker'ın hem de Rhyland'ın paraya ihtiyacı olduğu gözümünden kaçmamıştı. Ama Rhyland sahip olmadığı her kuruşu çocuğuma bakabilmem için bana uydurma bir iş için maaş ödemek için harcarken (gençken vazektomi için para ödemişti), Tucker sürekli olarak Row'la bağlantı kurmam için bana yalvarıyordu, böylece hızlı bir para kazanabilir ya da borç alabilirdi. Tucker'ın da parasını kısa yoldan zengin olma planlarında harcadığından şüpheleniyordum, çünkü ne zaman yanında olsam moralini bozan üzücü mesajlar almaya meyilliydi. Aradaki fark şaşırtıcıydı.

"Birazdan görüşürüz, tamam mı?" diye sordu. "Evet."

"Dayan biraz."

Otuz dakika sonra Rhyland kanepemde bana wonton ve tavuk orbası yediriyordu. Rahatça oturabilmem için birkaç yastık koydu, çorba kaşığını dudaklarıma götürmeden önce hafifçe üfledi.

Gravity de karşıımızdaki kahvaltı köşesinde oturmuş, aynı yerden aldığı patates kızartması, teriyaki tavuk ve meyve içeren bento kutusunun tadını çıkartıyordu. Bütün gün bir şey yememiştik. O kadar minnettardım ki ağlamak üzereydim.

"Motrin etkisini gösterdi mi?" Rhy orbamı tekrar ağzıma götürmeden önce üfledi.

Başımı salladım. "Evet, sanırım öyle."

"En iyi sonucu almak için Motrin ve Tylenol arasında geçiş yapmalısın. Doktor her an burada olabilir."

"Rhy, çok üzgünüm-"

"Lütfen kapa eneni." Biraz sinirli görünüyordu ve bunun konferanstan mı yoksa onun burada olmasından utanç duyduğumdan mı kaynaklandığını merak ettim. "Ben de aynı durumda olsaydım, her şeyi bırakıp kışımı silmeni beklerdim."

"Neden? Bizim öyle bir ilişkimiz yok ki." Uyuşuka göz kırptım. "Evet, var," dedi. "Teksas'ta sana gaz vermiyordum. Biz Artık arkadaşsınız, Cosmos. Ve arkadaşlar birbirleri için ortaya çıkarlar." Burun delikleri alevlendi. "Ben her zaman senin için geleceğim."

Birkaç dakika sonra doktor kapımı çaldı; bronz tenli, zayıf, kel bir adamdı ve boğazımı kontrol ettikten sonra bana antibiyotik yazdı. Doktor yatmadan önce ateşimi düşürmek için ılık bir banyo daha yapmamı önerdi. "Bu kez gözetim altında," diye kıkırdadı, çünkü Grav küvette uyuyakaldığım gerçeğini onunla paylaşmıştı elbette.

Rhyland Gravity'yi yatırdı, ona iyi geceler masalı okudu, sonra da bana banyo yaptırdı. Günün ikinci yarısında antibiyotik ve Motrin/Tylenol pompalandığı için kendimi çok daha iyi hissediyordum. Kuvete oturdum, Rhy kenarına tünedi ve gözlerimi kapatıp onun yanımda olmasının verdiği küçük hazza teslim oldum.

"En azından konferansın iyi geçti." Canlandım ve gözlerimi açtım. "O konuda..." Rhyland bana alaycı bir sırıtışla baktı. "Yalan söyledim. Ben istemedim

beni buraya gelmekten vazgeçirmeye çalıştınız. Ne bir halkla ilişkiler gurusu ne de başvurumu görmek için bekleyen yirmi kişilik bir sıra vardı."

Ben tüm bunları sindirirken ikimiz de bir süre sessiz kaldık. Hayatımda ilk kez ağabeyimden borç istemek istiyordum. Kendim için değil ama Rhyland için. Ama bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordum.

"Ama, yani, korkunç değildi." Zorla sırtıttı. "Bazı insanlar geldi. Bir sürü teknoloji dostuyla kartvizit alışverişinde bulundum ve standıma uğrayanlar uygulama için gerçekten hevesli olduklarını gösterdiler, yani göreceğiz."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

"Edemezsin," dedi çok hızlı bir şekilde. "Bruce her an kontratı imzalayabilir - avukatları şu anda kontratı inceliyor - ve o zaman ben de altın olacağım."

Ama bu ifade, Rhyland'ın sözlerini genellikle söylediği kendinden emin parıltıdan yoksundu.

"Bu arada, sikik erkeklerden neden bu kadar etkilendiğini buldum." Parmakları suyu dalgalandırarak meme uçlarımı hafifçe okşadı. Onun önünde utangaç olamayacak kadar rahattım.

"Öyle mi?" Gözlerim kapalı mırıldandım. "Neden?"

"Tate. Görünüşe göre, Bruce'un babasını gömmek istediğini bildiği arsayı satın alarak ona kazık atmış."

"Bu iğrenç." Yüzümü buruşturdum. "Ayrıca, ben Tate'i sikik bir erkek olarak görmezdim. İblis mi? Evet. Gulyabani mi? Kesinlikle. İnsanlığın güzel şeyleri hak etmemesinin sebebi mi? Kulağa doğru geliyor. Ama sikik bir çocuk değil."

"Muhtemelen haklısın."

"Hayır. Ben her zaman haklıyım."

"Gördüğüm kadarıyla küstahsın." Eli göğsümü kavradı, suyun içine kadar daldırdı ve içgüdüsel olarak kendimi ona sunarak inledim. "Artık daha iyisin demek."

"Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim." Çenemi yukarı kaldırıp dudaklarını aradım, o da eğilip nazik ve telaşsız bir öpücükle dudaklarını bana verdi.

"Bana izin verdiğin için teŖekkr ederim," dedi. "Bırakmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"İstersen başka bir Ŗeyle de ilgilenebilirsin." Kalalarımlı suyun altında kıpırdandı ve ona sııttım. Kendimi hâlâ iyi hissetmiyordum ama biraz parmaklanmaya hayır diyemezdim. Ve Rhyland vücudumun tellerini bir gitar gibi nasıl tıngırdatacağını gerçekten biliyordu.

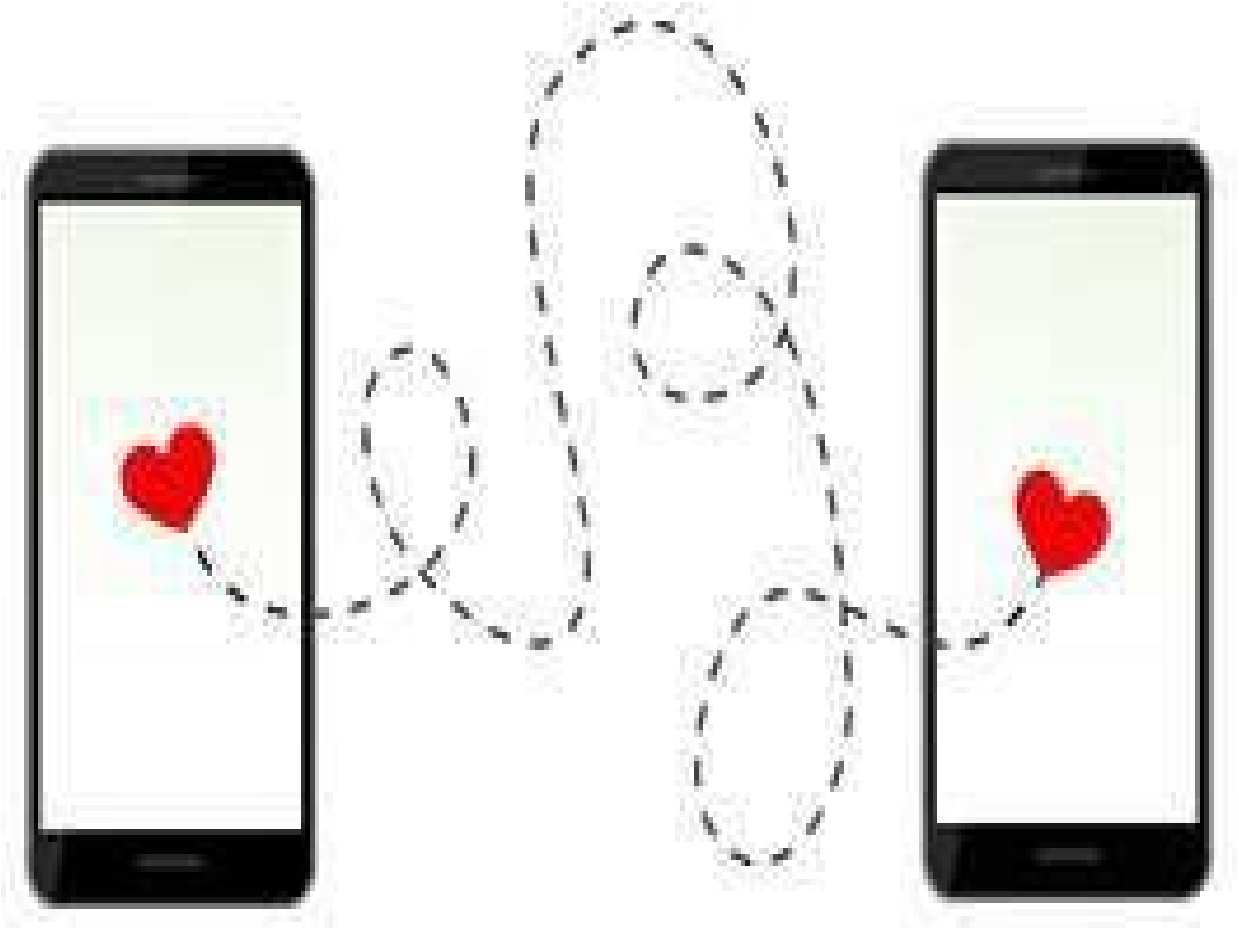
"BaŖka bir Ŗey söyleme, bebeğim."

O daldı ve ben balonumuzun ne zaman patlayacağını merak ettim.

Çünkü bu kadar iyi bir Ŗeyin uzun sürmeyeceği çok açıktı.

Chapter

THIRTY-FOUR

RHYLAND

"Hayır," dedim ve çatı katımın kapısını çarparak çıktım.

Saat sekizdi; sabah seksi, piyango kazandığını öğrenmek ya da her ikisi için de çok erken bir saatti. Daha ilk kahvemi bile içmemiştim. Bu bokla uğraşacak kadar donanımlı değildim.

Açık planlı mutfığıma doğru rahatça yürüdüm, pahalı espresso makinesini çalıştırdım ve MacKenzie-Childs kupamı çektim. Kapı zili acilen bir, iki, üç kez arka arkaya çaldı. Bu sefer itaatkâr bir şekilde duymazdan geldim. Kuvars tezgahtan telefonumu aldım ve Dylan'a hızlı bir mesaj gönderdim.

Rhyland: Merhaba, ben en sevdiğiniz penis sahibiniz. Kendini daha iyi hissediyor musun diye sormak için aradım.

Dylan yeni yürümeye başlayan bir çocuğun annesi olduğu ve bu piçler sabahın altısında uyanmaya meyilli oldukları için, yapacak çok işleri varmış gibi hemen cevap verdi.

Dylan: Çok daha iyi hissediyorum. Teşekkürler. Bize katılmak istersen Grav ve ben verandada simit ve krem peynir yiyoruz.

Rhyland: Ben iyiyim. Yine de sonra kontrol ederim.

Tüm zamanımı birkaç hafta içinde zar zor göreceğim biriyle harcamamak iyi bir fikirdi. Ve Gravity'nin hayatında ciddi bir şekilde yer almak gibi bir niyetim yokken bana bağlanmaya devam etmesine izin vermek zalimceydi. Ayrıca, bir yerde çizgiyi çekmem gerekiyordu. Cosmos'un hasta olduğunu öğrendiğimde, her şeyi bırakıp ona koştum. Teoride güzel olsa da, gerçekte bir felaketti. İlişkilerden, tek eşlilikten ya da sadakatten anlamıyordum. Tam bir karmaşaydım. Kapımın diğer tarafındaki insanlar sağ olsun, şimdi yumruklarıyla kapıma **v u r u y o r l a r d ı** ve ipucunu anlamayı reddediyorlardı.

"Rhyland!" diye bağırdı annem öfkeyle. "Aç kapıyı!"

Kahve makinesi mırıldandı ve ben de fincanı içeri kaydırarak kendime bir macchiato hazırladım. Sarkan gri eşofman altımın lastiğini yeniden ayarladım, sabah yarımaya merhaba dedim ve telefonumdan Financial Times'ın manşetlerine göz attım.

"Rhyland." Kapının arkasından beni sertçe azarlama sırası babamdaydı. "Bu çok saçma. Kapıyı açmaman sana haberleri vermemizi engellemeyecek. Sadece sana bu konuda uzun bir mesaj göndereceğiz." Duraksama. "Daha da kötüsü, sana sesli mesaj göndereceğiz. Beş parça halinde. Her biri üç dakika arayla. Sesli mesajlardan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Gerçek hikaye. Sesli mesaj bırakan seksen yaş altı insanlar kibar topluma katılmaya uygun değillerdi. Onları şartlı tahliye olmadan sürgün etmeliydik. Bunu kim yaptı ki?

Yine de bu fikre ikna olmamıştım.

Kahvemi yudumladım, kıcıımı tezgah taburesine kaydırdım.

"Biliyorsun." Ardından annemin kurnaz sesi geldi ve Tanrım, ondan ne kadar nefret ettiğimi unutmuştum. Etrafımdaki varlığı tüylerimi diken diken ediyordu. Hayatımın yarısını bana sarılması, iyi bir söz söylemesi, beni onaylamasa bile kabul etmesi için harcadıktan sonra bir başa çıkma mekanizması. "Geçen gün gazeteci bir kişi beni aradı. Tech World'den biri
_"

Başımı telefonumdan kaldırdım. Dünyanın en büyük teknoloji sitesiydi ve çoğunlukla sektörün içinden gelenlerin uğrak yeri idi.

"Bana büyük bir uygulama başlatmak üzere olduğunuzu söyledi ve yakında milyarder olacak oğlum hakkında konuşmak isteyip istemediğimi sordu. Mahremiyetinize saygı duyduğumu söyledim." Stratejik, kasıtlı bir duraklama yaptı. "Ama kendi annene bile kapıyı açmayı reddedersen bu kadar saygılı olmayabilirim." Saatimi kontrol ettim -Apple, en düşüklerin en düşüğü- ve inledim. Evet. Saat daha 8:30 bile değildi ve ben şimdiden Beni doğuran kadın tarafından şantaja uğradım.

Tabureden atladım ve kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtım. Annem ve babam tam olarak bıraktığım yerde duruyorlardı; annem taytlı hippie tuniklerinden birini giymiş, çok sayıda bilezik ve zincir takmış, babam da annem ne takmasını söylediye onu takmıştı. Annemin bu adam üzerindeki kontrolü onu boğacak kadar güçlüydü. İlişkilere alerjim olmasının bir başka nedeni de buydu. Taşaklarımı oldukları yerde seviyordum, çok teşekkür ederim.

"Ne istiyorsun?" Kahvemi yudumlarken yorgunca sordum.

"Bizi içeri davet etmeyecek misin? Bize kahve ikram etmeyecek misin?" Babam ters ters baktı.

"Hayır," dedim sakın bir sesle. "Şimdi soruma cevap ver."

Sonra bir şey fark ettim. Ellerinde birer köpek tutuyorlardı.

-Küçük, gürültülü ve lüks bir araba kadar pahalı olan o çekilmez cinslerden biri. Sanırım bir Pomeranian. Farrah Fawcett'in köpek versiyonu diyebiliriz. Bakışlarım iki köpeğin üzerine düştüğü anda anladım. Sadece biliyordum. Birdenbire, ailemin son aylarda beni aramasının nedeni nihayet anlam kazanmıştı.

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Asla olmaz. Bunu yapmayacağım."

Şanslarına, ailem bunun neyle ilgili olduğunu inkâr etmeye bile kalkışmadı.

"Hadi ama evlat! Onları koyacak yerimiz yok," diye azarladı babam.

"Onlar aksesuar değil baba. Onları hiçbir yere koymaman gerekiyor. Onlarla ilgilenmen gerekiyor." Sesim yükseldi ve duygularımı göstermekten nefret ettim. Onlarla hiç yapmadım. Hiçbir anlamı yoktu. "Köpek sahibi olmaya uygun olduğunu sana düşündüren neydi? Tek oğlunla berbat bir iş çıkardın."

"İşte yine başlıyoruz." Annem kendi kalçasını tokatladı, beni omuzlayarak geçti ve daireme doğru tepindi. Babam da aynı şeyi yaptı. Onlar da

minik köpekleri yere yatırıp oturma odamda denetimsizce dolaşmalarına izin verdim. Bir tanesi hemen mutfak adasına koştu, minik bacağını kaldırdı ve İtalyan taburemin bacağına işedi. Dişlerim birbirine çarptı, kanım kaydadı. Kendimi derin bir nefes almaya zorlayarak kapıyı kapattım.

"Seninle yaptığımız işten hep şikâyet ediyor gibisin, ama iyi bir iş çıkardın, değil mi?" Annem kendine ve babama kahve hazırladı, sormadan evimi kendi evi yaptı. "Güzel bir iş, Manhattan'da güzel bir daire, bir sürü arkadaş. Hiçbir şey istemiyorsun, Rhyland," diye homurdandı başını sallayarak.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup tezgâha yaslandım. "Benim işim ne?" Sesimi çıkarmadan sordum.

Annemle babam birbirlerine boş boş baktılar. Dişlerim iç yanağıma battı. Beni tanımak için hiç çaba sarf etmediklerini çok iyi bilsem de, bu bir sonraki seviye şok ediciydi.

Annem bir çay kaşığını bana doğrultarak, "Başlama," diye uyardı. "Hayır, ben ciddiym. Benim işim ne?"

"İşletme okudun," dedi babam temkinli bir şekilde, sanki bu son on yılda ya da ondan önce hayatıma dahil olduklarını gösterirmiş gibi. "Sen... finans alanında mı çalışıyorsun?" Çaresizce bana baktı.

"Evet, finans." Annem acı bir zarafetle başını salladı. "Şimdi de şu uygulama işine girmişsin."

"Ben bir fahişeyim," diye yalan söyledim. Aslında yarı yalan söyledim. Belki de çeyrek yalan. Artık emekliydim.

Annem kahvesini yudumlarken boğuldu. Babam bana dehşet dolu bir bakış fırlattı. Lanet olası köpekler deri koltuğumun üzerine atladılar ve kokusuna bakılırsa içlerinden biri sıçmanın ortasındaydı.

"Rhyland," diye uyardı annem, incilerini ölümcül bir şekilde kavrayarak. "Bu doğru." Omuz silktilim. İlk kez bir önceki evliliğimi dile getirmiştım.

mesleğim olduğu için. Para için çıktım. Para için romantizm yaptım. Para için seviştim. Bedenimi, kalbimi, ruhumu kısa yoldan para kazanmak için sattım. Gerçek buydu. Ve bunu yapmadığım her gün bir iyileşme süreciydi. O yüzden parayı siktir et. Ya da bu durumda, eksikliğini. "Tanrı'nın gerçeği bu, anne. Eskortluk işimin yeni başladığı zamanlarda birkaç yıl Row'la çalıştım ama asıl işim bu. Erkek fahişe olmak. İşler patlıyor. Sanırım senin sayende." Karın kaslarımı, boyumu ve yüzümü gösterdim. "Bu dairenin parasını müşterilerimden biri ödedi."

Yine yalan söylemedim.

Annem kendini toparlayıp taburede daha dik oturana kadar bir an sessizlik oldu. "Ne olmuş yani?" Kibirli bir şekilde suratını astı. Annem klasik anlamda güzel bir kadındı ama içinden gelen o ısıltı yoktu. Cansız, simetrik bir çizim gibi görünüyordu. "Erkekler böyle konularda hassas değildir. Para için seks yapıyorsan ne olmuş yani? Muhtemelen bunu yaparken eğleniyorsunuzdur. Haklısın, bize teşekkür etmelisin. Pek çok erkek bunu yapma fırsatına sahip değil. Başarılı bir jigolo kariyerine sahip olman için sana iyi genler verdik."

"Bana verdiğiniz tek şey genlerdi," diye homurdandım. "Onu bile başka seçeneğin olmadığı için verdin. Başka hiçbir şey anne. Hiçbir şey."

Sözleri beni kızdırmıştı ve nedenini bile bilmiyordum. Bunların hiçbirisi benim için yeni değildi. Ama her nasılsa, bunca yıldan sonra bile, hayatımı, seçimlerimi, duygularımı tamamen hiçe saydıklarını görmek beni derinden yaralıyordu.

"Dinle evlat, seni yargılamak için burada değiliz." Babam avuçlarını kaldırdı. "Sadece kendin için iyi şeyler yaptığından emin olmak istiyoruz. Kendin için iyi olanı yapıyorsun, değil mi?"

İçimden bir his daha kötü bir haber vereceklerini söylüyordu, ki zaten bir görev için burada olduklarından bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum. Ağzım kızgınlıkla kıvrıldı. Burun deliklerim seğirdi. Evet. O lanet köpek kesinlikle tasarımı koltuğumun üzerine sıçmıştı.

"Ben iyiyim. Neden?"

"Evi, arabaları ve tüm mal varlığımızı sattık," diye açıkladı annem lakayt bir şekilde, ama ağzının kıvrımından anlaşıyordu. Bu konuda hiç de tarafsız değildi. Bana bu haberi verirken eğleniyordu. "Üzgünüm Rhyland, ama sana miras olarak bir şey bırakabilecek durumda değiliz."

Miras olarak bırakacakları paraya hiç güvenmemiştim. Staindrop'taki ev aşağı yukarı 400 bin dolar değerindeydi, arabalar, mobilyalar ve sigorta da belki 200 bin dolar daha ederdi. İşlerin büyük planına göre, eğer istediğimi elde edersem, 600 bin dolar benim için küçük bir kızartma olacaktı. Yine de önemli olan düşünceydi. Şimdi beni açıkça beş parasız bırakacaklardı.

"Öyle mi?" Kahvemden bir yudum daha alarak esnedim. "Ne oldu? Her şeyi satıp bir tarikata mı katıldın?"

"Tanrım, nasıl bu kadar kaba birini yarattım?" Annem parmaklarını ağzına bastırdı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, tüm mal varlığımızı satmaya karar verdik."

ve dünyayı gezmek. Emeklilik paramızı biriktirmek yerine tadını çıkaralım. Sadece bir kez yaşarsın."

"Ve bazı insanlar için bu bile çok fazla," diye mırıldandım nefesimin altında.

"İşte bu yüzden Fluffy ve Mittens'ı sana bırakmamız gerekiyor." Annem iğneleyici sözlerimi duymazdan geldi ama sonunda içini rahatlattığı için gitmeye hevesli görünüyordu.

"Fluffy ve Mittens?" Hırladım. "Onlar da kim?"

"Küçük köpeklerimiz." Annem bir bebek sesi çıkardı. Dudaklarını şevkatle birbirine vurdu ve onlar da ona doğru koşup mutlu bir şekilde havlayarak kuyruklarını salladılar. Onları öpmek için eğildi ve onlar da annemin burnunu coşkuyla yaladılar.

Boğazıma bir çığlık düğümlendi, çünkü on saniye içinde benim tüm çocukluğum boyunca gördüğümünden daha fazla sevgi görmüşlerdi.

"Artık senin köpeklerin, gerçekten. Yarın gidiyoruz. Bu yüzden buradayız."

"Köpeklerinizi almayacağım." Başımı salladım.

"Gidecek başka kimsemiz yok," dedi babam suçlayıcı bir sesle.

"Birbirinizin içinde boğulmak ve dünyayı görmezden gelmek yerine birkaç arkadaş edinebilirmişsiniz gibi geliyor."

"Onları bir sığınma evine yerleştirecek yüreğimiz yok."

"Ben yaparım o zaman." Omuz silktim, ciddiye dim. Bırakın iki köpeği, bir köpek bile almayacaktım. Çok seyahat ediyordum ve App-date başladığında düzenli olarak evde olamayacaktım.

Annem, "Yaptığın şey senin vicdanına kalmış tatlım, benim değil," diye homurdandı - ki onun çarpık zihninde bu doğru ydu. Gerçekten de bunun kendisini tüm sorumluluklardan arındırdığını düşünüyordu. O bir narsistti. Ve büyük olasılıkla ben de öyleydim.

Kapıya yöneldi ve babam da onu takip etti, kahve fincanları hala mutfak adasında ydı, kaka hala kanepemdeydi. Bana nereye gittiklerini bile söylemediler.

Köpeklerin kalacağını biliyordum, ta ki onları bir barınağa bırakana kadar.

"Hey," diye seslendim arkalarından, yıllar süren radyo sessizliğinden sonra hayatıma dalıp köpeklerini benimle birlikte atmalarının ve bana mirasımın gittiğini söylemelerinin ne kadar berbat bir şey olduğunu içimden kabul ettim. Bu ihmal değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Bu istismardı. Çocuğunuzun kalbini ve ruhunu kırmaya yönelik sistematik bir eylemdi. "Evinize ne zaman uğrayıp kutularımı alabilirim?" Orada istediğim bazı şeyler kalmıştı. Lise

spor kupaları, diplomalar, sertifikalar, okul fotoğraf albümleri. Kısacası, dört yıl önce New York'a taşınmadan önceki tüm geçmişim.

"Ah." Annem durdu ama bana bakmak için arkasını dönmedi. Sözde çok sevdiği köpeklerine son bir kez bakmak için de dönmedi. Eli kapının pervazında gezindi. "Ne yazık ki bize söylemedin. Temizlik yaparken her şeyden kurtulduk. Ev çok hızlı satıldı. Mecburduk."

"Eşyalarımı mı attınız?" Nefesim boğazımda düğümlendi. Daha kaç kez bana onun için bir hiçmişim gibi hissettirebilirdi? Daha kaç kez şaşırabilir ve bundan dolayı içim parçalanabilirdi?

"Bizi yargılama." Hızla bana doğru döndü. "Sana ulaşmaya çalışmadık değil. Aylarca denedik."

"Mesaj atabilirdiniz," diye karşılık verdim.

"Neden yapalım ki?" Burnunu kibirli bir şekilde yukarı kaldırdı. "Telefonlarımıza bile çıkmadın. Bizi hayalete çevirdin. Neden biz daha yüksek bir seviyede tutulalım?"

"Çünkü ebeveynleri sizsiniz!" Kendimi tamamen kaybederek tersledim. Artık titriyordum, kalp atışlarım kontrolden çıkmıştı.

Birdenbire, yirmi dokuz yaşındaki playboy ve yakında milyarder olacak Rhyland Coltridge değildim; beş yaşındaki Rhyland Coltridge'dim, neyi yanlış yaptığını ve ailesinin onu neden sevemediğini umutsuzca bilmek isteyen bir çocuktum.

"Ebeveynler farklı bir standartta tutulur. Ebeveynler anlar. Ebeveynler gelir. Ebeveynler çocuklarının hata yapmasına izin verir. Öğrenmelerine, denemelerine, hissetmelerine izin verirler. Sen ve ben aynı değiliz. Rollerimiz çok farklı. Ve kısa bir süre önce, inanılmaz bir ebeveyn ile çocuğu arasındaki gerçek sağlıklı bir ilişkiyi en ön sıradan izledim." Dylan'ı düşündüm, Gravity'yi nasıl her şeyden üstün tuttuğunu -kendisi de dahil olmak üzere.

Annem tepindi. Gerçekten tepindi. "Senin için asla yeterince iyi olamadım. Sevgi dolu bir insan değilsem ne olmuş yani?"

"Öylesin." Köpekleri işaret ettim. "Sadece benim için değil."

Bu onu ayılttı. "Sen bir hataydın Rhyland," dedi sessizce. "Biz evlendikten sonra geldin ama... planlarımızda sen yoktun. Ben sanat diplomamı tamamlamak istiyordum. Baban mimar olmak istiyordu. Seni doğurduktan sonra asla kendimize gelemedik..." Gözleri hüznle kırıştı. "Ve evet, gençtik. Ve kızgındık. Öyle olmamalıydık. Ama ergenliğinden beri tek istediğin evden ayrılmaktı. Sanki sana vuruyormuşuz gibi davranıyordun! Sanki seni bir şekilde istismar ediyormuşuz gibi."

"Ediyordunuz," dedim kesin bir dille. "Birine parmağınızı bile kıpırdatmadan onu yok edebilirsiniz ve bunu bana siz yaptınız."

Ve sonra, söyleyecek başka bir şey olmadığı için, "Her neyse, bu bir veda değil" diye bitirdim.

"Neden, teşekkür ederim-"

"Bu iyi bir kurtuluş. Bir daha senden haber almak istemiyorum." "Oğlum-"
" diye başladı babam.

"Asla." Bir elimi kaldırdım. "Ne biri hastalandığında, ne biri öldüğünde, ne de birinin yardıma ihtiyacı olduğunda."

Annem başını salladı, varlığımdan iğrenmiş görünüyordu. Sonunda gerçek duygularının yüzüne yansımaya izin verme cüretini göstermişti. "İyi bir hayatın olsun, Rhyland." Kapıdan çıkıp gitti. Kapıyı arkasından çarpmadan önce kafasını içeri soktu. "Bu arada, Fluffy'nin karaciğer rahatsızlığı var ve önemli bir bacak ameliyatına ihtiyacı var. Onunla ilgilendiğinden emin ol."

Köpek pisliğini temizledikten, iki köpeğe su ve biraz pastırma verdikten ve Prime'dan her ikisi için de koşum takımı sipariş ettikten sonra önlerine çömeldim. Omuz omuza durmuş, sanki Sina Dağı'ndan Tanrı'dan bir haber getiren Musa'yımışım gibi aceleyle bana bakıyorlardı.

"Pekâlâ, pislikler, hanginiz Fluffy?"

Köpeklerden biri başını yana eğdi, ağzını gülümseyerek açtı ve pembe dilini gösterdi. Sanırım bu Fluffy'ydı. Bacaklarının arasına baktım. Erkekti. Neredeyse.

"Demek sen Mittens'sın." Diğer köpeğe baktım, ön bacaklarının arasına baktım. Dişi.

Onaylarcasına havladı.

"Üzgünüm millet, ama burada kalamazsınız. Bu kişisel bir şey değil. Sadece sorumluluk almak için yaratılmamışım."

Fluffy beni anlamış gibi inledi.

"Evet, biliyorum." İç çekerek kürkünü karıştırdım. "Benim de hayatımı mahvettiler. Ama siz pahalı ve iyi görünümlü köpeklersiniz. İyi iş çıkaracaksınız. İnsanlar sizi sahiplenmek için sıraya girecek."

Fluffy ve Mittens birbirlerine şüpheyile baktılar. "Hadi ama. Ben de dışarı atıldım ama iyi oldum." Duraksama. "Tamam, atılmadım. Ama seni öldürmeyen şey güçlendirir."

Koşum takımları geldi. İşlerini yapmaları için onları yürüyüşe çıkardım. -New York'un işlek bir caddesinde plastik bir poşetle küçük köpek boklarını toplamak ve çöp kutusu aramak kadar alçakgönüllü bir şey yoktu; sonra onları arabama doldurdum ve en yakın öldürmeyen hayvan barınağına doğru yola çıktım.

Barınağa yaklaştıkça midemin daha da bulandığını hissettim. Annem Fluffy'nin bazı sağlık sorunları olduğundan bahsetmişti. Ya bir yuva bulamazsa? Ya bu orospu çocuklarını ayırırlarsa? Birbirlerine yakın görünüyordlardı, sürekli birbirlerine dil banyosu yaptırıyor ve birbirlerini kovalıyorlardı.

Büyürken bir kardeşim olmadığı için ne kadar üzülüğümü hatırladım. Güvenebileceğim ve sırtımı yaslayabileceğim biri. Row buna en yakın olanıydı.

Ve bir haftadır onun küçük kız kardeşiyle gizli gizli yatıyorsun. Ne arkadaşsın ama.

Ama işte tam da bu yüzden Dylan'la birlikte olamıyordum: Ben de ailem gibi narsisttim.

Barınağın önüne park ettiğimde kafam karmakarışık. Yolcu koltuğundan tasmaları aldım ve köpeklerin koşum takımlarına takmak için döndüm. Hiç şikâyet etmeden boyun eğdiler, aptal ve masum bakışlarını bana diktiler.

"Bana öyle bakma." Kaşlarımı çattım. Hep birlikte göz kırptılar.

"Benim yaşam tarzıma uymuyorsunuz. Bunu ben seçmedim. Bu saçmalıkların hiçbirini." Sessizlik.

"Allah kahretsin." Tasmalarını çözdüm, yolcu koltuğuna bıraktım ve yüzümü ovuşturdum.

Bu küçük pislikleri bir barınağa bırakarak aileme dönüşüyordum. Duygusal olarak bodur, bencil ve vücudunda kurtarıcı tek bir kemik bile olmayan bir insan.

Bir sürü insan tanıyordum. Onları güvendiğim insanlarla güzel bir yere yerleştirebilirdim. Onları bir barınağa atmak en kolay, en soğuk, en ahlaksız seçenektir. Yapılacak en yanlış şeydi.

Bir nefes verdim ve başımın arkasını deri koltuğa yasladım. "Fluffy?"

Cevap olarak inledi.

"Üzgünüm dostum ama bir sonraki durağımız veteriner olacak. Ama önce yapmam gereken bir şey var."

Dylan'ı aradım. İlk çalışta cevap verdi. Çok fazla anlam yüklememeye çalıştım.

"Grav'ı birkaç saatliğine almamı ister misin? Veterinere gideceğim ve eminim bu deneyim hoşuna gidecektir. Gribi atlatman için sana daha fazla zaman kazandıracağını düşündüm."

"Bende olan şeyi sen de kaptın mı? Sana azgın köpek dediğimi biliyorum ama bunu gerçek anlamda söylemedim." Dylan'ın sesi şüpheli geliyordu.

Sırıttım. "Annemle babam bugün dünyayı gezmeye gittiklerini, evi sattıklarını, miras paramı yaktıklarını ve tüm çocukluk hatıralarımdan kurtulduklarını söylemek için geldiklerinde iki köpeklerini bana bıraktılar."

"Tanrım," diye tısladı Dylan. "Çok üzgünüm. Keşke orada olup onlara ağzımın payını verebilseydim."

"Sen de onlara yumruğundan bir parça verirdin. İtiraf et." Barınağın önündeki kaldırıma yanaşıp Dylan'la konuşurken kendimi daha hafiflemiş hissettim.

"Yaşlı bir çiftte asla el kaldırmazdım. Günlerce sürse bile onları ölene kadar aşağılardım."

Güldüm.

"Sadece, bilirsin, kardeşime bir saygı duruşu olarak tabii ki. Sen olduğun için falan değil," diye ekledi.

Tuckwad'ın yüzünü yeniden düzenlediğimde yaptığım gibi, bunu yüzey seviyesinin altında tutmaya çalışıyordu.

"Evet, ikimiz de kardeşini çok önemsiyoruz. Peki ya şu veteriner?" diye sordum.

"Evet, çok heyecanlanacak ve bana da iş aramak için biraz zaman kazandıracak."

Beş saat sonra, Fluffy'nin yaklaşan çapraz bağ onarımı için ödediğim veteriner ücretleri sayesinde sekiz bin dolar daha fakirdim. Ayrıca güncel olmaları için her ikisine de aşı yaptırmam, çip taktırmam, kan tahlili, diş temizliği ve onları sahiplenmeye uygun hale getirmek için bir ton başka şey için ödeme yapmam gerekti. Veteriner iki ila üç yaşlarında göründüklerini söyledi,

Sağlık durumları iyi olmasına rağmen belli ki ihmal edilmişlerdi. Bunda şaşılacak bir şey yok.

Grav baştan sona bir asker gibiydi. Veterinere yardım ederse ona dondurma alacağımı söyledim. Veteriner ona metal tezgahın aynı yerini tekrar tekrar temizlemek, eşyaları çöpe atmak ve ellerini binlerce kez yıkamak gibi sıradan görevler verdi. Daha sonra ona üç top dondurma ısmarladım ve külahın ucundan dondurmanın tortusunu milkshake gibi içmeyi öğrettim. Bunu insanlığa yaptığım bir katkı olarak görüyordum.

Onu annesine geri götürdüğümde Gravity kakasını yapmıştı. Dylan en sevdiğim yemek gibi kapıyı açtı ve çocuğu bize köpek cenneti hakkında dakikada beş yüz soru sormayan bir şey yapmak için odasına koştuğunda sevindim. Köpekler üst kattaki çatı katındaydı ama kokuları üzerime sinmişti.

Yerçekimi yolumuzdan çekilir çekilmez Dylan beni sımsıkı kucakladı. "Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldandı boynuma doğru.

"Böylece ikimizden biri oldu. Sahip bile olmadığım bir çift evcil hayvan için neredeyse on bin dolar harcadım." Ondan ayrıldım ve kendime bir içki almak için şarap odasına doğru yürüdüm.

"Arkadaş olmak isteyeceğin bir insana dönüşüyorsun." O da beni takip etti.

İkimize de birer kadeh şarap doldurdum. "Peki ya sen? Günün nasıl geçti?"

"İyiymi. I..." Yanakları kırmızıya boyanırken alt dudağını ısırıldı.

"Sen mi?" Tek kaşımı yukarı kaldırdım.

"Şehirdeki bazı tıp öncesi programlara baktım. Ama heyecanlanmadan önce, hepsi oldukça yoğun. Mesele para bile değil. Gravity konusunda sürekli yardıma ihtiyacım olacak ve ikimizin de böyle bir şeye hazır olduğundan emin değilim."

"Senin çocuğun bir rock yıldızı," dedim, ciddi olduğumu fark ederek. Grav tıpkı annesi gibi kötü bir kaltaktı. Aslında kötü bir köpek yavrusuydu. "Anaokulunda çok başarılı olacak." Kendi hizmetlerimi sunmak dilimin ucundaydı ama kelimeleri ısırarak geri çektim. Kendimi buna adayamazdım. Yapamazdım.

O anda aklıma geldi ki, Bruce Marshall'la olan anlaşma suya düşerse evsiz kalacaktım. Hiçbir gelirim yoktu. Dairem ipotekliydı. Değerli eşyalarımın çoğunu çoktan satmıştım. Ailemin evi gitmişti, bu yüzden orada kalamazdım.

bana izin verirlerdi. Row bana birkaç haftalığına bir çatı verirdi - kız kardeşiyle yattığımı öğrenmediği sürece - ama asla istemezdim.

İstesem bile Dylan'a kendimden daha fazlasını sunamazdım, çünkü verecek fazla bir şeyim yoktu.

"Bunu yardım almadan yapabileceğimi sanmıyorum." Üst dişleri alt dudağına gömüldü. "Yani, belki daha ucuz bir yer bulursam. Ya da... ya da Cal bir süreliğine buraya taşınırsa."

Yardım teklif etmemek için ağzımı kapattım. Grav'ı haftada birkaç kez ofise götürebilir ya da ben uzaktan çalışırken eve biraz daha erken gelip ona bakabilir miydim? Muhtemelen. Ama gerçek şu ki Dylan'ın hayatımdaki varlığı daha fazla komplikasyon ve rahatsızlık anlamına geliyordu.

"Düşünüyordum da." Dylan kuzguni bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Belki biz-"

Telefonum çaldı.

Arayan Bruce Marshall'dı, günün adamı. Günün adamı. Yüzyılımın, gerçekten.

Parmağımı kaldırdım. "Kusura bakmayın. Buna bakmam gerek."

Ağzını kapattı. Telefonu kulağıma dayadım. Kötü haberlerle gelme ihtimaline karşı buna tanık olmasını istemiyordum.

"Coltridge?"

"Evet?"

"Evrakları imzaladım. Randevu ayarlandı."

Dylan yüzümdeki iyi haberi yorumlamış olmalı, çünkü onunki bir Noel ağacı gibi parladı ve heyecanla zıplamaya ve alkışlamaya başladı, mutluluk iniltilerini yuttu.

Gerçekleşiyordu.

Bir sonraki randevu uygulamasını başlatıyordum.

Sadece daha büyük, daha iyi, daha kazançlı bir ölçekte.

İnsanları sahte ilişkilerini gerçeğe dönüştürmeleri için kandıracaktım.

Ve bu süreçte ben de aynı lanet tuzağa düşüyordum.

Bruce bazı detayları ışık hızında anlatıyordu. Onları işlemek için içimdeki her şeyi harcadım. Para. Lanet olası para. Çok zengin olmak üzereydim. Arkadaşlarımla zengin olduğu türden.

Telefonu kapattığımda konuşamayacak kadar sersemlemiştim. Ancak Dylan benim için tezahürat yapmaya devam etti. Gürültü Gravity'yi odasından dışarı çekti.

"Neler oluyor?" diye homurdandı.

"Rhyland Amca işten iyi haberler almış!" Dylan duyurdu. "Onu taco ve margarita içmeye götüreceğiz."

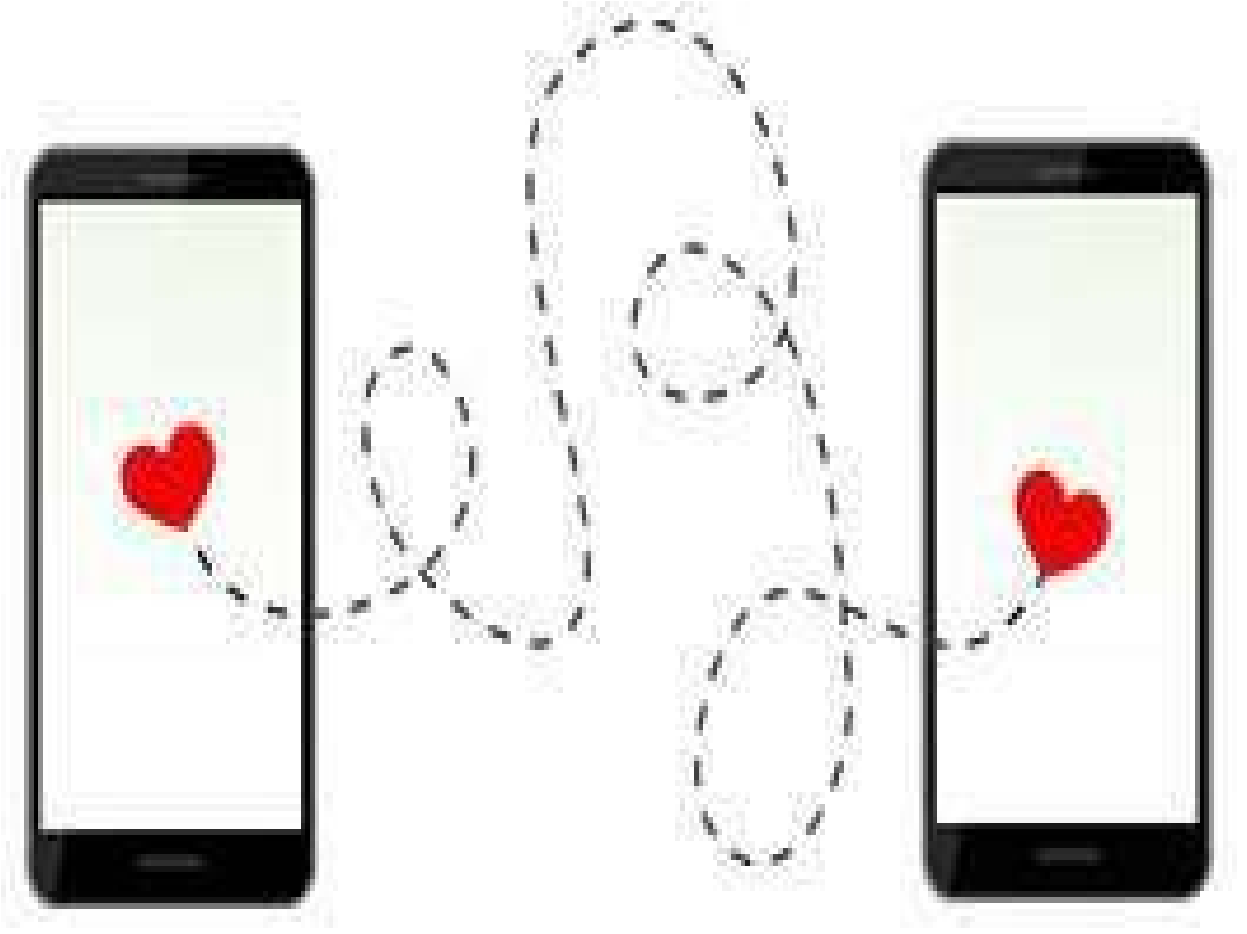
Ben daha ne olduğunu anlamadan ikisi de bana sarılmıştı. Öpüyorlardı.

Beni eritiyorlardı.

Boku yemiştim.

Chapter

THIRTY-FIVE

DYLAN

Cehennemden gelen gribimden ve Rhyland'ın henüz kurulmamış şirketi halka açılmak üzere olan milyarder bir iş adamı olduğu haberinden bir hafta sonra kardeşim ve en iyi arkadaşım New York'a geldi.

Row'un bazı sözleşmeleri imzalaması için sadece birkaç saatliğine buradaydılar ama Cal, biz dışarı çıkarken Gravity ve Serafina'ya bakması için güvendiğimiz dadısını getirdi.

Alchemist'te vardiyalı çalışmaktan, üniversite başvurularımı toparlamaktan ve Tucker'ın kızımla görüşmelerini izlemekten bitap düşmüş olmama rağmen Cal bir kulübe gitmemiz konusunda ısrar etti. Rhyland hâlâ Grav'a bakıyordu. Bruce'un birlikte olduğumuza dair daha fazla kanıt ihtiyacı duyması ihtimaline karşı bana ödeme yapmaya ve bebek bakıcılığı yapmaya devam etmesi için dört haftalık bir tampona ihtiyacımız olduğunu iddia ediyordu ama ben onun sadece okul için iyi bir miktar para biriktirebilmem için bana ödeme yapmaya devam etmek istediğini biliyordum.

Yine de oraya varıyordum. 60 bin dolar, okul harcımın bir yıl için ödenmesi anlamına geliyordu. Ne yazık ki yedi yıla ihtiyacım vardı.

"Seni dışarı çıkmaya ikna ettiğim için mutlu değil misin?" Cal kaldıkları otelin aynasının önünde bana c i l v e yaptı. Zeytin tenimi tamamlayan yeşil tonlarında Valentino payetli bir mini elbiseyi ödünç almama izin vermişti.

Cal arkamdan omuzlarıma sarıldı ve yansımda bana sıırttı. "Evet," diye itiraf ettim gülümseyerek. "Sanırım biraz yetişkin zamanına ihtiyacım vardı. Teşekkürler."

"Sahte aşkınız nasıl gidiyor?" Yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Şaşırtıcı derecede iyi," diye itiraf ettim.

Arkadaşlarımıza birlikte olduğumuzu söylemediğim için kendimi suçlu hissetsem de, bunu söylemenin benim kararım olmadığını da biliyordum.

"Rhy, Gravity konusunda bana gerçekten yardımcı oluyor. Ondan gerçekten hoşlandığım ortaya çıktı." "Güzel, çünkü o da bizimle kulübe geliyor." Cal göz kırptı. "Tate

Ben daha bana attığı ilk bombayı sindiremeden özür dilercesine "Cal," dedi.

"Cal, bunun kız kıza bir gece olması gerekiyordu," diye inledim. "Orada NHL soyunma odasındakinden daha fazla testosteron olacak."

"Row ikimizin büyük şehirde tek başımıza kulüpte olmamız konusunda rahat hissetmiyordu." En iyi arkadaşım özür dilercesine yüzünü buruşturdu. Ruhani, muhteşem ve tatlıydı ama tam bir insanları memnun eden biriydi. "Ama aynı zamanda huysuz bir koruma gibi tek başına peşimize takılmaktan da pek hoşlanmıyordu."

"Ergenlik dönemimiz boyunca tam anlamıyla öyleydi," diye karşı çıktım. "Evet, sanırım bizim için olduğu gibi onun için de eğlenceli değildi."

Sonunda hepimiz bir limuzinin içine tıktık. Rhyland ve ben karşılıklı koltuklara oturduk ve birbirimizle göz göze gelmemeye çalıştık. Okulum ve bebek bakıcılığı anlaşmamız hakkındaki konuşmamızı bitirmemize hâlâ ihtiyacım vardı ama korkmuştum. Rhyland yardım teklif etmek istiyor gibi görünmüyordu ve şu anda işlerinin yoğunluğundan buna vakti olmayacağından yüzde yüz emindim.

"Herkes bir milyon dolar gibi görünüyor." Şampanya kadehlerimizi havaya kaldırıp tokuştururken Cal aramıza baktı.

"Hakaretler savurmana gerek yok Calla," dedi Tate suskun bir sesle. "Benim takım elbisem o kadar ucuz değil."

O pislik milyon dolarlık takım elbisenin ucuz olduğunu mu sanıyordu? Adam o kadar yüksek bakımlıydı ki, sadece oksijen paylaşmayı kabul etmesine şaşırdım.

ölümlüler.

"Büyük paralardan bahsetmişken..." Row'un bakışları Tate'ten Rhyland'a doğru ilerledi, kolu koruyucu bir şekilde karısının üzerindeydi. "Tebrikler sırayla."

Rhy sırtarak arkasına yaslandı ve şampanyasını havaya kaldırdı.

"Sürpriz," dedi Tate mümkün olan en kısık sesle ve Rhyland'ın eline bir şey tutuşturdu. "Bu benden ve Row'dan sana iş anlaşması hediyesi ve bu gezi de bizim kutlamamız."

Cal'a öfkeli bir bakış attım. "Hep geliyorlardı, değil mi?"

Cal omuz silkti. "Rhy'ye haber vermeni istemedik. Seni seviyorum ama çenen çok düşük."

"Yalanlar. Onun ağzı benimkine tam uygun büyüklükte-" Rhy başladı, sonra ne söylediğini fark etti ve ağzını kapattı.

Aman Tanrım. Bu salak. Sarhoş bile değildi.

"Yine mi geldin?" Row yavaşça, kolunu Cal'in arkasından çekip dirseklerinin üzerine eğilerek Rhyland'ı daha yakından incelediğini söyledi.

"Sanırım tüm ifadesinin temeli buydu," dedi Tate yardımcı olmadan.

"Bu bir şakaydı," diye sıkıca bastırdım. Row'un bana kiminle yatacağımı söylemeye hakkı yoktu. Ama ikimizden de beklentileri vardı ve bana ve Rhyland'a karşı cömert ve sadık olmaktan başka bir şey yapmamıştı. "Biliyor musun? Komik ha ha." Gözlerimi devirdim.

"Hiç komik değildi," dedi Row, "ve ha ha da yoktu." "O senin kızın değil," dedi Rhyland sertçe ve alt kata taşındığımdan beri aletin gerçekten de en az yüz kez ağzıma girmiş olduğu gerçeğini inkâr etmediğini fark ettim. "Öyle olsa bile,"

diye devam etti Rhyland, ses tonunda karanlık bir nota vardı, "senin zorba davranışlarını iyi karşılamıyorum.

İstediği zaman, istediği kişiyle sevişebilir. Ve eğer birbirimizi becermek istersek, bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Limuzinin içindeki sıcaklık yaklaşık yüz derece düştü. Boğazımda bir yanık oluştu.

"Tabii izlemekten hoşlanmıyorsan," dedi Rhy sıkılarak. "Ben hayırsever bir adamım ve yeminli bir dışadönüküm." Göz kırptı.

Row kendini Rhyland'a doğru fırlattı. Row'u iki yandan kuşatan Cal ve ben onu koltuğuna geri ittik. Ama Rhy onunla dövüşmeye hazır görünüyordu ve bu beni aynı ölçüde hem korkuttu hem de heyecanlandırdı.

"Ne diyorsun sen?" Row tükürdü, koltuğuna geri döndü, nefes nefese kalmıştı.

Bunun takıldığımız haberini vermek için doğru zaman ya da yer olmadığını biliyordum - eğer bunu söylemek için doğru bir zaman varsa bile - ve konuşmayı daha güvenli sulara yönlendirmeye karar verdim.

"Sana sadece deliliğini içine atmanı söylüyor. Aşırı korumacı davranıyorsun," diye homurdandım. "Cidden, sakın ol. Rhy ve ben sahte nişan olayı y ü z ü n d e n yakınlaştık. Tabii ki senin davranışların onun sinirlerini bozuyor."

"Unutma, o yüzük gerçek değil." Row nişan yüzüğümü işaret etti. Yüzük.

Kelimeler ruhumu deldi ve tüm umut ve mutluluğumu akıttı. Dışarıda. Parmağımdaki ağırlığına alışmışım; barda tuvaletleri ovarken, bulaşık yıkarken, içki doldururken parıldayıp ışıldamasına alışmışım.

"Biliyorum," dedim sessizce.

"Pislik gibi davranmayı bırak." Cal kocasının kalçasına vurdu.

Gideceğimiz yerin adı Yasak Meyve Kulübü'ydü, East Village'da çökmekte olan sıcak bir yerdi. Tate burayı kendi aile şirketi olarak ilan etmişti ama bu pek de mantıklı değildi çünkü ailesinden yaşayan kimse yoktu ve Noel'lerini genellikle çalışarak geçirirdi.

"Yasak Meyve Kulübü." Konuyu değiştirdiğim için mutlu bir şekilde bu ismi ağzıma attım. "Sahibi neden bu ismi koymaya karar vermiş?"

"Burası yirmi dört saat çalışan bir yer," diye açıkladı Tate ve sanırım birbirimizi tanıdığımız üç yıl boyunca beni ilk kez doğrudan kabul etmişti. Buz gibi ve ifadesizdi ve gözlerinde korkutucu bir şey vardı. O kadar ölüydüler ki renklerini bile anlayamıyordum. "Sabahları ve öğleden sonraları, finansçıların alt düzey çalışanlarını becerdikleri bir yer. Bir tür otel ama restoranı ve happy hour'u var. Geceleri ise dünyanın en iyi DJ'lerinin, özel hazırlanmış kokteyllerin ve Titanik'i batırmaya yetecek kadar uyuşturucunun olduğu bir yere dönüşüyor."

"Korkunç bir yere benziyor." Yüzümü buruşturdum.

"Biliyorum. Ben seviyorum." Değişiklik olsun diye alaycı davranmıyordu.

"Sahibinin aileden olduğunu söylemiştin. Kimmiş o?" Rhyland konuşmamızı böldü ve kıskanıp kıskanmadığını merak ettim. Kıskanmasını istedim. Bunun ne kadar acınası bir durum olduğunun farkında olsam da.

"Aile gibi," diye düzeltti Tate. "Ve bu bir sır. Aslında bunları saklamakta oldukça iyiyimdir. Değil mi Coltridge?" Yüzünü sinsî bir gülümseme kapladı.

Rhyland'ın Row'un lokantasındaki buluşmamızdan sonra bana Tate'in sevgilisinin bizi yakaladığını söylediğini hatırladım. Tate kimseye tek kelime etmemişti. Şimdi

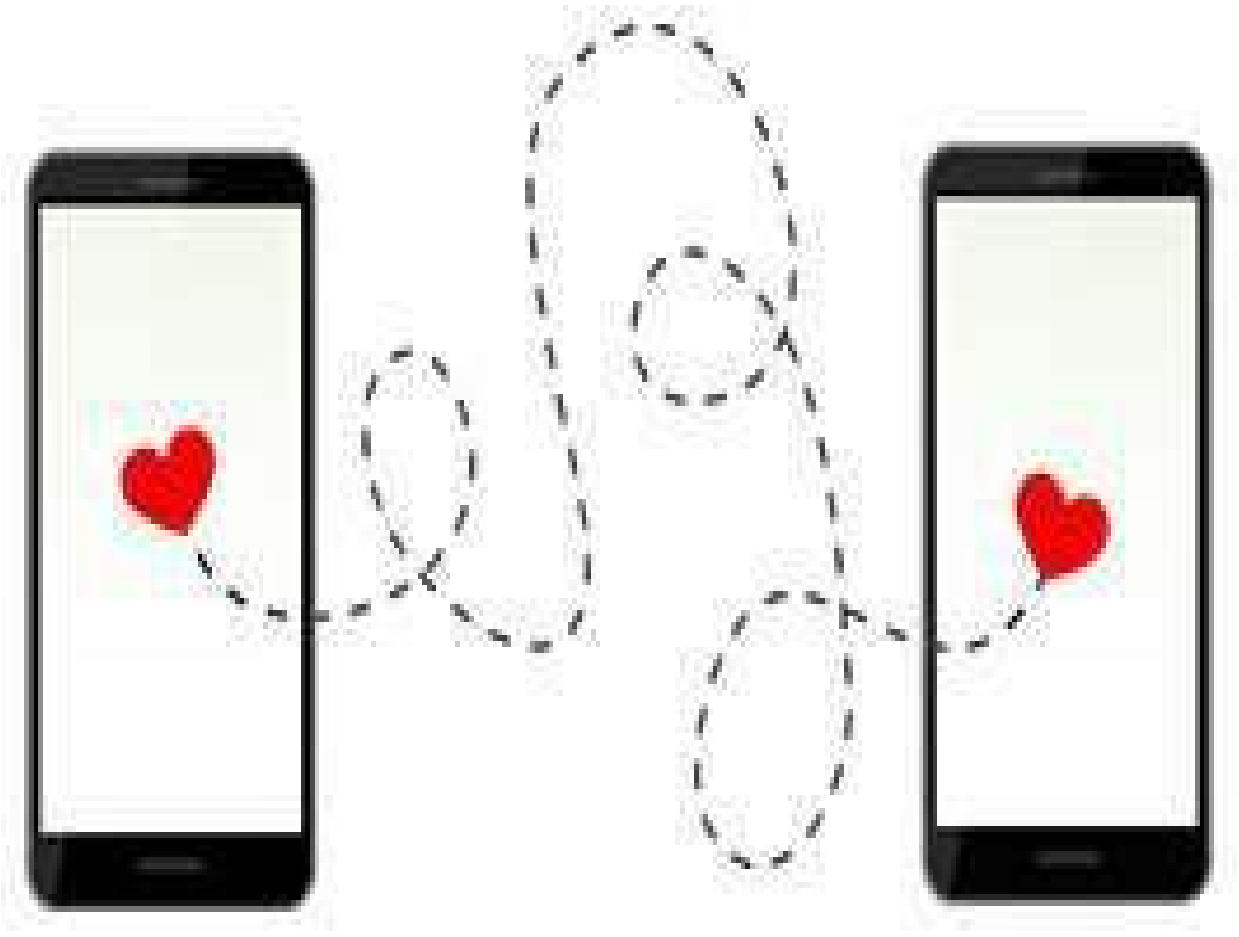
ilk fark ettiğim andı.

"H e r k i m s e , iyi p a r a kazanıyor," diye d ü ş ü n d ü Row, karısının boynuna sokulmaya devam ederek.

"Kesinlikle öyle," dedi Tate.

Chapter

THIRTY-SIX

RHYLAND

Yasak Meyve Kulübü cehennemin bekleme odasına benziyordu.

Herkes lanet bir kafirdi. Kadınlar, ellili yıllardaki gibi üç parçalı takım elbiseler giymiş mafya bozuntularına karşı duruyordu. Garson kılığındaki yarı tanıdık modeller ellerinde elli dolarlık kokteyllerle dolu tepsilerle kalabalığın arasına girip çıkıyordu. Devasa dans pistini çevreleyen VIP cepleri vardı, her biri bir fedai tarafından korunuyor ve kırmızı kadife iplerle çevreleniyordu. Zemin siyahtı ve tavan yüksekti, ışıklandırma için neon mavisi şimşekler vardı, ancak bunlardan çok fazla yoktu. Neredeyse zifiri karanlıktı, muhtemelen olup biten uğursuz şeyleri gizlemek için.

İçeri girer girmez, Tate bir ipin arkasındaki VIP masasına yönlendirildi. Görünüşe göre sahibini gerçekten tanıyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmek istemiyordum - Row'la yaptığım konuşma yüzünden sinirlerim zaten bozulmuştu.

Nedenini bile bilmiyordum. Bu ilişkinin son kullanma tarihi hızla yaklaşıyordu ve Dylan bizi ifşa edersem beni öldürmeye hazır görünüyordu.

"Bu senin kutlaman Coltride." Dylan beynimdeki sisi delerek masanın karşısından bana mavi bir kokteyl uzattı. "Kutlama!"

"Genelde dans pistinin kralı sensin." Row bana kara bir kaş çattı, cephaneliğindeki tek yüz ifadesiydi bu. "Yine de geceyi somurtarak geçiriyorsun. Neyin var senin?"

"Evet, Rhyland. Lütfen masayla paylaş." Tate'in dudakları sırtmaya benzer bir şekilde kıpırdadı. Bırakın gülmeyi, onu hiç gülümserken görmemiştim.

"Öncelikle, buraya geleli beş dakika oldu." Mavi içkimden bir yudum aldım, her ne haltsa art ık . "İkincisi, b u r a s ı henüz benim hamlelerim için hazır değil."

"Senin saçmalıklarına hazır olmadığı kesin," diye homurdandı Row.

"O zaman dans edeceğiz." Dylan Cal'ı elinden tutup dans pistine sürükledi.

"Ve ben de gözetmenlik yapacağım," diye homurdandı Row.

Kızlar çoktan insan bedenlerinden oluşan kalın kütlenin içine dalmışlardı. Row'un orada olması beni rahatlatmıştı. Outfit'ten birinin onları kaçırmamasına izin vermezdi, ki **b ö y l e** bir yerde bu gerçek bir olasılık gibi görünüyordu.

Tate sözsüz bir şekilde bana baktı.

"Ne istiyorsun?" Bir viski devirip -ahududulu kokteylin canı cehenneme-boş bardağımın dibine baktım.

Hiçbir şey söylemedi.

Öfkemi dizginlemem gerekiyordu. Tate, Bruce Marshall anlaştımda bana çok yardımcı olmuştu. Evet, ona kazık atmıştı ve evet, zamanı geldiğinde bu iyiliğin karşılığını alacaktı ama bana daha önce hiç haksızlık etmemişti.

"Ben bir şey söylemedim," dedi Tate.

"Bruce bana senden neden nefret ettiğini söyledi." Yüzümü ona döndüm.

Boş yüzünde tek bir kas bile kıpırdamadı. "Ve?" diye sordu kuru bir sesle. "Bunu neden yaptın?"

"Onunla iş yapmaya ihtiyacım vardı," diye yanıtladı p e r v a s ı z c a . "Ve halkla ilişkilerde yenilenmeye ihtiyacı olan bir teknoloji şirketim vardı. Bruce işbirliği yapmayı kabul ettikten sonra köşeyi dönmeyi başardım. Yüksek teknoloji girişimlerimin meşruiyet kazanmasına yardımcı oldu."

"Sen bir hortlaksın."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Dans pistindeki kızlara bakmak için döndüm. Alesso'nun "Hypnotize" şarkısı duvarlarda yankılanıyor, pisti titretiyordu. Dylan ve Cal kendilerini kaptırmış, saçlarını savuruyor, birbirlerine sürtünüyor, şarkı sözlerini bağırarak söylüyor, o anın içinde kayboluyorlardı. Herkes onlara bakıyordu ve bunun nedeni dans hareketleri değildi. Erkeklerin ağzı açık kalmıştı. Onları suçlayamazdım.

Ama bu konuda çok sinirlenebilirdim.

"Herkes bakıyor," diye yorumladım Tate'e, Dylan ve Cal'ı işaret ederek.

Tate bakışlarını isteksizce dans pistine çevirdi, bir kolunu siyah deri kabinin başlığının üzerine koydu. "Evet, Row'un karısı

"Sanki nöbet geçiriyormuş gibi."

"Onları istiyorlar." Onun tatsız şakasını görmezden geldim.

"Olabilir," dedi Tate. "Ama Calla kapanın elinde kalmıyor. Dylan öyle." Hayır, değildi. O benimdi. Hem de her açıdan. Amcığı benimdi.

Kahkahaları benimdi.

Komik gözlemleri.

Gözyaşları. Korkuları. Endişeleri.

Her şeyi değil. Onun kalbi benim değildi. O organı anlaşılmamızın dışında tutacağımıza dair birbirimize söz vermiştik.

Ayağa kalktım ve Cal ile Dylan'ın arasına girerek dans pistine doğru yürüdüm. Cal omuz silkti ve dehşetle bakan Row'a doğru dans etti, müzik eşliğinde kalçalarını salladı ve kollarını boynuna doladı. O dans etmezdi.

Dylan'ı belinden kavradım ve gözlerinin içine baktım. "Bu kulüpteki her erkek seninle göz göze geliyor."

"Belki de." Sırıttı, kollarını yukarı kaldırdı ve kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ettirdi. "Ama içlerinden sadece biri beni beceriyor, o da sensin. Aç mısın?" diye sordu.

Bakışlarımı onun lezzetli vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirdim.

Gözlerini devirdi. "Aklını çukurdan çıkar, Coltride." "Neden?

Pisliği seviyorsun."

"Masa için bir şeyler sipariş etmeliyiz." Beni görmezden geldi. "Tuzlu bir şeyler."

"Sana tuzluyu göstereceğim." Onu kışından tutup havaya kaldırdım, sonra da kendi etrafında döndürdüm. Kahkahaları havada uçuşuyordu. O anda Row'un bu konuda söyleyecek bir şeyi olup olmaması gerçekten umurumda değildi.

Bir süre dans ettik, ter içinde kalana ve bitkin düşene kadar döndük, güldük ve döndük. Her ne kadar başlangıçta ona gelmek benim bölgeme işemek ve kulüpteki herkesin ona yaklaşmaması gerektiğini bilmesini sağlamak için bir yol olsa da eğleniyordum.

Sonunda Dylan iç çekti ve göğsümü itti. "Tamam, işeyeceğim." "Ben de boşalacağım." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip elini tuttum.

Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Vay canına. Her şey seni tahrik ediyor."

Bir kahkaha atarak onu tuvalete götürdüm ve yolda Row ile Cal'ın duvara yaslanmış, birbirlerinin içinde kaybolmuş bir şekilde öpüşüklerini fark ettim. Tuvalet kuyruğunda üç kişi vardı.

"Sence kokain mi çekiyorlar?" Dylan dönüp bana sırıttı.

Terli alnındaki yapışkan saç tutamlarını silmek için uzandım. "Hayır, bebeğim. Masalarda herkesin gözü önünde kokain çekiyorlar."

"Burası delirmiş."

"Bizi buraya getiren adam da öyle."

Sonunda Dylan'ın sırası geldiğinde onunla birlikte içeri girdim ve kapıyı arkamızdan kilitledim. Kafası karışmış bir halde bana döndü.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Hazır buradayken ayaküstü bir şeyler yapalım dedik." Kaşlarımı salladım.

Gözleri parladı ama içlerinde bir yaramazlık kıvılcımı alevlendi. "Ya yakalanırsak?"

"O zaman birinin şanslı günü olur."

"Bırak da işimi yapayım." Tam önümde çömeldi, işerken havada çömeldi, mini elbisesini yukarı kaldırdı ve külotunun **k e n a r ı n ı** kaydırды.

Onu önümde bunu yaparken görmek o kadar ateşliydi ki kendimi kontrol bile edemiyordum. Sırtımı kapıya dayayarak sendeledim ve fermuarımı açtım. Elimi bileğine koyduğumda kızardı ve elbiseyi aşağı doğru çekti.

"Hayır, olduğu gibi bırak. Arkanı dön ve askıyı tut."

Söylediğim gibi yaptı. Askı kapının biraz yukarısındaydı ama o uzun boyluydu. Ben de öyleydim. Birçok yönden birbirimize uyuyorduk. Sikimi kökünden tutup kıkına vurduğumda külotu hala bir tarafa itilmişti, cildine biraz prekum bulaştırdım. Külotunu kık çatlağının içinde bir tanga haline getirmek ve onunla sıkı küçük kık deliğini alay etmek için zamanımı aldım.

"Hazırım," diye soludu, eğildi ve iki deliğini de açarak bana sundu.

"Bakalım." Sikimin tepesini göt deliğine yerleştirdim - sadece ucunu -Parmaklarımı onun açgözlü amcığının yarığında gezdirmek için aşağı uzandım. Benim için damlıyordu. Bir iç çekiş ve ürpertiyle kendimi arkadan girişine doğru konumlandırımdı.

"Haydi." Eğildi. "Sadece yap şunu."

"Lütfen de," diye talimat verdim, boynunun kenarını usulca ısırımdı. "Dışarıda tam bir cehennem kaçkınısın ama seni becerdiğimde benim iyi kızım olacaksın."

"Lütfen," diye inledi, kendini bana bastırdı, aletimi içime soktu.

Onu.

"Daha iyi." Saçlarını tuttum, diğer elimle belini kavrarken ona vuruyordu. "Çok, çok daha iyi."

Daha iyisi çok hızlı bir şekilde orgazma dönüştü, çünkü sadece birkaç itişten sonra Dylan porno sesleri çıkarmaya başladı. Yatakta her zaman sesli konuşurdu, buna bayılırdım. Ben onu yerken iniltilerini bastırmak için genellikle yüzüne bir yastık bastırırdı ve sikiştiğimizde, pozisyonumuza bağlı olarak omzumu veya elimi ısırmasına izin verirdim. Bu sefer de farklı değildi. İşaret ve orta parmaklarımı ağzına soktum, ben arkadan daha hızlı ve daha derin sürerken onları emmesine izin verdim. Aletim onun sularıyla kayganlaşmıştı ve içimdeki sahiplenici, kıskanç taraf onun sınırlarını test etmek istiyordu.

"Ne kadar yakınsın?"

"Yakın," diye mırıldandı parmaklarımın etrafında.

"Kıçını sikebilir miyim?" diye sordum. "Sanırım hazırsın. Ve yeterince kayganlaştırıcı var."

Birkaç saniye donup kalacağını düşünmüştüm. Düşünüp taşınacağını. Ama sonra kiminle uğraştığımı unuttum.

"Evet," diye hırladı. "Lütfen, kıçımı sertçe sik."

Başka bir şey söyleme.

Anüsüyle oynamaya başladım, orta parmağımı içeri ve dışarı iterek her iki deliğini de aynı anda doldurdum. Bu hisse alışmasına yardımcı olmak için bunu sık sık yaptım ve hemen parmaklarımın etrafında mutlu sesler çıkardı ve içime daha derine bastırdı, parmağımın etrafında açgözlülükle kenetlendi, daha fazlasını istedi. Doruk noktasına yaklaştığında ikinci parmağımı da içine soktum. Bu noktada işler gerildi ve sikime karşı sallanırken bir rahatsızlık iniltisi ondan kaçtı.

"Durmali mıyım?" Nazikçe sordum.

"Hayır, hayır," dedi nefes nefese.

Kafamın arkasında bir yerde, kabinin diğer tarafından gelen seslerin, kapıya vurulduğunun, on dakika geçtiği için boşaltmamızın talep edildiğinin farkındaydım ama umurumda değildi.

Sikimin üzerinde doruğa ulaştığında boşalmamak için kendimi zor tuttum. O sırada götünde üç parmağım vardı. Onları da yaydım. Tamamen hazır olduğundan emin oldum. Göt deliği titreşiyor, daha fazlasını istiyordu. Boynunun yan tarafını tekrar öpmek için eğildim. Nedenini bilmiyordum ama özellikle o bölgeyi çok seviyordum.

"Senin güzel, dar deliğini siktiğimde ilk başta canın yanacak. Basınç rahatsız edici olacak. Tuvalet gitmen gerekiyormuş gibi hissedebilirsin. Biraz hava çıkarabilirsin. Eğer durmak istersen, bana haber ver. Hayal kırıklığına uğramam."

Yüzyılın yetersiz ifadesi. Sadece varlığıyla bile fantezilerimin her b i r i n i gerçekleştirmişti.

Dylan elbise askısına daha sıkı tutundu, parmak eklemleri beyazlaştı. "Sadece içeri gir, Rhy. Üzerine osursam da umurumda değil, kıcığımın sikilmesini istiyorum."

Vay anasını. Aşık mı oluyordum?

Amından kayarak çıktım ve göt deliğine doğru bastırdım. Bunu yavaş yavaş yaptım ama dayanılmaz hale getirecek kadar da yavaş değildim. İçine tamamen yerleştiğimde aletimin hangi organa çarptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece cennetten bir dilim gibi hissettirdiğini biliyordum.

Başımı arkaya yatırdım ve gözlerimi kapatıp inledim. Bu dünyada hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirmemesi gerekiyordu.

"Nasıl hissediyorsun, Cosmos?" Sersemlemiş bir şekilde sordum. Nefesimi tutmayı bırakır bırakmaz boşalacaktım. Zevk o kadar yoğundu.

"İyi. Çok iyi," diye mırıldandı, kıcını biraz oynatarak taşaklarımı gıdıkladı. "Bu çok farklı hissettiriyor. Daha önce hiç anal denemediğime inanamıyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Daha önce hiç anal denememiş miydi? Beni neden şok ettiğini bilmiyordum. Belki de Tucker her şeyi isteyecek bir pislik gibi görüldüğü içindi. Belki de ilk günden beri buna açık olduğu, hiç endişesini dile getirmediği içindir. Onu bedenime hazırlıyordum, deneyimin kendisine değil. Her ne haltsa, iliklerime kadar lezzetli bir his yayıldı.

Onu iki elimle belinden kavradım ve kıcını sikmeye başladım. Uzun süre dayanamayacağımı biliyordum, o da dayanamazdı -zevk çok fazlaydı- bu yüzden onu gasp etmek için pozisyonumuzdan sonuna kadar faydalandım.

"Cosmos?"

"Hmm?" diye bağırdı, ben onu tekrar tekrar delerken yanağını insanların vurduğu kapıya dayamıştı.

"Sana bir iş teklifim var."

Yanıt olarak homurdandı. Şu anda akli dengesinin yerinde olduğundan şüpheliydim. Ağzımdan çıkacakları düşününce benim de olmadığını biliyordum.

"Bu gerçekten"-pant-"zamanı mı?" Pantolon.

"Kiralık nişanlı anlaşmamızı aylık 100 bin dolar sabit fiyatla altı aylığına uzatmak istiyorum. Altı ay dolduktan sonra nişanımızı bozacağız ve bunu Bruce'a duyuracağız. İşim için iyi. Tıp okulun için iyi. Herkes için iyi."

Banka hesabım dışında, ama Bruce sözleşmeyi imzaladığına göre bu konuda endişelenmeme gerek yoktu.

"Bunu düşünmek zorundayım." İt.

"Ne?"

Thrust.

"Düşünmem gerekecek dedim-" Thrust.

"Hayır, seni gayet iyi duydum. Sadece duyduma inanamıyorum. Sana burada bir altın madeni sunuyorum."

İtme.

"Yataktaki dinamiklerimizin seni kandırmasına izin verme Coltridge. Ben sadaka değilim. Biz eşitiz. Ve bunun ne zaman ve nerede biteceğine ben karar veririm. Şimdi kışımı sik ve çeneni kapa."

İticilerim daha hızlı, daha sarsıntılı, daha cezalandırıcı oldu. Ne düşünüyordu ki? Tüm lanet olası sorunlarını ortadan kaldırıyor, onu tıp fakültesine sokuyordum ve o hepsini geri çeviriyordu.

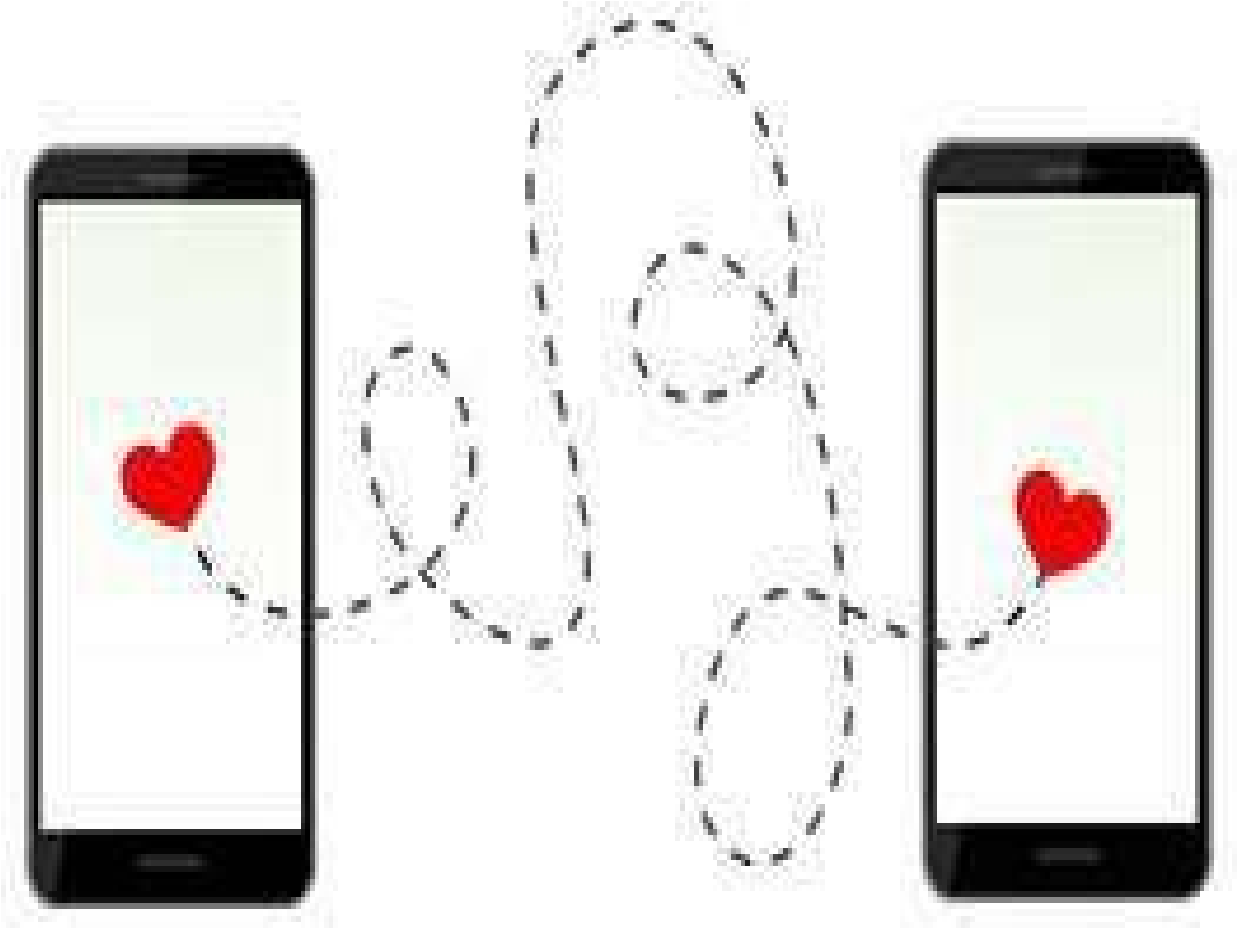
Kafam karmakarışıkta ama vücudumun geri kalanı nerede durduğunu gayet iyi biliyordu. İçimde bir kasırğa gibi kopan orgazmın üzerinden bir dakika geçmeden yükümü onun göt deliğine boşalttım. O da boşaldı. Bu doruk noktasını birlikte salladık. İçine boşaldığımdan emin olduktan sonra külotunu göt deliğinin ve amının üzerinde yeniden düzenledim.

Omzunun üzerinden bana baktı, hala kaşları çatıktı. "Oradan damlamayacak mıyım?"

"Göt deliğini sıkıca büz tatlım." Kışına dostça bir dokunuş yaptım. "Ve eğer hepsini içinde tutmayı başarırsan, geri döndüğümüzde hepsini senden yiyeceğim."

Chapter

THIRTY-SEVEN

RHYLAND

Son yirmi dakikadır sanki dünyanın sonu gelmiş gibi birbirini beceren iki insan gibi sallana sallana masaya döndük.

"Hangi cehennemdeydin?" Row'un gözleri kabindeki yerinden her hareketimi takip ediyordu.

"Rhyland bana üst kattaki tesisleri göstermek istedi." Cosmos saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti, sesi rahattı. Sevişmemizle şu an arasında tek bir kelime bile etmemiştik. Kabinin karşılıklı köşelerinde yerlerimizi aldık.

"Evet? Antika bılardo masasını beğendin mi?" Row kız kardeşine döndü.

Yüzünde tek bir kas bile kıpırdamadan ona bakmaya başladı. "Evet.

Eski usul kaplamasının hoş bir dokunuş olduğunu düşündüm." "Evet, benim de favorimdir," diye onayladı Row.

"Değil mi?" Gülümsedi.

"Elbette. Var olmayan şeyleri severim." Masanın üzerine bir sessizlik çöktü.

Cal'ın gözleri ben ve Dylan arasında gidip geldi. "Tamam, Dyl, seni seviyoruz ama bu iş saçma olmaya başladı."

"Peki. Tesislere bakmadık. Kavga ediyorduk," diye iç geçirdi Dylan. "Buna inanabilirim." Row memnun görünüyordu. Sanki o da bizim geçinmek. Cal'ın ona bakışı, onun derin bir inkâr içinde olduğunu bildiğini gösteriyordu. Seks kokuyorduk.

"İnatçı kız kardeşin ayda yüz bin dolar için bu maskaralığı altı ay daha sürdürmek istemiyor." Dylan'ı işaret ettim. "Ona deli olduğunu söyle."

"Akıllı kız." Row kız kardeşinin omzunu sıvazladı. "Onun saçmalıklarıyla kendini bağlama. Git sana bakacak iyi, saygılı bir adamla tanış. Bir aile kur. Hayatını yaşa."

Yumruklarım masanın altında kıvrıldı. Çenesini kapatmazsa en iyi arkadaşımı öldürmek üzereydim.

"Belki de bu maskaralığı sürdürüp gizli gizli birileriyle çıkabilir?" Cal sanki bu iyi bir fikirmiş gibi parmaklarını şıklattı. "Böylece, bilirsin, bir şeyleri kaçırmaz."

"Hayır." Onu vahşice susturdum. "Ben yüz bin dolar ödüyorum, ben söylemedikçe başkasına doğru nefes almayacak. Anlaşıldı mı?" "Vay canına.

Şimdi bana gerçekten satıyorsun." Dylan'ın kendine özgü göz devirmesi geri dönüş yaptı ve masadan bir kokteyl kapıp bir yudum aldı. "Çok kötü," diye iç geçirdi Cal. "En sevdiğim kinaye neden seçtiğin."

"Seç, çünkü aksi takdirde tüm adaylar benim ellerimde ölecek." Row ona kıbar bir gülümseme gönderdi. "Bu yeterince iyi bir neden mi?"

"Neyi biliyor musun?" Dylan ayağa kalktı. "Burada bir şeyler atıştırıp restorana bir göz atacaktım ama sanırım evde bir şeyler yiyeceğim. Yorgunum."

"Seninle bir taksi tutacağım." Ayağa fırladım.

Dylan inanmaz bir ifadeyle bana baktı. "Gitmemin sebebi sensin, göt herif."

"Cümlelerin bir yerinde bir nokta var mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Birbirlerinden nefret ediyorlar." Row alnındaki görünmez teri süpürdü.

"Şimdi rahatlayabilirim."

Dylan ve ben göz kırpmadan oynadığımız bir maçın ortasındaydık. O kaybetti.

"Gidemezsin." Ellerini öfkeyle havaya kaldırdı. "Bütün bu parti senin için."

"Gecenin amacı ne istersem onu yapmak," diye yavaşça açıkladım ona, "ve benim istediğim de seninle Uber'imizde ölesiye didişmek, yaklaşık"-telefonumun saatine baktım (Apple Watch'u siktir et, komando olmayı tercih ederim)-"üç dakika içinde varacak, o yüzden acele etmemiz gerekiyor."

"Bize Uber mi çağırdın?" Çenesi şok içinde düştü.

"O topuklularla yürümeyi mi tercih ederdin?" Bakışlarım onu destekleyen iki iğneye doğru kaydı. "Çünkü senin fişkirtmanı izlemek bana yetiyor."

"Az önce ne dedin sen?" Row homurdandı.

"Çömel," diye yalan söyledim.

"Hayır, demedin," diye suçladı Row.

Dylan kıs kıs güldü. Benim de istediğim buydu. Ondan bir gülümseme koparmak.

"Evet, öyle yaptım. Tamam, gidiyoruz." Herkesi selamladım, bir elimi sırtının küçük kısmına koydum ve onu dışarı çıkardım.

Temiz havaya çıktığımızda, ukala tavrımı hemen bıraktım. "İyi. Her şeyi berbat ettim. Böyle düşünmemeliydim." Ellerimi kaldırdım. "Sadece... Cosmos, bugünlerde hedeflediğin işten çok daha iyisin. Bunu ukalalık olsun diye söylemiyorum, ben senden daha iyisini bilirim. Bunu söylüyorum çünkü içten içe bu ifadeye katıldığını biliyorum. Harika bir şeyler yapmak için doğmuşsunuz. Ve ben bunu senin için istiyorum. Bunu senin için gerçekten istiyorum." Elmacık kemiğimi ovuşturdum. "Bu işe neden bu kadar bağlandığımı bile bilmiyorum."

"Belki de kalbinin etrafındaki buz duvarı sonunda çözülüyordur." Kollarını göğsünün üzerinde düğümledi.

"Haklısın. Bu yüzden olabilir. Lanet olası küresel ısınma."

"Sana çok kızdığım için özür dilerim," diye iç geçirdi. "Gelecek konusunda biraz huysuzum, bilirsin işte."

Uber tam zamanında geldi. Aramızdaki sıcaklık kontrol edilebilir bir seviyeye düştü. İkimiz de arka koltuğa geçtik ve şoförümüzü selamladık.

"Bana söz verdiğin şey için bana gelmek ister misin?" Dylan dönüp bana baktı, yüzü kızarmıştı.

Kahretsin, istiyordum. Onun dölle sırlanmış donut deliğini yemekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Geceyi orada geçirebileceğim anlamına gelse bile. Onu keşfetmek istiyordum. Ne diyebilirim ki? Beni kırmıştı. Ya da belki de

Tam tersi. Beni yeniden bir araya getirmiş ve ilişkilerden korkmayan biri haline getirmişti.

"Yapamam," diye homurdanırken buldum kendimi. "Fluffy ve Mittens'ı dışarı çıkarmam gerek. İşlerini asla pedlerinin üzerinde yapmazlar. Kinci pislikler, tıpkı annemle babam gibi."

"Fluffy ve Mittens adında köpeklerin olduğuna hâlâ inanamıyorum," diye homurdandı Dylan.

"Onlara sahip değilim." Ters ters baktım. "Onları evlatlık vereceğim."

"Yatağında uyumalarına izin veriyorsun."

"Sızlanmamalarının ve gerçekten uyumama izin vermelerinin tek yolu bu," diye itiraz ettim.

"Sen çok yumuşaksın." Alt dudağını sevimli bir şekilde kıvrıdı.

Elini tuttum ve pantolonumun üzerinden sikimin üzerine koydum. "Sözünü geri al yoksa onun gazabını hissedersin."

"Şimdi de beni yaramazlık yapmaya teşvik ediyorsun."

İkimiz de sarhoşça güldük ve onu öpmek için eğildim, alt dudağını alaycı bir şekilde ısırdım. Uber'in rakip uygulamasını indirmek için aklıma bir not aldım, çünkü uygunsuz cinsel gösteriden sonra kesinlikle bu uygulamadan atılacaktım.

"Onları tuvalet için dışarı çıkaracağım ve sonra seni görmek için geri geleceğim."

Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"İstediğim gibi hepsini içinde tutmayı başardın mı?" Burnumu onunkinin ucunda gezdirerek telaşlandım.

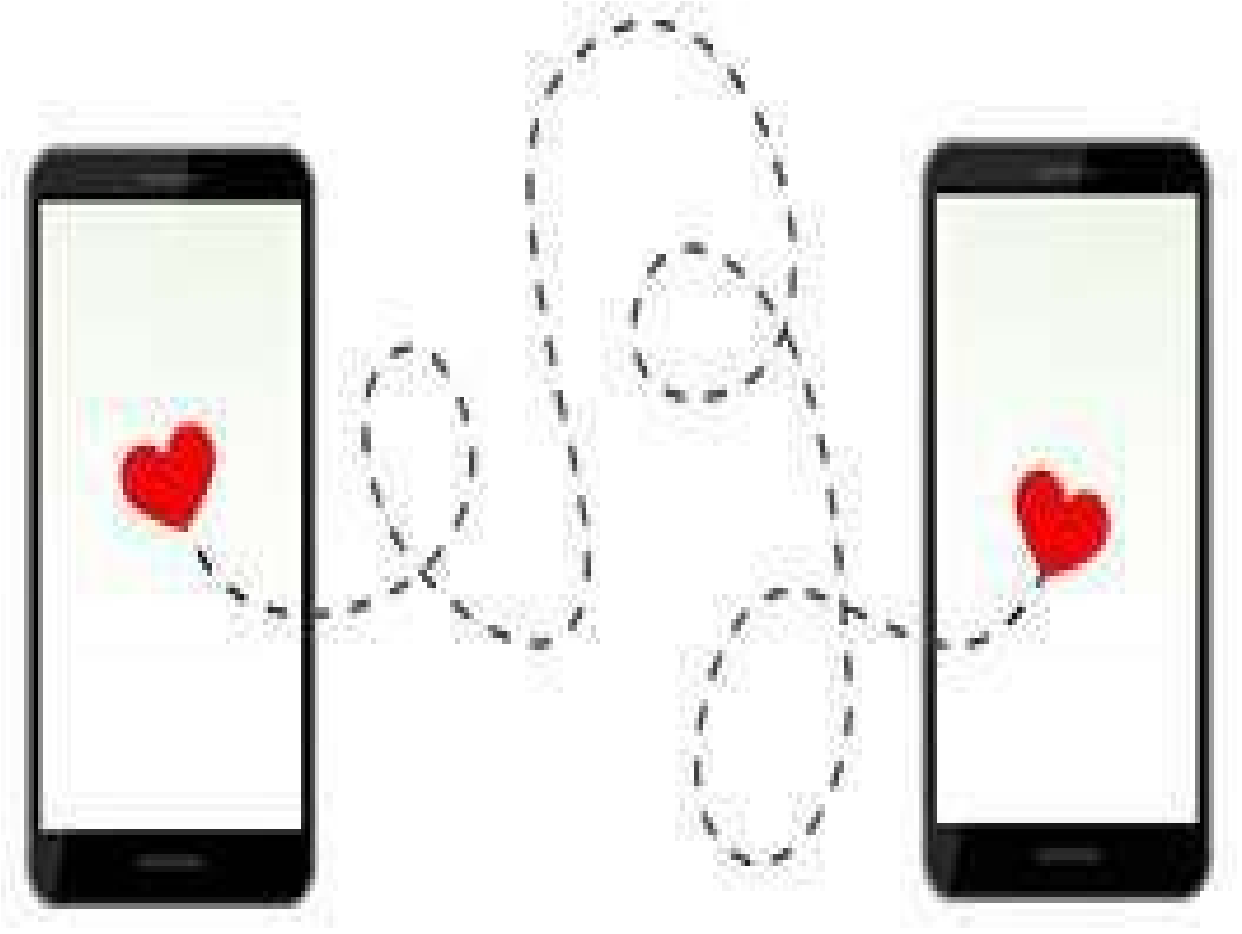
"Evet," dedi gururla. "Her bir damlasını."

Sikim pantolonumdan dışarı fırlamak üzereydi. Başını göğsüme bastırdım.

Düşüyorum. Kelimeleri şakağına doğru sessizce mırıldandım, söylenmemiş itirafın tenime işlediğini hissettim. Hayatımı mahvediyor.

Chapter

THIRTY-EIGHT

DYLAN

Bacaklarım Rhyland'inkilere dolanmış ve akşamdan kalma bir halde uyandım.

Ayrıca anüsüm, özgürlüğe giden yolda bir fil sürüsü tarafından patlatılmış gibi hissediyordu.

Dün geceki olaylar sızıntı yapan bir musluk gibi vicdanıma akıyordu. Bir kolumu gözlerimin üzerine atarak inledim.

Aman Tanrım. Coltridge ile işler ciddileşiyordu.

Olanları açıklamanın başka bir yolu yoktu. Bu bir kaçamaktan daha fazlasıydı ve o da aynı şekilde hissetmiş olmalıydı, çünkü bana altı ay daha takılmak ve flört etmek için ödeme yapmak gibi garip bir fikir ortaya atmıştı. İki de olmayı sevsem de, para alışverişi yapıyormuşuz gibi hissetmekten daha fazlasını istiyordum.

Onunla çıkmak ve sevişmek istiyordum çünkü birbirimizden hoşlanıyorduk.

Konuşma zamanı gelmişti, değil mi? Ağabeyimin en iyi arkadaşıyla konuşmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Yatak odamın kapısı açıldı ve kızım, elinde Bay Mantar, yeşilin alışılmadık bir tonuyla içeri daldı. "Anneciğim! Anne!" diye bağırdı.

Kahretsin, diye düşündüm. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Rhyland Amca'yı annesinin yatağında bulmaması gerekiyordu, üstelik çırılçıplak. Rhy'nin külotu vardı ve yorgan çoğunu örtüyordu ama yine de.

"Oh, hey, tatlım!" Ekstra yüksek sesle selam verdim, bu sırada ayaklarını tekmeleyerek onu uyandırdım, böylece acele bir çıkış yapılabilir ya da en azından hasar kontrolünde bana yardımcı olabilirdi. Kollarımı onun için ardına kadar açtım. "Ne oluyor?"

Ama sorumu bitirmeye fırsatım olmadı. Kızım yatağın ayak ucuna ulaşır ulaşmaz yere yığıldı ve yorganımın, Rhy'nin ayağının ve karyolanın üzerine kustu.

Sıcak, yapışkan, kısmen sindirilmiş erişte ve tavuk parçaları yatağın üzerinde sarı ve turuncu bir okyanusta yüzüyordu. Hemen harekete geçip onu kucağıma aldım ve kusmuktan sıırılsıklam olmuş pijamalarını küçük bedeninden sıyırdığım süitime getirdim.

"Anneciğim." Kollarını omuzlarıma doladı, ağlıyordu. Rhy'yi fark etmemişti bile. "Kendimi çok kötü hissediyorum. Karnım... çok ağrıyor."

"Anlayabiliyorum, tatlım." Başının arkasını okşadım ve ona banyo yaptırdım. Elimle ateşini kontrol ettim. Kesinlikle ateşi vardı. Lanet olsun. Birkaç gün önce bende olan hastalığı kapmış gibi görünüyordu. Zavallı şey.

"Bebeğim, sana banyo yaptırıp biraz Tylenol ve su vereceğim, tamam mı?"

Somurarak başını salladı.

Pençe küvet dolmaya başlamıştı. İçine biraz sıvı sabun sıktım ki biraz köpürsün. Şimdi çıplaktı, makyaj masasının kenarına oturmuş, ayaklarını sarkıtmıştı. Hâlâ yeşil görünüyordu. Onun için çok kötü hissediyordum.

"Küçük gıcık?" Rhy başını kapı ile çerçeve arasına sokup içeri baktı. Uykulu görünüyordu.

"Rhyrand Amca!" Onu görünce hemen canlandı.

Kapıyı iterek açtı ve saçlarını okşayarak içeri girdi. "Nasıl hissediyorsun, ufaklık? Karnın sana sorun çıkarıyor mu?"

"Evet." Suratını astı.

"Merak etme bebeğim. Yakında geçer. Ve biliyor musun? Rhyland Amca Fluffy ve Mittens'ı yürüyüşe çıkaracak ve sana bir sürpriz yapacak."

Ben banyoyu doldururken ve Tylenol almak için mutfığa koşarken, ayağında kusmuk varken onu oyalyordu ve bunun için minnettardım. Geri döndüğümde Grav Tylenol'ü aldı ve ben de onu banyoya soktum.

"Şimdi anladım." Gülümseyerek Rhy'nin kolunu ovdum. "Ve... teşekkür ederim."

"Sorun değil. Sonunda yeni yürümeye başlayan bir çocuğun hasta çantası olma potansiyelimi gerçekleştirebileceğim." Gitmek üzereyken duraksadı. "İki tüy yumağını yürüyüşe çıkardıktan sonra **g e l m e m i** ister misin?"

Başımı salladım. Açıkçası benim için zaten yaptığından daha fazlasını yapmasını istemiyordum. Zaten bu ilişkide en çok yükü çeken oydu.

"Hayır, ben hallederim."

"Ama bugün vardıyan var."

Hatırlıyor.

"Yardım etmesi için Tuckwad'ı arayacağım. Bir noktada kendini işe yarar hale getirmesi gerekiyor, değil mi?"

Bu Rhy'nin sertleşmesine ve çenesinin gerilmesine neden oldu. Onu dikkatle inceledim, tepkisini bekliyordum.

"Onu Grav'la yalnız bırakmayacaksın, değil mi?"

Neden umursuyorsun ki? Sormak istedim. Çocukların şeytanın işi olduğu konusundaki fikrini mi değiştirdin?

"Hayır." Onun yerine gülümsedim. İlişkimiz ve tüm bunların anlamı hakkında büyük bir konuşma yapmanın ne yeri ne de zamanıydı. "Ben burada onlarla olacağım. Max'i arayıp gelemeyeceğimi söyleyeceğim. Onun kıza bakmasının iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Belki o babalık içgüdüleri devreye girer."

Rhy gittikten sonra Grav'ı banyodan çıkardım, yeni pijamalarını giydirdim ve ona çay yaptım. Kanepede ona küçük bir kale yaptım, Bluey'i giydirdim ve ona biraz sarıldım. Sonra Tylenol'ün etkisini gösterdiğini görünce mutfığa gidip Tucker'ı aradım.

"Evet?" diye sordu, neredeyse kendini beğenmiş bir şekilde. "Pislik seni terk etti, sen de yaralarını benimle sarmaya mı karar verdin?"

Tanrım, ondan nefret ediyordum. Çocuğuna gerçekten yardım etme zamanı gelene kadar onun hayatının bir parçası olmak istediğini iddia ediyordu.

"Kızınız kendini iyi hissetmiyor," diye dişlerimin arasından söylendim. "Onun nesi var?"

"Hiçbir şeyi yok, Tuckwad." Siktir et, onun lakabını bir şey yapıyordum. Bunu hak etmişti. "Midesinden virüs kapmış. Bende de aynı şey vardı. Kırk sekiz saat içinde geçer ama acımasızdır."

"Gelip onunla ilgilenmemi ister misin?" diye sormadan önce yanıtında hafif bir duraksama oldu.

Nihayet, iç organlarını tırmalamak istememe neden olmayan bir şey söylüyordu.

"Evet, lütfen. Daireyi temizlemem, market alışverişi yapmam ve tıp öncesi programları araştırmam gerekiyor."

Tucker homurdandı. "Evet, doğru." Ondan nefret ediyordum. Gerçekten nefret ediyordum.

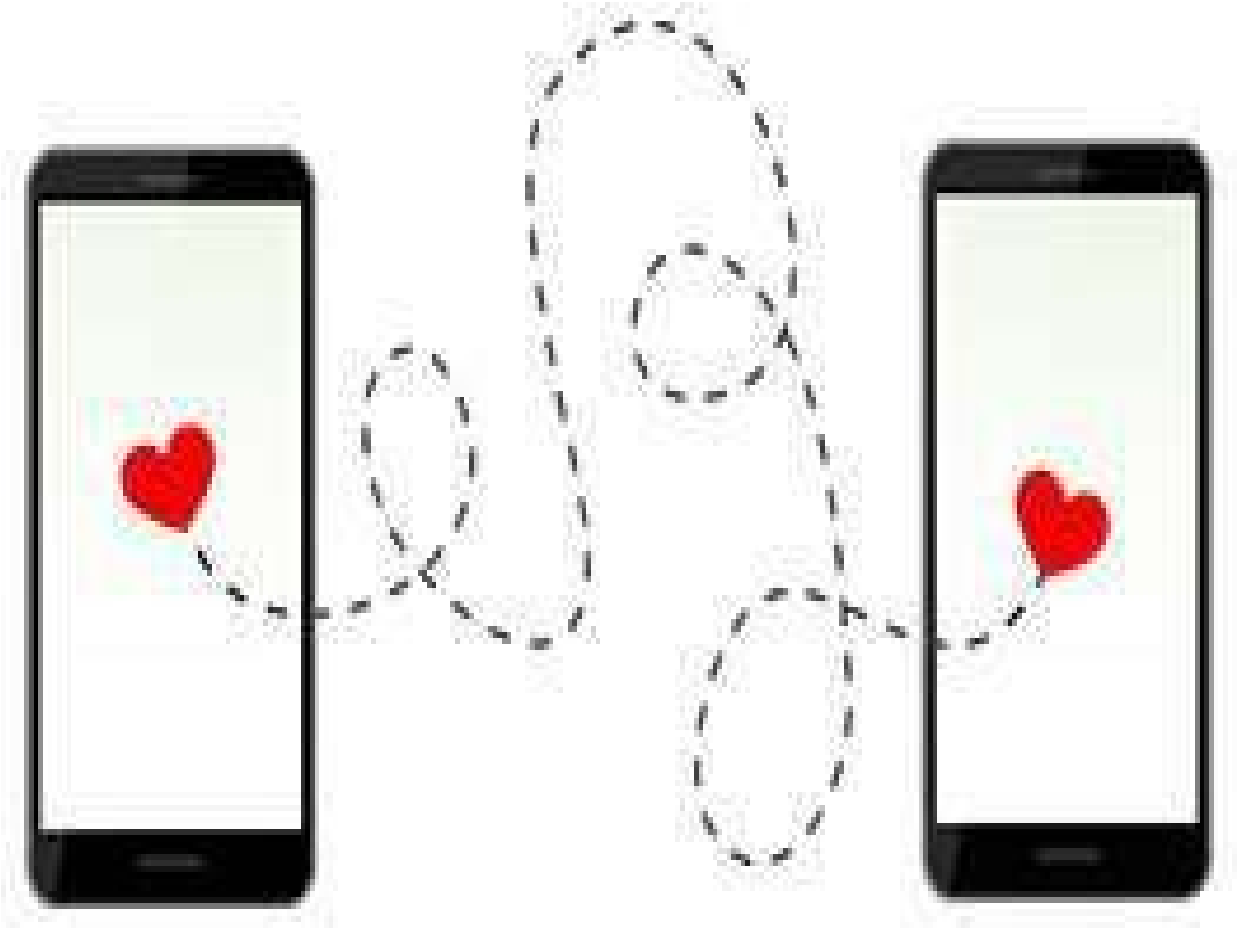
"Ne zaman gelebilirsin?" İş gibi sordum.

"Dört saat sonra falan. Önce yapmam gereken bazı işler var." "Uh-huh. Görüşürüz o zaman."

"Hey! Eğer gelirim Row'a bana şu loa-" Ama artık çok geçti. Telefonu çoktan kapatmışım.

Chapter

THIRTY-NINE

DYLAN

Beş saat ve Grav'ın üç kusma nöbetinden sonra Tucker geldi ve bundan hiç memnun görünmüyordu. Tüm bu boktan günün tek güneş ışığı, kızımın kusmasının muhtemelen bitmiş olması ve ona biraz tavuklu şehriye çorbası içirmeyi başarmış olmamdı.

"Yo."

Yo mu? On iki yaşında mıydı?

Onu içeri almak için yana doğru adım attım.

Etrafa baktı, kızımızı kanepede gördü ve ellerini ceplerine sokarak ona yaklaştı. Çömelip kızımın dizine dokunduğunda nefesim boğazımda düğümlendi.

"Selam dostum. Kendini pek iyi hissetmediğini duydum. Arkadaş ister misin?"

Bu o kadar da kötü değildi. Ciğerlerimdeki sıkışmış havayı serbest bıraktım.

Yerçekimi başını salladı. "Biraz resim yapabilir miyiz?" "Elbette. Evet." Tucker etrafına bakındı.

Göğüs kafesimin arkasında bir şey sıkıştı.

"Ben... Ben gidip renkleri ve kâğıdı getireyim." Boğazımı temizledim, kendimi işe yarar hale getirdim ve onun odasına doğru yürüdüm.

Yıkabilir boyalar kalemlerini ve kâğıtları toplarken, Tucker'ın sonunda köşeyi döndüğünü ummak için kendime izin verdim. Eğer adım atarsa New York'ta kalmanın ve burada okumanın lojistiğini çözecektim. Tüm varlığımı Grav'ın mutluluğu üzerine planlayabilirdim.

Onlara renkleri verdim ve daireyi temizlemeye başladım. Arada bir onları kontrol ediyordum. Birlikte şaşırtıcı derecede iyi gidiyorlardı. Önce resim çizdiler. Sonra Tucker onun çizimini boyamasına yardım etti. Birlikte M&M kurabiyeleri yaptılar (hazır hamurla) ve onlar için yaptığım yapışkan pirinç ve tavuk nugget öğle yemeğini şikayet etmeden tükettiler.

Alışveriş için aşağı inme vaktim geldiğinde ikilemde kaldım. Bir yandan, iyi geçiniyor gibi görünüyorlardı. Diğer yandan, o hala... Tucker'dı. Rhy onları birlikte bırakmamı istemekte haklıydı. İnanılmaz derecede erken görünüyordu.

O gerçek anlamda onun babası. Aynı DNA'yı paylaşıyorlar. Onun hayatının bir parçası olmak istediğini sayısız kez söyledi. Ve bu altıncı kez birlikte takılmaları.

Evet, Tucker Tucker'dı ama fiziksel olarak zarar vereceğini düşünmemiştim. Ona.

O gece bana yaptığı şey şiddetti. Ama aynı zamanda bunun bir Hata. Ve daha önce bana karşı hiç şiddet kullanmamıştı. Ayrıca, tam anlamıyla on beş dakikamı alacaktı, sadece temel bilgilere ihtiyacım vardı. Ve herhangi bir sorunla karşılaşarlarsa Rhyland binadaydı.

Bir karar ver artık.

"Grav, neden annenle birlikte alışverişe gelmiyorsun? Yirmi dakikadan fazla sürmez ve Tucker Amca bizi bekler." Sıkıca gülümsedim.

Okudukları kitaptan başını kaldırdı ve yorgun bir şekilde bana baktı. "Anne, burada kalamaz mıyım?"

Midem bulandı. Hayır, yapamazsın. Söylemek istedim. Lütfen benimle gel. Ben.

"Bebeğim, biraz temiz havaya ihtiyacın var," dedim umutsuzca. Sesimde çaresizlik tınısı.

"Ciddiyim Dyl, yirmi dakika boyunca onunla ilgilenebilirim." Tucker bana deliymişim gibi baktı. Belki de öyleydim. Rhyland da Grav söz konusu olduğunda kendimi bırakmam gerektiğini söylemişti.

"Yirmiden biraz daha uzun olabilir. Ben sadece daha rahat hissedirdim
_."

"Anne, dışarı çıkamayacak kadar yorgunum."

"Merak etme!" Parlak bir şekilde söyledim. "Instacart'tan alırım."

"Dylan." Tucker bana baktı, yüz ifadesi dehşetle kaplanmıştı.

"Tanrım, ben kendi çocuğuma bakabilecek kapasitedeyim-" Gözleri büyüdü ve hemen kendini düzeltti. "Yarım saatten az bir süre bir çocuğa. Eskiden kız kardeşimin çocuklarına hep bakardım. Sen de yanımdaydın."

Haklıydı. Ve bildiğim kadarıyla hepsi hayatta kalmıştı.

Grav'a veda öpücüğü verdim ve fikrimi değiştiremeden kaçtım. İçgüdülerim bana bunun yanlış bir şey olduğunu haykırıyordu ama kendimi onları görmezden gelmeye zorladım. Gravity'nin iyiliği için buna bir şans vermeliydim.

Markete olan yolculuğumu rekor bir hızla bitirdim. Yol boyunca Kieran'la telefonda konuştum, o da beni nefes almam ve panik atak geçirmemem için cesaretlendirdi. Alışveriş listemdeki pek çok şeyi unuttum ve koşarak eve döndüm.

Bulduğum kattaki asansörden iner inmez apartmandan gelen çığlıkları duydum.

Alışveriş torbalarımı yere atarak oraya koştum. Dairenin kapısını açıp içeri koşarken ellerim titriyordu. Gravity'yi kanepede histerik bir şekilde ağlarken buldum, yüzü, saçları ve kıyafetleri kusmukla doluydu ve Tucker'ın gömleği ve pantolonu kusmukla kaplıydı.

"Şükürler olsun ki buradasın." Tucker aceleyle bana doğru geldi ve lekeli kıyafetlerini işaret etti. "Sen binadan çıkar çıkmaz kustu. Tanrım, her yerde var! Kıyafetlerim, saçım..."

Onu Yerçekimi'ne giden yolumdan ittim, onu kucağıma aldım ve rahatlatmak için ona sarıldım. Kusarken genellikle bu kadar kötü ağlamazdı.

"Anne, bağırmaya başladı." Hıçkırdı, çaresiz küçük parmaklarıyla bana yapıştı. "Ben sadece kazara yaptım. Birden çıkıverdi!" İri gözlerini özür dilercesine bana dikti. "Başım belada mı?"

Hayır, ama sana böyle hissettirdiği için öyle.

"Tatlım! Hiç de değil. Kendini açıklamak zorunda değilsin. İnsanlar kusar. Bu her zaman olur. Her şey yolunda." Onu ana odaya taşıdım.

banyo, Tucker peşimden geliyor.

"Bana kızgın mı?" Bugün ikinci kez kirli kıyafetlerini çıkarıp banyoyu doldururken yerçekimi kırılmış görünüyordu.

Bilmiyorum ve umurumda da değil, demek istedim. O pislik seni hak etmiyor.

"Hayır, bebeğim, elbette hak etmiyor." Alnından öptüm. Yine yanıyordu. Rhyland'ı özlemiştim. Rhyland kontrolü ele alırdı. Kanepeyi temizlerdi. Yardım ederdi. Ortamı yumuşatmak için şaka yapardı. "Sadece biraz şaşırdı. Tucker Amca çocuklarla çok fazla vakit geçirmez."

"Beni itti," diye fısıldadı boynuma, bana daha sıkı yapışarak. Tüm vücudum kaskatı kesildi ve soğudu. Donup kaldım.

"Başımı incittim anne."

Parmaklarım hemen başına gitti ve yavaşça kan ya da çürük olup olmadığını araştırmaya başladım. Kafatasının sağ tarafında küçük bir şişlik buldum. Dokunduğumda tısladı.

"İşte, anne. İşte böyle."

Onu öldürecektim.

Tanrı yardımcım olsun, birinin müdahale etmesine ihtiyacım vardı. Çünkü onu gerçekten öldürecektim.

"Dyl, bana yardım edebilir misin?" Tucker banyo kapısına yaslanmış, kollarını ve bileklerini kavuşturmuş, gözlerinin arasına bir biftek bıçağı sokmak üzere olduğum gerçeğinden habersizdi. Gömleğindeki tavuk nugget parçalarını silkeliyor, alay ediyordu. "Berbat görünüyorum."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye mırıldandım, sarı lastik ördekleri ve pembe kayıkları küvete fırlatırken. Soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu. Gravity'nin önünde dağılamazdım. Önce bununla başa çıkmalıydım. Sonra da onunla uğraşacaktım.

"Burada düş alabilir miyim?"

"Hayır," dedim soğuk bir sesle, kızımın koyu renk buklelerinden yarı sindirilmiş pilav ve tavuk parçalarını toplarken.

"Dostum, ne yapmam gerekiyor?" diye homurdandı. "Buradan bu şekilde çıkamam!"

"Bir yolunu bul."

"Berbat kokuyor." Sesi ağlamaya hazır gibiydi. "Ve ben-"

"Umurumda değil." Sertçe arkamı döndüm ve onu tersledim. Sesimi zar zor kontrol altında tutabildim ve o bile sadece Yerçekimi'nin iyiliği içindi.

"Gerçekten daha az umursayamazdım, Tucker. Anladığını sanmıyorum. Bu

seninle ilgili değil. Tüm bunlar"-odayı işaret ettim-"asla bizimle ilgili değildi. Bu-

Ana kapı açıldı ve Rhyland'ın sesi odayı doldurdu. "Küçük g ı c ı k ?
Cosmos?"

"Rhyland Amca!" Yerçekimi kucağımdan kıpırdanarak çıktı, çırılçıplaktı ve oturma odasına doğru ilerledi.

Daireme girdiğinden beri ilk kez Tucker ve ben yalnızdık.

Ona fke dolu bir bakış fırlattım. "Onu ittiğini söyledi."

şaşır mış görünüyordu ama tek kelime etmedi. Dehşet vücuduma yayıldı. Demek o yapmıştı. Yerçekimi'ne inanmadığımdan değil, ama bir şekilde, sessizliğindeki onay beni çözdü. İşaretler oradaydı. Barda beni incittiği zaman. Bileğimde bıraktığı morluk.

"Başını incittin," dedim.

Gırtlaktan, genizden gelen bir ses çıkararak tükürdü. "Hayır, yapmadım." Ellerini havaya kaldırdı. "Ve ona vurmuşum gibi davranma. Üzerime kusmaya başladığı anda iğdsel olarak onu üzerimden ittim ve kafası çok hafifçe duvara çarptı. Zar zor. Hemen zr diledim ve iyi olup olmadığını sordum ama muhtemelen duyamayacak kadar yüksek sesle çığlık atıyordu."

Panik boğazımı tıkadı. Kızımı bu... bu... canavara emanet ederek onu tehlikeye atmıştım.

"Bir ocuk kustuğunda onu itip kakamazsın. Onları yatıştırırsın, sırtlarını ovarsın, yardım edersin."

Tucker homurdandı, sanki ben samalıyormuşum gibi başını salladı.

"Hadi ama Dylan.

Kıımdan ekil, olur mu?"

"P a r d o n ?" Kızımın bit tarağıyla onun karnını deşmek üzereydim.

"Hasta ocuklarla ilgilenmek kadınların işidir. Erkeklerde bu tür... ne bileyim, annelik iğdleri falan yoktur. Bu durumda elimden gelenin en iyisini yaptım. Medeniyet bu, bebeğim. Doğa Ana. Bizler avlanmak için yaratıldık, yerdeki piriç ve tavuk parçalarını temizlemek için değil."

Ağzım bir karış açık kaldı ve sessizce ona baktım. Ciddiydi. Gerçekten de hasta çocuğuna bakmanın onun görevi olmadığını düşünüyordu. Musluktan akan su, kafamda dönüp duran zonklayıcı düşünceleri bastırdı.

"Peki senin rolün ne -biliyorsun, büyük, maço pazıları olan büyük, maço bir adam olarak?" Kollarımı kavuşturdum.

"Barınak sağlamak." Parmaklarıyla bunların üstünü çizdi.

"Geçtiğimiz dört yıl boyunca bunu pek görmedim." Parmağımı şüpheli bir tavırla figürünün etrafında dolaştırdım.

"Şey, hayır, ama bana bir şans verirsiniz-"

"Gravity'nin yetiştirilmesine ne kadar katkıda bulundunuz?" Devam ettim.

"Bu hiç adil değil." Kaşları birbirine çarptı. "Ailen çok zengin! Kardeşin bir multimilyoner. Bana yardım etmesi gereken kişi sen olmalısın-"

Konuşmaya devam etti ama sesini kapattım. Onun aptallığını dinlerken aklımı kaybediyordum. Musluğu kapattım, suyun sıcaklığını kontrol ettim ve kapının kolunu tuttum. Koridora doğru yürüdüm ve kendimi oturma odasına attım. Orada çıplak kızımı Rhyland'ın çok büyük motorcu ceketini giyerken gördüm. Yerde kızımın önünde çömelmiş, ceketinin kolunu yukarı ittikten sonra kızımın koluna bir dövme karalıyordu.

"...Bunu gördükten sonra kimse sana bulaşmaz. Dürüst olmak gerekirse ben bile biraz korkuyorum," dedi Rhyland. Gravity dişlerini göstererek kükrer gibi bir ses çıkardı ve Rhy kıkırdarak başını salladı. "Sen bir motorcusun, unuttun mu? Kaplan değilsin."

"Ah." Yerçekimi kıkırdadı. "Motorcular nasıl ses çıkarır?"

Rhyland yumruğuyla ahşap bir mobilya parçasına vurdu. "Hey, barmen! Bana bir bira getir."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ona parmağımı sallayarak sahneye çıktım. "Kızımın ahlakını bozma."

"Asla yapmam, Bayan Casablancas." Rhyland ayağa kalktı, beni belimden yakaladı ve kendine doğru çekti. "Seni baştan çıkarmayı bitirmedim bile," diye mırıldandı dudakları dudaklarıma. "Seni ve Grav'ı kontrol etmeye geldim. Bize biraz pho aldım. Her şey nasıl gidiyor?"

Tucker'ın banyoda olduğunu ve her an çıkıp gidebileceğini bildiğimden onu üzerimden itmeye çalıştım. Rhyland öpmek için eğildi.

"Rhy, şimdi olmaz."

"Neden? Grav zaten biliyor," diye mırıldandı kulağımın kabuğuna.

"Tuckwad bilmiyor."

Şeytanın sözü. Koridordan çıktı ve üçümüzün arasına baktı.

"Coltridge." Tucker ona hızlıca başını salladı. "Tuckwad."

"Birkaç giysi ödünç alma şansım var mı?" Tucker kendini işaret ederek cesurca sordu. "Yerçekimi bir kaza geçirdi."

"Yerçekimi kaza yapmaz. Bazen açıklanamayan sanatıyla bizi onurlandırır," diye düzeltti Rhyland. "Ve elbette, sana üst kattan giyecek bir şeyler getireceğim. Ama bu bir ödünç alma değil. O giysilere dokunduğunuz anda kirlenirler. Onları geri istemiyorum."

Tucker'ın boğazı, yutmuş olması gereken kötü sözlerle sarsıldı.

Grav'ı kucağıma aldım ve üzerindeki ceketten kurtuldum. "Gidip onu yıkayacağım."

Tucker, ona açıkça yapamayacağını söylediğim gerçeğini görmezden gelerek, "Yatak odanızda bir tane alacağım," dedi.

"Ben o giysilerle dönene kadar burada kalacaksın," diye düzeltti Rhyland onu.

Ayrı yollara gitmek üzere ayrıldık. Gravity ördekleriyle ve tekneleriyle oynayamayacak kadar yorgundu. Hemen pijamalarını giydirdim. Pho'yu atladi (aç olmadığını söyledi), biraz su içti ve yatmak istedi. Ateşi düştüğü için Tylenol vermekten vazgeçtim ve bir saat sonra onu kontrol etmeye karar verdim. Umarım o zamana kadar geri kalanını terleyerek atmış olurdu.

Oturma odasına geri döndüğümde sadece Rhyland oradaydı. Kanepede kalan kusmuğu temizliyordu ama diğer her şey tertemiz ve düzenliydi. Rhyland Coltridge'i yarattığı için Tanrı'ya milyonuncu kez şükrettim.

"Tucker nerede?" Yorgunca sordum.

"Banyonuzda duş alıyor," diye cevap verdi Rhyland, sesi bundan pek memnun değil gibiydi. "Grav nasıl?"

"Üşütmüş," diye iç geçirdim, alnımı silerek. Ben de ılık bir banyo yapabilirdim.

Ve belki de küçük bir sinir krizi.

"Zavallı şey." Rhyland kırımın yanaklarını kavradı, beni çekiştirerek ona doğru yaklaştırdı ve ereksiyonuna bastırdı.

"Ben mi Grav mı?"

"İkiniz de." Bana doğru eğilerek, bir anlığına da olsa tüm sıkıntılarıımı yok eden baştan çıkarıcı, özensiz bir öpücük verdi. "Şimdi Tuckwad'a siktir olup gitmesini söyleyebilirsin, biz de gününüzü birlikte kurtarabiliriz."

Ama her zamanki gibi ellerimizi birbirimizden uzak tutamadık ve çok geçmeden eli gömleğimin içindeydi, avucum aramızdaki çıkıntısını okşuyordu. Umutsuzca dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı çünkü Tucker'la olanları düşünmek beni çok ama çok aptalca bir şey yapma riskiyle karşı karşıya bırakıyordu.

"Siktir, tatlım. Seni kanepenin üzerine yatırıp iki deliğini sikim ve parmaklarımla doldurmak için sabırsızlanıyorum." Rhy bacaklarımı beline dolamak için beni kaldırdı ve sırtım duvara dayanana kadar ileriye doğru yürüdü.

"Lütfen," diye inledim ağzına doğru. "Becer beni, Rhyland."

Sol omzumun üzerinden gürültülü ve kasıtlı bir boğaz temizleme sesi duyduk ve ikimiz de dönüp eski sevgilimin bize baktığını gördük, yanakları öfkeyle yanıyordu. Sayısız kez kendimi kaybettiğim gözlerinde şimdi kötülük ve kinden başka bir şey bulamıyordum. Burun delikleri alevlendi ve konuşurken ağzı zorlukla hareket etti.

"Lütfen bana bu ilişki konusunda ciddi olduğunuzu söylemeyin."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Rhyland beni dikkatlice yere bıraktı. İşte o anda benim için her şey yerine oturdu.

Tucker'ın beni incittiği zaman kazara olmamıştı. Bir iz bırakmak istemişti. Beni korkutmak, küçültmek ve ürkütmek istemişti. Tucker iyi bir adam değildi ve onun için bir kurtuluş yolu yoktu. Kızımızla yeniden bir araya gelme fikrine sıcak bakmasına neden olan şeyin fedakârlıkla hiçbir ilgisi yoktu; kızımız onun çarpık satranç oyununda sadece bir piyondtu.

"Bizim ne olup olmadığımız seni ilgilendirmez," dedim soğuk bir sesle, ona doğru yürürken. Rhyland'a ait tanımadığım kıyafetler giyiyordu. Pembe bermuda şort ve üzerinde lama baskısı olan uzun kollu sarı bir düğme. Kesinlikle gülünç görünüyordu ve Rhyland'ın kıyafetin olabildiğince felaket olması için çaba ve özen gösterdiğinden hiç şüphem yoktu. "Bugün kızımı gerçekten üzdün."

"Kızımızı," diye düzeltti Tucker.

"Hayır," dedim sakince. "Benim kızım. Sperm donörü olmak seni baba yapmaz. Sen baba değilsin, Tucker. Ve eğer ziyaret hakkı istiyorsan, bir avukat tutmanı öneririm, çünkü bu konuda seninle her adımda savaşıcağım."

"Ciddi olamazsın." Çocuğumuzun yan odada uyuyor olmasına aldırmadan sesini yükseltti. "Bu delice bir aşırı tepki. Bunu yapamazsın."

"Yapabilirim ve yapıyorum da. Şimdi polisi arayıp kolumda bıraktığın morluğu ve kızımızın kafasını duvara nasıl çarptığını anlatmadan önce dairemde defol git."

Rhyland'ın yüzü bana doğru döndü, ifadesi şaşkıncı. "Az önce ne dedin sen?"

"Gravity üzerine kustuğunda, 'refleks olarak' onu itti. Kadın duvara çarptı," diye açıkladım.

"Gerçekte olduğundan çok daha kötü bir şeymiş gibi anlatıyorsun," diye patladı Tucker.

"Her şeyi olduğu gibi anlatıyorum."

"Tucker." Rhyland ona döndü, gözleri alev alev yanıyor, içlerinde bir savaş sürüyordu.

Dehşet ensemden aşağı süzüldü. Tucker'ı öldürmek ü z e r e y m i ş gibi görünüyordu. Konuşma tarzıyla değil. Vücuduyla ne yapacağınız tarzında.

Rhyland yavaşça, metodik ve sakin bir şekilde, "Bağırsaklarını söküp oksijen kaynağını kesene kadar boynuna dolamadan önce hemen şimdi çıksan iyi olur," dedi ve bu her şeyi bir şekilde çok daha kötü hale getirdi.

"Tamam, tamam, ben gidiyorum!" Tucker utançtan yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde geriye doğru yürüdü.

"Asla geri dönmeyeceksin," dedi Rhyland, sormadan. "Ciddiyim, Tucker. Seni bir daha Dylan ve Gravity ile aynı sokakta görürsem yaptıklarımın ben sorumlu değilim."

Tucker şok olmuş ve sinirlenmiş bir halde aramıza baktı. Bir an için tartışacağını sandım, ama sonra Rhy'ye bir kez daha baktı, daha iyi düşündü ve dairemde dışarı çıktı.

Yaptığım ilk şey kapıyı kilitlemek ve sırtımı kapıya dayamak oldu.

Çocuğuma zarar

vermişti. O.

İncitti.

Benim

.

Çocuğ

umu.

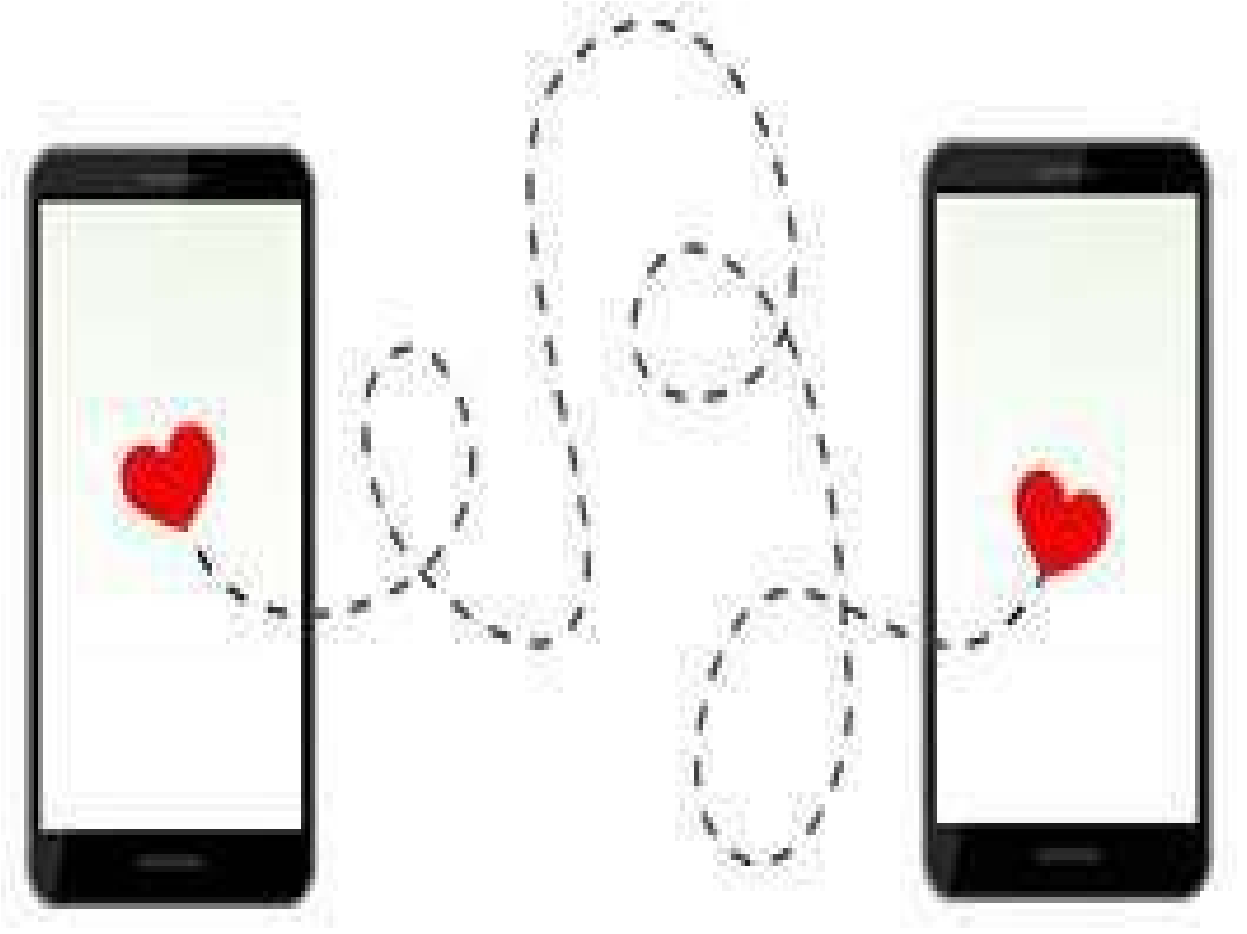
Yaptığım ikinci şey gözyaşlarına boğulmak, kapıdan kaymak ve parçalara ayrılmak oldu.

Ve üçüncü şey?

Rhyland Coltride tarafından tekrar bir araya getirildim.

Chapter

FORTY

DYLAN

Ping.

Ping.

Ping. Ping. Ping. Ping. Ping.

Bu sinir bozucu ses, bir gaga gibi etkileyici bir hızla kafatasımın içine doğru ilerliyordu. Panjurların arasından süzülen güneş ışınları tenimi ısıtıyordu. Penceremin dışında kuşlar cıvıldıyordu.

Yatağında gerindim, dün geceki olaylar yavaş yavaş bilincime geri dönüyordu. Tucker, Gravity'yi incitmişti. Rhyland'ın kollarında neredeyse bütün gece ağlamıştım. Sonra, nihayet kendimi toparlamayı başardığımda, bende kalıp kalamayacağını sordu ve ben de hayır dedim.

Neden hayır dedim?

Çünkü ona aşık oluyorsunuz ve er ya da geç kalbinizi kıracak. Hiçbir parçası bir ilişki istemiyor. O

Bu çok açık. Ve Yunan tanrısı gibi görünen yeni milyarderin ihtiyacı olan son şey bekar bir anne, ondan olmayan yeni yürümeye başlayan bir çocuk ve seninle gelen yükür.

Bu düşüncem altı pingle daha noktalandı. Telefonum komodinun üzerinde patlıyordu. Onu almak için uzandım ve gerçek zamanlı olarak akmaya devam eden kısa mesaj nehri karşısında hemen alarma geçtim. Row'un adının yanı sıra Cal ve Kieran'ın adlarını da gördüm.

Row bir eklenti gönderdi.

Row bir ek gönderdi.

Row bir ek gönderdi.

Açıklamak mı?

Neden cinayet işlememi istiyorsun Dylan? Benim bir aile babası olduğumu biliyorsun.

Bu, en iyi arkadaşım olduğunu iddia eden bir kadından.

Hemen New York'a dönüyorum. ŞİMDİ. ŞİMDİ.

Bunu benden sakladığın için sana asla kızmayacağım. Cal: Bana söylemediğin için çok hayal kırıklığına uğradım.

Kieran: Başın çok büyük belada, tatlım.

Kieran: Gezegendeki en büyük erkek fahişesi olmayan bir adamla evlenerek hasar kontrolü yapmak istiyorsan teklifim hâlâ geçerli.

Kalbim çarpıyordu, gözlerim bulanıktı, kardeşimin gönderdiği eklere tıkladım. Üç fotoğraf netleşti. Neredeyse birbirinin aynısıydılar ve beni ve Rhyland'ı dün oturma odamda gösteriyorlardı, bacaklarını onun beline sarılmıştı, eli kot pantolonunun önünden aşağıya inmişti, belli ki beni parmaklıyordu. Parmaklarını açgözlülükle başının arkasını kavırıyor, kirli, dil dolu öpüşmemizi derinleştirmek için onu kendime çekiyordum.

Bıkkınlık dolu bir iç çeğişle yastığa yaslandım, kolumla gözlerimi kapatıp inledim.

Tüm sosyal çevrem benim bir seks kasetimin fotoğraflarını görmüştü. Ve sonra bir tane daha.

Sıra: Tucker numaramı nereden bulmuştu?

Tahminimce resim üçüne de aynı anda gönderilmişti. Tucker yakın çevremdeki Cal, Row ve Kieran'ı tanıyordu. Telefonumun milyonlarca kez çaldığı anlardan birinde onların rehberini ele geçirmiş olmalı.

Simyacı'da birlikte vardiya yaptığımızda, onu kurcaladığım zamanki kilidi hâlâ açıktı. Böyle bir şey yapmak ve benim için her şeyi mahvetmek için fırsat kolluyordu.

Tucker bunun dünyamı yıkacağını biliyordu ve kendini intikamcı hissediyordu.

Cal'dan gelen bir arama telefonumun elimde dans etmesine neden oldu. Nefesimi tutarak ve kendimi hazırlayarak ekranı kaydardım.

"Genç bayan, kendini açıkla," dedi en iyi arkadaşım.

"Ciddi bir şey değil, tamam mı?" "Ciddi bir şey değil, tamam mı?" dedim huysuzca, bir esnemeyle gözlerimi ovuşturarak. "Bruce Marshall için rol yaptık ve bu arada bir yerlerde... şey, avantajların tadını çıkarmaya karar verdik."

"Kıçından vurulmak bir avantaj mı?" diye sordu kardeşim yan taraftan.

Cal.

Oh harika. Hoparlördeydin.

"Çünkü bu Rhyland'ın uğraşmak üzere olduğu türden bir ikramiye."

Bir parçam -ve küçük bir parçam değil- yaptığım şey için özür dilemek istiyordu.

davranış. Anlaşılması zor ihanet için. Ama çok ama çok daha büyük bir parçam, bunu yapmanın kardeşime durum üzerinde zaten sahip olduğundan daha fazla güç vereceğini biliyordu.

Ben bir yetiştikdim. Kararlar verdim. Hepsi harika değildi. Ama hepsi benim kararlarımdı.

"Senden hiçbir eleştiri duymayacağım." Sesim derimin üzerinde sürüklenen bir buz küpü gibiydi, o kadar soğuktu ki. Hattın diğer ucu sessizdi. "Seninle aramızdaki hiçbir bağı, hiçbir gizli kardeşlik kodunu bozmadım. Ben senin kardeşimim. Seni ölümüne seviyorum Ambrose, ama hayatım üzerinde kontrolün varmış gibi davranmayı bırakmalısın. Kontrolün yok. Kimi istersem, ne kadar istersem, nerede istersem sikerim. İzin istemeyeceğim ve kesinlikle sana hesap vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Kardeşim hattın diğer ucundan homurdandı. "Tamam, tamam. Tamam, tamam. Zorlamayı bırakacağım. Sadece... bu çok zor, tamam mı?" Başka bir karanlık hırıltı. "Bu bir alışkanlık. Bütün çocukluğumu babamın sana zarar vereceği korkusuyla geçirdim. Yol boyunca bir yerlerde, beni dinlersen her şeyin yoluna gireceğine kendimi ikna ettim, anlıyor musun?"

"Biliyorum." Sesim yumuşadı ama kızgınlığım devam etti. "Yine de Row. Yeter artık."

"Gerçi son birkaç yıldır çok iyi gidiyordum, değil mi? Sana neredeyse hiç patronluk taslamıyorum."

"Bana hiç patronluk taslamamalısın."

"Eh, bir de benim boktan kişiliğimi hesaba katmak gerek."

Cal homurdandı. "Rhy'yle aranızdaki bu şey nasıl başladı? Ciddi bir şey mi?"

"Biz sadece... Bilmiyorum, birbirimizin yanında çok rahattık," diye itiraf ettim. Diğer seçenek -buraya geldiğim gün ona evlenme teklif ettiğimi söylemek- hiç de ideal değildi. "Ve hayır, ciddi bir şey değil. Rhyland bazı büyük şeylere hazırlanıyor, ben de öyle. Bir ilişki bunlara uymuyor."

"Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?" Row sordu.

"Evet," dedim alt dudağımı ısırarak. "Sanırım. Kanatlarımı açmamın zamanı geldi, anlıyor musun? Üniversiteye gitmenin. Zor olsa bile, bana ve Grav'a daha iyi bir gelecek sağlayacak. Ve bu ona hayallerinin peşinden koşmayı öğretecek."

"Seninle çok gurur duyuyorum." Row'un sesi çatladı. "Ama yine de Rhy'yi öldüreceğim, bilginize."

Cal ciyakladı. "Ailemde hep bir doktor olmasını istemişimdir! Vücudumda çok fazla karanlık nokta var. Ayrıca her ay memelerimde şişlik olup olmadığını kontrol ettirsem iyi olur."

Row, "Günde iki kez memelerinde yumru olup olmadığını kontrol ediyorum," diye itiraz etti.

"Hayır, tatlım. Eğer yapsaydın, sadece meme uçlarına konsantre olmazdın."

"Çok fazla bilgi." İçim burkuldu. "Ayrıca, henüz hiçbir şey için kabul edilmedim."

"Olacaksın," dedi Cal kendinden emin bir şekilde. "Sen tanıdığım en zeki insansın."

"Lanet olsun, Dot?" Row itiraz etti.

"Sen en ateşlisisin, tatlım."

"Yani..." Ayağa kalktım ve kızımı uyandırmamak için sesimi alçaltarak koridora doğru yürüdüm. "Siz çocuklar... artık kızgın değil misiniz? Çünkü size pek bir açıklama yapmadım, sadece defolup gitmenizi söyledim."

"Benim gözümde paçayı kurtardın," diye onayladı Cal. "Tabii ki, biz gençken kardeşini arkandan becerdiğim için sana borçluyum."

"Çok doğru. Bunu sen de yaptın Row."

"Farkındayım. Oradaydım," diye izin verdi huysuzca.

Grav'ın odasına girdim. Uyurken elimi alnına bastırdım. Serin ve kuruydu. Teşekkürler, İsa.

Row, "Dediğim gibi, sen paçayı kurtardın ama Rhyland kurtulamadı," diye yakındı. "Kuralları çiğnedi ve iyi bir dayagı hak ediyor."

İçimi çektim. "Lütfen yüzünü mahvetmekten kaçınır mısın? O çok güzel."

"Belli ki. Bütün bu karmaşanın içine girmemizin sebebi de bu."

Hayır. Beni bu karmaşanın içine sokan şey, yakışıklılığının yanı sıra harika bir kişiliğe sahip olmasıydı.

"Başka bir isteğin var mı?" Row sordu.

"Evet." Saçımın bir tutamıyla oynadım, dudaklarımın arasına aldım ve çiğnedim. "Taç mücevherlerini koru Row. Onları gerçekten seviyorum."

"Çok geç. O orospu çocuğunu tahttan indireceğim."

Rhyland: Konuşmamız gerek.

Dylan: Lütfen bana hamile olduğunu söyleme. Şu anda böyle bir sorumluluğa hazır değilim. Jel manikür bile yaptıramıyorum.

Rhyland: Tamam, kabalık. Bir kere, beş saniye sonra kırılmıyor. Dylan: Bu manikür bilgisine nasıl sahip olduğunu bilmek istiyor muyum?

Rhyland: Dikkatli bir erkek arkadaş gibi davranarak kariyer yaptım. Kadınların dertleri hakkında her şeyi bilirim.

Dylan: Sızdırılan seks kasetimizle ilgili olduğunu tahmin ediyorum. Rhyland: Video da mı var?!

Dylan: Bir makara. Ama Row bana Tucker'ın bunu sadece arkadaşları ve ailesiyle paylaştığını söyledi.

Rhyland: İkisi de yok. Rhyland:

Aşağıda mısın?

Dylan: Gitmeye hazırlanıyorum. Grav'ı parka götürüyorum. Ateşi düştü. Daha iyi hissediyor.

Rhyland: Ben de size

katılacağım. Dylan:

Rhyland: Bir şey getirmemi ister misin?

Dylan: Hayır. Deve parmağım kocaman.

Rhyland: Yanlış. Am dudakların yukarıdakiler kadar mükemmel.

Dylan: CAMO TOTE!!!

Rhyland: Tabii, Jan.

Dylan: Bir daha asla sesli mesaj

kullanmayacağım. Rhyland: Neden? Oral

becerilerin harika.

Dylan: Sevişmiyorsun.

Rhyland: Bu gece olacağıma dair bir his var

içimde... Dylan: YARDIM EDİYORUM!!!

Rhyland: Tahmini metin, kullandığımız kelimeler hakkında çok şey söylüyor.
her gün.

Senden nefret
ediyorum.

Rhyland: Otomatik düzeltme miydi o?

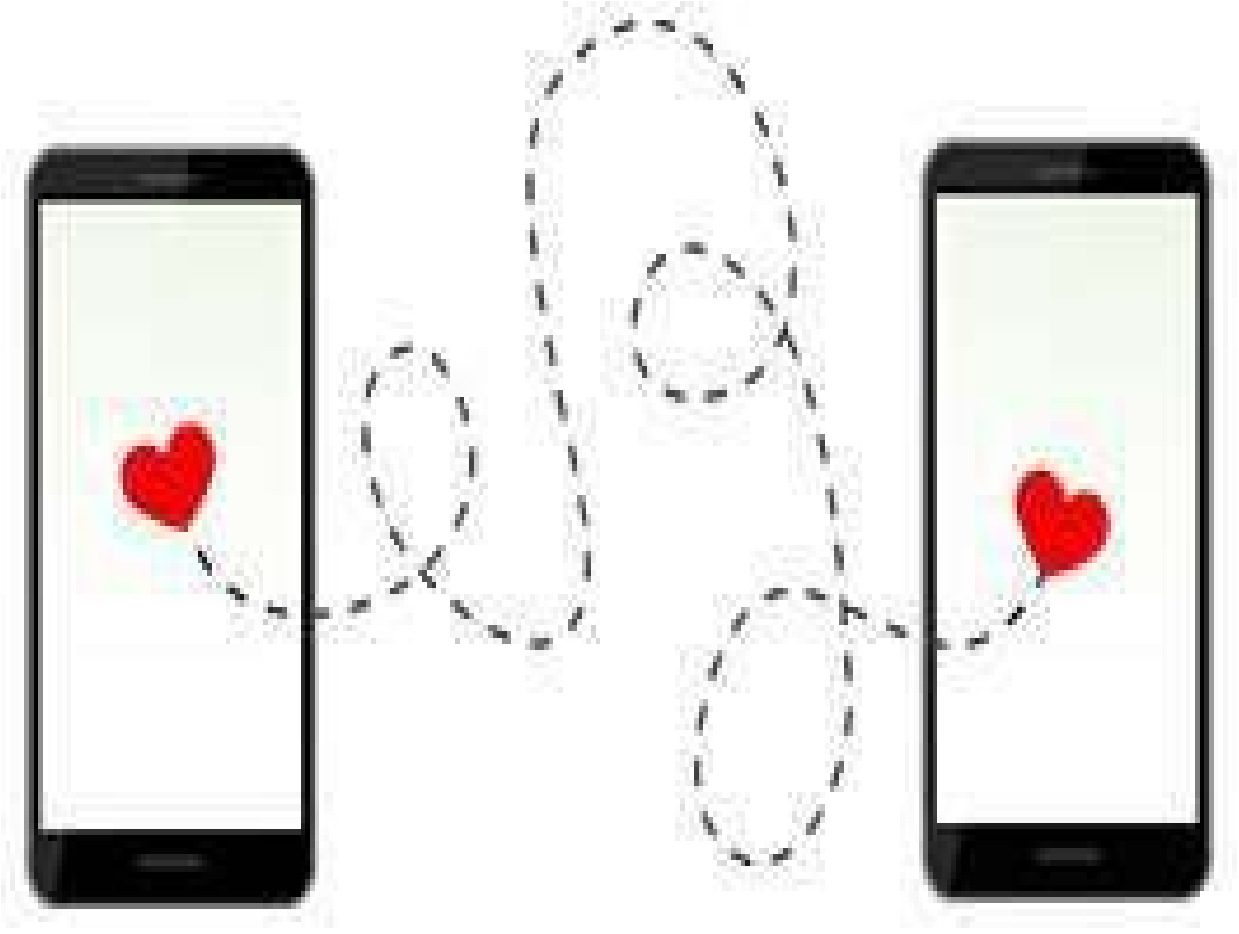
Dylan: Hayır. Osuruktu.

Rhyland: Tanrı seni korusun, Cosmos. Bu samimiyet seviyesine ulaştığımıza
sevindim. Dylan: GERÇEK.

Rhyland:

Chapter

FORTY-ONE

RHYLAND

Parka vardığımda Dylan, kızının peşinden salıncaklardan kaydıraklara kadar kovalıyor ve Grav'in şeytani bir kıkırdamayla yapmaya devam ettiği şeyleri yapmaması için ona kükrüyordu. Onlara doğru kasıla kasıla yürürken kendi kendime sııttım. Karmakarışık ve dağınıktılar ama bir o kadar da sevimliydiler.

Fluffy ve Mittens tasmalarıyla yanımda sallanıyorlardı. Bu fırsatı onları yürüyüşe çıkarmak için kullanabileceğimi düşündüm. Hâlâ onlara bir yuva bulma sürecindeydim. Fotoğraflarını eklediğim toplu bir e-posta gönderdikten sonra iki kişi onları sahiplenmek istediklerini söyleyerek bana e-posta göndermişti, ancak cevap vermeden önce daha iyi adaylar olup olmadığını görmek için bekliyordum.

"Sokağa kaçma!" Dylan şimdi çığlık atıyordu, tabii ki Gravity doğrudan lanet olası trafiğin içine daldı. Ben de onun önünü kestim.

Köpeklerin tasmalarını cebime sokup çocuğa futbol topu oynuyordum. Kıkırdadı ve ayaklarını havada oynattı.

"Rhyrand Amca! Ne yapıyorsun sen?"

"Görünüşe göre üç yaşındaki bir çocuğa rüşvet vermek," diye mırıldandım.

"Ne?" Onu parkın derinliklerine ve caddeden uzağa götürürken kıvranmaya devam etti.

"Bir anlaşma yapmaya ne dersin, küçük kokuşmuş? Eğer uslu durur ve önümüzdeki yirmi dakika boyunca kendini öldürmeye çalışmazsan, sana koca bir Barbie evi alacağım. Buna ne dersin?"

Kollarını kavuşturmuş, kızına karşı kullanmamam gereken bir dil kullandığını anladığını belli eden bir yüz ifadesiyle duran Dylan'a yaklaşıyorduk.

"Artık Barbie sevmiyorum." Yerçekimi bir ahududu patlattı. "O zaman ne seviyorsun?"

"Dinozorları."

Onun annesinin kızı olduğunu unutmuştum.

"Pekala, sana onlardan alamam, çünkü altmış altı milyon yıldır stokta yoklar. Ama sana büyük bir dinozor oyunağı alabilirim."

"Uh-huh."

"Yani kibarca oynayacak mısın?" "Evet."

"Söz veriyor musun?" İtiraz ettim.

"Hayır."

Dylan'la zaten yakındık, bu yüzden bu anlaşmadan alabileceğim her şeyi almalıydım.

"Pekâlâ, kokuşmuş. Git oyna." Onu yere bıraktım ve omzunu okşadım, kaydıraklara geri dönmesini ve tabii ki gözlerini kapatırken kaydıraklara tersten tırmanmasını izledim. Annesine o kadar çok benziyordu ki korkutucuydu.

Dylan ve ben dudaklarımızı öptük. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Dün gece Tuckwad'la olanlardan sonra emin o l m a k istiyordum.

"Deli gibi kızgıyım." Dylan çenesini yukarı kaldırdı. "Yaptıklarından sonra Tucker'ı Gravity'nin yanına bile yaklaştırmamaya kararlıyım. Ayrıca o pislik Row, Cal ve Kieran'a öpüşürken çekilmiş fotoğraflarımızı göndermiş. Eminim farkındasınızdır."

"Evet. Row vasiyetimi güncellememi söyledi bile."

"Çok mu kızdı?" Alt dudağı dişleri tarafından bir tarafa sıkıştırılmıştı.

Telefonumu çıkardım ve Dylan'a sözsüz olarak gösterdim.

Row: Çok yüz­süz­­sün. Dylan senin kız kardeşin gibi. Row:

ARAMALARIMA CEVAP VER, SIKIK.

Row Casablancas Mesaj Göndermedi.

Row Casablancas Mesaj Göndermedi.

Row Casablancas Mesaj Göndermedi.

Satır: Cal beni hapse attırarak mesajları göndermememi söyledi, ben de Sanırım New York'a vardığımda sizin için neler hazırladığımı görmeniz gerekecek.

Sıra: (bu arada üç saat içinde)

"Hmm." Dylan ekrana baktı, kardeşinin benim derimi canlı canlı yüzeceği gerçeğinden oldukça habersizdi. "Ben de bu ailede öfke sorunu olanın ben olduğumu sanıyordum. Ona cevap verdin mi?"

"Henüz değil. Onunla o konuşmayı yapmadan önce ikimizin nerede durduğumuzu görmek istedim." Yüzünü inceledim.

Omurgası sertleşti ve sanki oyun alanına kocaman bir boz ayı girmiş de hareket edemiyormuş gibi bir an irkildi. Omuzlarını döndürmek için kendini zorladı.

"Ne demek istiyorsun? İkimiz de sıradan olacağı konusunda anlaşmıştık."

"Bu sana sıradan geliyor mu?" Onu açık yüreklilikle değerlendirdim. Hiçbir zaman bir ilişkiye girmeye hevesli olmamıştım -aslında daha önce hiç olmamıştım- ve Dylan'la ilişki­mi mahvetmenin bir yolunu mutlaka bulacağıma dair bir his vardı içimde. Ama geçmiş örneklerden farklı olarak, gerçekten denemek istiyordum.

Seks inanılmazdı, beni güldürüyordu, çok zekiydi ve Gravity fikri kesinlikle bir yük gibi görünse de, pratikte çok eğlenceliydi. Aklıma gelen tek dezavantaj, eğer bu işi batırırsam Row'la olan arkadaşlığımın etkilenecek olmasıydı.

Eğer hala bir tane olsaydı.

"Şey..." Etrafımıza bakarak ensesini ovuşturdu. "Yani, kesinlikle beklediğimden daha yoğun."

"Lanet olası yüzyılın küçümsemesi." Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. "Üç sikişten sonra seni sistemimden çıkarabileceğimi düşünmüştüm."

Tamam, bu kesinlikle kulağıma daha hoş geliyordu.

Gülmeye başladı. "Biriyle seks yapmak istemek, onunla bir ilişkiye başlamak için iyi bir neden oluşturmaz."

Derin bir nefes aldım. "Seni sadece becermek istemiyorum. Seninle konuşmak da istiyorum. Yani, her zaman."

"Ben de istiyorum," diye sefilce itiraf etti. Bakışları şu anda çiçekleri toplayıp yanımda Fluffy ve Mittens'ın tüylerine yapıştıran kızına kaydı. "Ne diyorsun sen?" Tekrar bana bakmaya cesaret etti. "Denemek istediğini mi?"

"Yani, neden olmasın? Zaten özeliz ve birlikte eğleniyoruz, seks çılgınca ve komşuyuz, bu yüzden uygun. Dezavantajı ne?"

"İkimizin de son derece hasarlı olması ve hiç sağlıklı bir ilişki yaşamamış olmamız mı?" Güldü.

"Güzel. Yani bu maratona birlikte başlıyoruz ve birbirimize yardımcı olabiliriz."

"Belki bir sprint olabilir." Dylan omuz silkti ama sesindeki şımarık neşe kaybolmuştu. Dudaklarını yaladı ve kuma daireler çizerken spor ayakkabılarının ucuna baktı. "Bakın, erkeklere güvenmekte gerçekten zorlanıyorum. Hissetmeme

izin v e r m e k kendi kalbime ihanet etmektir. Onu bir daha asla incitmeyeceğime dair kendime söz verdim." "Uyuşmuş olmak mutlu mu?"

Saçlarını yüzünden çekerek meydan okudum. Her zaman her yerdeydi. Bir kuzgun sürüsü gibi. "Uyuşmuş olmak mutlu mu?"

Binlerce lanet duvarla korunan? Son birkaç yıldır mutlu muydun?" "Evet." Kızın kaşları öfkeyle çatıldı. "Tabii ki mutluydum. Bir süredir meydan okuyor, ama Grav-"

"Hayatının sadece bir yönü." Konuşmasını kestim. "Ve bunu sen de biliyorsun. Senin de ihtiyaçların var. Senin de bir hayatın var. Hayallerin var. Sakın bana onları unuttuğunu söyleme, çünkü bunu yutmam. Sen hâlâ bir hayalperestsin. Her zaman bir hayalperest oldun." Yanaklarını tuttum ve alnını alnıma bastırdım, dudaklarım onunkilerin üzerinde gezindi. "Hayal kurmayı hiç bırakmadın ve bu yüzden senden uzak kalmak çok zor oldu."

Kıpırdamadan durmamıza rağmen ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Altımdaki köpekler bir buket gibi görünüyordu ama Gravity sözünü tuttu ve bizi bölmedi.

Sonunda Dylan dokunuşumdan kurtuldu. "Deneme ilişkisi." Uyarırcasına bir parmağını aramıza dikti. "Tüm alacağın bu."

"Bu, üründen memnun kalmazsam paramı geri alacağım anlamına mı geliyor?"

Koluma yumruk attı. Güldüm.

"İster alın ister almayın bayım."

"Alacağım."

Yumruklarını sıkıp göğüs kaslarıma dayadı. "Bu, bana bir kartalın küstahlığına sahip mavi bir alakarga gibi davranman gerektiğini nazikçe hatırlatıyor. Sert davranırım ama uçarı biriyimdir ve kolayca korkarım. Yani, bilirsin..." Başını sallayarak ve aramızdaki beceriksizliğe kıkırdayarak konuşmasını sonlandırdı. "Sadece... sakın işi berbat etme, tamam mı?"

"Güven bana, elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Tuvalet kelimesi." Gravity'nin kafası köpeklerden kalktı. "Ha! Bunu büyükanneme söylemediğim için ne alacağım?"

"Hiçbir şey." Ona kuşkulu bir bakış attım. "Büyükannen benim annem değil. Küfürlü kelimeler kullandığını bilse de umurumda değil."

Hâlâ annesini kucaklıyor, bu konuda kötü bir şey söylememesi için nefesimi tutuyordum, "pis ellerini annemin üzerinden çek, mankafa" gibi.

Bunun yerine Gravity omuz silkti ve "Dinozorumu istiyorum"

dedi. Dylan bana meraklı bir bakış fırlattı.

"Seninle konuşabilmek için ona rüşvet verdim." "Tarih öncesi bir yaratıkla mı?"

"Seninle baş başa kalabilmek için ne gerekiyorsa yaptım." Çenesini baş ve işaret parmakları arasına aldım ve öpmek için başını yukarı kaldırdım. "Yerçekimi mi?" diye sordum.

"Hmm?" diye cevap verdi küçük çocuk, köpek dişlerinin kulaklarının arkasına çiçek sıkıştırmaya geri döndü.

"Şimdi anneni öpeceğim. Bunu yapabilir miyim?"

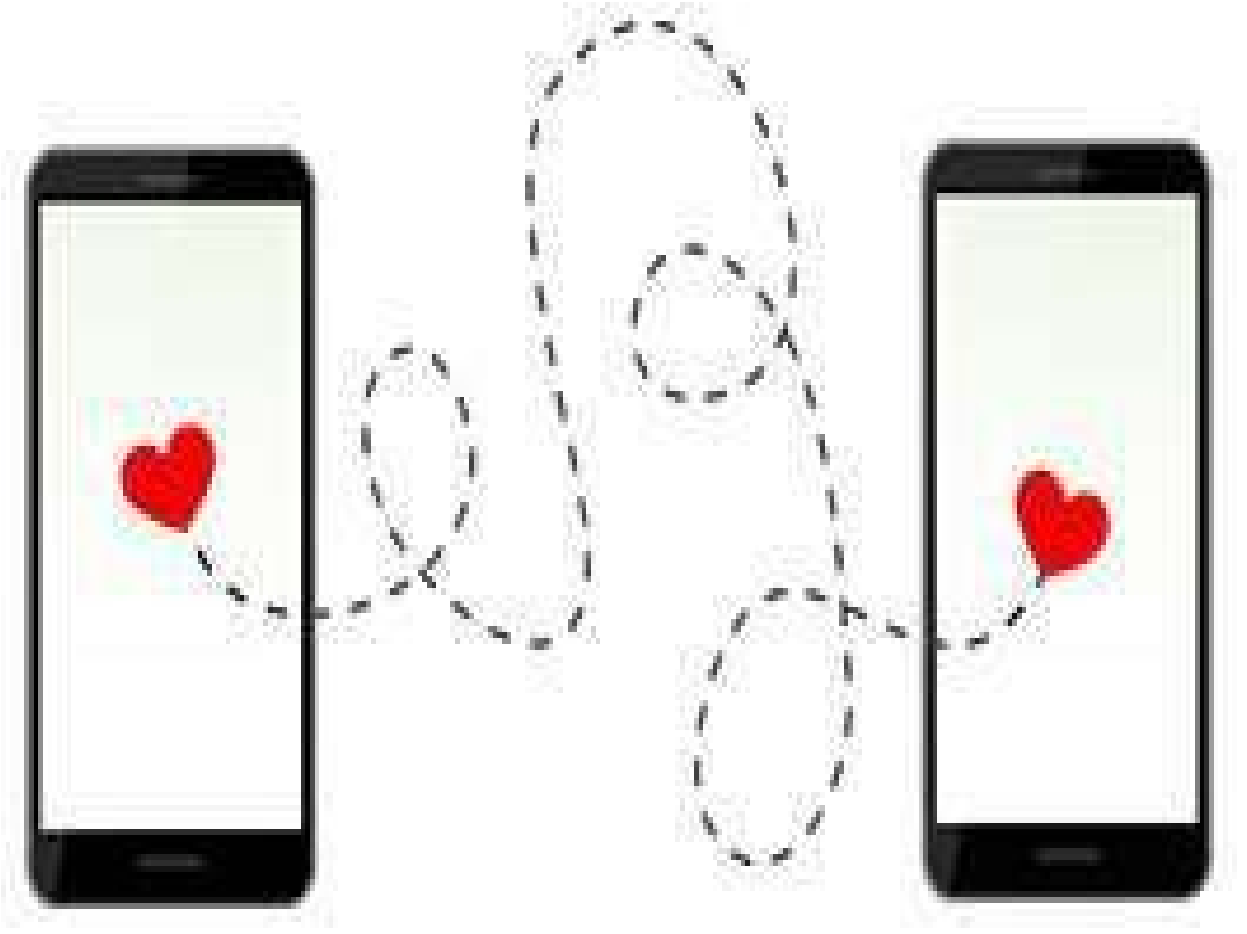
"Sadece iki çikolata ve bir dondurma alırsam."

"Zor bir pazarlık yapıyorsun ama kabul ediyorum."

Sonra Dylan'ı arkama yasladım ve tüm oyun alanına neredeyse hapse girmeme neden olacak bir gösteri yaptım.

Chapter

FORTY-TWO

RHYLAND

Row hak ettiğim yumruğu atmak için gelmeden önce hâlâ yakacak vaktim olduğunu düşünerek binanın spor salonuna gitmeye karar verdim. Her sabah oraya giderdim, bugün de farklı değildi ama bu konuşmadan önce biraz s t r e s atmam gerekiyordu.

Tüm vücudumu çalıştırmadan önce yirmi dakika boyunca StairMaster'a bindim (genellikle iki günlük esneme hareketleri ve o tanrısal uzuvları uzatmak için yoga içeren bir A/B planı uygulardım). Antrenmanımın sonlarına doğru felaket başıma geldi. Terli ve bitkin bir halde kırk kiloluk dambıllara uzanıyordum ki birisi arkamdan elli kiloluk bir dambılı kaptı ve parmaklarımın üzerine düşürdü. Parmak eklemlerimin her yerinde acı patladı. Tısladım, sırtımı kamburlaştırdım ve parmaklarımı ezici ağırlığın altından çektim.

Ne olduysa oldu, yardım aldım. Aynada arkamda gördüğüm Row beni ensemden yakaladı ve yüzünde bir hırıltıyla beni karşı duvara doğru götürdü.

"Merhaba, kanka." Sırtımı duvara çarptı.

Doğrudan yüzüme doğru gönderdiği yumruğundan kurtuldum, boğazının altından yakaladım ve ona sert bir "benimle uğraşma" sıkışı verdim.

Evet, Dylan'la işleri berbat etmiştim ama bu tek günah dışında ona karşı kusursuz bir arkadaş olmuştum. Aslında, evlenmeden önce karısına büyük jestinde yardım etmeseydim, hâlâ o n u n kıcının özlemini çekiyor olurdu.

Row parmaklarını boğazını sıkın kolun etrafında kıvrarak dokunuşumu uzaklaştırmaya çalıştı. "Bana karşılık verdiğin için çok sinirlisin," diye homurdandı Row.

Onu bıraktım ve kızarmış ve sinirli bir halde geriye doğru sendeledi. kapalı.

"New York'a onca yolu ucuz bir atış yapmak için mi geldin?" Elimi salladım. Başını. "Senin hiç mi hayatın yok? Kendi annemi siksen gelip sana şahsen vurmazdım."

"Her şeyden önce, annenden nefret ediyorsun." Row tek parmağını kaldırdı. "İkincisi, o benim zevkim değil." İkinci bir parmak. "Üçüncüsü, ona dokunmaman için seni uyarmıştım." Şimdi de orta parmağını kaldırıp yüzüme doğru uzattı. "Dördüncüsü, ben zaten bir iş toplantısına gidiyordum. Şimdi lütfen bana burada neler döndüğünü anlat."

Kaşlarımı çatarak parmaklarıma baktım ve kırılmadıklarından emin olmak için onları uzatıp kıvrıdım. En iyi arkadaşım tam bir pislikti. Kim böyle bir şey yapar ki? Bunun benim pislik elim olduğunu biliyordu.

"Tanrım, Row. Delirmişsin sen." Başımı salladım. "Bütün parmaklarımı kırabilirdin."

"Kız kardeşimi becerdiğin için özür dileycek misin?" Row homurdandı. "Hayır," dedim dürüstçe, sonunda ona bakarak.

"Hayır mı?" Kaşları havaya kalktı. Bu cevabı beklemiyordu.

"Hayır," diye onayladım. "Bunu bir sır olarak saklayarak zaten sana bir oyun oynadım. Sana tekrar yalan söylemeyeceğim. Olanlar için üzgün değilim. Hatta gözümü kırpmadan her şeyi tekrar yaparım. Şu andan itibaren sonsuza kadar senin ellerinde binlerce kez ölürüm ve yine de kız kardeşinle paylaştığım en kısa dokunuştan pişmanlık duymam, bu yüzden şimdi beni yumruklayabilirsin. Bunu kesinlikle hak ettin."

Bu küçük konuşmanın bana en azından bir saniyelik bir lütuf kazandıracağını düşünmüştüm ama hayır. Row başını arkaya eğdi ve sanki az önce ona lanet olası bir akrobat olarak sirke katılacağımı söylemişim gibi histerik bir şekilde güldü.

"Bırak şu maskaralığı, Rhy. Duyguları yakalayamazsın. Oral seks yoluyla bulaşmazlar."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama kız kardeşinden hoşlanıyorum." Yanından geçtim, omzum bilerek onun omzuna çarptı.

"Hoşlanıyor musun yoksa seviyor musun?" diye sordu.

"Duygularına dikkat edecek kadar seviyorum. Umurumda, tamam mı?"

Arkamdan spor salonundan çıktı. "Umursamak en azıdır. İşin içinde iki kişi varsa genellikle yeterli olur. Ama yeğenim de işin içinde. Neyin içine girdiğini hiç düşündün mü?"

Asansör düğmesine bastım ve sinirle dişlerimi sıktım. Row omzuma vurdu. "Hayır, cidden Coltridge. I-"

"Hayır. Şimdi beni dinle, pislik." Onunla yüzleşmek için sertçe döndüm. "Anlıyorum. Kız kardeşini seviyorsun. Onu koruyorsun. Ortak, boktan bir geçmişiniz var, falan filan. Ama fark etmediysen söyleyeyim, o bir köpekbalığıyla güreşmekten mutluluk duyacak kadar sert biri. Ve kazanır. Senin için, o senin küçük kız kardeşin. Hetero erkek nüfusunun geri kalanı içinse o, bacakları üzerinde seks yapan, zeki bir ağza, komik haberlere ve ilginç gözlemlere sahip bir kadın. Onu seviyorsun çünkü o senin ailen. Ben onu olduğu gibi seviyorum. Sen ve ben aynı değiliz." Göğsünü ittim.

Geriye doğru tökezledi, yüzü bir şok maskesine dönüşmüştü.

"Ve evet, bir kızı olduğunun farkındayım. İkisiyle de çok zaman geçiriyorum. İkimiz de birer yetişkiniz ve bunu kabullenmenin zamanı geldi."

"Dylan'a geri çekileceğimi ve hayatını yaşamasına izin vereceğimi söyledim," dedi Row, sanki bu konuda bir seçeneği varmış gibi yardımsever bir şekilde. "Ama bu seni uyarmayacağım anlamına gelmiyor. O dünyayı hak ediyor."

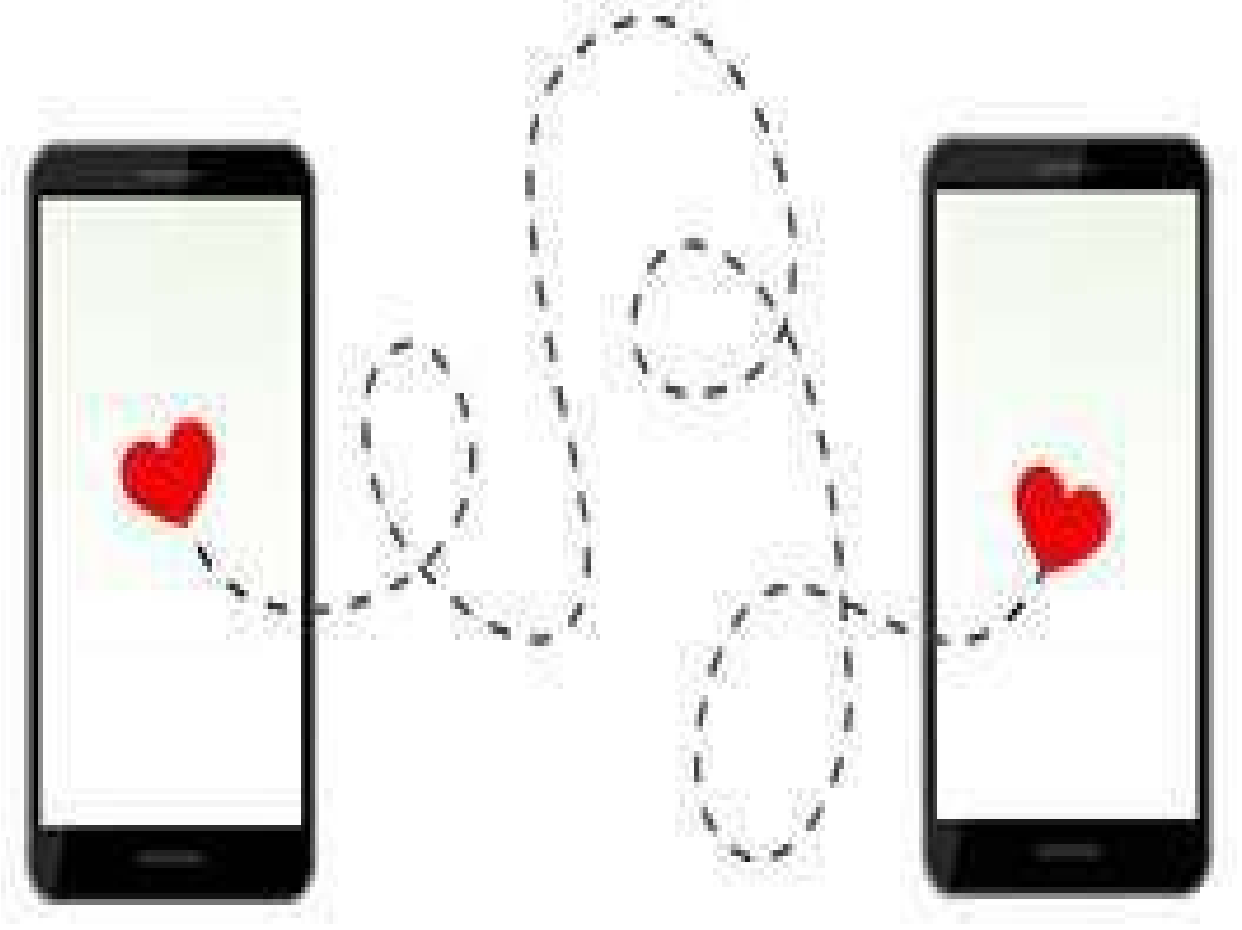
"Ona kahrolası galaksinin tamamını vereceğim," diye karşılık verdim. Asansörün kapısı açıldı ve içeri girdim.

"Benim işime karışma, tamam mı?"

Kibar bir gülümsemeyle omzuna vurdum, kapıların kapanmasına izin verdim ve çatı katıma çıktım.

Chapter

FORTY-THREE

RHYLAND

Dylan_loves_Rhyland4ever yeni bir resim yayınladı.

Rhyland Coltridge yorum yaptı: Birlikte çok ateşli
görünüyoruz.

Dylan_loves_Rhyland4ever yorum yaptı: Bu sadece benim resmim mi?

Rhyland Coltridge: Oh, ben içerideyim. IYKYK.

TheRealAmbroseCasablancas yorumladı: Dikkat et, Coltridge.

Dylan_loves_Rhyland4ever yorumladı: Row? Ne zamandan beri Instagram'ın
var?

TheRealAmbroseCasablancas yorumladı: Siz ikiniz hayatımı mahvettiğinizden
beri.

Sonraki üç hafta tam bir mutluluktu.

Sözleşme imzalandığından beri banka hesabıma para akıyordu. Bu sefer aptalca davranıp hepsini tasarımcı saçmalıklarına harcamıyordum. Tate'in kullandığı finans şirketini tuttum ve birkaç yatırım portföyü açtım. Ayrıca Dylan'a sahte nişanlılık hizmetleri için para ödemeye devam ederken biz de etkileyici derecede sağlıklı bir gerçek ilişki sürdürüyorduk. Tuckwad radara yakalanmadı ve dikkat çekmedi. Hâlâ Simyacı'da Dylan'la bazı vardiyaları paylaşıyordu ama birbirlerinin yoluna çıkmıyorlardı. Cosmos, Dylan'ın ona ürkütücü hisler verdiğini söylemişti, ama bu onun varsayılan moduydu, bu yüzden çok endişelenmedim.

O üç hafta içinde pek çok şey oldu. Dylan ve ben penthouse'um da dahil olmak üzere yatıya kalmaya başladık. Grav'a bir prenses yatağı aldım ve sıfırdan monte ettim. Gördüğünde çılgına döndü. Dylan gelecek yıl için tıp öncesi programlara başvurdu. Çatı katından on dakika uzaklıkta bir ofis alanı buldum ve Bruce'un App-date'in yüksek vitese geçmesine yardımcı olmak için New York'a gönderdiği ekibe ek olarak bir asistan ve üç geliştirici işe aldım.

Fluffy ve Mittens henüz evlat edinilmemişti.

Mekânın yasal olduğundan emin olmadıkça küçük piçlerle yollarımı ayırmayı reddediyordum. Ve gerçekten, o kadar da kötü değildi. Onları her gün ofise getirdim. Yeni asistanım onları yürüyüşe çıkardı. Çalışanlar masanın altından onlara ikramlarda bulunuyordu. Her gece Grav'ın prenses yatağında uyuyorlardı, bu da onu mutlu ediyordu. Hayat güzeldi.

Belki de fazla iyiydi. Köşede bir falsolu topun beklediğinden şüphelenmeye başlamıştım. Ve kader her zamanki gibi beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Telefon geldiğinde ofisimdeydim ve birlikte sahte bir kıyıda kıyıya geziye çıkmak için sahte bir arkadaş arayan hayali insanların susuzluk tuzağı yapay zeka profillerinde geziniyordum. Fluffy ve Mittens ayaklarımın dibinde, gıcırtilı oyuncaklarını tembelce çiğniyorlardı. Arayan Bruce'du.

"Evet?" Hızlıca sordum.

"Uygulama nasıl gidiyor?" Bruce güneyli aksanıyla konuştu. Sesi cıvılcıvılcı, bu da beni hemen kötü bir ruh haline soktu.

"Hayranlık uyandırıcı."

Aslında beklediğimden de iyiydi. Bir ay içinde lansmanımızı **y a p a c a k t ı k** ve kablolu TV ve Times Meydanı'ndaki reklam panolarını süsleyen bir reklam kampanyasıyla promosyon fiyatı uyguladığımız için dört yüz bin kişi daha denemeden hizmete abone olmuştu bile. Rakipler tir tir titriyor ve benzer hizmetler sunacaklarını duyuruyorlardı. Ama asla OG olamayacaklardı. Sahip olduğumuz şey eşsizdi ve herkes bunu biliyordu.

"Güzel, güzel. Adamlarım bana ofiste gece yarısına kadar **  a l ı ř t ı ğ ı n ı z ı** söylüyor." Bruce etkilenmiş gibiydi. Ya da en azından varlığımdan nefret etmiyordu ki bu da bir ilerlemeydi.

"Evet." Arkama yaslandım, ekranıma baktım ve bununla nereye v a r m a y a çalıştığını merak ettim. Elimi başımın üzerinde gezdirdim. Saçlarım uzuyordu. ş k rl r olsun. Bir daha asla Dylan'ın söylediğı şeyleri ona sormadan ciddiye almayacaktım. Erkek topuzunu özlemişti. Ben de ona oral seks yaparken başımı tam olarak yalamasını istediğı noktaya yönlendirmek için saçımı  ekiştirebileceğı onca zamanı özlemiştim.

"Ayrıca küçük güzel nişanlının seni sık sık ziyaret ettiğini duydum." Bruce'un sesindeki sırışışı duydum. "Sana yemek falan getiriyor. Çok tatlı."

"Bariz olanı tekrar tekrar söylemeni takdir etmediğimden değıl, ama bu konuşmanın bir anlamı var mı?" Pek de kibar olmayan bir şekilde sordum.

"Var," dedi Bruce. "Uygulamanın lansmanı öncesinde çiftlikte küçük bir tanıtım partisi düzenlemeye karar verdim. Dostluk kurmamız gereken tüm o havalı endüstri insanlarını davet ettim. Röportajlar, after-partiler, sunumlar olacak. Her şey olacak."

"Kulağı hoş geliyor." Ben sosyal bir kelebektim. İnsanların arasında b y rd m. "Ne zaman olacak?"

"Yarın."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Benim espri anlayışım yok, evlat."

"Zaman kavramın da yok," diye **h o m u r d a n d ı m** . "Her şeyi bırakıp öylece gitmemi mi bekliyorsun?"

"Sorun nedir?" Bruce, sigara ya da pipet olduğunu tahmin ettiğim bir şeyi ya da benim sinir katsayımı kemiriyordu. "Seni kalabalıkla çalışırken gördüm."

Senin için sorun olmamalı."

"Sunumun üzerinden geçmem gerek."

"Yatırımcılara gösterdiğimizizin aynısı. Yeterince interaktif ve anlatmak istediğimi anlatıyor. Ayrıca, sadece üç gün sürecek."

MacBook'umdaki dijital takvimime çift tıklayarak, "Bakalım zamanı netleştirmiş miyim?" diye homurdandım. Elbette, üç gün sonra Dylan'ın Cal ile Eras Tour konseri vardı. Gravity'ye bakıcılık yapacağıma dair ona söz verdiğim konser. Son haftalarda, uygulama üzerinde çalışmaya başladığımdan beri anlaşmamızın bu kısmını aksatıyordum ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

"Son gün yapamam." Cık cık ettim. "Dyl'in konseri var ve benim de Grav'la ilgilenmem gerekiyor."

"Sanki Dolly Parton'mış gibi konseri olduğunu söylüyorsun."

"Son günü yapmayacağım," diye devam ettim, ses tonum pazarlığa yer bırakmıyordu.

"Ona tarihi değiştirmesini söyle," diye karşılık verdi Bruce.

Alaycı bir şekilde kıkırdadım. "Durumu anladığını sanmıyorum Bruce. Dylan konsere gidecek, bu bir gerçek. Tanıtım toplantısı yapılacak mı? İşte bu isteğe bağlı." Sandalyemde arkama yaslandım, ayaklarımı yavaşça masama dayadım. "O halde neler olacağını açıklayalım. Her şeyi bırakıp bir hevesle Teksas'a gideceğim çünkü senin düzensiz kıçın benden bunu istedi ve ben böyle iyi bir sporcuyum. Nişanlıma zamanında yetişebilmek için Cumartesi sabahı ilk iş yola çıkacağım."

"Uçuş o kadar uzun değil. Öğleden sonra yola çıkabilirsin," diye **h o m u r d a n d ı .**

"Daha fazla zamana ihtiyacım var. Arkadaşlık bilezikleri yapmasına yardım edeceğime söz verdim."

"Benimle kafa buluyorsun."

"Hayır. Muhtemelen arka bahçende yetiştirdiğin vahşi hayvanlardan biridir."

"Son partiden hemen sonra, öğleden sonra 1'de gidiyorsun. Bu anlaşmayı bir sopayla yenemezsin."

Burnumun kenarını sıkarak beyzbol sopasıyla dövmek üzere olduğum şeyi ısırmaktan kendimi alıkoydum.

Bruce devam etti. "Hadi ama. Ünlüleri buraya getirmek için epey para ödedim."

Kimi ünlü olarak gördüğünü tahmin etmekten korkuyordum ama kendimi yıkık dökük country şarkıcılarına ve doksanların modellerine hazırladım. Sonuncusu eğlenceli olabilirdi, eğer alınmamış olsaydım.

"Öğlen, ben çıkıyorum," diye karşı çıktım. "Ve zamanında varabilmek için özel jetinizi ödünç alıyorum."

"Üzerinde biraz fındık var," diye yakındı Bruce.

"Onlara alerjin varsa yanımda EpiPen getiririm."

"Tamam. Ama bana en iyi oyununu getireceksin. Arkadaşlık kolyesi yapma vakti gelene kadar oturup üzgün üzgün saate bakmayacaksın."

"Bilezikler," diye düzelttim. Aman Tanrım. Taşaklarımın hâlâ sağlam olduğundan emin olmak için kasıklarımı avuçlamak zorunda kaldım.

"Evet, onlar."

Rhyland: Plan değişti.

Dylan: Birmania yerine İtalyan restoranına mı gidiyoruz?

Rhyland: Hayır, hala Birmania'daki yere gidiyoruz, rezervasyon yaptırmak için üç ay ve lanet olası bir cinsel iyilik yapmam gerekti!

Rhyland: (Merak etmeyin, cinsel iyilik Japonya'dan gelen aromalı prezervatiflerdi, müdürün istediği bir paket hala bende vardı)

Rhyland: (ayrıca, günümün en önemli öğünü olan SEN hala devam ediyor)

Dylan: Çok fazla yan not var. Bana işin özünü söyle.

Rhyland: Hafta sonu için Teksas'a gidiyorum ve Bruce'un gazeteci ve ünlü arkadaşlarıyla kaynaşıp onları eğlendirerek uygulamanın yükselmesine yardımcı olacağım.

Rhyland: AMA Taylor Swift konseri için zamanında burada olacağım + seninle arkadaşlık bileklikleri yapacağım.

Açıkladığın için teşekkürler. Yukarı çıkıp tüm eşyalarını yok etmeme ramak kalmıştı.

Rhyland: LOL.

Dylan: Şaka yapmıyorum.

Rhyland: Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, bebeğim.

Dylan: OMFG benim neyim var? Sana tamamen inanıyorum.

Rhyland: Bu bir aşk ilanı mı?

Dylan: Duruma göre değişir. Sikinle mi konuşuyorum?

Rhyland: Evet.

Dylan: O zaman evet.

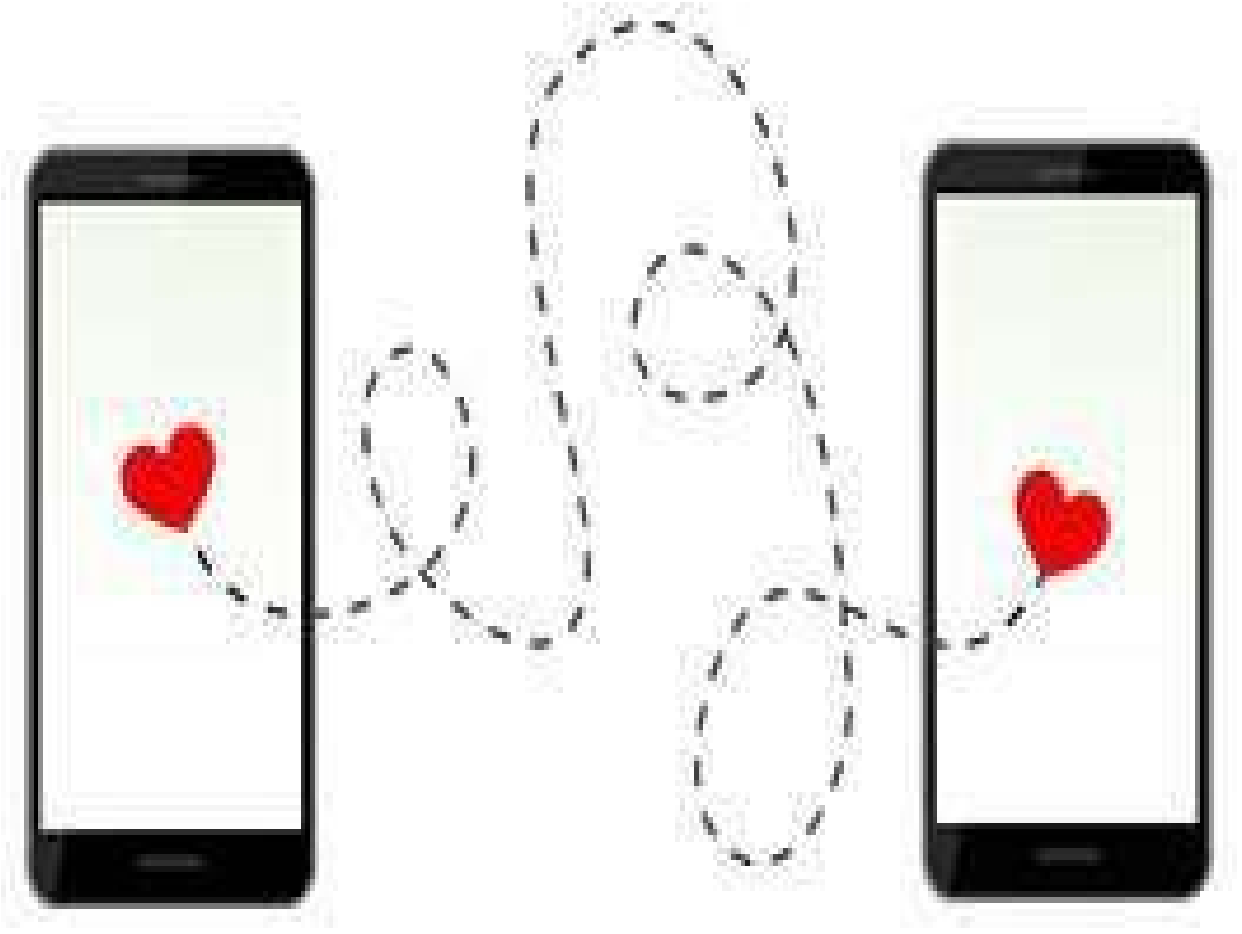
Rhyland: Peki ya ona bağlı olan adamla konuşuyorsan? Dylan:

İsınıyor ama henüz değil.

Rhyland: Yan, bebeğim, yan.

Chapter

FORTY-FOUR

RHYLAND

Perşembe gününü o kadar çok Teksaslı kıcı öperek geçirdim ki nefesimin gübre ve tütsülenmiş göğüs eti gibi kokacağından endişelendim.

Bruce Marshall beni gerçekten de en meşgul telekızı gibi çalıştırmıştı. Bir tanıtım toplantısı, bir basın açıklaması, bir sanal konferans ve projeyle bağlantılı tüm yatırımcılarla bir akşam yemeğı vardı. Odama girdiğimde saat sabahın ikisiydi. Dylan'a yatmadan önce zar zor da olsa hala hayatta olduğumu bildirmek için hızlı bir mesaj gönderdim.

Cuma sabah 6'da başladı. Önce, kendi siklerini emebilecek kadar esnek olmakla övünen gençlik takıntılı teknoloji patronlarıyla doksan dakikalık bir yoga seansına maruz kaldım. Sonra basınla kahvaltı, Hollywood halkla ilişkiler uzmanlarıyla beyin fırtınası, Bruce'la Brokeback Dağı'nı canlandırıyorumuz gibi göründüğümüz profesyonel bir fotoğraf çekimi, ardından bir akşam yemeğı ve bir parti daha vardı.

Bu seferki diğerlerinden farklıydı. Bruce iki dönümlük arka bahçenin tamamını temizlemeye karar vermiş ve Teksaslı deneyimi için kolları sıvamıştı. Mekanik binici boğalar, güneyli rahat yiyeceklerle dolu uzun ahşap masalar, kovboy çizmesi şeklinde bira bardakları ve çörek standları vardı. Derme çatma sahnede canlı bir grup çalışıyordu. Çok sayıda medya mensubu v a r d ı . Fotoğrafçılar, influencer'lar ve blog yazarları App-date resim kabininde fotoğraf çekerek, örnek bir uygulama indirerek, kaynaşarak ve eğlenerek mekanda dolaşıyordu. İtiraf etmeliyim ki, şirket için en az beş adet geleneksel basın organı topladı, sayısız sosyal medya gönderisi ve makarasından bahsetmiyorum bile.

Peki ya ünlüler? Aralarında Hollywood'un şu anki en seksi oyuncusu olan ve gişe rekorları kıran Bratz filmini yöneten Claire Larsen'in de bulunduğu birkaç A-list oyuncu bulmayı başarmıştı. Aslında o her erkeğin fantezisiydi. Megan Fox ve Scarlett Johansson'ın karışımı gibi görünüyordu. Ve Bruce'un bakımlı çimlerinin üzerinden hızla bana yaklaşıırken, piç kurusu uygulamadan para kazanmanın yolları hakkında kulağıma bir şeyler söylüyordu.

"Vay canına. Claire Larsen seninle konuşmaya geliyor," diye mırıldandı Bruce, ağzını bira şişesinin kenarına dayamıştı. Altında hiçbir şey olmayan beyaz bir yelek giymişti, yırtmacı göbek deliğine kadar iniyordu. Victoria's Secret podyumundaki bir mankenin üzerinde daha fazla kıyafet görmüştüm.

"Bizi kastediyorsun." Viskimin geri kalanını devirmiştim.

"Hayır, sen," diye kıkırdadı Bruce. "Ben yaşlı, evli bir adamım. Sen genç ve yakışıklı birisin. Henüz parmağında yüzük yok."

"Nefesini boşa harcıyor olacak," dedim sertçe.

Ben de ciddiydim. Bugünlerde beni azdırabilecek tek bir kadın vardı ve o da muhtemelen şu anda neredeyse dört yaşında bir çocukla küvette güreşmekle meşguldü.

"Claire bunu bilmiyor." Bruce sırtımı sıvazladı. "Ve burada görünmesi için ona iki yüz bin ödedim, bu yüzden ben avluya gitmeye hazırlanırken, sen onu eğlendir ve fırtına gibi flört et, ha?" Göz kırptı.

"Onu eğlendirmek istiyorsan, git onunla flört et," diye teklif ettim kuru bir şekilde. "Aile babası olmaya ne oldu? Diğer saygıdeğer erkeklerle çalışmak istemeye?"

"Kolunda güzel bir kadın varken kameraya gülümsemenin saygısızca bir tarafı yok," diye ciddiyetini korudu Bruce. "Bir ürünü tanıtmak için bunu pek çok kez yaptım."

"Başımdan beri sen de bir o kadar kötüyken beni erkek düşkününü olduğum için yargılamana bayılıyorum," dedim açık yüreklilikle.

"Şimdi beni dinle, tatlı çocuk." Bruce bir nanosaniye içinde rahat sırtışını bıraktı, omzuma vurdu ve sıktı. "Bu kadına iyi davran ve onunla fotoğraf çekti ki bu olay Page Six ve Daily Mail'e çıksın, yoksa bir sorunumuz olacak, duydun mu beni?"

Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. Gözlerimi dikip onu boğmaya hazırlandım ama kendime yarın bu saatlerde eve dönüp renkli boncukları diziyor ve Dylan'ın oyun öncesi kokteyllerini hazırlıyor olacağımı hatırlattım. Bu düşünce garip bir şekilde güven vericiydi.

"Saygılarımla, Bruce, git kendini becer." Neşeyle gülümsedim. "Bir dahaki sefere, 'lütfen fotoğraf fırsatını boşa harcamayın' demek yeterli olacaktır. İciniz rahat olsun; ben de parayı en az sizin kadar seviyorum. Şimdi git ineğini kontrol et."

Yüzünü buruşturdu ama hemen gitti. Tam bu sırada Claire Larsen önüme park etti ve bana göz kamaştırıcı bir gülümseme sundu.

"Rhyland Coltridge. Sonunda tanıştık."

Öpmem için elini uzattı. Elini aramıza indirdim ve sertçe salladım. Ancak gülümsemem mutluluk verici bir çekicilikteydi.

"Ünüm benden önce mi geliyor?"

"Oh evet. Aslında, iki yıl önce seni aramanın eşiğindeydim." İşaret parmağının ucunu göğsümde gezdirdi ve ben de kendimi geriye doğru çevirip dokunuşundan kaçmak için yumuşak bir şekilde pozisyon değiştirdim. Ben usta bir flörtçüydüm. Ama aynı zamanda Daily Mail'de beni yeni bir teknoloji kralı olarak taçlandıran birkaç fotoğraftan fazlasıyla da ilgilenmiyordum.

"Tim McFadden'dan kötü bir ayrılık yaşadım," diye açıkladı. McFadden bir rock yıldızıydı. "Bir halkla ilişkiler makyajına ihtiyacım vardı. O zamanlar Broadway'de oynayan bir arkadaşım -Farah Singh- ailesinin onu yan komşusuna ayarlamaması için sahte bir düğün tarihine ihtiyacı olduğunda onun için harika bir iş çıkardığınızı söyledi."

"Farah'ı hatırlıyorum." Santorini'de bir seks hafta sonu için bana 20 bin dolar ödemişken unutmak zordu. "İyi kız," diye düşündüm.

"Ben de iyi bir kız olabilirim. Ya da kötü. Nelerden hoşlandığına bağlı olarak." Küstahça dudak büktü, vücudu neredeyse benimkiyle aynı hizadaydı.

Fotoğrafçılar ona sorular sormaya başladığında kamera ışıklarının yüzümde yanıp söndüğünü hissettim.

"Claire, bu senin yeni sevgilin mi?"

"Larsen, hayranlarınla paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

"Bu McFadden'la aranızın bu sefer temelli bittiği anlamına mı geliyor?"

"Uygulamayı indirmeyi düşünüyor musun? Sıradan bir Joe için umut var mı?"

Bunun bir tuzak olduğunu fark ettim. Claire de buraya fotoğraf çektiirmek için gelmişti, eski sevgilisine hayatına devam ettiğini göstermek için. Endüstrinin en büyük fahişesi olan benimle. "Benim ilgilendiğim şey, trajik bir şekilde aşık olduğum nişanım." I

ona tembel bir sırıtış attı. "Korkarım ikinizin de şansı ve seçeneği kalmadı ama McFadden'ı kızdıracak birine ihtiyacın olursa App-date'de bir hesap açmana seve seve yardım ederim."

Claire'in yüzü hoşgöründen öfkeye dönüşürken ve benden uzaklaşırken, aklıma iç karartıcı bir şey geldi. Yalan söylemiyordum. Dylan'ıma yüzde yüz aşkıttım. Ona hava gibi ihtiyacım vardı.

O her şeyimdi. O her şeyimdi. Başlangıcı, sonu, günümün en iyi parçası. Onu kaybetmek en büyük korkumdu. Normalde düz olan hayatıma boyut katıyordu. Onunla her şeyin üstesinden gelebilirdim. Onsuz, hiçbir şey yapmaya değmezdi.

Ve onu seviyordum. Onu seviyordum, onu seviyordum, onu seviyordum. Bunu ona söylemem gerekiyordu.

Şimdi söylemeliydim.

Hayır, şimdi değil. Şimdi erken ve garip olurdu. Ona telefonda söyleyemezdim, muhtemelen sarhoş olduğumu düşünürdü. Yarın eve gider gitmez ona söylemeliydim. Ve eğer o da söylemezse... onu kendime aşık etmek için önümde koca bir ömür vardı. Ben de inatçı bir piçtim.

Bu kez telefonumu kontrol ettiğimde saat sabahın üçüydü.

Dylan: Yarın gelebilecek misin?

Dylan: Gelemezsem de sorun değil. Row' dan Cal ile gelip Grav'a bakmasını istemek için hala zamanım var. Serafina İngiltere'de dadiyla kalıyor.

Cehennem gibi. Öncelikle, benim orada olmamın onun için ne kadar önemli olduğunu küçümsüyordu ve ben bunu biliyordum. İkincisi, Row'un önünde kötü bir erkek arkadaş gibi görünmektense kendi bağırsaklarımda ziyafet çekmeyi tercih ederdim.

Rhyland: Orada olacağım.

Dylan: Gerçekten gerek yok. Rhyland:

Neden hala ayaktasın?

Dylan: Ben de sana aynı şeyi sorabilirim...

Kot pantolonumun arkasındaki yarıya baktım. Tuş. Benimle konuşabilmek için ayakta kaldığını **d ü ş ü n m e k** bile tüylerimi diken diken etti.

Dylan: Bu hafta sonunun senin için çok önemli olduğunu biliyorum. Rhyland: Hayır. Sen benim için çok önemlisin.

Yazıyor, siliyordu. Yazıyor, siliyordu.

Dylan: Ben konsere gitmeden önce sikinin ıslanmasını istediğin için böyle söylüyorsun.

İnledim. Dylan hala çocuğuna yönelik olmayan onaylama sözcükleriyle mücadele ediyordu. Ama L'yi kabul etmeyecektim. Onu yıpratardım. Benim ona takıntılı olduğum kadar onun da bana takıntılı olmasını sağlayardım.

Rhyland: Ve? İşe yarıyor mu?

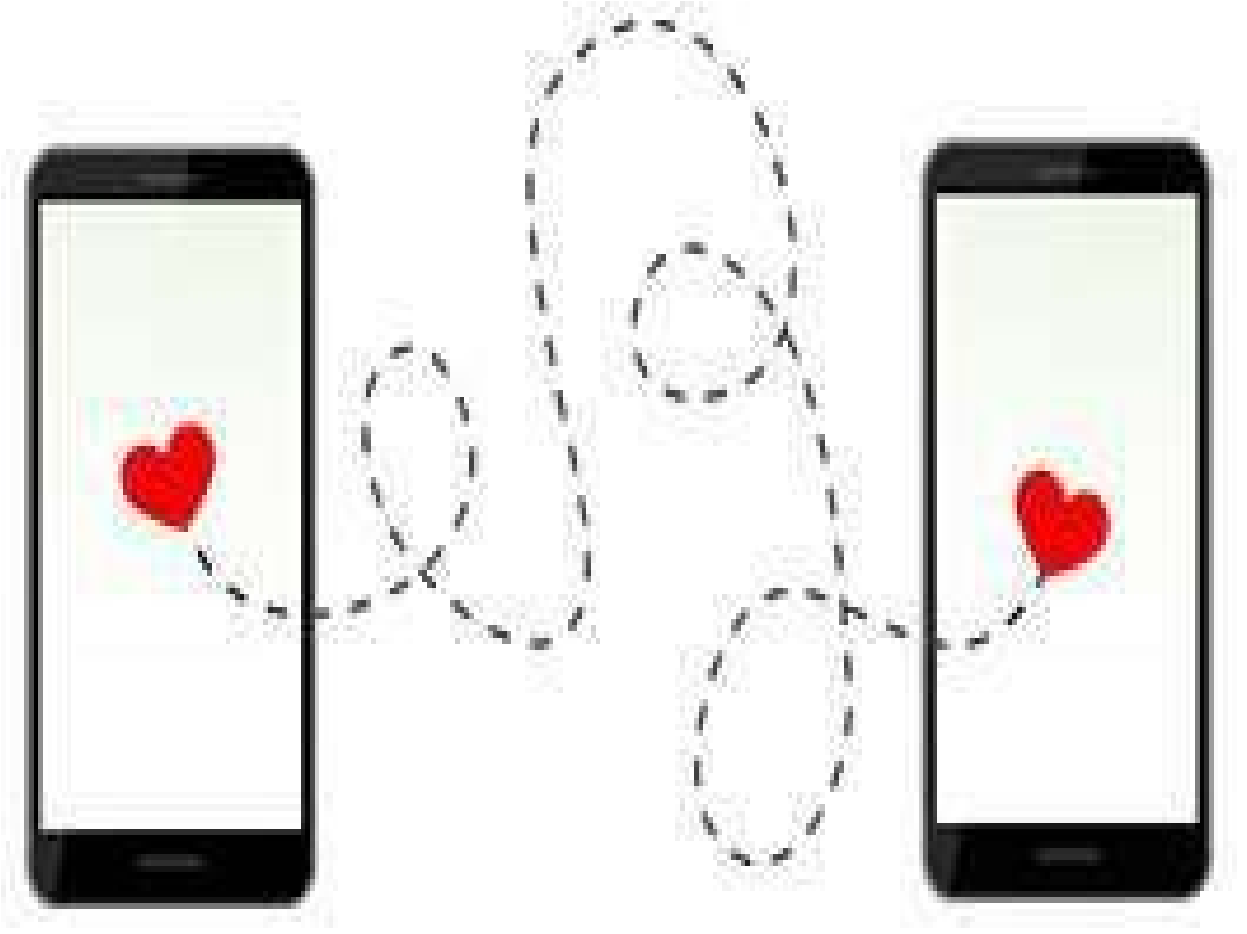
Dylan: Evet.

Rhyland: İyi geceler. Yarın görüşürüz, Cosmos. Dylan:

Yarın görüşürüz <3

Chapter

FORTY-FIVE

DYLAN

Dylan: Hey! Yolda mısın?

Aramaya çalıştım ama sesli mesaja yönlendirdi.

Cevapsız mesajlara baktım, çıldırmamak için kendimi zor tuttum. Cal ve Gravity yemek masasında oturmuş arkadaşlık bileklikleri yapıyor ve dışarıda hava bin derece olmasına rağmen sıcak kakao içiyorlardı.

Yaklaşık üç saat içinde yola çıkmamız gerekiyordu. Vücudumdaki her içgüdü kendimi en kötüsüne hazırlamamı söylüyordu. Beni hayal kırıklığına uğratacak, kalbimi kıracak, hiç gelmeyecekti. Ne de olsa Tucker en son balıkçı teknesiyle gittiğinde de böyle olmuştu. Eve hiç dönmedi. Bensiz daha iyi olacağına karar verdi.

Rhyland, Tucker değil. Kendine gel, sürtük.

Bu sadece Taylor'ı göremediğim diğer zamanlardan kalan bir travmaydı, hepsi bu.

Kanepeden kalkıp sallantılı bacaklarımla, hararetle bir şekilde sohbet eden Cal ve Gravity'ye doğru ilerledim.

"...ve sonra Rhyrand Amca saat kemerine baktı..." Yerçekimi heyecanla söyledi.

"Saat kemeri mi?" Cal başını renkli boncuklardan kaldırdı. Adımı heceleyebilmek için durmaksızın Y harfini arıyordu.

"Evet. Elinde bir saat olduğunda." Gravity bileğini çimdikledi, kaşlarını ciddi ciddi çatı.

Cal başını arkaya attı ve güldü. Ben de gülümsedim.

"Sonra bilezik yapmamıza yardım etmek için geleceğini söyledi ama gelmedi, şimdi bana tüm şekerleri, tüm oyuncakları ve tüm dinozorları alması gerekiyor."

Cal bana özür dileyen bir bakış fırlattı. "Eminim iyi bir nedeni vardır."

"Evet, biliyorum." Boğazımdaki yumrunun etrafından öksürdüm. Bu iyi neden bir bıçak yarası ya da uzaylılar tarafından kaçırılma olsa iyi olurdu. Başka bir şey yeterli olmazdı.

"Ben iyiyim," diye
ısrar ettim. İyi
değildim.

İyi olmaktan çok uzaktım.

Cal ayağa kalktı ve bana sarılmak için koştu. Kollarım vücudunu sararken dudaklarım titredi.

"Hey," diye fısıldadı kulağımın kabuğuna, parmaklarını saçlarımda gezdirip beni daha da sıktı. "Git bir duş al ve giyin. O burada olacak."

"Nereden biliyorsun?" Kestane rengi saçlarına doğru inledim. Uçları turkuaz mavisiydi.

"Çünkü senin için deli oluyor," diye beni rahatlattı. "Ve eğer kalbini kırarsa kollarından birini koparıp onunla onu döveceğim için," diye ekledi o kaprisli, gün ışığı saçan sesiyle.

Homurdandım.

Kıçımı okşayarak benden ayrıldı. "Şimdi git üzerine sürtükçe ve harika bir şeyler giy ve bu gösteriyi yola koyalım. Taylor Swift, bebeğim!"

Duş aldıktan, saçlarımı yıkayıp kuruttuktan ve kırmızı saten bir elbise giydikten sonra dudaklarımı bordoya boyadım, erkek katili görünümüne büründüm, hatta

Yine de şov için tamamen yanlış bir havaydı. Banyodan çıkarken komodinin üstünden telefonumu aldım ve kontrol ettim.

Hiçbir şey yoktu.

Homurdanarak kıcımlı yatağın kenarına yasladım ve hikayelerini güncelleyip güncellemediğini görmek için Instagram'ıma giriş yaptım. Güncellememişti. O zaman etiketlendiği bölüme bakıp neler yaptığına bakayım dedim.

Kalbim göğsümde acıyla çarptı. Hayır, hayır, hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Ama işte oradaydı. Tam renkli ve biricik Claire Larsen'in mavi onay işaretli hesabından: seks sembolü, Hollywood yıldızı ve moda ikonu. Fotoğraflarının altına "Çocuklarımıza Bonnie ve Clyde olduğumuzu söyleyeceğiz" yazmıştı.

Yeşil, gizemli gözleriyle ona bakarken parmağını göğsünde gezdirdiği fotoğraf 3,2 milyon beğeni aldı ve sadece dün paylaşıldı.

Pinkywinky yorumladı: omfg çocuklarınız gorggggg olacak.

Annika9237 yorumladı: pardon? Bu uzun zamandır kayıp bir Hemsworth kardeşi mi? Her iki durumda da SATIYORUM.

Jaystern yorum yaptı: Neden buna bu kadar yatırım yapıyorum??? Adı ne? Bize bir gemi ismi lazım.

Banyoya koştum ve titreyen parmaklarımla tutarak doğruca klozete kustum. Cal beni duydu ve içeri koştı.

"Ne oldu?" Nefes nefese kalmıştı. "Tanrım, gıda zehirlenmesi mi?"

Ona cevap vermek yerine telefonumu mermer zemine fırlattım.

Resmi eline aldı ve kaşlarını çatı.

"Bunun pekâlâ iyi bir açıklaması olabilir." Ağırılığı ya da inandırıcılığı olmayan sözlerini ölçüp biçti.

"Şimdi olabilir mi?" Ofladım.

Sessizlik. O da ben de gerçeği biliyorduk. Rhyland'ın çapkınlık geçmişi vardı. Ve işin aslı, birkaç saat içinde ayrılmamız gerekiyordu ve o hâlâ burada değildi.

Cal'in kırmızı çizgili Superstar spor ayakkabıları yatak odasından geçip banyoya girdi. Rahatlatıcı bir elini omurgamın kenarına koydu. Bu basit jest beni tamamen yıktı. Alnımı soğuk mermere yapıştırdım ve gözyaşlarım banyodan aşağı akarken kendimi dışarı attım.

yanaklarım özgürce. Ağlayan biri değildim ve bir erkek için ağlamamaya özen gösterirdim. Asla.

Ama Rhy bir çocuk değildi, o bir adamdı. Kalbimi paramparça eden bir adam.

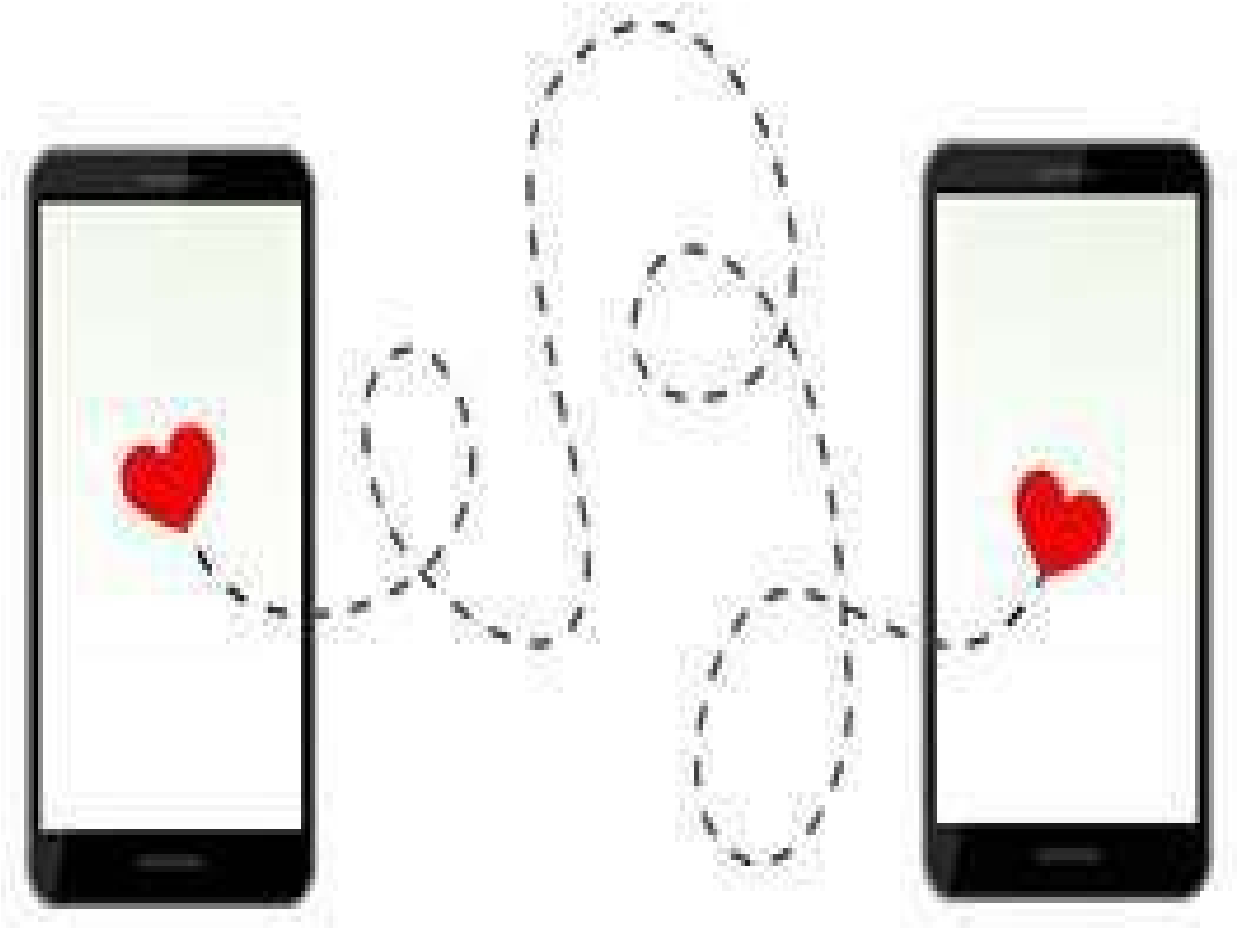
Hissettiğim acı vücudumdaki tüm sinir uçlarını ele geçirdi. O kadar çok acıyordu ki nefes alamıyordum. Nefes almak için savaşıyor, bu his karşısında soluk soluğa kalıyordum. Kıskançlık, öfke, hayal kırıklığı, üzüntü, hepsi aynı anda bir yük treni gibi üzerime geliyordu. Yine de bu olumsuz duygu kasırgasının içinde savrulurken, her öpücükten, her sarılıştan, onun altında kıvrandığım her andan pişmanlık duyacak gücü kendimde bulamıyordum.

Çünkü Taylor haklıydı.

Yükseklik gerçekten acıya değerdı.

Chapter

FORTY-SIX

RHYLAND

Lanet olası kıyamete uyandım.

Gök gürültüsü penceremin dışında çatırdıyordu. Sanki deri bir tasma derimi kamçılıyordu.

Telefonumun alarmı henüz çalmamıştı. Ekranıma dokunup saati kontrol ettim. Sabah 5:15.

Gözlerimi ovuşturarak pencereden baktım. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun yanı sıra, avludaki mobilyalar havada dönüyor, yere çarpmadan önce gökyüzüne doğru kıvrılıyordu. Çığlık çığlığa bağırarak rüzgârın boğduğu bağırış ve çığlıkları duydum ve gözlerimi kısıyarak, büyük ceketlerle sarmalanmış ve ağırlaşmış bir halde sığırlarını ahıra götüren Bruce ve Jolene'in figürlerine odaklandım.

Kıçım yanıyormuş gibi yataktan fırladım, üstüme bir şey giyme zahmetine bile girmeden koridorda kayarak ilerledim. Ön kapı kırılarak yerinden çıktı.

menteşelerini sökerek açtım ve yalınayak Bruce'a koştum. Ahırları kilitliyor ve ağır mobilyaları kapıya doğru itiyordu, karısı artık ortalıkta **g ö r ü n m ü y o r d u**.

"Coltridge, evlat, seni burada görmek ne güzel. Gel de şu bankı kapıya doğru itmeme yardım et." Olanlardan hiç rahatsız olmamış gibiydi, bu da şu lanet soruyu akla getiriyordu: Lanet olası bir psikopatla mı iş yapıyordum?

Bir elimle büyük ahşap sehpayı tuttum ve gözlerimi Bruce'dan ayırmadan kapının koluna dayadım. "Bu kıyamet günü mü?" diye sordum. "Eğer öyleyse, Dylan'la birlikte olmak için eve daha da hızlı dönmem gerekiyor." "Korkarım bu havada kimse bir yere uçamaz." Gözlerini kısarak gri gökyüzüne baktı, saç dediği tüylü pamuk topları gökyüzünde dans ediyordu. rüzgar.

"Ne?" Lanet olası bedenimden hayatın çekildiğini hissettim. "Dedim ki, bu havada kimse bir yere uçamaz."

"Seni ilk seferinde duydum." Onu kabarık ceketinin yakasından tuttum, parmaklarımı kumaşın etrafına doladım ve burnum onunkine çarpacak şekilde kendime çektim. Öfkenin de ötesindeydim. Vahşilikle canilik arasında bir yerdeydim. "Bu saçmalık daha ne kadar sürecek?"

"Evlat, tüm geleceğin taşan kanalizasyonumdan aşağı akmadan önce beni serbest bırakmanı önerebilir miyim?" Gözlerini kıstı.

Onu aniden serbest bıraktım, geriye doğru tökezledi ve kıcı bir çamur havuzuna düştü. Arkamı dönerek içeri girdim. Hava durumunu kontrol etmem gerekiyordu. Sonra bir araba bulmalı ve bu kasırganın gözünden çıkıp en yakın faal havaalanına gitmeliydim. İdeal olanı, kiralayabileceğim bir uçağı olan özel bir havaalanı.

Bruce yüksek sesle homurdanarak ayağa kalktı ve peşimden geldi. "Korkarım saat beşe kadar böyle olacak, ama yakında temizlenecek. Bu tamamen spontane gelişti."

"Yaklaşan ölümün de öyle." Beş hafta önce Dylan ve Gravity ile birlikte kaldığım odama doğru ilerledim.

Dylan.

Bebek bakıcılığı işime y e t i ş e m e z s e m onu hayal kırıklığına uğrattığım için beni asla affetmeyecekti. Cal zaten uçakta tek başınaydı, New York'a gidiyordu ve yedek planları yoktu. Sadece ben vardım.

Bavulumu yatağın üzerinde ters çevirerek açtım ve kıyafetlerimi gelişigüzel içine tıktırdım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Bruce yoluma çıktı, beni durdurmaya çalıştı. Onu öyle sert ittim ki dolaba çarptı.

"Neye benziyor? Toplanıyorum."

"Havaalanları kapalı."

"Irvine'e gidiyorum."

"İki saatlik yol." Homurdandı. "Bu havada araba kullanamazsın." "Bahse var mısın?"

"Başka şekilde ifade edeyim. Bu inzivada kimse sana aracını verip kendini ölüme sürüklemene izin vermez. Sadece küçük hanımını ara. O anlayacaktır."

"Anlamayacak." Bavulumu kapattım. Hayatımda ilk kez kendimi güçsüz hissediyordum. Dönüp ona baktım. "Anlamayacak, çünkü gitmesi gereken bir konser var. Kızı doğduğundan beri, dört yıldır kendisi için yaptığı ilk şey bu ve belki sana önemsiz ya da aptalca gelebilir ama bu onun için dünyalara bedel. Ve benim için de. Ne olursa olsun oraya zamanında varacağım. Anlıyor musun?"

Avuçlarını teslimiyetle yukarı kaldırırken gözleri fincan tabağı kadar büyüktü. Başımı salladım, onu arayıp Dallas kırsalını kasıp kavuran bu mini kasırgadan bahsetmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Bahane uydurmayacaktım. Ortaya çıkacak ve söz verdiğim gibi onu bu saçmalıkla rahatsız etmeyecektim.

Telefonumu çıkarıp Tate'i aradım ve hoparlöre verdim. Bruce tüm bu süre boyunca dikkatle beni izledi, Tate'in alçak baritonu odayı siyah bir duman gibi doldurduğunda yüzünde öfke ve ihanet parıltısı geçti.

"Ne oldu?"

Evet, hiç de cana yakınlık ödülü kazanmıyordu.

"Amerika'da mısın?" diye sordum.

"Tanrım, hayır. New York'tayım. Amerika'nın içinde ne işim olur ki?"

Tate Blackthorn iğrenç bir züppeydi. Ama 747-8 VIP uçağı olan iğrenç bir züppeydi. Özel uçağında on dört kişilik bir biniş odası, iki jakuzi ve tam boy yatak odaları vardı.

"Jetini ödünç almam gerekiyor," diye homurdandım, bana atacağı her boka karşı kendimi hazırlamıştım. Tate'in bir iyiliği her zaman ağır bir fiyat etiketiyle gelirdi. Dış görünüşü hedge-fund bebeğiydi ama içi Napoli-tarzı Camorra'ydı.

"Neredesin?" diye sordu. "Dallas."

"Şu anda orada bir kasırga yok mu?"

"Mini kasırğa," diye düzelttim. "Dylan'a beşten önce evde olacağıma söz verdim."

"Is Bu ve parçası nerede Ben sözde için
Bakım hakkında senin Sahte nişanlınla sahte bir ilişki mi?"
diye sordu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Bruce onu duydu ve hemen canlandı, omuzları dikleşti, yüz ifadesi öfkeye dönüştü. "Tatum," diye gürledi Bruce.

Tate içini çekmeden önce hattın diğer ucunda bir süre sessizlik oldu. "CT saatinin hick o'clock olduğunu unutmuşum."

Bruce bu espriyi duymazdan geldi. "Bayan Casablancas'ın Coltridge'in sahte nişanlısı olduğu konusunda ne demiştin?"

Tate hiç istifini bozmadı. "Ben öyle bir şey demedim." "Evet, söyledin."

"Kanıtla."

"Kanıtlayamayacağımı
biliyorsun." "Peki o
zaman."

Tate on üzerinden on gaz çıkaran biriydi. Ne yazık ki Bruce onu ilk seferinde duymuştu.

Aslında o kadar da rahatsız olmamıştım. Anlaşmayı da Bruce Marshall'ı da sikeyim. Onun için her şeyi göze almıştım. Eğer sözleşmeden çekilmesinin nedeni buysa, o zaman gerçekten de boktan biriydi.

"Tate." Onu tekrar dikkatini çektim. "O jete ihtiyacım var."

"Aletini sokacak orta derecede iyi bir amcık buldun diye kıymetli dört yüz milyon dolarlık özel uçağımı kasırganın vurduğu Dallas'a uçurmayacağım." Tate inatçı bir çocukla konuşur gibi yavaşça konuştu.

"Irvine tehlike bölgesinin dışında. Oraya arabayla gidebilir ve uçağın beni beklemesini sağlayabilirim."

"Benim çıkarım ne
olacak?" "Sana bir
borcum olacak."

"Bana zaten altı tane borçlusun," diye karşılık verdi Tate. "Sırlarınızı saklıyorum, sözleşmelerinizi hazırlıyorum, değerli Dylan'ınıza kötü davranan pislikleri kovuyorum. Sonra da benden kalem etek giymemi ve yönetici masanda eğilmemi isteyeceksin."

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve dişlerimi birbirine vurdum. "Ne istiyorsun?" Beni duvara dayadığını biliyordu. Biliyordu ki

ona ne isterse verecektim. Şimdi tek yapabildiğim ne kaybetmek üzere olduğumu duymaktı.

"App-date'deki hisselerinizin yüzde yirmi beşini istiyorum." Orosu çocuğu.

Tüm vücudum titriyor, terliyor ve bu pislikle tanıştığım güne lanet ediyordum. Casablancas'ta Bruce'a teklif vermeye çalıştığı geceden beri bu uygulamayı ele geçirmek istiyordu. Tate sadece zamanını bekliyordu. Ve her zamanki gibi başarmıştı.

Bruce inledi. "Yapma evlat."

Ona döndüm. "O zaman bana uçağını ödünç ver."

"Veririm." Bruce bana paniklemiş bir bakış attı. "Ama uçak Dallas'ta. Oradan dışarı uçamaz."

Lanet olsun. Haklıydı.

"Yüzde on beş," diye pazarlık ettim telefonda.

"Yirmi sekiz," diye karşı çıktı Tate, dayanılmaz derecede yumuşak ses tonunda bir parça neşe vardı. "Her pazarlık yapmaya çalıştığında, bahsi y ü k s e l t e c e ğ i m ."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Tükürdüm.

"Hayır," dedi Tate. "Değerli mizahımı sevişmek istemediğim insanlar için harcamam."

"Mizahını sevişmek istediğin insanlarla mı harcıyorsun?" Şüpheyile sordum.

"İyi nokta. I asla gelişmiş Bir. Güçlü çekmek Tate mırıldandı." "Bu alamayacağım bir risk. Peki anlaştık mı?"

"Yirmi beşte tutuyoruz ve bana mevcut oran üzerinden geri satın alma opsiyonu veriyorsunuz."

"Yüzde 0,2'lik bir oranla anlaşabilirsiniz."

Ortada üç haneli milyonlar olduğu düşünülürse, yüzde 0,2 korkunç bir orandı ama ondan daha fazlasını alamayacağımı biliyordum. "Tamam. Sana havaalanının adını mesaj atarım."

"Gia'ya mesaj at." Gia onun asistanıydı. "Bana verdiğin görevden daha fazlasını yapmakla hiç ilgilenmiyorum." Telefonu kapattı.

Geriye halletmem gereken tek bir şey kalmıştı: beni Irvine'e götürecek bir araba.

Pencereden dışarı baktım. Eskisinden daha şiddetli yağıyordu, rüzgâr ruh emen bir hayalet gibi camlara vuruyor, çığlık atıyor ve sızlanıyordu. Başımı salladım. Bu eyaletin nesi vardı böyle? Hava dünkü terli taşaklar kadar sıcaktı.

"Sen az önce..." Bruce önce telefonumu, sonra beni işaret etti ve şaşkınlıkla başını yana eğdi.

"Az önce ne yaptım?" Sabırsızca havladım, telefonumda internetten araba kiralama sitelerine bakıyordum. Her yer kapalıydı.

"Hisselerinizin yüzde yirmi beşini o şeytana mı vereceksiniz?"

Telefonumdan başımı kaldırdım, çok ciddiymdim. "Konser başlamadan önce New York'a gitmem gerekiyor."

"Tamam. Benim arabamı al." Elini ön cebine soktu, anahtarlarını aradı ve ellerime doğru fırlattı.

Onları havada yakaladım. Bu bir Ram'di. Rüzgârda savrulma ihtimali daha azdı.

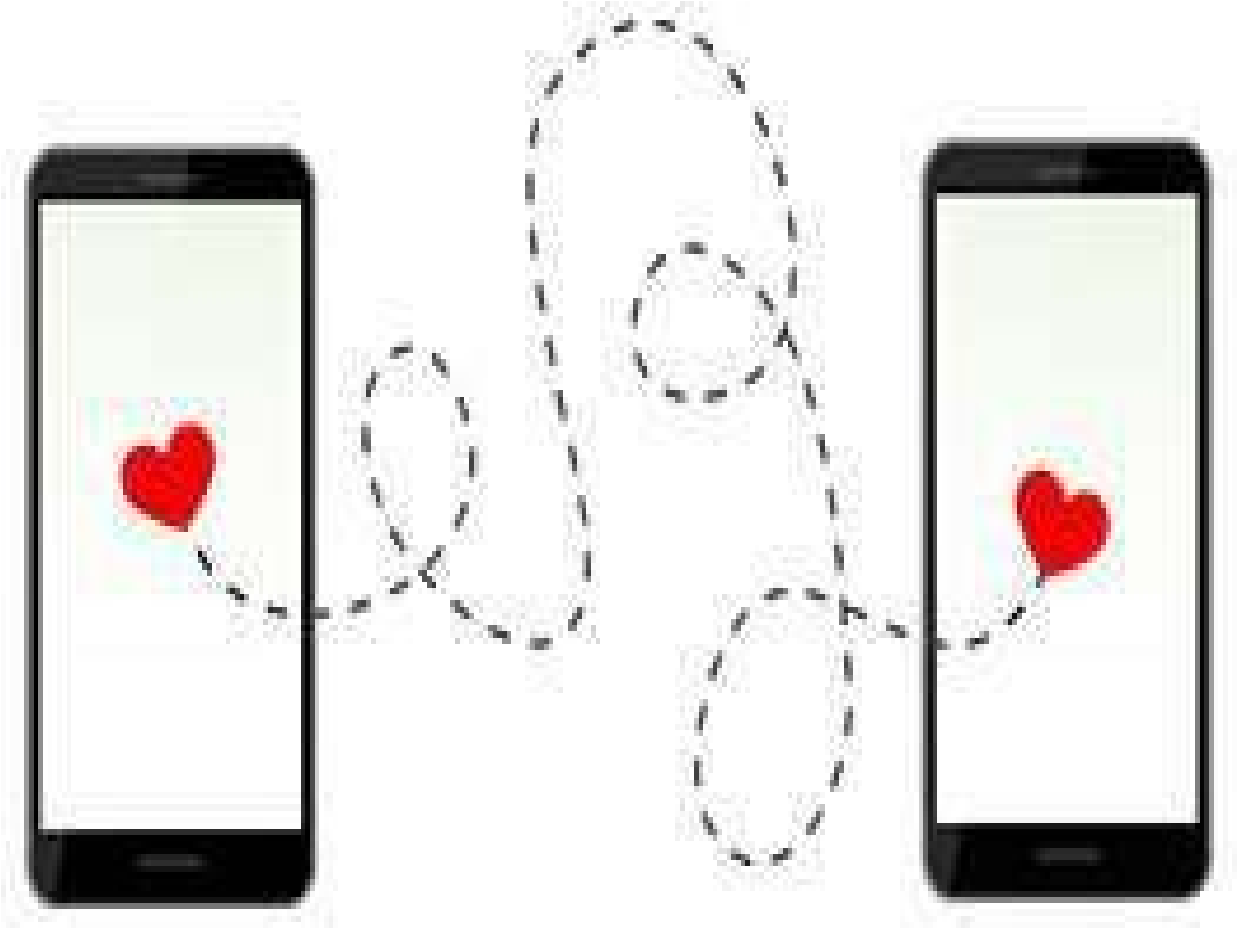
Gümüş astarlar ve hepsi.

"Ama seni uyarmak zorundayım Coltridge. Havaalanına tek parça halinde varamama ihtimalin çok yüksek."

"Bu riski almaya hazırım."

Chapter

FORTY-SEVEN

RHYLAND

Bruce Marshall'ın çiftliğinden Irvine'e kadar, internetim ve telefon şebekem kesik olduğu için yol işaretlerine güvenerek ilerledim. Kasırga -mini ya da değil, o orospu çocuğu dost canlısı değildi- Ram'i birkaç kez yakaladı, beni iki kez yoldan çıkardı ve bir kez karşı şeride kaymama neden oldu. Neyse ki yoldaki tek deli piç bendim ve bu nedenle kimseyle çarpışmadım.

New York'a yeni yürümeye başlayan bir çocuğa bakabilecek kadar iyi durumda varmak istediğimden, bir sonraki gezegene sapmaktan kaçınmak için kendimi hızlandırmak ve makul bir hızda sürmek zorundaydım. Bu da özel havaalanına olan yolculuğuma kırk dakika ekledi. Oraya vardığımda, hava koşulları nedeniyle Dallas-Fort Worth bölgesinin çoğunda telefon şebekemin hala çekmediğini öğrendim.

Sadece bir dilde akıcı konuşabilsem de yedi dilde küfür ettim ve Dylan'ı aramak için rastgele bir havaalanı çalışanından telefonunu istedim. Telefonu gitti

doğrudan sesli mesaja. Saati kontrol ettim. İki saat sonra konsere gitmek için yola çıkacaktı. Onu hayal kırıklığına uğratiyordum.

Ama yine de bir an önce oraya varmak istiyordum, böylece bir sonraki yaşamımda sürünebilirdim.

"Kız arkadaşına mesaj atabilir miyim?" Adamın telefonunu ölümüne tuttum.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa çok da umurundaydı.

"Aslında..." Kafasının arkasını ovuşturuyor, makul bir mazeret düşünüyordu ki Tate'in akik siyahı özel jetinin pistte ilerlediğini gördüm.

Telefonunu tekrar eline tutuşturdum, o yöne doğru yürümeye başlamıştım bile. "Boş ver. iPhone 13'ün sende kalsın, ucuzcu."

"Hey!" diye seslendi arkamdan. "Buna vintage deniyor, tamam mı?"

Deli gibi pisti koşarak geçtim. Bavulumu havaalanının park alanına attığım Ram'in içinde unutmuştum. Aklımda tek bir şey vardı, o da olabildiğince hızlı bir şekilde oraya varmaktı.

Uçağa atladım, basamakları ikişer ikişer çıktım, içeri girdiğimde ağzımdan köpükler saçılıyordu. Orada bir sabit telefon vardı ve çalışmadığını fark etmeden önce hemen kullanmaya çalıştım.

İki Blackthorn Şirketi uçuş görevlisi ve bir pilot beni kapıda karşıladı.

"İyi günler Bay Coltridge. Sizi ağırlamak bir zevk-"

"Evet, evet, sadece yere bırak." Kanepeye çöktüm, boş gözlerle telefonuma bakıp sinyalin geri gelmesini bekledim. Orta Çağ'da yaşamak böyle bir şeydi, diye düşündüm.

Dirseklerimi dizlerime dayayıp başımın arkasını kavrayarak yere çöktüm.

Başaramayacaktım.

Etkilemek istediğim tek kadını hayal kırıklığına uğratacaktım. Hem de etkilememek için elimden geleni yaparken.

Uçak havalandı ve ben zamanımın çoğunu duvardan duvara volta atarak, geri dönme işaretimi bekleyerek geçirdim. New York'tan buraya gelen uçuş görevlilerinden birine göre sinyal yaklaşık kırk dakika içinde geri gelecekti. Nefesimi tutarak bekledim. Sinyal nihayet geri geldiğinde, hemen Dylan'ı aradım.

Cevap vermedi. Tekrar aradım. Cevap vermedi. Ona mesaj göndermeye başladım.

Rhyland: Gösteriyi kaçırdığım için üzgünüm. Açıklayabilirim.

Rhyland: Bir kasırğa vardı.

Rhyland: Özel bir havaalanına gitmek için iki saat boyunca içinde araba kullandım.

Rhyland: Tate'e şirketimin %25'ini sattım, böylece sana zamanında ulaşabilmem için bana uçağını ödünç verdi.

Rhyland: Seni bir daha asla ama asla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Rhyland: Seni seviyorum.

Telefonum bozuldu.

Bavulumu Ram'a attığım için şarj aletim de yanımda değildi.

Bir hüsrân ılııyla telefonu duvara fırlattım. Yerde paramparça oldu, çalışmasını sağlayan tüm küçük parçalara ayrıldı.

Harika gidiyorsun, salak. Birden klostrofobik oldum.

Buradan çıkmak istiyordum. Bu uçan uçaktan penelerimle çıkmak, kendimi kesin bir lme atmak, az önce burada olanların sonuçlarından kaçınmak için kendi bilincimden kaçmak istiyordum.

Bruce Marshall'la anlaşmayı kaybetmek felaket olurdu. Ama Dylan'ı kaybetmek akıl almaz bir şeydi.

Buna izin veremezdim. İzin veremezdim. Onun güvenini yeniden kazanmak için ne gerekiyorsa yapardım.

Ama güven soyut bir fikirdi; zenginlik, modaya uygun kıyafetler ya da pahalı bir tatil değildi. Materyalist şeylerin aksine, bir kez kaybettiğinizde biriktirebileceğiniz bir şey değildi.

"Efendim?" Uçuş görevlilerinden biri belli belirsiz bir elini omzuma koydu.

Gözlerimi kırpmadan ona baktım. Bakışları paramparça olmuş telefonumdan bana kaydı.

"Size... size getirebileceğim bir şey var mı? İçecek bir şey? Yiyecek bir şey? Battaniye?" Lanet bir Valium mu? Kelimelerin dilinin ucuna geldiğinden emindim.

"Telefonun." Bariton sesim o kadar kısıktı ki sanki cehennemin derinliklerinden çıkıyormuş gibi geliyordu.

"Pardon?"

Parmaklarımı çözdüm ve avucumu ona doğru açtım. Birden Tate'in neden bu kadar acımasız olduğunu keskin bir netlikle anladım. Bir şeyi istediğinizde - gerçekten istediğinizde- onu elde etmek için hiçbir şeyden kaınmazdınız.

"Telefon. Al. şimdi."

"I..." Tökezleyerek geri çekildi, omurgası duvara çarptı. Gözleri bozuk telefonumdan bana doğru kaymaya devam etti.

"Eğer yapmazsan seni kovdururum," diye sertçe uyardım. "Bunu daha önce de yaptım.

Patronuna sor."

Üniformasının cebinden telefonunu çıkarıp yavaşça elime tutuşturmadan önce ırkıldı.

"Şifre?"

"Sıfır dokuz, sıfır altı."

"Mutlu yıllar."

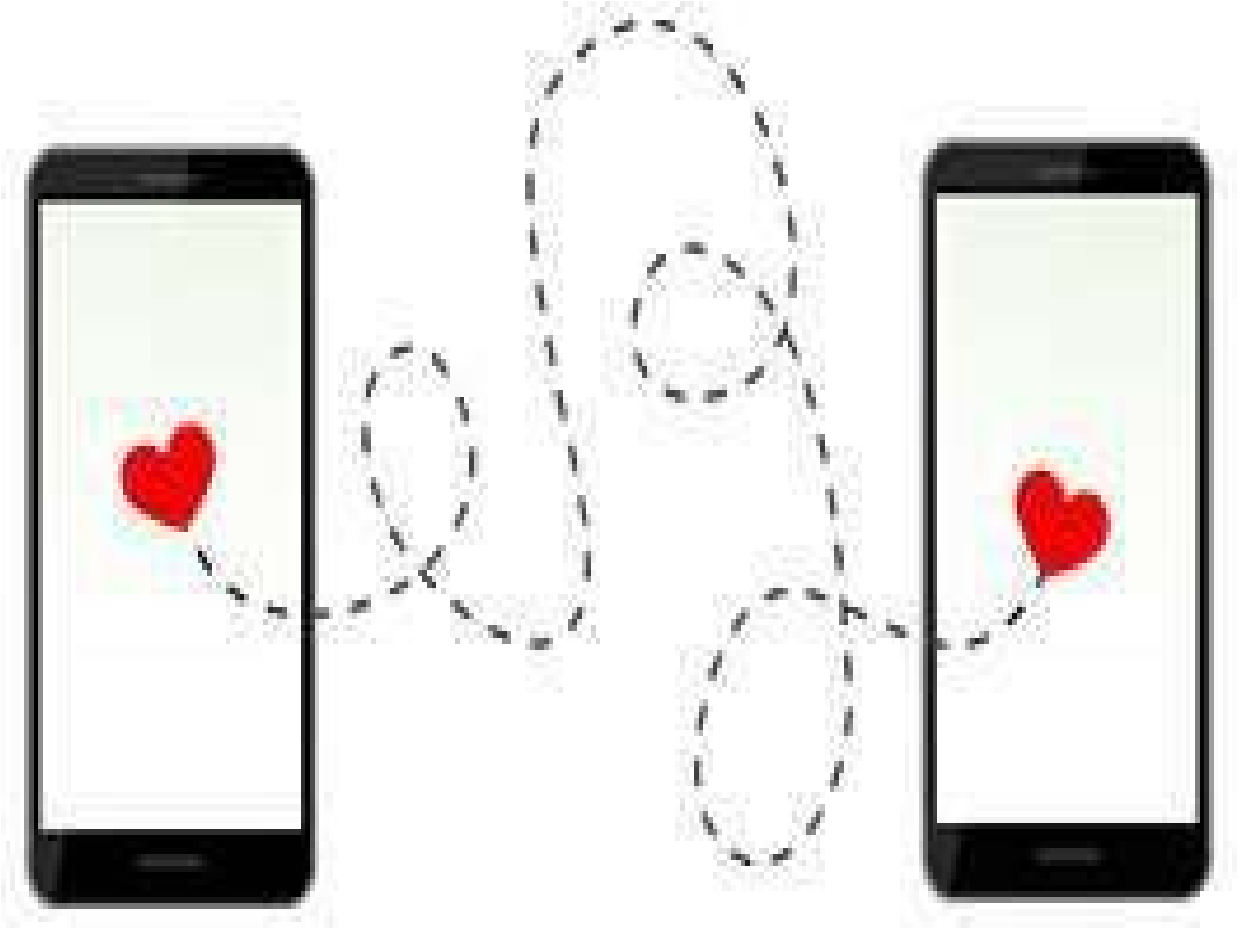
"Ah... teşekkürler." Kızardı.

Yolculuğun geri kalanında onu görmezden gelerek birkaç arama yapmaya başladım. Dylan denediğimi bilmeliydi.

Yapmak zorundaydı.

Chapter

FORTY-EIGHT

DYLAN

"Aman Tanrım, kızım, harika görünüyorsun!" Bir saat gecikmiş ve akıl sağlığım yerinde değilken sıkışık bir şekilde yerime doğru ilerlediğimde üç kız çığlık attı.

Cal bize sahneden bir nefes ötede VIP bilet almıştı ama herkesin benim niyetlendiğim gibi ayakta olduğunu görünce rahatladım. Omzumun üzerinden baktım, son birkaç saatini kontrolsüzce ağlayarak ve kırık kalbinin parçalarını toplamaya çalışarak geçirmemiş başka birine atıfta bulunduklarını düşündüm.

"Seninle konuşuyorum." İçlerinden biri kıkırdayarak ağzını kapattı. "Cidden, elbise? Makyaj? Vibe eşsiz. Bir film yıldızı gibi görünüyorsun."

Sözde erkek arkadaşımın dün gece yakınlığı gerçek film yıldızını düşündüğümde damarlarıma bir öfke hücumu yayıldı. Son ilişkim Tucker'ın kasabanın yeğeniyle kaçmasıyla bitti. Bu

acıtmıştı ama yakmamıştı. Ama Claire Larsen? Onunla rekabet edemezdim.

"Teşekkürler." Parçalanmakta olan bir mendil parçasını burun deliğime soktum ve burnumu çektim. Panda gözlerim vardı ve iki destek gösterisini kaçırmıştım ama yine de gelmiştim. Hiçbir parçam evden ayrılmak istemiyordu. Cal yalnız gitmem için ısrar etmişti.

"Bu senin hayalin. Onu hep görmek istedin. Bir çocuğun bunu mahvetmesine asla izin vermeyeceksin. Ayrıca Grav'ın seni bu kadar üzgün görmesini istemiyorum. Bu onun psikolojisi için kötü olur."

Daireyi boşaltmamın son nedeni de buydu. Kızımın beni bir adam yüzünden, yaralı bir hayvanın yeni açılmış bir yaranın dikişlerini karıştırması gibi, kendi varlığımın dikişlerini karıştırırken görmesini hazmedemiyordum. Ben de Cal'i ona bakması için bırakıp kaçtım. En iyi arkadaşımdan daha fazla güvendiğim birini düşünemiyordum.

Önümdeki kızları inceledim, kendimi kendi güvensizliğim olmayan bir şeyle meşgul olmaya zorladım. Hepsi yirmili yaşların başında ya da ortasıdaydı; biri sarışın, biri kızıl, biri de siyah saçlıydı. Hepsi göz kamaştırıcıydı ve şakaklarını ve elmacık kemiklerini süsleyen parıltılı, sevimli kotlar ve payetli bluzlar giiyorlardı. Amigo kızlara benziyorlardı.

"Hayır, cidden, bütün havan çok güzel." Kızıl saçlı parmağıyla yüzümü daire içine aldı.

"Teşekkürler. Ben Dylan." Bir elimi uzattım.

"Ben Sadie." Kızıl saçlı elimi tuttu ve beni kucakladı. "Ben Alix."

Sarışın kendini işaret etti.

"Ben de Gia." Son kız da bana sarıldı. İngiliz aksanı ve bir sporcunun kusursuz duruşu vardı. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu tam olarak kestiremiyordum.

Ziploc çantamın fermuarını açtım ve Gia'ya üzerinde "Dylan Thomas" yazan bir dostluk bileziği uzattım. "Güzel dokunuş, değil mi?" Kendimi işaret ederek göz kırptım.

"En iyisi."

Bana da bileklik verdiler.

Taylor Swift dinlerken sırtımı incittim. John

Mayonnaise.

Ben bir istisnayım.

Evet, kendi kendime düşündüm. İnsanlarımı buldum.

Cal olmadan aynı şey olmasa da, her yaz bir kez hafta sonu eğlenceli bir şeyler yapmak için bir araya gelen ve bu yıl TS konseri olan üç üniversite arkadaşımınla kendimi rahat bir sohbe zorladım ve cebimdeki telefonumun sürekli çınlamasını, Rhyland'ın bilinmeyen bir numaradan gelen ve duyulmak için yalvaran mesajlarını görmezden geldim.

Eninde sonunda onu duyacaktım ama yakında değil, kesinlikle bugün değil. Claire Larsen'le açıkça flört ederek beni herkesin önünde küçük düşürmüştü - Bruce Marshall'ın önünde bunu yaparken ne düşünüyordu? - ve belli ki tarifeli uçuşunu kaçırmıştı, demek ki orada onu meşgul eden bir şey vardı.

Bu, erkeklere güvenilemeyeceğini hatırlatan bir şeydi. Size kelebekler, tüylü öpücükler ve hayatınızın en iyi orgazmlarını yaşatmış olsalar bile.

Sonraki üç saat boyunca şovun içinde boğuldum, "Look What You Made Me Do "nun sözlerini haykırdım ve "cardigan "a ağıladım.

"Senin telefonun da mı patlıyor?" Gia milyonuncu kez telefonunu kontrol etti. O da benim gibi tamamen diziye odaklanmamıştı. Ekranı bakarak inledi, başını salladı, bir mesaj yazarken bir parmağı ekranın üzerinde uçuşuyordu.

"Her şey yolunda mı?" Alix elini omzuna koydu. "Evet.

Sadece Tate... Tate'lik yapıyor."

"Ugh." Sadie yüzünü buruşturdu. "Bu onun için olabilecek en kötü durum." "Onun için en kötü durumun benim fiziksel olarak içinde bulunduğum durum olduğundan eminim.

içinde. Ne yazık ki şu anda ikimiz de New York'tayız. Arkadaşına özel bir jet ödünç vermiş, çünkü Teksas'ta mini bir kasırga olmuş ve bir sürü uçuş iptal edilmiş. Görünüşe göre arkadaşları bir tür ruhsal çöküntü geçirdiği için jeti çöpe atıyor?" Gia'nın narin kaşları birbirine yaklaştı. "Bunun neresi benim suçum?"

Mini bir kasırga mı?

Uçuşlar iptal mi edildi?

Kanım damarlarımda dondu.

"Patronun Tate Blackthorn mu?" Tüm dikkatimi sahnedeki Taylor'dan Gia'ya kaydırdım.

"Hey, bunu bana karşı kullanma." Burnunu kaşıdı. "Sosyal hakları harika ve ne zaman istifa etmeye kalksam maaşıma zam yapıyor. Onu tanıyor musun?"

"Oğlumun arkadaşı-" Hayır. Rhyland benim erkek arkadaşım değildi. Resmi unvanlarımızı hiç konuşmamıştık. "Komşum." Alix gülererek, "Tam oradaki duraklama çok etkileyiciydi," dedi.

"Ve..." Anlayamadığım bir nedenden ötürü kendimi suçlu hissederek yüzümü buruşturdum. "Mini kasırga mı dedin? Teksas'ta mı?"

"Evet, tüm haberlerde var," dedi Alix. "Tanrı'ya şükür ölen ya da yaralanan yok ama korkunç görünüyor. Haberleri saat başı kontrol ediyorum. Çok fazla maddi hasar var."

Korku vücudumdaki her kemiği kavradı.

Rhyland iyi miydi? Güvende miydi? Claire Larsen meselesi umurumda bile değildi. Pazar gününden itibaren onu yedi şekilde becermiş olsa bile, yine de onun güvende olmasını istiyordum. Mutlu olmasını. Tanrım, benim neyim vardı? Öfkeli olmalıydım, endişeli değil.

"Sanırım patronunun jetini çöpe atan o," dediğimi duydum. "Tehlikeli bölgenin dışında olup olmadığını biliyor musun?"

"Öyle. Her an inebilir. Komşunuza durmasını söyleme nezaketini gösterir misiniz?" Gia başını eğerek bana şaşkın bir bakış attı. "Deli gibi davranıyor ve Tate beni çıldırtıyor."

"Evet, evet." Telefonumu bulmak için çantamı karıştırdım. Rhyland'a hâlâ kızgındım ama muhtemelen beni görmeye geleceğini de biliyordum ve olanlardan dolayı kendini kötü hissediyordu -ister bebek bakıcılığı işi için beni ekmiş olsun, ister aldatmış olsun, ister ikisi de olsun- ve şimdi bu hisler yüzünden başkasının özel mülkünü yerle bir ediyordu.

Telefonumu çıkardığımda, bana mesaj attığı numaradan elli tane okunmamış mesaj ve yüze yakın cevapsız arama vardı. Onu aramak için çok gürültülüydü. Mesaj engeline tıkladım, son mesaja ulaştığımda metnin aşağı yuvarlanışını izledim. Yirmi dakika önce gönderilmişti.

Stadyuma doğru sürüyorum. Orada görüşürüz.

Çoktan inmişti. Sağ salım. İçimi bir rahatlama kapladı.

Telefonumdan başımı kaldırdım. "Uçaktan ayrıldı."

"Tek parça halinde mi?" Gia

yüzünü buruşturdu. "Buna karar vermek gerek."

Telefonumu çantama geri sokmak üzereydim, artık hayatta ve iyi olduğunu bildiğim için kendimi çok daha hafiflemiş hissediyordum ki Cal'dan bir mesaj geldi.

İşte o zaman bunun onun ilk, hatta ikinci mesajı olmadığını anladım.

O da arıyordu. Rhyland'ın kaotik gürültüsü arasında kaybolmuştu.

Onu aldı.

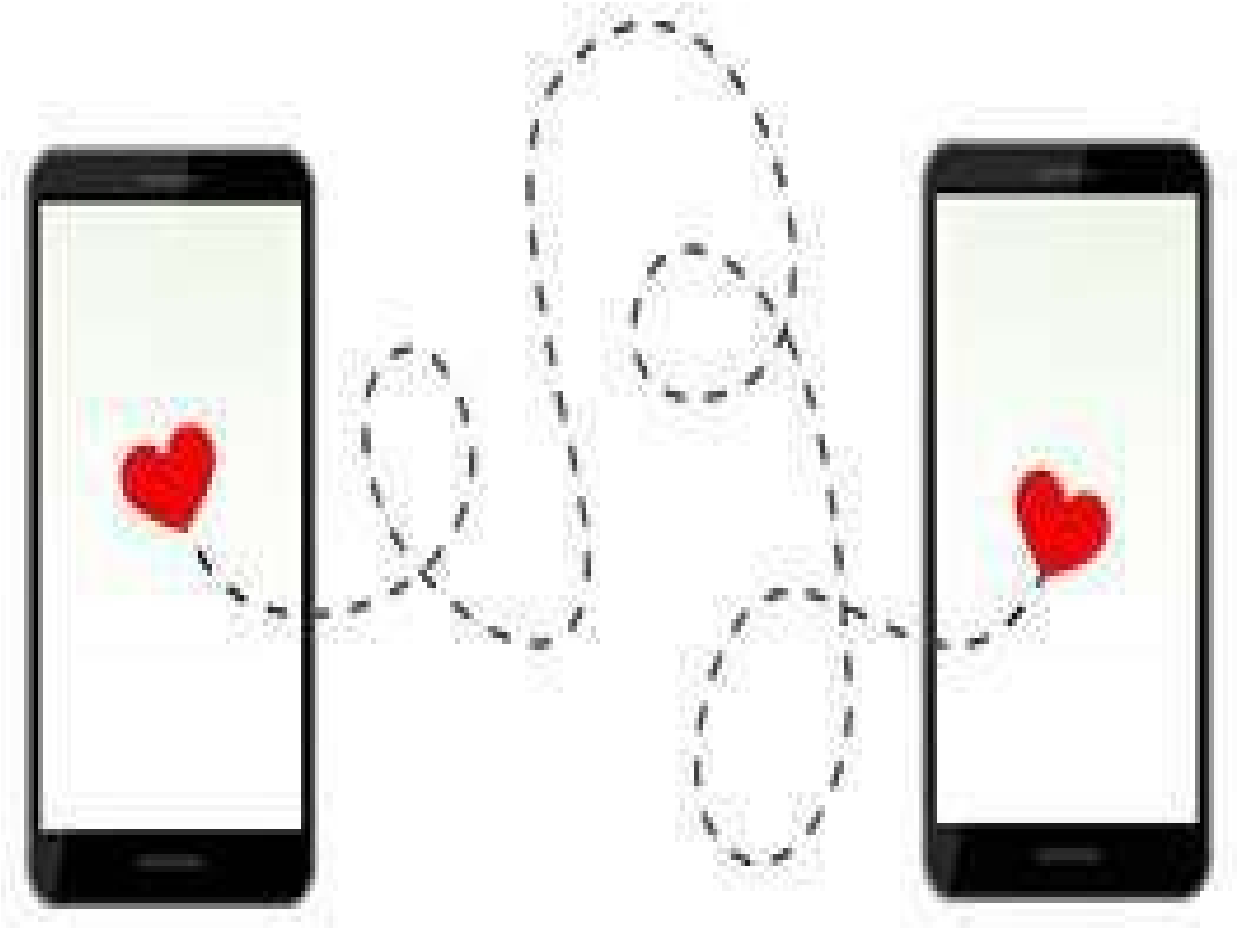
Cal: Çok üzgünüm. Çok çok üzgünüm.

Cal: Onu durduramadım. Denedim. Polisi aradım.

Row'u aradım. Anneni. Herkesi. Çok üzgünüm, Dyl.

Chapter

FORTY-NINE

RHYLAND

New York topraklarına geri indiğimde Tate beni pistte karşıladı. Etrafında iki koruma, takıntılı olduğu kız olmayan yedek bir asistan ve düşmanlık kokan keskin İtalyan takım elbiseli üç esmer adam vardı. Genel hava birinin öldürüleceği yönündeydi. Tercihen ben.

Tate adamlardan birine dönerek Latince bir şeyler söyledi. Adam başını kısa bir süre sallayarak cevap verdi. Başlarını hareketime dikmelerinden benim hakkımda konuştuklarını anladım.

Tate, "Olay çıkardığınızı ve çalışmamın telefonuna el koyduğunuzu duydum," dedi.

Ondan birkaç adım ötede durdum.

"Seni dedikoducu olarak görmemiştim." Sırf onu kızdırmak için gömleğinin yakasını düzeltmek için uzandım.

Gözlüğünü yüzünden çekerek elimi geri çekti. "Benimle taşak geçme, Coltridge."

"Beni tehdit etme, Blackthorn," diye karşılık verdim. "Kendi telefonumu ve lanet olası bir vazoyu kırdım -ki bu arada, kim uçakta vazo bulundurur ki?" Cosmos'a giderken takside olmadığım her dakika boşa harcanmış bir dakikaydı. "Ve evet, Dylan'a ulaşmak için çalışanınızdan telefonunu istedim. Olmadığı bir şeyi olmuş gibi gösterme. Şimdi bana neden burada olduğunu söyle, çünkü beni özlediğin için olamaz ve benim de gidip yalvarmam gereken bir kadın var."

Tate parmaklarını şıklattı ve yerine gelen Gia -bir porno filmindeki figürana benzeyen, dikkat çekici olmayan sarışın bir kadın- deri bir çantanın fermuarını açtı ve büyük bir kâğıt yığınının aldı. Muhtemelen tüm kıyafetinden daha pahalıya mal olan bir kalemle birlikte bana nazikçe uzattı.

Pislik herif birkaç saat içinde yüzde yirmi beşlik mülkiyet anlaşmasını yansıtan bir sözleşme taslağı hazırlamış ve çıktısını almıştı. Kim böyle bir şey yapar ki?

"Acelem var." Bakışlarımı Tate'e çevirdim, uzattığı sözleşmeyi ve kalemi görmezden geldim. Onu atlattım. "Bunu bana e-posta ile gönder, ben de avukatımı çağırayım."

Tate bir adım öne çıkarak bekleyen taksiye doğru yolumu kesti. "Bu ikimiz için de geçerli. Dominik Cumhuriyeti'nde yapmam gereken işler var ve önümüzdeki iki hafta boyunca eyalet dışında olacağım. Evrakları imzala, Coltridge."

Bakışlarımız çakıştığında tenimde bir tehlike pırıltısı belirdi ve tedirgin olmasam da, sözleşmeyi imzalamazsam Tate Blackthorn'un beni pekâlâ öldürebileceğini inatçı bir netlikle biliyordum.

"Anastasia." Parmağıyla kadını işaret etti. "Ben Rebecca." Sarışın kadın onun yanında kıpırdandı.

Küçümseyen bir el salladı. "Konuklarımıza uçağı gezdirin ve hasar gören her şeyin envanterini çıkarın."

"Emredersiniz, efendim."

Arkadaşlarını uçağı bindirmeden önce ona sözleşmeyi ve kalemi uzattı, onlarla mükemmel bir İtalyanca ile sohbet etti.

"Biliyorsun, Rhyland." Tate takım elbisesinin düğmelerini yavaşça ilikledi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Bir adamı her zaman düşmanlarının kalitesine göre yargılamalısın."

"Seni düşman edinmek istemiyorum," dedim sakince. Maço saçmalıkları beni etkilememişti. Tek istediğim bu şovu başlatmak ve Dylan'a doğru yola çıkmaktı.

"Oh, yapmayacaksın. Bu unvana layık değilsin." Tate bana sözleşmeyi ve kalemi uzattı. "Evrakları imzala, sonra gidip kızı alabilirsin. Evrak yoksa, kız da yok."

Uçuş görevlisinin telefonu cebimde çalmaya başladı. Baktım. Dylan'ın numarasıydı.

Bu konuşmayı bu pişin önünde yapmayacaktım.

"Okumadan bir sözleşme imzalamayacağım." Vücudumdaki her kas kaçmak ve onunla birlikte olmak için yanıyordu. "Ve ona ulaşmam gerek."

"Zaman, şu anda sahip olmadığınız bir para birimidir." Mavi kalemin kapağını açıp bana uzattı. "Ah, söylemeyi unuttum. Taksini eve geri gönderdim. Arkamızdaki taksi mi? O benim şoförüm. Dylan'a ya da önemsedğin başka birine ulaşmanın tek yolu bu sözleşmeyi imzalamak."

Öfke, patlayan bir beden gibi içime sıçradı. Bu adama duyduğum nefretin seviyesi beni korkutuyordu. Yine de yaptıklarının sonuçlarından bir şekilde kaçınacağını biliyordum. Her zaman yaptığı gibi. İş hayatında Ambrose'a kazık attıktan sonra onun en yakın çevresine girmeyi başarmıştı. Tate'in incittiği insanları etrafında tutma konusunda her zaman bir yeteneği vardı.

Kalemi aldım ve vahşi bir hırıltıyla noktalı yeri karaladım. "Artık her sayfada adının baş harfleri var," diye yakındı Tate sıkıntıyla. "Üzerinde sağ alt köşeye, lütfen."

"Şoförün stadyuma kadar gaza bassa iyi olur," diye sıkılmış dişlerimin arasından hışırdadım, ondan daha fazla iyilik istemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

"Iven beni dakik tutma konusunda oldukça iyidir," dedi Tate yardımsever bir şekilde. "Oh, asistanım faturayı postayla size gönderecek."

Orospu çocuğu.

"Senden nefret ediyorum." İmzalı sözleşmeyi göğsüne çarptım.

"Gururum okşandı." Yüzünde bir gülümseme hayaleti dolaştı ama asla tam olarak ortaya çıkmadı.

Bununla birlikte yanımdan geçip özel jetine bindi.

Dylan: Cal'ı ara.

Tate'in deniz kabuğu kremalı Bentley'sinin arka koltuğundaki mesaja baktım. Onu geri aramaya çalıştığımda telefonu açmamıştı.

Ne oluyor lan?

Row'un karısının numarasını hatırlamam tamamen tesadüftü. Row'un kiyle aynıydı ama son rakamı üçten yediye değiştirilmişti. Cal ilk aramada açtı, sesi nefes nefese geliyordu.

"Evet? Kimsiniz?" Sesi histerikti, her zamanki karmakarışık halinden bile daha fazla.

"Rhyland. Dyl seni aramamı istedi. Ne oldu?" Cosmos'u yakalamak için stadyuma gidiyordum ama içimdeki paslı korku düğümü onun artık orada olmadığını söylüyordu.

"Tucker Gravity'yi kaçırdı."

"Ne?"

Kelime o kadar yüksek sesle patladı ki arabayı, mahalleyi, lanet olası evreni doldurdu. Tate'in özel şoförü irkildi, araba yola geri dönmeden önce keskin bir şekilde yana savruldu.

Çılgılık atmamak için parmaklarımı kalçama batırdım, safra boğazımın arkasına çarptı. Bu içgüdüsel tepki kısmen Dylan'ın şu anda kötü durumda olduğunu bilmemden, kısmen de, dehşetle fark ettim ki, küçük kokuşmuşu derinden önemsemeye başladığımdan kaynaklanıyordu.

"Ne demek kaçırıldı?" Gümbürdedim.

"O, o, o, o..." Cal kekeleydi, aşırı nefes alıyordu, nefesleri sık, hızlı ve ritmi bozuktu, her oksijen emmeye çalıştığında hırıltılı nefes alıyordu. "Birden ortaya çıktı. Sen olduğunu sanmıştım. Geri döndüğünü ve anahtarın olduğunu bildiğini sanmıştım."

Arka plandaki gürültü açık bir şekilde işlek bir Manhattan caddesiydi. İnsanlar konuşuyor, gülüyor, içiyor ve arabalar korna çalıyordu. Etrafta amaçsızca yürüyordu. Bu iyiye işaret değil.

"İçeri daldı. Onunla dövüşmeye çalıştım. Onu itmeye çalıştım. Yemin ederim Rhyland, her şeyi denedim. Yanağını çizdim ama bu onu daha da kızdırdı. Kimsenin ona yardım etmek istemediğini söyleyip durdu. Dylan'ın soğuk bir kaltak olduğundan ve Row'un birlikteyken bile ona hep tepeden baktığından bahsediyordu. Saçma sapan şeyler. Çılgınca şeyler. Ve sonra onu aldı. Ve ben onu durdurmaya çalıştığımda, o..."

Sessizlik.

Tüm kanım başıma hücum etti ve başım döndü. "O ne?" diye sordum.

Sessizlik.

"O ne?" Daha yüksek sesle bağırdım.

"Sanırım kolumu kırdı," diye bitirdi Cal, kırılğan bir sesle.

Gözlerimi kapattım. "Nereye gittiğini biliyor musun?" "Hayır."

"Polisi aradın mı?"

"Evet. Row'u da. Dylan biliyor. Geri dönüyor. Ben sadece amaçsızca yürüyorum, onu arıyorum... Çok uzağa gitmiş olamaz, değil mi?"

"Tıbbi yardım almalısın."

"Hayır. Gitmeyeceğim. Yapamam." Sesi tizleşmişti, duyguları yine sel gibi akıyordu. Hıçkırıklara boğuldu. "Bunların hepsi benim yüzümden oldu. Bunu düzeltmem gerek. Aman Tanrım, zavallı Grav. Ona ne yapıyor? Ve Dylan'a. Histerik olmalı."

Dylan, Dylan, Dylan.

Şu anda ne düşünüyordu? Neler yaşıyordu?

Bunu nasıl düzeltebilirdim?

Ve sonra anladım. Birdenbire hatırladım. Çünkü ben sahiplenici bir bok parçasıydım.

Çünkü kontrolü arzuluyordum.

Çünkü doğuştan şüpheli, kurnaz ve evet, biraz kötü bir adamdım.

Yapmamam gereken bir şey yaptım. Ama işe yarayabilirdi.

"Cal?"

"Evet?"

"Hastaneye git. Anladım."

Chapter

FIFTY

RHYLAND

Apartmana varır varmaz asansöre binerek çatı katıma çıktım. Önünde üç polis arabası park etmişti ve Row bana Tucker'ın birkaç saat önce kiraladığı aracın modeli ve plakasıyla bir Amber Alarmı verildiğini mesaj attı. Lanet olası amatör, Cal'ın kolunu kırmadan ve kendi çocuğunu kaçırmadan önce Budget'ta durdu. Gerçekten de birinci sınıf bir ezik olmaya kararlıydı.

Eve döndüğümde yatak odama koştum ve iPad'imi şarj cihazından çıkarıp çalıştırdım. Birkaç hafta önce, Tucker Gravity'yi düzenli olarak ziyaret etmeye başladığında ve Dylan'la araları bozulmadan önce, Bay Mantar'a bir izleme cihazı yerleştirmiştım. Grav küçük tombula bu kadar bağlıysa, onu her yere yanında taşıyacağını düşündüm. Cihazın uydu yazılımına bağlı gelişmiş bir GPS haritası vardı, bu yüzden sadece konumu değil, sokağı bile görebiliyordum.

Uygulamaya tıkladığımda iPad'e baktım, oyuncağın yeri hakkında bilgi toplamasını izledim ve bu binada görünmemesi için göklere kadar dua ettim.

Lütfen bebeğim. Tucker seni yatağından kaçırdığında onu yanına aldığını söyle.

Harita ekranda belirdi, zimbirtının yerini gösteren kırmızı nokta sokaklardan yavaşça geçerken yanıp sönüyordu.

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Onu almıştı. Aferin kızıma.

Konum Brooklyn'de bir yeri gösteriyordu. Adres bir depoyu işaret ediyordu. iPad'i aldım ve merdivenlerden Dylan'ın dairesine indim. Kapı açıktı, her yer polis ve dedektif kaynıyordu. Dylan kanepede oturmuş, ellerine kapanmış ağlıyordu. Tanımadığım üç kadın yanında duruyordu.

Aslında birini tanıyordum.

Tate'in asistanıydı. Takıntılı olduğu kişi.

Ama bu şu anda aklımdaki en son şeydi. "Nerede olduğunu biliyorum," diye ilan ettim.

Bütün gözler bana döndü. Elimdeki iPad'i havaya kaldırdım.

"Dylan, bebeğim, lütfen beni öldürme ama Tucker Grav'ı düzenli olarak görmeye başladığında Bay Mantar'a bir izleme cihazı yerleştirdim. Pilleri gizleyen fermuarın arkasına." Çünkü tabii ki Bay Mantar titreşiyordu.

"Umurumda değil!" Dylan sabırsızca konuştu. "Sadece bize nerede olduğunu söyle

"

iPad'i polis memurlarından birine uzattım. O da inceledi. meslektaşıyla konuştuktan sonra hızlıca başını salladı. Polis telsizini dudaklarına götürdü ve takviye kuvvete adresi ve yol tarifini verdi.

"Şüpheli silahlı ve tehlikeli olabilir. Çocuğu kaçırdığında ona bakıcılık yapan genç kadına saldırmış."

Saldırı demişken, Row New York'a ayak basar basmaz Tucker'ı altı kez öldüreceğinden adım gibi emindim. İlki bir şey anlatmak için, diğer beşi de Cal'e yaptıkları için.

"Ben oraya gidiyorum," diye özellikle kimseye duyurmadım. "Ben de geliyorum," dedi Dylan.

"Bunu kesinlikle tavsiye etmem," dedi kadın polis.

"Kesinlikle umurumuzda değil," diye cevap verdim aynı ciddi tonda.

Dylan arkamdan dışarı çıktı. Yeni arkadaşlarını apartmanda bıraktık. Asansörle aşağı inerken sessizlik hakimdi, Brooklyn'deki depoya giden yolun ilk yarısı da öyle. Neyse ki trafik neredeyse hiç yoktu.

Sonunda Dylan konuştu, gözleri hâlâ telefonundaydı. "Zavallı Row uçakta mahsur kaldı. Cal'a gitmek için sabırsızlanıyor."

"Eminim öyledir."

Sessizlik.

"Tucker'ın kızına bir şey yaptığını mı düşünüyorsun?"

Taze bir öfke dalgası dönüp duran düşüncelerimi bastırdı ve parmaklarım direksiyonun üzerinde sıkılaştı. "Hayır," diye cevap verdim, ona gerçeği mi yoksa kendi hüsnükuruntumu mu söylediğimden emin değildim. "Tek bir doğru karar vermekten aciz bir serseri ama başını bu kadar belaya sokamayacak kadar çok seviyor kendini."

"Bundan sonra parmaklıklar ardında olması gerekiyor," dedi

Dylan titreyerek. "Öyle olacak," diye ona güvence verdim.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu onun için daha iyi bir seçenek. Alternatifi ise benim tarafımdan öldürülmek."

Oraya rekor bir sürede vardık. Brooklyn'in dış mahallelerinde, iki katlı, kırmızı tuğlalı, kemerli siyah kapıları olan bir depoydu. Şehrin üzerine gece çökmüştü ve geniş, çakıllı yolda araba yoktu. Terk edilmiş gibi görünüyordu ve Gravity'nin -o kadar küçük, o kadar değerli, o kadar masum- böylesine hain bir yerde olduğu düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu.

Ayrıca görünürde hiç polis arabası da yoktu. Gerçi dürüst olmak gerekirse, trafik kurallarına uymadığım için buraya beklediğimden daha hızlı gelmişim.

Sürücü kapısını iterek açtım ve arabanın etrafında dönerek Dylan'ın kapısını açtım. "Arkamdan yürüyeceksin," diye talimat verdim, kollarımı sıvadım ve kemerli, paslı kapıdan içeri girdim. Bugün sanki koca bir yüzyıla yayılmış gibi hissediyordum ve Gravity'nin sağ salim kurtulması, Dylan'ın beni affetmesi ve Tucker'ın on iki ayak altında olmasıyla sona ermesine hazırdım.

Dylan kısaca başını salladı. Bu, onun küstahça karşılık vermediği ilk anlardan biriydi.

Kapıyı omzumla iterek açtım. Ağırdı ama kilitli değildi. Terk edilmişti, tıpkı düşündüğüm gibi.

İçeri adımımı atar atmaz sigara, alkol, sidik ve çürümüş insan eti kokusu burun deliklerimi doldurdu. Koku dayanılmazdı. Çekiştirdim

Gömleğimi burnuma kapattım, Dylan'ın elini arkadan tuttum ve loş ışıklı açık alana doğru ilerledim.

İçeride çıplak tuğla duvarlar, kirli zemine serpiştirilmiş uyku tulumları ve yerde iğneler vardı. Dışarıdaki sokak lambalarından ödünç alınan soluk, filtrelenmiş ışığın yarattığı gölgeli insan silüetleri pencerelerde ve duvarlarda dans ediyordu. Dylan kolumu sıktı, parmakları bileğime gömüldü, ikimiz de yavaşça hareket ederken insanların yüzlerine bakarak Tucker ve Gravity'yi bulmaya çalıştık. Akıntıya karşı yüzmek gibiydi.

Burası bir çocuğun götürülebileceği bir yer değildi. Küçük gıcık büyük tehlike altındaydı. Dylan da bunu çok iyi anlıyordu. Hıçkırıklarını bastırırken vücudu benimkinin yanında sallandı ve titredi.

Kısılmış gözlerle yüzleri inceliyor, Tucker ve Gravity'yi arıyordum. Bazı insanlar mahremiyetlerinin ihlal edilmesine küfrediyordu. Diğerleri uyuyordu, yarı ölüydü ya da umursamayacak kadar uzaklaşmıştı. Ve sonra, samanlığın uzak köşesinde, onları gözden uzak tutmak için bir merdivenin altına sokulmuş, pembe Bay Mantar ve Tuckwad'ına yapışmış çok küçük, ağlamaklı bir kız vardı.

Hemen rahatladığımı hissettim. O buradaydı. Ve iyiydi.

Dylan'ın kolunu çekiştirdim ve onları işaret ettim, parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz olmasını işaret ettim. Dylan'ın nefesi kesildi, gözleri dökülmemiş yaşlardan oluşan bir perdenin arkasına gizlenmişti.

Tucker, Gravity'yi susturuyor ve azarlıyordu. "Sessiz olmalısın," diye fısıldayarak bağırdı ve telefonunu kulağına dayayarak birini aramaya çalıştı. "Doğru düzgün düşünemiyorum."

Yerçekimi irkildi.

Ve lanet olası otokontrolümün geri kalanı da gitti.

Tucker'ın üzerine bir panter gibi atıldım, onu Yerçekimi'nden ayırdım ve kalçalarımınla yere yapıştırdım. Kafası ıslak betona çarptı, göz bebekleri karanlıkta büyüdü. Hâlâ sahip olduğum azıcık otokontrol, yüzünü gördüğümde beni tamamen terk etti.

Yumruklarım kafiye ya da ritim olmadan ona vurmaya başladı, çenesine, boynuna, alnına, yanaklarına ve şakaklarına şiddetli bir fırtına gibi yağdı. Kan duvarlara, yere, yüzüme sıçradı ama yine de duramıyordum. Kırılan kemiklerin ve akan kanın sesi kulaklarımı doldurdu. Durmam için bana yalvaran sesleri duyamayacak kadar ileri gitmiştim. Gravity'nin çığlıklarını. Siren sesleri, polis memurları ve dehşet çığlıkları. Tek odak noktam oydu. Tucker. Beni kendi gerçekliğimle yüzleşmeye iten boktan baba.

Çocuğunuzun hayatında var olmadan da istismarcı bir ebeveyn olabileceğiniz gerçeğiyle.

Aslında, yokluğunuz en acımasız cezalandırma biçimiydi.

Tucker benim babam olmayabilirdi ama sorumluluklarını yerine getirmeyen insanlarla ilgili nefret ettiğim her şeyi temsil ediyordu.

İki iri yarı polis beni ondan uzaklaştırmayı başardığında Tucker'ın kanı gözlerimi yakıyor ve yüzümü kaşındırıyordu. O zamana kadar bir süre tepkisiz kalmıştı, bu yüzden ölü mü yoksa diri mi olduğundan tamamen emin değildim. Açıkçası umurumda da değildi. Yine de Gravity'nin buna tanıklık etmek zorunda kalmasına biraz üzüldüm.

Gerçeklik damlaya damlaya vicdanıma geri döndü ve kendimi daha suçlu hissettim.

İki üniformalı adam tarafından tutuldum ve deponun dışına kadar eşlik edildim. Dylan Gravity'yi göğsünde sıkıca tutmuş, hızlı adımlarla onları takip ediyordu. Kırmızı elbisesi -ve Grav'ın küçük limonlu pijaması- Tucker'ın kanıyla lekelenmişti.

"Lütfen onu tutuklamayın!" Dylan yalvardı ve beni kastettiğini anladım. Kadın beni şaşırtmayı asla başaramamıştı. "O hiçbir şey yapmadı."

Tamam, bu apaçık bir yalandı ama bu fikri kesinlikle takdir ettim.

"Sorun değil, Cosmos." Sırıttım. "Her zaman kelepçelenmek istemişimdir." Hafifletmeye çalışarak göz kırptım.

"Eski sevgilim bebeğimi kaçırmaya çalıştı!" Dylan beni görmezden gelerek çığlık attı. "Karakolunu falan ara!" Onların peşinden koşuyordu.

Deponun kapısını patlatarak açtılar ve hepimiz nemli yaz gecesinin içine daldık. Polis ışıklarının kırmızı ve mavi girdapları binaların ve kaldırımın üzerinde dans ediyordu.

"Hanımefendi, kimse gözaltına alınmıyor ya da tutuklanmıyor. Biz sadece Bay Coltridge'i kendisine ve geleceğine daha fazla zarar vermeden durumdan uzaklaştırmak istedik," dedi memurlardan biri kuru bir sesle.

McLaren'imin önünde durdular, takdirle bakıyorlardı.

Dylan kayarak yanımızda durdu, Gravity'nin yüzünü boynuna gömdü ve kızının başını sıkıca tuttu. "O öldü mü?" Dylan ağzından kaçırıldı.

Polis memurlarından biri neredeyse özür dilercesine "Maalesef hayır," dedi. Herkesin adama karşı duyduğumuz tiksintiyi paylaştığını görmek kolaydı. "Şu anda onu kelepçeliyorlar ve bir hastaneye nakledilecek. Yaraları tedavi edilirken gözetim altında tutulacak, sonra da

ilçe hapishanesi. Avukat tutmanı ve gerçekten iyi birini bulmanı öneririm, çünkü New York hapishaneleri dolup taşıyor ve bu adamın hayatından çıkmasını istiyorsun."

Dylan başını salladı. "Bu gece bunu halledeceğim."

"Bunu sen yap. Seni eve bırakacak biri var mı, yoksa ihtiyacın var mı?"

"Onu eve ben bırakırım," dedim.

Onlar bizden uzaklaşır uzaklaşmaz Gravity'yi Dylan'ın kollarından kaptığım gibi kucakladım. Direksiyona geçmeden önce kendimi sakinleştirmek için o küçük gıcığın kalbinin benimkine çarpmasını hissetmem gerekiyordu. Bunu açıklayamazdım. Sanki bir şekilde benim bir uzantım haline gelmişti ve ona gelecek herhangi bir zarar doğrudan bana gelecekti.

"İyi misin, küçük kokuşmuş?" Boğuk bir sesle söyledim.

Küçük başı omzuma yaslandı. Endorfinler kan dolaşıma karıştı. İkisi de iyiydi. Her ne olduysa, güvendeydiler.

"Güzel, bebeğim. Korktun mu?"

"Hayır," diye miyavladı Gravity sahte bir kabadayılıkla. "Cesurdum. Kaplan motorcular korkmaz. Rawr."

Ona olan aşkımın gücüyle onu incitmemeye dikkat ederek, üzerindeki hakimiyetimi gevşettim.

Artık bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Sadece Dylan Casablancas'a aşık olmamıştım, kızına, hayatına, evrenine de aşık olmuştum. Dylan'ın beni içine almasını, dünyasının bir parçası yapmasını istiyordum. Onun evreni olan muhteşemliği benimle paylaşmasını.

"Elbette öyleydin." Yanağından öptüm. "Hiç şüphem yoktu, dostum."

Yerçekimi bana bakmak için geri çekildi, küçük kolları hala boynuma sarılıydı. "Rhyrand Amca?"

Lütfen bana baba de. Hep annesinden bunu isteyeceğimi düşünürdüm ama şimdi bunu Yerçekimi'nden istediğimi fark ettim. Tucker'ın boş bıraktığı yeri devralmak için.

"Evet, bebeğim?"

"Bay Mantar öldü." Alt dudağı kıvrıldı ve o büyük, koyu mavi gözleri yaşlarla parladı.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Hiçbir işe yaramayan sperm donörünün kuruyan kanıyla keçeleşmişti.

"Onu geride bırakmak zorunda kaldım."

"Özür dilerim. Bunu senin için mahvettim mi?" Elim yüzümün önünde onu okşarken parmak eklemlerimin kırıldığını ancak şimdi fark ettim

ve kanlıydı, parmaklarım şişmişti.

"Sorun yok." O da beni okşadı, yumuşak, tombul eli yüzümde gezindi. Kalbim göğsümde alevlendi. "Bunu beni kurtarmak için yaptın, bu yüzden seni affediyorum."

Gravity'yi arabamdaki koltuğuna oturttum ve tokasını iyice sıktım.

Eve dönerken parmaklarımı Dylan'inkilerin arasından geçirdim, o da bana izin verdi. Adrenalinden mi, gecenin nasıl geliştiğinden mi, yoksa beni affettiğinden mi bilmiyorum.

"'Wildest Dreams' şarkısına kadar gelebildin mi?" Mükemmel narin parmak eklemlerini dudaklarıma götürüp öperek sordum.

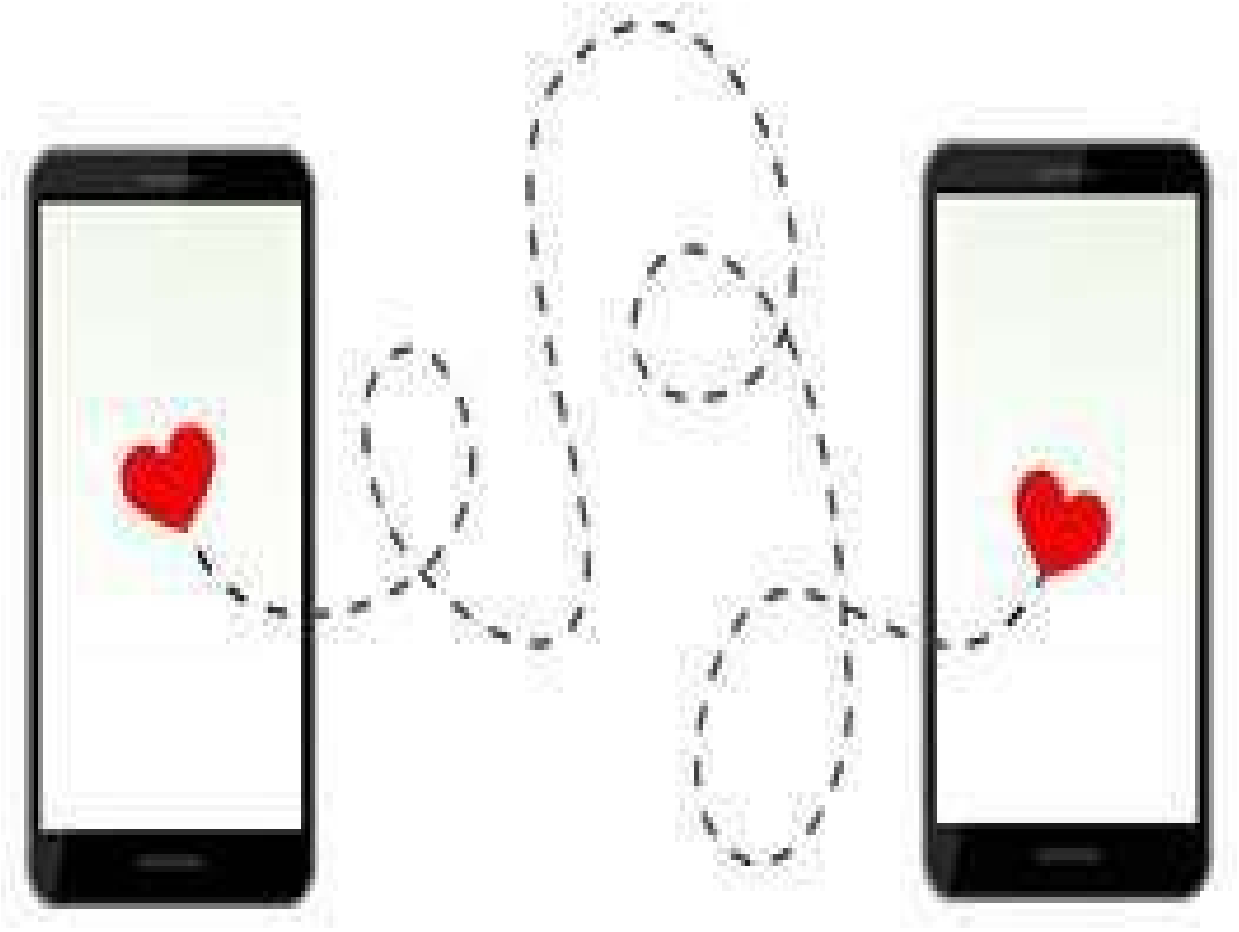
"Öptüm."

"Nasıldı peki?"

"Mükemmeldi."

Chapter

FIFTY-ONE

DYLAN

Dylan: Dot nasıl?

Daha iyi. Kırık olduğu ortaya çıktı. Ben ve Seraf ona biraz bakım yapıyoruz.

Dylan: Güzel. Ona Tucker'la uğraşmak zorunda kaldığı için üzgün olduğumu söyle. Onu hayatımıza soktuğum için çok utanıyorum.

Şşşt. Gravity'i bu işten kurtardık. Şimdi onun hayatımızdan sonsuza kadar çıkmasını sağlamaya odaklanalım.

Dylan: Sanırım sana haklı olduğunu söylemenin zamanı geldi... şey, bir bakalım, HER ŞEY.

Değildim.

Dylan: Hayır mı?

Rhyland hakkında yanılmışım. Bir adım öne çıktı.

Dylan: Row?

Evet, küçük kardeşim?

Seni seviyorum.

Bütün geceyi uyuyan kızıma bakarak geçirdim.
Nefes alıp veriyor, göğsünün inip kalkmasını takip ediyordu.

Kendimi onun yanından ayıramıyordum. Avukatlarla görüşmeler, yasaklama emirleri, o dedi, bu dedi ifadeleri ve hatta belki de bir duruşma olacaktı ama bunların hiçbirini düşünemiyordum. Aslında, Tucker tüm hayatımı hastalıklı, dört saatlik bir dönüş sokmadan önce, üzerimde tüm güce sahip olanın Rhyland olduğu gerçeğini atlatamıyordum.

Rhyland ve onun kararları.

Rhyland ve onun acımasız, cezalandırıcı güzelliği.

Rhyland ve Claire Larsen'la olan o flörtöz fotoğrafı.

Onun kim olduğunu biliyordum. Bunu ne saklamış ne de inkâr etmişti. Çeşitli kadınlardan hoşlanan, hedonist, eğlence düşkünü bir sürtüktü. Ben haftanın lezzetiydim ve o benim tadıma bayılıyordu. Ama bu daha fazlasını sunabileceği anlamına gelmiyordu.

Belki de bunların hepsi gerçektir. Belki de ben onun milyonda biriydi. Ama kalbimi ortaya koymanın ödenemeyecek kadar ağır bir bedel olduğu ortaya çıkmıştı. Çünkü Gravity'yi kurtarma şekli, onu iş başında görme şeklim, kalbim üzerinde kurduğu dayanılmaz hakimiyet beni korkutuyordu. Onunla istediği gibi oynayabilirdi. Ve Rhyland her konuda pervasızlığıyla ün salmıştı. Bruce Marshall günü kurtarmaya gelmeden önce pantolonunu kaybetmişti.

Bu akşamı, Tucker'dan önce, beni ektiğini düşündüğüm için sefil bir unutkanlığa gömülerek geçirmiştik. Çünkü bir yıldızla flört etmişti. Cal olmasaydı, Gravity onun bana verdiği zararı görebilirdi. Sonra Tucker ortaya çıktı ve bana erkeklere güvenilemeyeceğini hatırlattı.

Sana kaç kere orgazm yaşatmış olurlarsa olsunlar. Size kaç kez güzel deseler de.

Kaç kez tatlı, çekici sözler vermiş olurlarsa olsunlar.

Sabahın beşinde, kızımın minik bedeninin etrafından dolandım ve yürümeye başlayan yatağından kalktım, çıplak ayaklarım mühendislik ürünü ahşap zemin üzerinde kayarak oturma odasına doğru ilerledi.

Rhyland kanepemde uyuyordu. Kendimizi güvende hissedelim diye burada kalmak için ısrar etti. Mittens ve Fluffy ayaklarının dibine sokulmuş, gece boyunca horluyorlardı.

Kalbim bir yumurta gibi kırıldı. O köpekleri çok severdi. Onlardan asla kurtulamayacaktı.

Düz karın kasları ile kanepede arasındaki boşluğa oturdum. Sabahki ilk yolculuğundan beri kıyafetlerini değiştirmemiş ya da duş almamıştı ve buna uygun bir şekilde kokuyordu. Bakırimsı, terli ve ekşi, kurumuş kan ve uzun, cezalandırıcı bir gün gibi. Elimi yanağına koydum. İçgüdüsel olarak elini bileğime doladı ama sonra gözleri fal taşı gibi açıldı ve beni serbest bıraktı; kaşları çatılmıştı ama yüzündeki hoşgörölü gülümseme kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu.

"Merhaba," diye mırıldandım.

"Cosmos," diye mırıldandı. "En sevdiğim manzara."

O anda kendimi hiç de evren gibi hissetmedim. Belki de her şeyin hayatını emen bir kara delik gibiydim.

Rhyland yüzümü açık bir kitap gibi okuyor, sayfaları karıştırıyor, paragrafları hızla gözden geçiriyordu. Duygularım apaçık ortadaydı. Hemen anladı. Dik oturdu. Köpekler onun pozisyon değiştirmesini protesto etmek için ciyakladılar ve uykularına devam etmek için yere kaydılar.

"Bakın, sürpriz bir kasırga oldu." Parmaklarını artık orada olmayan tatlı saç tutamlarına soktu ve hemen avucunu yeni kesiminde gezdirdi. "Bir anda ortaya çıktı. Fırtınayla uyandım. Dallas dışındaki tüm uçuşlar iptal edilmişti. Olabildiğince hızlı buraya geldim. Bruce'un Ram'ini yok ettim. Tate'e uçağını ödünç alması için şirketimdeki hisselerimin yüzde yirmi beşini verdim. I-"

"Buraya gelmek için her şeyi yaptığımı biliyorum." Kelimeler ağızımdan büyük bir çabayla döküldü, midem bulanıyordu. Bunu yapmak istemiyordum, her merhaba kalbimin çarpmasına neden olurken veda etmek. Ama akıl sağlığımı kaybetmeden kalbimin kontrolünü nasıl bırakacağımı da bilmiyordum. "Ve bu konuda kızgın değilim. Yine de... keşke o piç Tate'e istediğini vermeseydin." Yüzüm buruştu.

"Şirketi siktir et Dylan. O alabilir. Çatı katını da alabilir, sırtımdaki gömleği de. Bunca yolu bir kasırganın içinde, her şeye rağmen, her şeye rağmen sana çok önemli bir şey söylemek için geldim."

"Neymiş o?" "Seni seviyorum."

Kelimeler öyle sert çarptı ki, karnıma inen demir bir yumruk gibi yere yığılmama neden oldu. Büyürken bu sözleri duymanın hayalini kurmuştum. Tucker bu sözleri çok nadiren ve her zaman yataktayken söylerdi.

Ama şimdi?

Şimdi çok korkuyordum.

Tucker'ın aksine, Rhyland bana sadece zarar vermekle kalmayacak, benden geriye ne kaldıysa yok edecekti.

Daha da kötüsü, Gravity'yi de yok edebilirdi. Döngüyü devam ettirip onun da erkeklere güvenmemesine neden olabilirdi.

Bu özel senaryoda iyi adam olması, bir sonraki senaryoda kötü adam olmayacağı anlamına gelmiyordu. Tucker gibi fiziksel olarak ya da kötü niyetle demek istemedim. Bunu asla yapmayacağını biliyordum. Ama o... Rhyland'dı. Bizden bıkip kendi neşeli yoluna gidebilirdi. Milyarder yaşam tarzının tadına baktıktan sonra kalkıp gidebilirdi. Tucker gitmişti ve onu bekleyen hiçbir şey yoktu. Rhy şu andan itibaren sonsuza kadar ayaklarının altında olacaktı. Kalacağına kim söz verebilirdi?

Bizimki asla bir aşk hikayesi olmayacaktı, sadece ibretlik bir hikaye olacaktı. Ve Tucker'ın aksine, Rhyland tarafından kalbimin kırılması beni en başa döndürmezdi.

Beni intihar nöbetine sokacaktı.

İstediğim her şey ondaydı, tam da bu yüzden ona sahip olamıyordum.

"Rhyland." Gözlerimi kapadım, elimi parmak uçlarımin altında içgüdüsel olarak esneyen geniş göğüs kaslarına bastırdım. "Claire Larsen ile fotoğrafını gördüm."

Hafifçe küfretti. "Aramızda hiçbir şey olmadı. Yemin ederim. Bruce iyi davranmamı istedi, biz de birkaç fotoğraf çektiydik. Onu yanağından bile öpmedim. Bana inanmak zorundasın."

"Sana inanıyorum."

"O zaman sorun ne?"

"Sorun şu ki erkeklere olan güvensizliğimi aşamıyorum ve bu hafta sonu bunu hatırlattı. Geç kaldın. Onunla çektiğiniz fotoğraf internette yayıldı. Tucker kızımı kaçırdı."

"İkinciisiyle benim hiçbir ilgim yok," diye araya girdi hiddetle, gözleri yarıklara dönüşmüştü. "Ve önceki iki mesele bir yanlış anlaşılardan ibaretti. Bana bunun gerçek olmadığını söyleyemezsin." Aramızda bir işaret yaptı. "Çünkü öyle ve beni sevdiğini söylemeye hazır olmasan da sevdiğini biliyorum. Ben buradayım. Başından beri buradaydım. Bana nasıl baktığını, benimle nasıl güldüğünü, beni nasıl becerdiğini görüyorum. Beni sevdiğini söylemene gerek yok. Tüm varlığımla bunu dile getiriyorsun Dylan."

Açgözlü, titrek bir nefes alarak başparmağımı yanağına koydum ve onu hafızama kaydettim. Yanılmamıştı. Ben düşmüştüm. Dibe batmıştım. Onun olduğu sonsuz uçuruma batmıştım. Benim için geri dönüş yoktu; ben her zaman onun olacaktım. Ama sadece uzaktan. Onu yakından sevmek beni mahvedecekti.

Eğer bana Tucker'ın yaptığı gibi ihanet ederse, hayatta kalmam mümkün olmazdı. "Beni dinle. Ben Tucker değilim." Kollarımdan tuttu ve bakışlarımı yere çevirmeme neden olacak şekilde baktı. "Bunu sana asla yapmam. Senin için deli oluyorum. Grav hakkında. Onu kaçırdığında, düşündüm ki... düşündüm ki..."

"Düşündün mü?" Hava durdu; dünya dönmeyi bıraktı.

"Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımdan seve seve vazgeçmeye hazırdım," diye bitirdi. "Soru sormadan. Hiç tereddüt etmeden. Senden benim için aynısını yapmanı istemiyorum. Bunun bir kısmını bile istemiyorum. Tek istediğim onlar gibi olmadığımı kanıtlamak için bir şans."

"Onlar mı?"

"Tucker. Baban. Seni hayal kırıklığına uğratan insanlar. Bunu asla yapmayacağım." Zaten yaptın, diye düşündüm sefilce.

Beklentilerim mantıksızdı. Elbette Rhyland bunları karşılamaya çalışabilirdi ama başarısız olması kaçınılmazdı. Başarısız olmasa bile sefil bir şekilde yaşayacak, kadınlarla kaynaşamayacak, bir yolculuğa gecikecek ya da özgürce hareket edemeyecekti. Gerçek şu ki, bunu kendim için yaptığım kadar onun için de yapıyordum.

"Üzgünüm, Rhy." Parmağımdaki nişan yüzüğünü çıkardım ve sehpanın üzerine koydum. Açıkta kalan tenim onsuz soğuk geliyordu. "Maine'e geri dönüyorum. Dünün bana öğrettiği bir şey varsa, o da anneme yanımda ihtiyacım olduğudur."

"Yanlı ş ders." Hızla ayağa kalktı, elleriyle kafatasının arkasını tutarak oturma odasında volta atmaya başladı. "Senin dersin benimle birlikte olman gerektiği olmalıydı." Başparmağını göğsüne sapladı. "Ben sorunu çözdüm. Gravity'yi buldum. Tuc'la yüzleştim."

"Kurtarılmak istemiyorum!" Ayağa fırladım ve ellerimi havaya kaldırdım. "Karmaşa ve dramadan uzak, yalnız kalmak istiyorum. Muhteşem Hollywood yıldızları, iptal edilen randevular, kırık kalpler ve kaçırılmalar hakkında endişelenmek istemiyorum. Biz birlikte olmadan önce iyiydim."

"Açıkça söylemek gerekirse, için ölüydü."

"Rahatça uyuşmuş," diye karşılık verdim.

Havayı bir anda boşalttı, gözleri sanki ateş etmeye hazır bir silahmış gibi bana bakıyordu. İri, iri gövdesinden sanki bir sıcaklık yayılıyordu.

bir öfke bulutu içinde dağılıyordu. "Ne istiyorsun Dylan?" Burun delikleri alevlendi. "Dizlerimin üzerine çökmemi mi istiyorsun?"

Sessizlik aramızda inatçı bir böcek gibi vızıldadı.

"Ee?" diye havladı. "İster misin?"

İster misin?

Sanki sorduğum soruyu duymamış gibiydi, çünkü "Hem de anında" diye cevap verdi. Egomun hiç şansı yoktu. Kalbimin de öyle. Peki ne olacak?"

"Hayır," diye sessizce itiraf ettim. "Bunun bir faydası olmaz. Ben kararımı verdim. Sabah Gravity'yi alıp kuzeye, annem ve Marty'nin yanına gidiyorum."

Alchemist'teki Max'in birkaç barmen eksigi olacaktı, Tucker'ın sayımı bitmişti ve ben kaçıyordum, ama Faye'in sağlık korkusundan beri yerleri dolduruyordu.

Rhy yanaklarımdan tutup beni kendine çekti. Vücudum bir mıknatıs gibi anında ona doğru çekildi. Alınlar buluştu. Dudaklarım birbirine değdi. Göğsüm onunkiyle aynı hizadaydı.

"Bunu bırakıp gidiyor musun?"

"Yapmak zorundayım, Rhy. Çok riskli olmaya başladı. Çok yüksek riskli. Beni düşürdün ama paramparça edemeyeceksin. Bunu yapmak zorundayım. Kendim için. Kızım için. Kaçmak zorundayım."

"Seni seviyorum ve sen de tıpkı onlar gibi bana sırtını dönüyorsun," dedi sessizce.

Onlara. Ailesi. Onu incitmek beni mahvetti ama anlarsa yoluna devam edeceğini biliyordum.

"Hayır, Rhyland. Ben kendime sırtımı dönüyorum. Sana verebileceğimden daha fazlasını hak ediyorsun. Sana kalbini asla tam olarak veremeyecek bir kadınla y e t i n m e n e izin vermeyeceğim."

"Daha azına razı olsam bile mi?" Gözleri karardı.

"Özellikle de razı olursan," dedim sessizce. "Sen vermeye istekli olduğun sevgiye layıksın."

Tartışmak üzereydi ama dudaklarımı dudaklarına çarparak onu susturdum. Ardından gelen öpücük beni cennetle cehennem arasında bir yere koydu, dayanılmaz bir fiziksel zevk ve dayanılmaz bir kalp ağrısı arasında sıkışıp kaldım. Ağzı açlıkla benimkini kaptı, dili benimkini buldu ve ben farkına bile varmadan yerde üstümdeydi, kırmızı elbisemi yukarı kaldırıp külotumu bir tarafa çekiştirirken ellerim kemeriyle uğraşıyordu. Biz

soyunacak zamanım olmadı. İkimiz de bunun bir veda olduğunu biliyorduk. Tadı da öyleydi, acı-tatlı tadı ağızımızda patlıyor ve çenelerimizden aşağı damlıyordu.

Ve o anda onu hayatım boyunca kimseyi sevmediğim kadar çok sevdim.

Çünkü yollarımız ayrılmadan önce bana bir parçasını saklamam için verdiğini biliyordum.

Chapter

FIFTY-TWO

RHYLAND

Dylan gittiğinden beri üçüncü şişe viskimi yudumlarken kapım çalındı ve ardından Row'un ürpertici baritonu yankılandı: "Timber!"

Gözlerimi kırpmadan televizyona bakmaya devam ettim. Ne izlediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece Dylan'ın alt katta yaşarken hep izlediğini biliyordum. Bir grup reşit olmayan ve aşırı derecede sikilebilir doktor bir TV dizisinde. Hangi sezonda olduğumu hatırlayamıyordum ama oyuncuların çoğunun olabilecek en **b e k l e n m e d i k** şekilde öldüğünden ve ölmeyenlerin de gittiğinden yüzde seksen üç emindim. Dylan'ın güven sorunlarının kökenine inmeye başlamıştım.

"Bu... yanındaki kusmuk mu?" Row'un tiksintili sesi başımın üzerinde bir yerlerde geziniyordu ve savaş botunun ucunun bir Çin yemeği kabını karıştırdığını gördüm.

"Kızarmış pirinç olabilir. Senin tahminin benimki kadar iyi," diye mırıldandım viski şişemin ağzına, bir yudum daha aldım.

"Neden Grey's Anatomy izliyorsun, dostum?"

"Kıstırmak için bekliyorum."

"Nefesini tutma."

"Cazip geliyor. Hepsini bitirmek harika bir fikir gibi görünüyor."

Row homurdandı, tiyatral hareketlerimi görmezden geldi. "Neden sadece porno izlemiyorsun?"

"Eski bir seks işçisi olarak, etik kaynaklı porno konusunda titizim.

Bulmanın ne kadar zor olduğunu bilseniz şaşırırdınız. Tüm kelime oyunlarını kastediyorum."

Row önümdeki kabı aldı, kokladı ve yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle bir günlük kusmuk. Bir müdahale düzenliyorum."

"Harika." Koltuğumdan çevik bir şekilde zıpladım. Belki de sandığımdan daha sarhoştum, çünkü sehpa çarptım ve neredeyse parçalıyordum. Ayak parmağım kanıyor gibiydi. "Kız kardeşine gelmesini söyle. Beni rehabilitasyona gitmeye ikna edebilir."

Row, çenesindeki kirli sakalı kaşıyarak sempatik bir yüz ifadesi takındığını tahmin ettiğim bir ifade takındı. Alyansı parlıyordu. Ukala pislik. Neden umursuyordu ki? Sonsuza dek mutlu yaşayacaktı. Cal'in nasıl olduğunu sormalıydım ama kendimden başka kimseyi umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

"Bak dostum, özür dilerim. Her zaman onun kalbini kıranın sen olacağını düşünmüştüm, tam tersi değil." Row dişlerini emdi.

"Nasıl olur?"

"Senin bir kalbin olmadığını düşündüm."

Yanıt olarak homurdandım. Ben de sahip olduğumu düşünmemiştim. Ta ki Dylan o şımarık ağzıyla varlığıma çığ gibi girene kadar, ki bu ağız aynı zamanda doğru miktarda basınç kullanarak taşaklarımı nasıl emeceğini de biliyordu. Gözlerimi orta mesafeye diktim.

Row enseme bir fiske vurdu. "Ugh. Bu ne içindi?"

"Göz bebeklerinin arasından senin ve kız kardeşimin pornosunu görebiliyordum.

Ne oluyor lan?"

Onu ittim, sendeleyerek koridora çıktım ve işemek için banyoya girdim. Oraya giderken her duvara, mobilyaya ve havadaki lanet olası atom parçasına çarptım. Ne kadar bok suratlıydım? Cevap muhtemelen on üçtü.

Bekle, soru neydi?

"Neden buradasın?" Klozet kapağını kaldırıp (Dylan'dan önce hiç sahip olmadığım bir alışkanlık) sikimi doğrultup işemeye başlarken geveledim.

"Bruce nerede olduğunu sormak için telefonumu patlatıyor ve ben de şehirdeydim, o yüzden seni kontrol edeyim dedim." En iyi arkadaşımın evin içinde dolaştığını, kirli bulaşıkları toplayıp lavaboya yerleştirdiğini duydum. "Tate bu hafta içinde kendini öldürmüş olabileceğinden bahsetti. Uçağında aklını kaçırdığını söyledi."

"Kendi telefonumu kırdım," diye mırıldandım. "Lanet olsun, adamın yüksek bahisli bir poker oyununun devre arasında sırf sinirini yatıştırmak için birinin gözüne taşaklarını soktuğuna şahit oldum. Bana akli dengesi yerinde değil deme cüretini gösteriyorsa hayatını ciddi bir şekilde gözden geçirmesi gerekiyor."

Row'un kafası koridordan çıkıp banyoma girdi. "Kıçını kaldırıp duşa girmen, üç galon su dökmen ve ben bu domuz pisliğini temizlerken sana yapacağım pizzayı boğazına tıkman gerekiyor, duydun mu beni?"

"Neden?" Homurdandım.

"Çünkü Marshall buraya geliyor ve sen bu lanet anlaşılmayı kaybetmeyeceksin. Şimdi, duş alamayacak kadar sarhoş musun?"

"Beni ne sanıyorsun?" "Beni ne sandın? "Tabii ki hayır."

Yala

n. Duş alamayacak kadar sarhoştum.

Meğer ben de birini tanıyamayacak kadar sarhoşmuşum. İlk başta, içeri girdim

gömme dolabımın içinde uyuyakalmışım. Row sonunda beni oradan çıkardı ve üzerimde kıyafetlerle buz gibi bir duşa attı ve sonunda beni uyandıran da bu oldu.

"Hey. Bu da ne?" Çıldırılmış bir ceylan yavrusu gibi ayağa fırladım, camına kapısına açık avucumla vurdum. "Ben

zatürre."

Row diğer tarafta durmuş, kollarını kavuşturmuş, sahip olduğu tüm sikişleri sonunda tüketmiş gibi görünüyordu. "Ve?" Bir kaşını kaldırdı. "Zaten alkol zehirlenmesi geçiriyorsun. Her halükarda hastaneye gidiyorsun."

Sonunda kendimi yarı medeni bir hale getirdim, dişlerimi üç kez fırçaladım, su ve Row'un otantik ince hamurlu İtalyan pizzasını mideye indirdim. Daire tertemiz görünüyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde kusmuk kokusundan da kurtulmuştu. İyi bir arkadaşı. Özellikle de dört gün öncesine kadar sikimin kız kardeşinin götüne o kadar girmiş olduğunu ve böbreklerinin şeklini bildiğimi düşünürsek.

Row saatine baktı. Bir Rolex. Komik ama ben benimkini özlememiştim. Geçtiğimiz dokuz hafta içinde bir yerlerde, ailemin bıraktığı boşluğu dolduracağını düşündüğüm için tasarımcı saçmalıklarına takıntılı olduğumu fark etmiştim. Ama bu hiç gerçekleşmedi.

"Bak, Bruce her an gelebilir. Ben hemen çıkıyorum. İyi olacaksın, Rhy."

Mutfak adasında oturmuş, küçük bir sürtük gibi surat asıyordum ve kendimi hiç de iyi hissetmiyordum. "Nereden biliyorsun?" "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Row bana inanmaz bir bakış attı. "Bilmiyorum. Sadece insanların söylediği şeyler, bilirsin işte." Omuz silkti. "Ama büyük olasılıkla hayatta kalacaksın."

"Kız kardeşinden kurtulabileceğimi sanmıyorum."

"Ondan bahsetmişken, onun da harap olduğunu duydum. Belki de bitmemiştir?" "Bekle, ne?" Başımı kaldırdım.

Herif çoktan kapının kolunu çekip açmış, kendi neşeli yoluna gidiyordu.

"Çav, göt surat." Selam verdi. "Sonra görüşürüz."

"Bekle, b e k l e ." Ayağa fırladım, a r k a s ı n d a n sinsice yaklaştım.

Kayıp gitti ve ben de Bruce Marshall'ın bedenine çarptım.

Yaşasın beni beceriyor.

O zavallı suratı, dev kovboy şapkası ve gülünç tokası bile keyfimi bozamadı.

Dylan perişan halde miydi? Bu harika bir haberdir. Belki hâlâ bir şansım vardı. "Nasılsın ortak?" Şapkasını aşağı eğdi.

Bir mide bulantısı nöbeti daha üzerime çöktü. Bu sefer sarhoş değildim, sadece birazdan yapacağım konuşmadan iğrenmiştim.

"Sen bana tüm bu küçük hanım fiyaskosunu açıklarken ben de gidip kendimi içeri davet edeceğim ve kendime kahve yapacağım." Yanımdan hızla geçti,

doğruca kahve makineme yöneldi. Açtıktan sonra tezgâhıma yaslandı, ellerini kenarından kıvırdı ve bana baktı.

Birlikte olduğumuzu ve Claire Larsen fiyaskosu yüzünden kısa süre önce ayrıldığımıza dair bir hikâye uydurabilirdim. Dylan bu konuda beni desteklerdi, biliyordum. Yine de içimde kayıtsız bir şeyler vardı.

Eğer ona sahip olamazsam, başka hiçbir şey sahip olmaya değmezdi. Milyar dolarlık bir şirket de dahil.

Bu deliyle uğraşmaktan bıkmıştım. Teklif ettiğim şeyi istemiyorsa, gitmekte özgürdü.

Bana yetmiş milyon dolar ödedikten sonra.
Teşekkürler, Tate Blackthorn.

"Gerçeği mi istiyorsun?" Esprili bir şekilde kıkırdadım.

"Eğer senin için söylemesi çok zor değilse." Şapkasını çıkarıp lavabonun yanına koydu. "Şimdiye kadar bana on farklı yalan söyledin ve hiçbirisi işe yaramadı."

"Bu bir oyundu," dedim açıkça. "Yaşlı ve geri kafalıydın ve seni iyi bir insan olduğuma ikna etmek için biriyle evcilik oynarsam sözleşmeyi imzalarsın diye düşündüm. Dylan buradaydı, tanıdıktı ve müsaitti. Bizi birbirimizin kafasını koparmaya çalışırken yakaladın, kendi sonucunu çıkardın ve biz de buna uyduk."

"Pazarlıktan ne elde etti?"

Amı günde en az iki kez yalanıyordu. Dönem günleri de dahil.

"Para."

"Yani bana yalan mı söyledin?"

"Sana yalan söyledim," diye onayladım. "Beni kandırdın," diye devam etti.

"Bak, dünyadaki tüm eş anlamlı kelimeleri kullanabilirsin. Cevap yine de evet." "Hepsinin rol olduğuna emin misin?" Gür beyaz bir kaşını kaldırdı.

"Çünkü çok samimi görünüyordunuz."

Çenemi parmakladım, dilimi bir yandan diğerine yuvarladım. "Bir süre sonra çizgiler bulanıklaştı. Çocuğu için yardıma ihtiyacı vardı, ben de ona bakıcılık yaptım. Birlikte biraz zaman geçirdik. Yani evet. Çıkar amaçlı bir işti."

"Geçmiş zaman mı?" Beni dikkatle inceledi. Kendisi için yapacağı kahveyi tamamen unutmuştu.

"Geçmiş zaman. Maine'e geri taşındı."

"Ben sözleşmeyi imzaladıktan sonra onu terk mi ettin?" diye gürledi ve avucunu tezgâha vurdu. Ağzının kenarını tükürük süslüyordu.

Ona acı bir sırıtış fırlattım. "Claire Larsen saçmalığından sonra beni terk etti, konseri kaçırdıktan sonra... ve diğer şeyler. Kalmasını sağlamaya çalıştım. Kendimi açıklamaya çalıştım. Dizlerimin üzerine çökmeye hazırdım. Ama bu doğrudan onun güven sorunlarına dokundu ve bunu aşamadı. Evet, bunun için teşekkürler."

"Bir şey değil." Alaycılığımı görmezden geldi. "Peki ya yüzük? Ona güzel bir şey aldın, değil mi?"

"Geri verdi," dedim acı bir şekilde.

Bahsetmediğim şey ise yüzüğü sakladığımdı. Onu kuyumcuya geri götürmek yenilgiyi kabul etmek ve işimizin bittiğini kendime itiraf etmek anlamına geliyordu.

"Şu anda Maine'e gidiyor. Annesinin evine. Orada tıp öncesi üniversite programlarını araştırıyor."

Row bu bilgiyi, ben onu iyi pişmiş bir biftek gibi kızarttıktan sonra gönüllü olarak vermişti.

"Anlıyorum." Keçi sakalını okşadı. (Bu arada o sakallar yasadışı olmalı.) "Sence şimdi sözleşme konusunda ne yapmalıyım?"

Omuz silktim. "Açıkçası, umurumda değil. Onu geri kazanmayı içermeyen hiçbir şeye gerçekten yatırım yapmıyorum."

Ona bir üniversite **f a l a n** olarak işe başlamayı düşünüyordum. Gravity için de bir kreş. Büyük jestler konusunda yeniydim ama büyük oynamak istiyordum.

"Coltridge, eğer onu geri kazanmaya çalışıyorsan, Jane Austen karakterleri gibi çatı katında oturup somurtarak çok kötü bir iş yapıyorsun."

Bruce Marshall'ın esprileri vardı. Ne yazık ki onları sadece hayatım alev alev yanan bir çöplüğe döndüğünde yapabiliyordu.

"Şu anda arabasında annesine gidiyor."

"Geçen gün gördüğüm o hurda arabanın içinde mi?" diye homurdandı. "Ondan önce davranabilirsin."

Sözleri üzerinde düşündüm. Maine'e yürüyerek gitmediği sürece ondan önce varmaya çalışmak muhtemelen imkânsızdı ama kısa süre sonra varmak, ona koca bir üniversite ısmarlamaktan daha iyi bir fikir olabilirdi.

"Kontrata dokunmayacağım ve seninle tüm işlerimi sürdüreceğim, o yüzden o güzel kafanı bu konuda yorma."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Eee?" Kocaman gülümsedi. "Bir teşekkür almayacak mıyım?"

"Beni bu duruma sen soktun. En başta ona a ş ı k m ı ş ı m gibi davranmam senin suçun."

Aşık olmamam için beni uyaran bir kadına aşık olmam için beni kandırdın.

Bu sözleri söylerken bile saçmalık olduğunu biliyordum. Dylan'a aşık olmak uykuya dalmak kadar kaçınılmazdı. Doğal, vahşi bir içgüdüydü.

"Hepsinin rol olduğunu biliyordum" dediğinde elastik bir bant gibi kopmadan önce aramızda bir sessizlik ritmi uzadı.

"Yine mi geldin?" Başımı kaldırdım. Sakinliğimi korudum ama içimdeki öfke kanımı kaynatıyordu.

Tezgâhı iterek bana doğru yürüdü. "O zamana kadar seninle birkaç kez karşılaşmıştım. Çekici, göz kamaştırıcı, yakışıklı ve aranan biriydin. Harika bir fikrin vardı. Ama gözlerin. Onlar... bastırılmıştı. Arkalarında hiçbir şey yoktu. Boştular. Bunu senin çılgınlıklarınla, genel tembelliğinle ve insanların tavan arasında çok fazla örümcek ağı olduğunu söylediği gerçeğiyle birleştirdi, bu anlamadan pek emin olamadım.

"Sonra seninle o toplantıya girdim ve sen sokakta durmuş, bu güzel küçük hanımla tartışıyordun. Sinirli, öfkeli ve canlı görünüyordun. Canlı görünüyordun. Gözlerin artık ölü değildi. Ve o anda, paradan başka kaybedecek bir şeyin y o k s a seninle iş yapamayacağımı anladım. Para korkunç bir motivasyon kaynağıdır. Ayaklarının altında ateş olmalıydı. Bahislerinizi yükseltecek bir şey. Ve o çok göz kamaştırıcıydı. Senin kadar güzeldi, hatta daha güzeldi. Telaşlıydı ve paniklemişti, ama yine de yerinde duruyordu. Ve kıvılcımlar uçuşuyordu. Isılarını hissedebiliyordum. İkinizi bir araya getirmenin iyi bir fikir olacağını düşündüm. İhtiyacın olan şey ilgilenen biriydi. Ve işe yaradı."

"Hayır, işe yaramadı!" Kafasını tutup duvara vurabileceğim kadar yaklaştığında kükredim. Yine de yapmadım. Çünkü Dylan'ın bizimle ilgili fikrini değiştirme ihtimali hâlâ vardı. "Milyonuncu kez söylüyorum, beni terk etti. Senin yüzünden."

Babacan bir tavırla omzumu okşadı. "Tekrar bir araya geleceksiniz." "Nereden biliyorsun?"

"İyi içgüdülerim var."

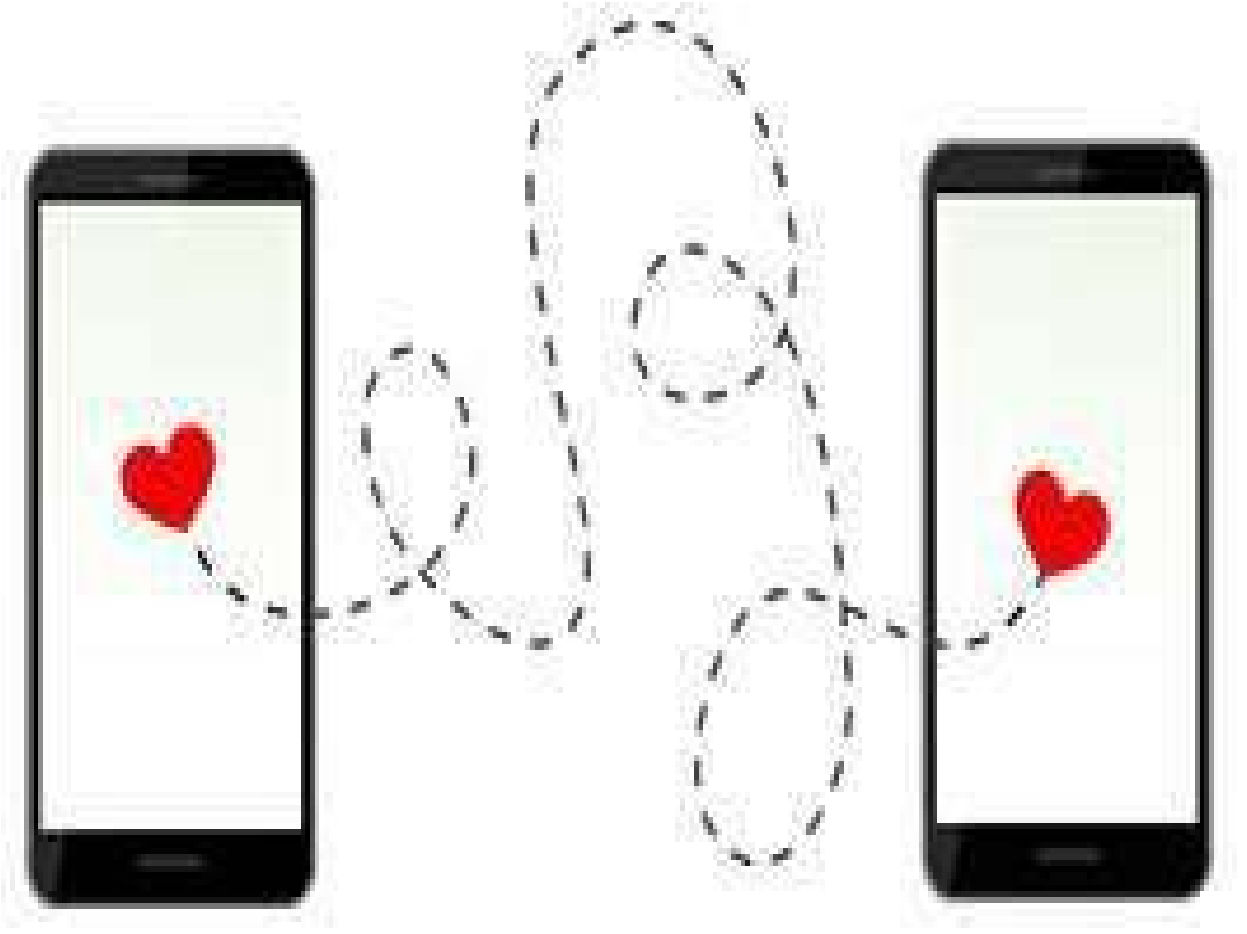
"Sana yalan söylediğimizi biliyor muydun?" Şapkasını almak için tezgâha dönerken gözlerimle onu takip ettim.

"Evet." Şapkasını kafasına geçirdi. "Ve gözümün önünde aşık olduğunuzu gördüm. İzlemesi çok güzeldi. Dünyadaki en iyi gösteri."

Bruce yalpalayarak kapıya doğru yürüdü. Kapının kolunu tutup açtı ama eşikte durup omzunun üstünden bana rahat bir bakış fırlattı. "Pazartesi günü sabah altı buçukta ofise dönmeni bekliyorum Coltridge. O zamana kadar kafanı kışından çıkaracaksın, Maine'e gideceksin ve Lil Miss'e seni geri alması için yalvaracaksın."

Chapter

FIFTY-THREE

DYLAN

Ben bir hata yaptım.

Jimmy'yi annemin evinin ö n ü n e park etmeden önce bile bu çok açıktı.

Artık benimmiş gibi hissetmiyordum. Row'un New York'taki dairesi de ö y l e hissettirmiyordu. Rhyland'ın biz birbirimizden hâlâ nefret ederken sıfırdan yaptığı arabanın motorunu durdurduğumda, evin bir yer değil, bir ruh hali olduğunu anlamıştım. Ve ben ancak üst kattaki gülünç derecede ateşli, çileden çıkarıcı, karizmatik adamın yanındayken o ruh haline girmeyi başarmıştım.

"Anne." Yerçekimi, Rhyland'ın ona aldığı yeni tekmelerle yolcu koltuğunun arkasını tekmeledi. Bir çift ombre gökkuşağı botu. Dışarısı doksan dereceydi ve onları sarı bir yazlık elbiseyle eşleştirmişti. "Çişimi yapmam lazım. Hadi gidelim."

Yanaklarımı hızla sildim ve gözyaşlarımla ıslandıklarını fark ettim. Bütün günümü buraya gelmek için harcamıştım. Akşamın derinliklerindeydim ve şimdi, New York'la aramdaki onca kilometreyi geride bıraktığımda, Tucker'ın hareketleri beni derinden sarstığı için kaçacağıma hiç şüphem yoktu.

İçgüdülerim kaçmak yönündeydi.

Tehlikeden, büyük şehirden, erkeklerden kaçmak.

Mutluluktan kaçmak, hepsi beni ve kızımı korumak içindi.

Ama kızım Rhyland'la tehlikede değildi. Onun için savaşa girecek ve kazanacaktı. Kazanmıştı da.

"Evet, bebeğim. Hadi seni yerleştirelim."

Kapıyı iterek açtım ve Grav'ın kemerini çözdüm. Tucker faciasından sonra bize yaltaklanan, çok rahatlamış annem ve Marty tarafından karşılandık. Annem Grav'a en sevdiği yemeği yaptı: tavuk nugget ve ketçaplı makarna, her ne kadar Napolili bir İtalyan olarak bu ikiliyi bir kiliseye zarar vermek kadar saygısızca bulsa da. Marty arabadan bavullarımı alıp alamayacağını sorduğunda kibarca reddettim. Nedenini açıklayamıyordum ama buraya temelli döndüğümü kendime itiraf etmek istemiyordum.

Gravity yemeğini yerken, yıkanırken ve yatağına yatırılıp masalını dinlerken ve hem annemden hem de benden onaylayıcı sözler alırken sessizdik. Odasının kapısını kapattığımda -ki artık onun odası gibi hissetmiyordu- annem başını sessizce arka bahçeye doğru salladı. Orada bizi iki kadeh kırmızı şarap bekliyordu: dünkü gazetede yuvarlanmış cuoppo ile birlikte ucuz bir şey. İçine bir dilim limon sıkıştırılmış kızarmış deniz ürünleri vardı. Babam balıkçı olduğu ve eve her zaman f a z l a d a n balık getirdiği için annem yazları bize bu ikramı yapardı. Bu ona kendi çocukluğunu hatırlatırdı.

Koltuklara uzandık ve etrafı çevrili havuzun şırıltısını dinledik.

"Çok korkmuş olmalısın." Annemin sesi sonunda sessizliği deldi.

Soğuk şarap bardağını yanağıma bastırdım. "Öyleydim," diye itiraf ettim. "Ayrıca içimde bir his vardı... Bunu açıklayamıyorum. Sanki Rhyland gelip günü kurtaracakmış gibi."

Saçmaydı ama Rhyland Bay Mantar'a (RIP) bir takip cihazı yerleştirdiğini açıkladığında rahatlamıştım ama şaşırmaıştım. Bilinçaltımda, bu dünyada beni kurtarabilecek bir adam varsa, bunun o olacağını hep biliyordum.

"O iyi bir yumurta, Rhyland. Her zaman öyleydi." Annem şarabını yudumladı. "Kardeşin daha küçükken, Calla ile yuva kurmadan önce, Rhyland ona bakardı. Onunla birlikte dolaşırdı. Bunu asla kabul edeceğini sanmıyorum ama Ambrose'un babasıyla olanlar yüzünden burada kafasının karışık olduğunu biliyordu." Yumruğunu şakağına vurdu. "Row dünyaya kızgındı. Babanla olanlara kızgındı. Kısa sürede kaynaştı. Rhyland onu kendinden kurtarmaya hazırды. O bir bakıcı. Bence öyle olmak istemediği için bununla savaşıyor ama özünde insanlara nasıl iyi bakılacağını biliyor."

Yine ağlayacak gibi hissettim. Ağlama krizlerimin sebebi neydi? Yıllardır tek damla gözyaşı dökmemiştım. Ama onu bırakıp gittiğim için kendimi sefil hissediyordum. Rhyland'ın tüm iyiliklerinin karşılığını onu terk ederek ödediğim için. Onu tetikleyen tek şeyi yapmayı seçtim. Çekip gitmek. Ve burada olduğum için kendimi affetmekte zorlanıyordum.

"Anne, sanırım Rhyland'a aşık oldum," dedim sefilce.

"Oh, Cara, biliyorum. Altı yaşından beri ona aşıksın." "Hayır, aşık değilim." Ona kaşlarını çatıttım.

O da bana özel bir gülümseme verdi.

"Tamam." Kahretsin. Yapmıştım, değil mi?

"O zaman neden Tucker'la çıkmama izin verdin?" Kendi yaptığım bir hata yüzünden ona mantıksızca kızgın hissederek sordum.

"Beni dinler miydin?" Annem bana "orospu lütfen" der gibi baktı. İkimiz de yemeğimize dokunmadık. İçini çekti, elbisesindeki görünmez bir kırışıklığı düzeltti. "Bak, benim hakkımda ne düşündüğünü biliyordum. Beni kocasının kendisine vurmasına izin veren küçük bir kadın olarak görüyordun. Row'u ondan gerektiği gibi koruyamadığım için bana kızgındın. Ve haklıydın da. Ben de kendime kızgındım. Kendim için bu kadar kötü kararlar verirken sana hayat tavsiyesi verecek araçlara ve mantığa sahip olduğumu hissetmiyordum." Yumruğunu ağzına bastırdı, gözyaşları alt kirpiklerine yapışmıştı. "Ve müdahale etmekten kaçınarak, bilmeden seni çok kötü bir adamın kollarına gönderdim. En az baban kadar kötü bir adamın."

"Hayır anne, onunla kaldığın için sana asla saygısızlık etmedim." Sandalyemi onunkine yaklaştırdım ve kırışiksız elbisesini düzeltmesini engellemek için elimi onunkinin üzerine koydum. "Babama kızgındım ama sana asla. Yabancı bir ülkede, küçük, pek de misafirperver olmayan bir kasabada, iki küçük çocuk annesiydin. İşin yok, umudun yok, yardımın yok. Sana kendini... daha az hissettirdiysem özür dilerim."

Şimdi o ağlıyordu, ben de ağlıyordum. Tucker yüzünden değil, Tucker hapse girecekti, biliyordum. Maine'e doğru yedi saatlik yolculuğum sırasında Row, kaçırılma senaryosundan önce bile özel dedektifinin yaptığı tüm ayak işlerini bana anlatmayı başarmıştı. Tucker'ın Grav'ı görmek istediğini fark eder etmez birini tutmuştu. Görünüşe göre, eski sevgilimin Moby-Dick'ten daha uzun bir sabıka kaydı varmış. Avustralya, Güney Kore ve Yunanistan da dahil olmak üzere pek çok yerde tutuklanmıştı. Hırsızlıktan asayiş bozmaya ve alkollü araç kullanmaya kadar pek çok kıtada pek çok insanı kızdırmış. Aslında, başka hiçbir yer onu kabul etmediği için Amerika'ya döndüğü anlaşılıyordu.

Hayatımın aşkını kaybetmiş olabileceğim için ağlıyordum, çünkü onu sevmekten çok korkuyordum.

"Hâlâ kızgın olduğum kişi babam," diye açıkladım. "Erkeklerle güvenememem onun suçu. Onları tek kullanımlık olarak düşünmek istemem."

"Ama sonra Marty ve bana bak." Annemin yüzü aydınlandı. "Çocuklarım ve torunlarım dışındaki insanlara verecek bir şeyim kalmadığını düşündüğümde bile kalbimi yeniden bir araya getirdi. Mutlu sonlar h e r zaman olur. Ve özellikle de onlara giden yol engebeliyse tatmin edicidirler."

"Anne, her şeyi berbat ettim," diye inledim.

Seçtiğim kelimeler için bana sert bir bakış attı ama geçıştirdi. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"İnsanları terk etmenin onun kırmızı çizgisi olduğunu bildiğim halde onu terk ettim. Ailesi büyürken ona karşı çok ihmalkârdı. Miras parasını çarçur ettiler ve onu dünyayı gezmesi için köpekleriyle birlikte bıraktılar."

"Zavallı Rhyland. İçimde hep bir his vardı." Annem yüzünü buruşturdu. "Seni affedecektir."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Yüzümü buruşturdum. Öyle umuyordum. Tanrım, umuyordum. Ama Rhyland bana karşı inanılmaz olmaktan başka bir şey yapmamış olsa da, onun da kendi sınırları olduğunu biliyordum. Kolay lokma değildi.

"Evet. Siz ikiniz iyi olacaksınız. Il dolore aiuta a crescere."

"Hmm?"

"Keder insanın büyümesine yardımcı olur," diye açıkladı. "Yaşadığınız o acılar boşuna değildi. Sana bakış açısı kazandırdılar. Sana güç verdiler. Sevdiğin bir ortağa sahip olmakla ilgili öğrenmeye başladığım şey bu." Annem şefkatle yanağımlı okşadı. "Her zaman kolay olmayacak ama her zaman buna değecek."

"Onu aramam gerek." Ayağa kalktım.

Annemin eli beni durdurmak için uzandı. Başını salladı. Gülümsemesi onun yerine azarlıyordu.

Başımı geriye attım ve inledim. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Ama daha yeni

döndüm." "İyi

olacaksın." "Yerçekimi

uyuyor." "Onu burada

bırak."

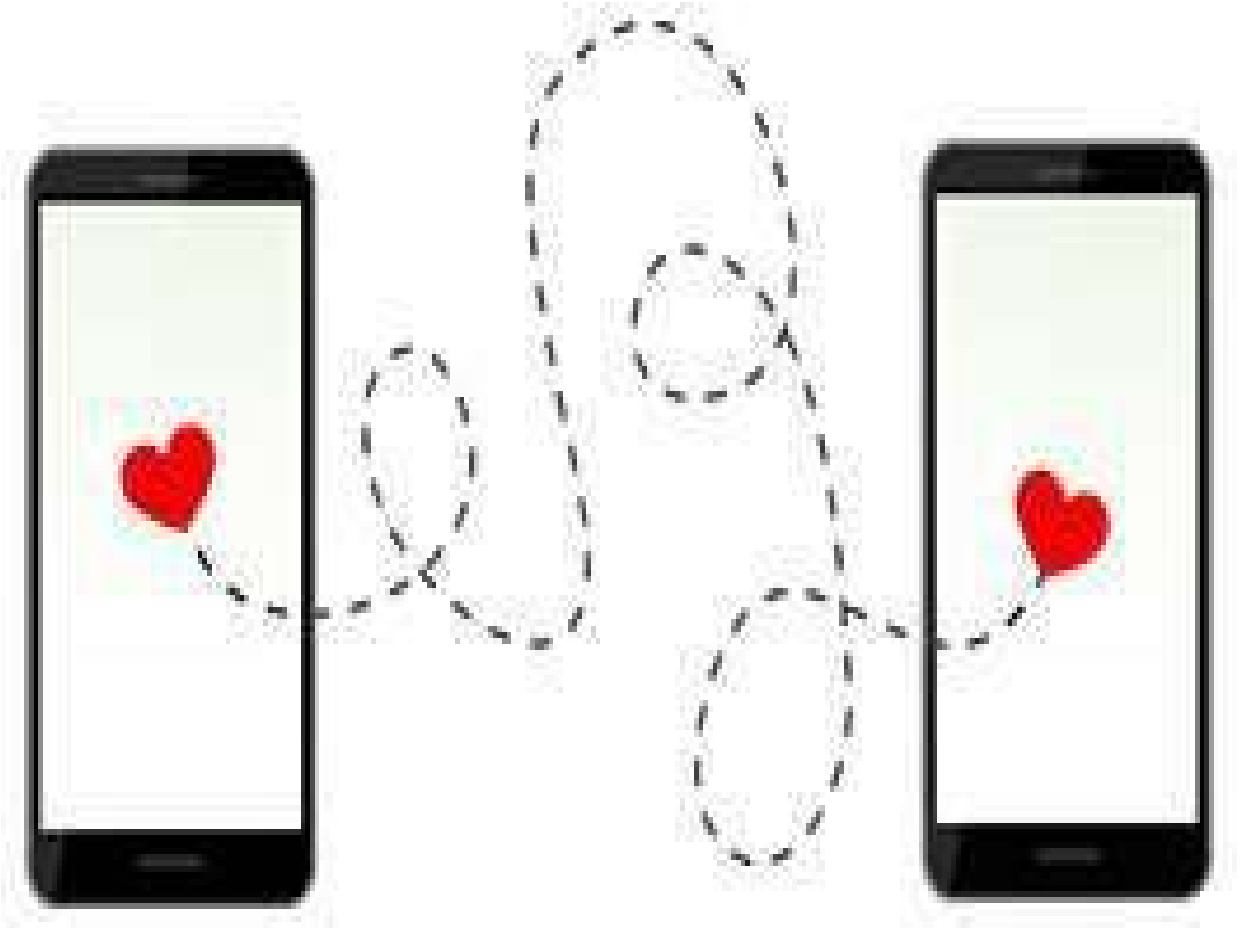
New York'a geri dönmek için çok tembel olduğumdan değil. Onunla hemen konuşmak istiyordum. Kızımı yırtmak için.

"Seni seviyorum anne."

"Seni daha çok seviyorum, Cara."

Chapter

FIFTY-FOUR

RHYLAND

"Benimle dalga geçiyorsun," diye iç geçirdim.

"Rhyland!" Dylan'ın annesi Zeta, kapısının eşiğinden bana sitem etti ve elindeki mutfak havlusunu tehditkâr bir şekilde bana doğru salladı. "Konuşmana dikkat et. Burada olmadığını söyledim, o kadar."

"Nerede o zaman?" Sabırsızlıkla sordum.

Saat sabahın ikisiydi ve uykusuz, yemeksiz ve sikilmeden çalışıyordum. Dylan'ı görmek istiyordum. Ve emrime amade bir özel jetim olmadığı için, McLaren'la buraya kadar geldim, neredeyse bilinen tüm trafik kurallarını çiğneyerek.

"Onu geri götürmeni istemek için New York'a geri döndü." Zeta bornozunu göğsüne daha sıkı sarmıştı.

"O-bekle, ne?" diyene kadar gitmiyorum.

"Maine'e doğru yola çıkar çıkmaz bir hata yaptığını anladı," diye açıkladı Zeta gülümseyerek.

"Ve U dönüşü kelimesini hiç duymamış mı?" Dans etmenin, ağlamanın, kendime beşlik çakmanın ve Zeta'ya sarılmanın eşiğindeydim. Muhtemelen hepsi aynı anda.

Dylan benim için geri dönüyordu.

Sakin ol, Coltridge. Orada bile değilsin.

"Ses tonunu beğenmedim genç adam. Tucker'la olanlardan sonra annesiyle biraz zaman geçirmek istedi."

"Haklısın. Kesinlikle haklısın," dedim nefes nefese. "Hemen başınızdan gideceğim. Gitmeden önce Gravity'yi görmeme izin ver."

"O uyuyor."

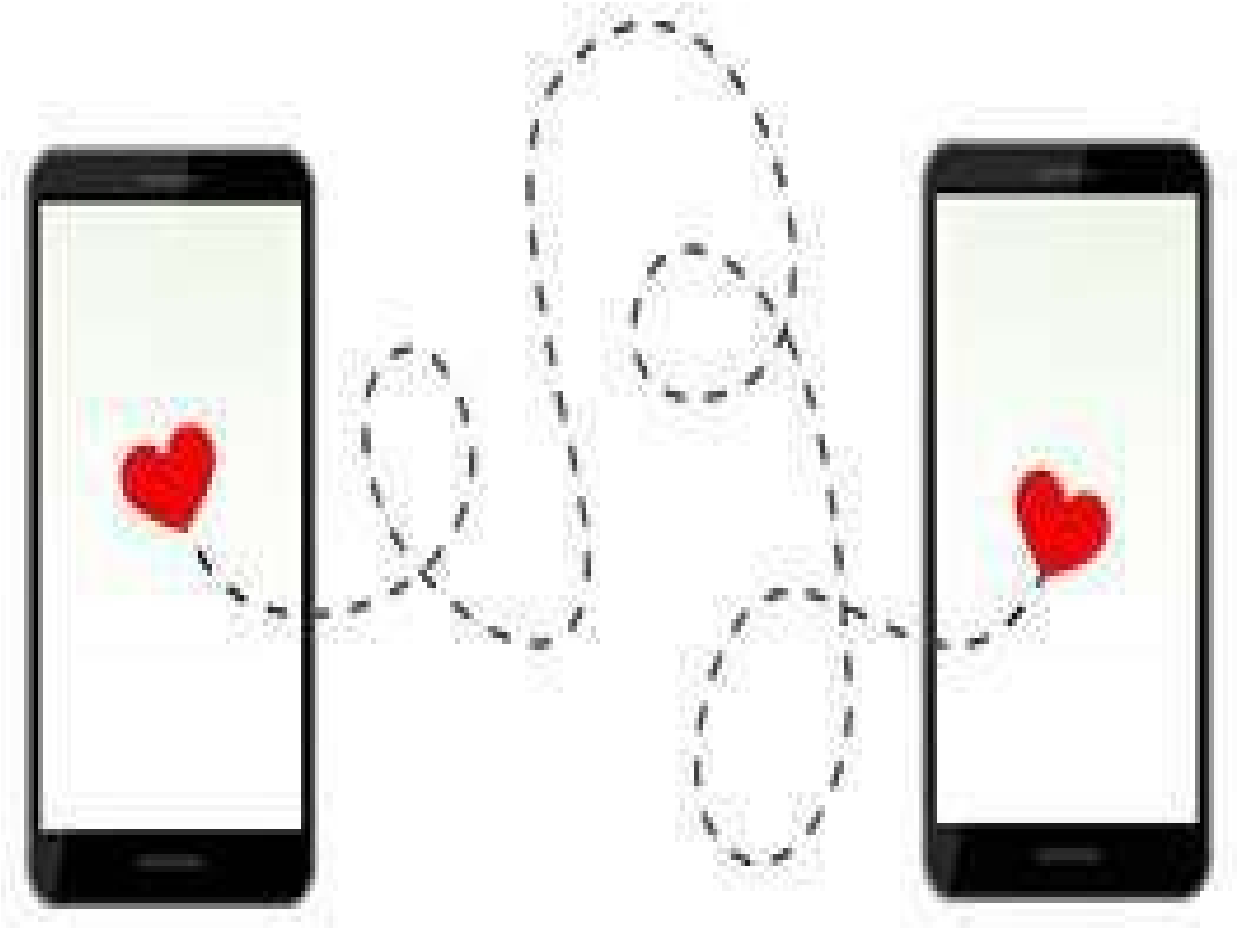
"Biliyorum. Onun saçlarını içime çekerek günlük ihtiyacımı gidermem gerekiyor, sonra da yoluma gideceğim." Tam bir kırmızı bayrak gibiydim ve henüz hiçbir boğanın bana suikast düzenlememiş olmasına şaşıırıyordum. Kulağa çok ürkütücü ve sevimsiz geliyordu. "Ses çıkarmayacağım. Söz veriyorum."

Zeta İtalyanca küfrederek başını salladı ve elini kapıya dayayarak kapıyı benim için açtı.

"Kızım seninle evlense iyi olur, yoksa ben evlenirim."

Chapter

FIFTY-FIVE

DYLAN

Eve vardığımda Rhyland orada değildi.

Bana verdiği yedek anahtarı kullanarak kapısını açtım. Ev kusursuz bir şekilde düzenlenmiş, temiz ve boştu. Bağımlılık yapan deri, ahşap ve erkek kokusu burun deliklerimi dolduruyor, onun için yanıp tutuşmama neden oluyordu.

İlk tepkim panik oldu. Nereye gitmişti? Ne zaman geri dönecekti? Başka biriyle mi birlikteydi?

Hayır. Son seçeneğin mümkün olmadığını biliyordum. Midemin çukurunda bir sıcaklık belirdi - orgazma benzeyen ama çok daha derin bir şeydi bu. Farkına varmak beni şaşkına çevirdi.

Ona güvenmiştim.

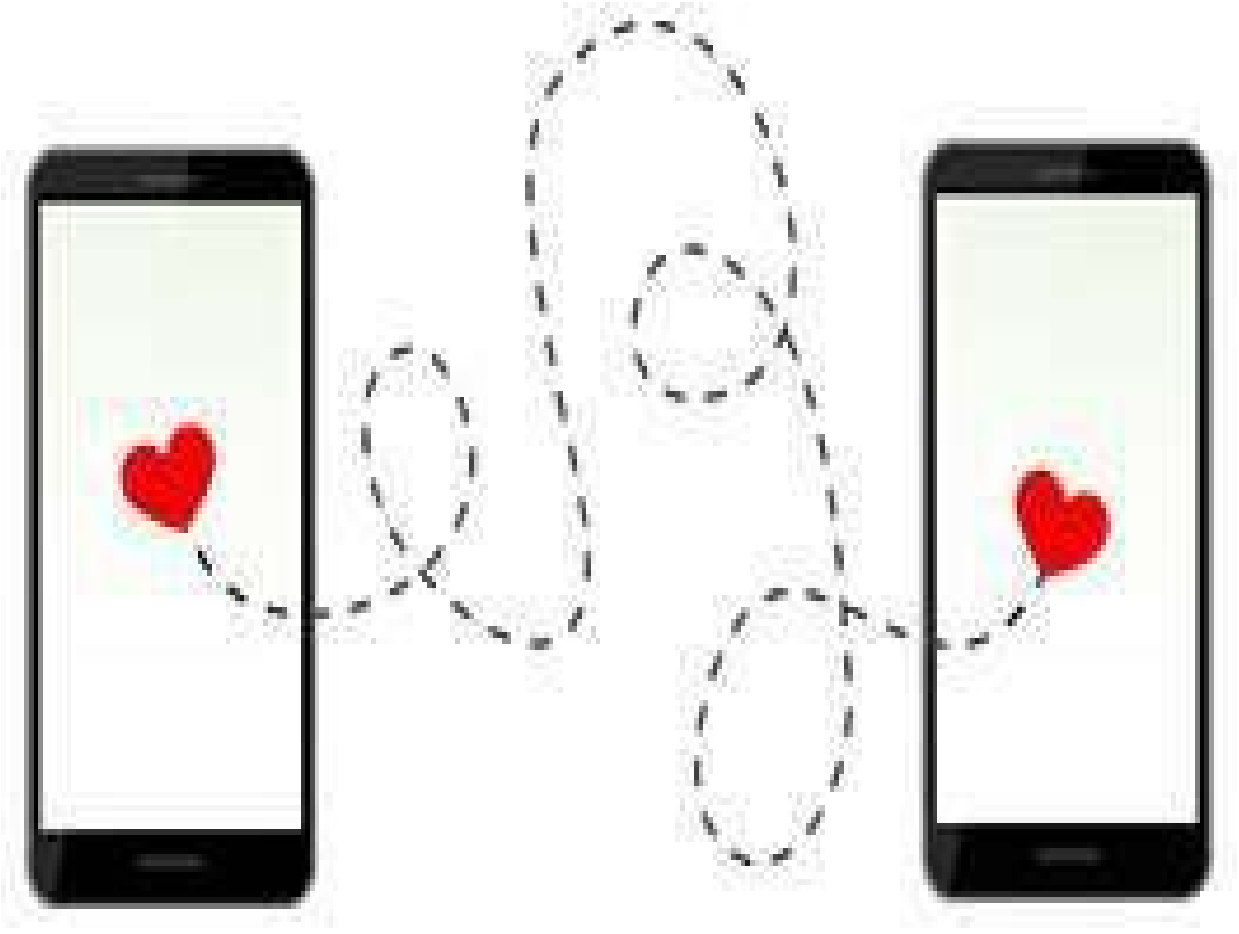
Birlikte olmasak bile başka biriyle olmayacağına dair ona güveniyordum. Ve bu çok büyük bir şeydi.

Dehşetim ve üzüntüm azaldıktan sonra, kararlılık beni ele geçirdi.

Aslında henüz burada olmaması iyi bir şeydi. Bir planım vardı.

Chapter

FIFTY-SIX

RHYLAND

Dylan'ın daire kapısını iterek açtım.

Orada değildi.

Endişemi bastırmaya çalıştım.

Buraya benden önce geldiğini biliyordum çünkü yol boyunca annesine mesaj atmıştım.

Belki de doğruca benim çatı katıma gelmiştir.

Asansöre binmek yerine merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Onu görmem gerekiyordu. Tadına bakmalıyıldım. Kapıyı itip açtığımda orada değildi. Telefonumu çıkardım, bu çılgınca kovalamacada pes etmeye, onu arayıp nerede olduğunu sormaya hazırdım ki paslanmaz çelik buzdolabıma yapıştırılmış bir not fark ettim. Daha önce orada değildi. Mıknatısım bile yoktu. Gözlerimi kısarak ona doğru yürüdüm.

Tanışın Ben at ve
Stonewell En kısa zamanda
alışveriş merkezine.

-Cosmos.

(P.S. köpekleriniz benimle)

(P.P.S. fidyeye için değil. İnliyorlardı
ve dışarı çıkarılmak istiyorlardı.)

(P.P.P.S.) Onların senin köpeklerin
olduğunun farkındasın, değil mi?
Kimsenin onları sahiplenmesine izin
vermeyeceksin. Sadece büyük bir
yumuşaklık olduğunu kabul et.)

Ona verdiğim lakabı kullandı.

Görünüşüne göre nefret ettiği lakabı.

Anahtarlarımı aldım ve dışarı fırladım. Yerel alışveriş merkezine
yürürken başımı salladım. Saat sabahın onuydu. Hangi gün olduğunu
hatırlamıyordum. Ya da hangi yıl olduğunu. Bir ara koşuya başladım, ona
ulaşmak için sabırsızlanıyordum. Bisikletli iki teslimatçı çocuğu yere düşürdüm
ve yaşlı bir kadını neredeyse ciddi şekilde yaralıyordum. Alışveriş merkezi
binamızın iki blok aşağısındaydı ve oraya vardığımda Jeffrey Dahmer'ın zombi
filmindeki halinden daha fazla terlemiştim. Sürgülü otomatik kapılardan aceleyle
geçtim, alışveriş merkezinin çok büyük olduğunu ve nerede olacağını
belirtmediğini fark ettim.

Belirtmesine gerek yoktu.

Tam önümde duruyordu. Dylan.

Genel alışveriş merkezi fiskiyesi onun arka planıydı.

İnsanlar onun etrafında bebek arabalarını itiyor, kahveleri ve takım
elbiseleriyle dolaşıyor, iş telefonları alıyor, restoranlarda menülerle uğraşıyordu
ve işte oradaydı. En çılgın hayallerimin kadını.

Benim gerçeğim olmak üzere olan kadın.

Köpekler tasmalarıyla onun yanında, yerde uyukluyorlardı.

Beni fark eder etmez endişeli kaşları yumuşadı ve dudakları çocuksu bir gülümsemeye dönüştü. Uzun süredir kayıp olan beyin hücrelerine kavuşan bir kongre üyesi gibi ona doğru koştu. Onu kollarımın arasına alamadan elini kaldırdı.

"Bekle," dedi.

Durdum, itirazımı homurdanmamak için elimden geleni yaptım. İkimiz de bir yemek, bir duş ve iki haftalık bir tatile ihtiyacımız varmış gibi görünüyorduk. Gezici bir sirk gibi Doğu Yakası'nda bir ileri bir geri gidip duruyorduk.

"Evet?"

"Elini aç," diye emretti.

Normalde sadece yataktayken emirlere iyi yanıt vermeme rağmen yaptım.

Avucuma pürüzsüz gümüş bir para bastırdı. "Bir aile yadigârı," diye açıkladı. "İtalya'dan."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama beni durdurdu. "Bir dilek tut ve çeşmeye at."

Tam olarak ne yaptığını anladım. Bruce'un evinde ziyaret ettiğimiz dilek kuyusuna saygı gösteriyordu.

İki kere düşünmememe gerek kalmadı. Çeşmeye döndüm, bir dilek tuttum ve parayı attım.

"Ne diledin?" diye sordu.

"Sen." Vücudumu döndürerek ona baktım, yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu kendime çektim. Titriyordu, ellerimi yanaklarında tutuyordu.

"Gittiğim için özür dilerim. Bunu asla yapmamalıydım." Sesi çiğdi, kederle sırlıslıkla olmuştu. "Hepimiz hata yapmak için yerimiz olmasını hak ediyoruz. Bunu herkesten daha iyi biliyorum."

"Cehennemden geçtin ve geri döndün. Bu anlaşılabilir bir şey."

Bu kadına bayılıyordum ve kendi cinayetim de dahil olmak üzere onu her şey için affedebilirdim.

"Hayır. Bunun bir mazereti yok-"

Ama yalvarmasını istemedim. İkimizin de neden burada olduğumuzu, sıfır uykuyla çalıştığımızı hatırlamasını istiyordum. Dudaklarımı onunkilere çarparak itirazlarını bastırdım ve inleyerek beni itmeye çalıştığında alt dudağını ısırdım, ağzıma çektim ve dilimi döndürerek onu kızdırdım. Sonunda teslimiyet içinde eridi, kollarını boynuma doladı ve benimkiyle dans etmek için kendi dilini uzattı. Bu, zaman ve mekân için tamamen uygunsuzdu, ama buna olan çaresizliğim düşünüldüğünde

kadın, seyirciler lanet kıyafetlerimizi çıkarmadığımız için minnettar olmalılar.

Ağzını benimkinden ayırdığında dudakları kızarmış ve şişmişti, gözleri uykuluydu.

"Kolay olmayacak," diye uyardı.

"Ben sert şeylere alışkınım." Tek kaşımı zekice kaldırdım.

"Şımarık ve inatçıyım ve tamamen duyarsız olabilirim," diye devam etti.

"Bunun için şükürler olsun. Başka biri olsaydın bir dakika sonra sıkılırdım."

"Bir çocukla geldim."

"Dairemde yeterince yer var." Durakla. "Ve kalbim." "Bavulumla da geldim."

"Hiçbir zaman hafif bir gezgin olmadım." "Bir çiftlikte yaşamak istiyorum."

"Hem şehirde hem de kenar mahallelerde yer bulabilirim."

Uyarıları tükeniyordu, benim de sabrım tükeniyordu. Pantolonunun içine girmek istiyordum. Onu evime götürmek ve vücudunun sunağında ibadet etmek istiyordum.

"Seni çıldırtacağım," diye çekindi.

"Sana zaten kızgınım."

"Çocuk istemiyorsun. Fikrimi değiştirebilirim," diye işaret etti.

"Hayır, hayır. Fikrimi değiştirdim. Çocukları seviyorum. Onlardan bir sürü istiyorum. Belki dört ya da altı tane."

"Ya başka çocuk istemezsem?"

"O zaman dünyayı gezer ve bağımsızlığımızın tadını çıkarırız."

"Ya dört tane daha istersem?"

"O zaman güvenilir dadılardan oluşan bir harem kiraladıktan sonra dünyayı gezer ve onları da yanımızda götürürüz."

Zorlukla bastırıldığı kahkahalarla gümbürdeyen göğsüme vurdu.

Sessizlik.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordum.

"Hayır. Bir şey daha var."

"Neymiş o?" Söyledim.

"Ben de seni seviyorum."

Bu itiraf başka bir R dereceli öpücükle sonuçlandı.

"Senin için hissettiklerim aşktan çok daha büyük ve çok daha tehlikeli." Alnımı onunkine bastırdım. "Verebileceğin her şeyi istiyorum Dylan ve ben tek çocuğum. Paylaşma konusunda iyi değilim. Ellerin dolu olacak."

"Benim ellerim yeterli." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Ağzım "

Yanıt olarak yumruğumu ısırdım, bir dizimin üzerine çöktüm ve Maine'e gitmeden önce bana geri verdiği nişan yüzüğü. "Dylan, bebeğim, bu yüzük senin içindi. Kuyumcuda gördüğüm andan itibaren hep senindi. O zamanki bütçemin çok dışındaydı ama yine de başka bir şey olamayacağını biliyordum, çünkü bu seni haykırıyordu."

"Bu benim hayalimdeki yüzüktü." Yüzüğü tekrar parmağına takmama izin verdi.

"Biliyorum. New York'a dönmeden önce annenden o tahtayı istemiştim. Bagajımda. Onunla ilgili her şeyi inceleyerek seni birkaç saat boyunca utandıracağım."

"Rhyland."

"Hey, daha bitirmedim. O zaman kurduğun tüm hayalleri gerçekleştireceğim."

"Chris Hemsworth'ünkini bile mi?" diye şımarı.

"Güzel. Hayallerinin yüzde doksan dokuz nokta dokuz dokuzunu." Güldü. "Teşekkür ederim."

"Ne için bebeğim?" Ayağa kalktım.

"Beni cesur yaptığın için. Bana hayallerimin peşinden nasıl gideceğimi öğrettiğin için. Sen yanımdayken gerçekten doktor olabileceğimi düşünüyorum. Çocukken hayalini kurduğum büyük düğünü istiyorum. Modası geçmiş ama Barbie'mle evlendiğim o kabarık, tatlı görünümlü elbiseyi. Benim için seçtiğin yüzük, ki mükemmeldi. Kemanlar."

"Keman mı çalacağız?" Sırıttım.

"Kemanlarımız olacak," diye onayladı.

"Barbie Ken'le evlendi mi bebeğim?"

"Evet." Beni öptü, bana sarıldı. "Ama Row'un G.I. Joe'su onun yan parçasıydı."

Öpüşürken homurdandım ve onu k u c a k l a d ı m . Bacaklarını etrafıma doladı Ben.

"Ayrıca Örümcek Adam, Batman, Korg, Valkyrie ve yeşil PJ ile Maske figürü," diye mırıldandı öpüşürken.

"Tanrım, Dylan."

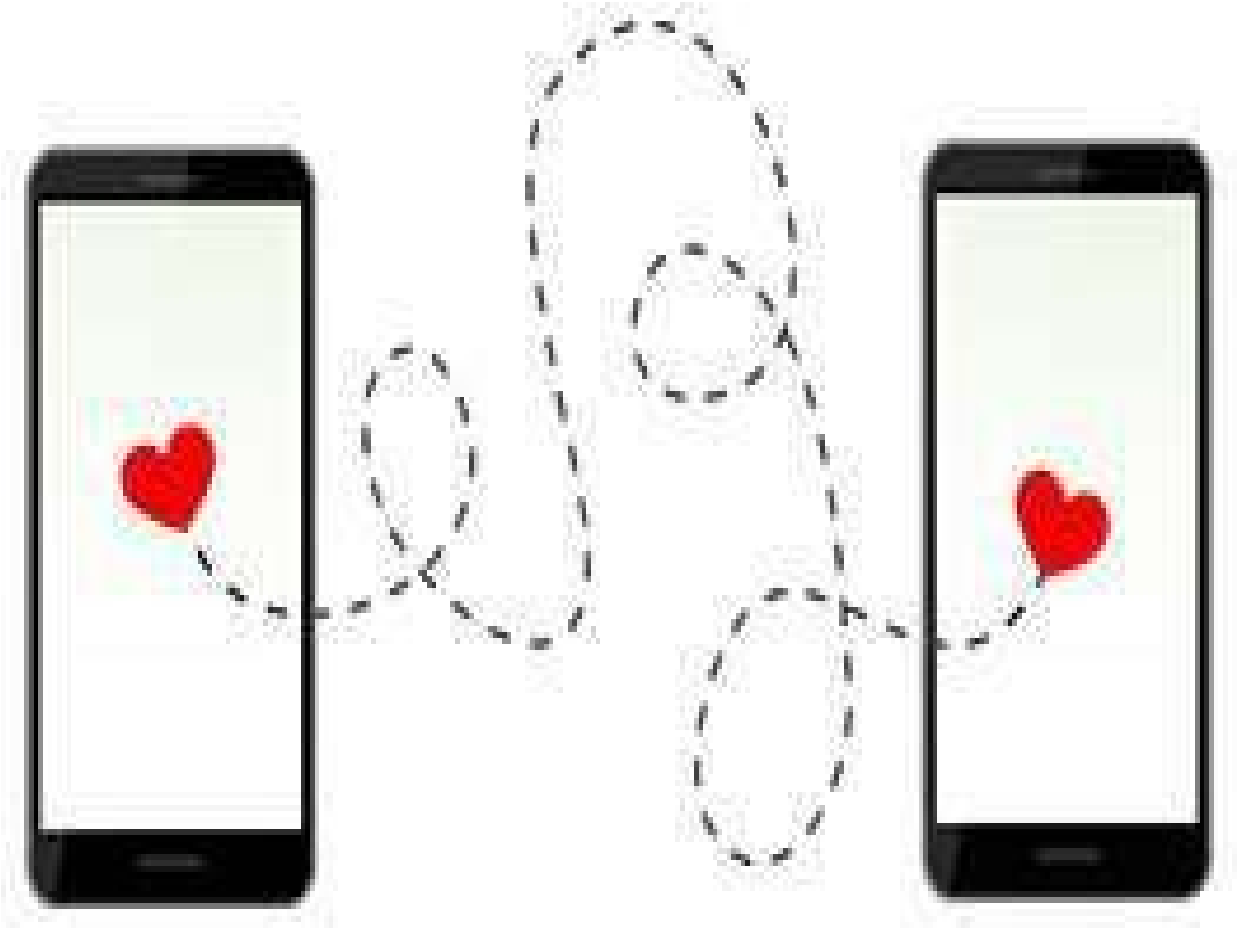
"Hey, Ken mutfak lavabomun içinde sahilde balayına çıkar ç ı k m a z duygusal olarak o evlilikten ayrıldı. Hayatına devam ettiği için ona tebrikler."

Onu tekrar öptüm. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

"Ben de Grav'ı seviyorum, biliyorsun."

Bu sonuncusu bana bir öpücükten çok daha fazlasını kazandırdı.

Epilogue

RHYLAND

Altı ay sonra

"Çıglık atıyor, tekmeliyor ve yaygara koparıyor." Telefonum kulağıma yapışmıştı ve ben ayaklarımın dibindeki acınası dağınıklığa bakıyordum. "Anaokulunun ilk gününün onun için bu kadar stresli geçeceğini hiç düşünmemiştim Row."

"Kız kardeşim sadece yüz yirmi kilo. Onu yerden kaldırın ve arabanıza götürün," diye homurdandı en iyi arkadaşım. "Ne kadar zor olabilir ki?"

"Gecede dört kez, bazen de hâlâ onun içindeyken." "Seni öldüreceğim."

"Şakalarım benim sanatım ve sanatım için öleceğim."

Row, "Tamam, Pic-ass-o, paparazziler gelmeden onu al," diye seslendi.

Artık yarı ünlü bir teknoloji patronu olduğum için her türlü dikkati üzerime çekiyordum.

"Siktir. Pençelerini kullanacak ama olsun."

Telefonu kapattım ve cebime soktum. Dylan hâlâ anaokulunun önünde yerde ağlıyordu. Evet, birkaç ay önce cevap vermesi gereken ama vermediği soru. Neyse ki, Grav'ın orada bir yeri olması için başvuru ücretlerini ödemeyi ve tüm formları doldurmayı akıl etmiştim. Dylan'ın sonunda üniversiteye gideceğini ve Gravity'yi üç günlük programa dahil etmem gerektiğini biliyordum. Cherrie, teknik olarak benim gözetimim altında olmayan bir çocuğu kendi okuluna kaydettirdiğim için çok anlayışlı davrandı.

Peki ya küçük gıcık? Bu konuda tam bir rock yıldızıydı. Sınıfa ikinci dönem katılıyordu, bu yüzden süslü işaretleri ve fotoğraf çekimlerini atlادık, ancak bugün öğretmenine vermek için bir elma ve artık bir üniforma giymesi gerekse bile her zaman bireyselliğini hatırlaması için ona hediye olarak aldığım neon yeşili UGG botlarıyla geldi.

Bize el sallayarak veda etti ve sınıf arkadaşlarıyla öğretmenlerinin yanına koştu. Darmadağın olan Dylan'dı.

"Onu çok özleyeceğim," diye hıçkırdı nişanlım yerde.

Kardeşinin önerisine uydu ve onu kollarıma aldım. Manhattan'ın en prestijli anaokulunun merdivenlerinde ruhsal bir çöküntü pek hoş bir görüntü değildi.

"İyi olacaksın," diye mırıldandım kulağına, bir kez daha ağlama krizine girerken onu balayı tarzında arabaya kadar taşıdım. Dylan çetin cevizdi. Onun bu şekilde çöküşünü izlemek en hafif tabirle sarsıcıydı. "Kitap okumakla ve ders çalışmakla meşgul olacağını hatırlatabilir miyim?" Onun düşüncelerini Gravity'den uzaklaştırmaya çalıştım.

"Şubat ayındayız. Sömestrimin başlamasına altı ay var," diye inledi boynuma doğru, başını öne arkaya sallayarak.

"İyi ki yüzyılın düğününü planlayacaksın o zaman," diye homurdandım. "Bu seni meşgul eder."

Artık Tanrı'dan daha zengin olmama rağmen Dylan tutumlu bir gelin olmuştu. Düğünü Ağustos'ta yapmayı planlıyordu, böylece daha sonra derslerine odaklanabilecekti. Fordham'ın tıp öncesi programına kabul edilmişti ve mutluluktan havalara uçuyordu. Ayrıca ona gerçekten evlenme teklif ettiğim gün Row'un dairesinden çıkıp Gravity ile birlikte benim çatı katıma taşınmıştı,

Ama yine de Row'un dairesiyle ücretsiz olarak ilgilendi, çünkü o benden daha iyi bir insandı.

"Düğün çoktan planlandı. Tek yapmamız gereken oraya gitmek," diye itiraz etti Dylan, onu yolcu koltuğuna oturturken.

"Bunu yapabilirim." Arabanın etrafında döndüm ve sürücü koltuğunda ona katıldım. "Seni bir randevuya çıkarabilir miyim?" Ona göz kırpmak için döndüm.

Telefonundan saati kontrol etti. "Senin ofiste olman gerekmiyor muydu?"

Üç ay önce App-date'in lansmanını yapıp App Store'u (ve birkaç kez interneti) kırıp geçirdiğimizden beri ellerim kollarım doluydu ve günde on beş saat çalışıyordum. Sahte randevular pek çok insanın en sevdiği mecaz haline gelmişti, çünkü uygulamanın bir sonucu olarak bize evlilik veya nişan kanıtı gönderen iki kullanıcıya yüz dolar değerinde akşam yemeği kuponu teklif ettik ve çiftler gelmeye devam etti, öyle ki restoran zincirleriyle anlaşmalar yapmaya başlamak zorunda kaldık.

"Hayır, benim senin içinde olmam gerekiyor," diye düzelttim onu.

"O zaman yemek kısmına geçelim." Avuçlarını birbirine sürttü. "Ben hazırım."

"Hayır. Sana şarap içirmek, yemek yedirmek ve benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyorum."

"Rhyland." İç çekti. "Birkaç ay içinde evleniyoruz. Şu anda haşlanmış yumurta, kahve ve Pinterest'ten ilham alarak yaşıyorum. Akşam yemeği yemek istediğimi nereden çıkardın?"

"İşte burada." Telefonumu çıkardım ve ona yirmi yaşındayken yaptığı bir sosyal medya paylaşımının ekran görüntüsünü gösterdim. O zamanlar hâlâ Tucker'la birlikteydi -evet, bugünlerde dört yıl hapis yatan aynı orospu çocuğu- ve Maine'de yaşıyordu.

Dylan gözlerini kısarak yazıyı yüksek sesle okudu. "'Asıl hayalim kilolarca makarna alla ruota yemek.'"

Kaşlarımı anlamlı bir şekilde kaldırdım.

Güldü. "Rhyland, ölçümler için önümüzdeki hafta bir gelinliğe girmem gerekiyor."

"Ve ben de içinde mümkün olduğunca senin olmanı istemiyormuş gibi mi davranacağım?"

"Beni her bedende seveceğini söylemenin çok nazik bir yolu bu."

"Gerçek bu," dedim kuru bir sesle. "Ve tüm hayallerinin gerçekleşmesini istiyorum, bu yüzden oraya gidiyoruz."

Ama Dylan'ın bilmediği şey, onu şehir merkezinde bir restorana götüreceğim ve orada erkek kardeşinin bekliyor olacağıydı. Cal da. Ve Kieran. Annesi ve Marty. Herkesi.

Gravity'nin okula gittiği bu ilk günde duygusal desteğe ihtiyacı vardı, ben de bunu onun için ayarladım.

Anlaşılan o ki, beni kendi ailem için daha iyisini istemeye iten şey boktan yetiştirilme tarzımdı. Bizde her şey farklı olacaktı. Çocuklarımıza ihtiyaç duydukları tüm sevgi ve ilgiyi gösterecek ve evde zor durumda olabilecek arkadaşlarına da biraz ayıracaktık.

Gravity okuldan döndüğünde tüm ailesi onun hayatındaki bu yeni dönüm noktasını kutlayacaktı.

Dylan, "Biraz izin aldığına ve bunu seks yaparak geçirmediğimize inanamıyorum," diye somurttu.

En azından Yerçekimi konusunda ağlamayı bırakmasını sağlamıştım.

"En azından restoranın tuvaletinde ayaküstü sevişemez miyiz?"

"Benim ve kardeşinin birbirimizi öldürmemizi istemiyorsan olmaz," diye mırıldandım.

"Hmm?"

"Hiçbir şey." Dylan'ın elini orta konsolun üzerinden tuttum ve parmak eklemlerini dudaklarıma götürerek usulca öptüm. "Uslu dur, Cosmos."

"Yap beni," diye meydan okudu sırtarak.

Dairemize uğradım, herkesi bizi beklemesi için bıraktım ve öyle de yaptım.

DYLAN

Düğün günü...

Rhyland Coltridge bir resim paylaştı. Dylan_loves_Rhyland4ever yorum yaptı: Muhteşem takım xo Rhyland Coltridge yorumladı:

Çiğnenebilir

Dylan_loves_Rhyland4ever yorum yaptı: Bir gün çocuğumuz tüm bunları görecektir ve yoğun bir terapiye ihtiyaç duyacak.

Rhyland Coltridge yorumladı: Hayır. Onun için standartları yükseltiyoruz. Bu bizim ahlaki görevimiz. Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum Cosmos.

Dylan_loves_Rhyland4ever yorumladı: Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum, ateşli şey.

TheRealKieranCarmichael yorumladı: K a ç m a k ve benimle evlenmek için son şansın Dyl. Sadece söylüyorum.

Rhyland Coltridge yorumladı: İki bacağını da kırıp onlardan yemek çubuğu yapacağım.

TheRealKieranCarmichael yorumladı: Denemeye değerdi.

"Lanet olsun, Dyl, bu elbise." Cal ağzını kapadı, gelin odamda geriye doğru sendeledi.

"Yüce Tanrım." Annem parmaklarıyla çarpı işareti yaptı. "Aman Tanrım."

"Görünüyorsun..." Cal başladı.

İğrenç mi?

Berbat mı?

Saçma mı?

Bunu yumuşatmanın bir yolu yoktu. Elbise objektif olarak iğrençti.

Buna alışmak için epey zamanları vardı ama asla alışamadılar.

Alt kısmı hiç bitmeyen bir krem şanti dağı gibi gösterecek kadar çok şişkinlik vardı. Katman katman mide bulandırıcı köpükten bahsediyorum. Üst kısma geldiğinizde de durum daha iyi değildi. Straplez saten göğüs kısmı iyiydi ama kabarık dantel kollar, geleneksel tüller ve kocaman bir inci kolyede ısrar etmiştim. Tamamen abartılı görünüyordum ama bu küçük bir çocukken istediğim gelinlikti ve bu kızın tüm hayallerini gerçekleştirmeye karar vermiştim.

Bu aynı zamanda donut duvarı, sadece pembe çiçekler, pastel renk düzeni ve şampanya fiskiyesi gibi şüpheli tercihlerimi de açıklayabilir.

Zarif bir düğün değildi. Ama eğlenceli bir düğün olacağı kesindi.

"Biliyorum, değil mi?" Şampanyamdan bir yudum alarak gelinliğimin içinde döndüm. "Tuhaf görünüyorum."

"Bence gelmiş geçmiş en güzel gelin gibi görünüyorsun!" Yerçekimi yüksek sesle haykırdı, Cal Teyze ve anneme yoğun uyarı bakışları gönderdi. "Büyüdüğümde ben de aynı elbiseyle evlenmek istiyorum."

Annem ve Cal hep bir ağızdan "Hayır," dediler. Hepimiz güldük.

Gravity başını salladı ve kovboy çizmelerini parlatmak için eğildi.

Oh, evet. Neredeyse unutuyordum. Bugün gerçekleşecek olanın sadece benim hayalim olmadığına karar verdim. Kızıma kıyafeti üzerinde tam ve eksiksiz bir kontrol verilmişti. Hemen Bruce Amca gibi giyinmek istediğine karar verdi.

Evet. Düğün tam bir karmaşaydı. Ama sıcak karmaşalar en iyi türdendi Eğlenceli.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Cal omzumu sıktı ve ilk defa Uzun zamandır ilk defa kendi kendime, "Hayır, istemiyorum." dedim. İhtiyacım olan her şeye zaten sahibim.

"Ben iyiyim, teşekkürler." Gülümseyerek omzumdaki elini sıktım. "Ne zaman çıkmam gerekiyor?"

"Yarım saatten önce olmaz," diye garanti verdi annem, süslü şapkasının tepesini düzeltirken. O da bugün hayallerini gerçekleştirmişti -Rhyland, Amerika'da sahip olduğu ilk klasik arabasını restore etmiş ve Marty ile birlikte buraya onunla gelmişlerdi. "Vaktin var, Cara. Sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Aç değilim." Kapı çalındı.

"Muhtemelen Row'dur." Cal döndü ve kapıya doğru ilerledi. Kapıyı hızla açtı ve hemen ardından karşısındaki kişinin suratına çarptı. "Küfür!" diye bağırды.

"Neler oluyor?" Kalbim tehlikeli bir sıçrama yaptı.

Tucker mıydı? Geri mi dönmüştü? Mantiken dönmüş olamayacağını biliyordum. Tabii hapisten kaçmadıysa, ki bu da daha fazla hapis cezasıyla sonuçlanırdı. Eski sevgilimin aptalın teki olduğunu biliyordum ama onun bile sınırları olduğundan şüpheleniyordum.

"Ben Rhyland." Cal kolyesini sıkıca tuttu.

Nişanlımın kapının diğer tarafından, "Gelinimle konuşmak istiyorum," dediğini duydum ve sırtıma engel olamadım. Neden burada olduğunu biliyordum; korkup kaçacağımdan endişe ediyordu.

Ayrıca bunun annemin hoşuna gitmeyeceğini de yüzde yüz biliyordum.

Beklediğim gibi, annemin ağzından bir dizi İtalyanca küfür çıktı, göğsünü tutması ve kapıya doğru dörtlüğe koşmasıyla noktalandı. "İçeri giremezsin, Rhyland! Ne cüretle düğünden önce gelini görebileceğini düşünüyorsun? Bu kötü şans getirir."

"Şansa ihtiyacım yok. Aşk var."

Annem gelinine "Bu hıyara inanabiliyor musun?" der gibi baktı. Gülmekten iki büklüm oldum.

"Sende her ne varsa, sağduyu değil. Kızımı evlenmeden önce görmeyeceksin, o kadar." Annem tepindi.

"Rhy," diye seslendim. "Ben iyiyim, gerçekten. Kontrol etmene gerek yok.

beni

mle. "Hâlâ seninle konuşmam gerekiyor." Sesi ciddiydi.

"Cal, annem ve Grav'ın arasına baktım. "Bize bir saniye ver."

"Ciddi olamazsın!" diye bağırdı annem. "Dylan, bu bir gelenek Seni görmediğinden emin olmak için."

Rhyland kapının arkasından, "Onun neye benzediğini biliyorum," diye işaret etti.

"Gelinliğinin içinde değil," diye karşı çıktı annem.

"Dürüst olmak gerekirse, gelinliği düşününce bu kötü bir şey değil."

Güldüm. "Aslında gelinliği gördüm," diye itiraf etti Rhyland. "Dyl bana bununla ilgili bir makale gösterdi. Yüzyılın en çirkin gelinliği ödülünü kazanmış. Etkileyici."

Rhyland içeri girdi ve küçük alanı varlığıyla doldurdu. Bana verilebilecek en güzel hediye gibi görünüyordu.

Kusursuz siyah bir smokin giymiş ve papyon takmıştı. Saçları neredeyse tamamen uzamıştı ve şimdi küçük bir topuz yapmıştı. Onu görünce kalbim kabardı.

Annem öfkeyle iç çekti. Cal, Grav'ı kollarının arasına aldı.

"Bekle, hayır." Rhyland Cal'i durdurdu. Bir eli arkasındaydı ve yüzünde kutsal olmayan bir ukala sırıtış vardı. "Küçük gıcık?"

"Evet, baba?" diye ciyakladı.

Kalbim eridi. Babacığım. Gravity'nin sonunda bir tane vardı. Ve bu umabileceğinin en iyisiydi.

"Sana küçük bir düğün hediyesi aldım." Onu alnından öptü. "Gözlerini kapat."

"Tamam!"

"Bakmak yok," diye uyardı.

Gözlerini sıkıca yumdu ve Rhyland elini sırtından çekerek Bay Mantar'ın birebir kopyasını ortaya çıkardı.

Sikini geri getirmişti. Kendimi tutamadım. Gülmekten kendimi tutamadım.

"Hayır, yine mi?" diye inledi annem.

"Yine," diye onayladı Rhyland. "Gözlerini aç, tatlım."

Gravity yeni eşyasını görünce kendini kaybetti. Onu kaptığı gibi göğsüne bastırdı ve kovboy çizmeleriyle daireler çizerek koşmaya başladı. Annem gibi ben de kızımın kabarık pembe bir penise olan bağlılığını sürdürmesinden pek heyecan duymadım ama onu yargılayacak durumda da değildim. Rhyland'ın penisi hayatımı kurtarmıştı.

Annem, Cal ve Grav daha sonra odadan çıktılar ve bize konuşma şansı verdiler - annem herhangi bir saçmalık olması ihtimaline karşı dışarıda dinleyeceği konusunda uyardıktan önce değil.

Rhyland sırtımdan ellerimi yakaladı ve dudaklarına götürdü. "Merhaba," dedi.

"Merhaba."

"Umarım bölmemişimdir."

Hâlâ aptal gibi gülümseyerek başımı salladım. "Hayır, ama yaklaşık yirmi dakika içinde ayrılmam gerekiyor. Evleniyorum."

"Şanslı adam."

"Ne istiyordun?"

"Hâlâ bir gelinim olduğundan emin olmak için, çoğunlukla." Bana mahcup bir sırıtişla baktı.

Bana karşı bu kadar dikkatli, bu kadar düşünceli olmasını seviyordum. Kabadayılığımın onu olduğumdan daha cesur olduğuma inandırmasına izin vermemişti. İkimiz de asla sevmeyeceğimize, asla evlenmeyeceğimize yemin etmiştik. Bu ikimiz için de çok büyük bir şeydi.

"Hâlâ bir gelinin var," diye onayladım ve ayak parmaklarımın ucuna uzanıp dudaklarını öptüm. "Hâlâ bir damadım var mı?"

"Bu hiçbir zaman söz konusu olmadı." Başını salladı, ifadesi ciddileşti. "Bir itirafta bulunacağım."

"Eğer beni aldattıysan, seni öldüreceğim," dedim korkutucu derecede eşit bir ses tonuyla.

"Bir itirafım var dedim, ölüm arzum yok."

"Devam et." Başımı salladım.

"Sana Cosmos diyorum ama gökyüzünden dolayı değil." Rhy parmak eklemlerini elmacık kemiklerimin üzerinde gezdirerek saçlarımın bir kısmını yerine oturttu. "Ben sana

Bunu çiçek yüzünden söylüyorsun. Güzel ve dayanıklıdır, kendi türü için bir savaşçıdır. Tüm hava koşullarına göğüs gerer ve çoğu zaman yardım almadan kendini yeniden tohumlar. Sana Kozmos diyorum çünkü sen bu nazik görünen çiçeğin sahip olduğu her şeye sahipsin-uyum sağlayabilen ve sert ama aynı zamanda zarif ve büyüleyici. Sen, eğer isterlerse herkesin çiçek açabileceğinin canlı bir kanıtısın, boktan koşullar lanet olsun."

"Buraya bunu söylemek için mi geldin?" Gülümsememi bastırdım. "Bana bir çiçeğin adını verdiğini mi?"

"En iyi çiçeğin adını," diye düzeltti.

"İtiraf etme sırası bende mi?" diye sordum.

Kapı çalındı. Anlaşılan sadece birkaç dakikamız kalmıştı, düşündüğüm gibi yirmi değil.

"Evet." Rhy bana şaşkın bir bakış attı. "Hayatının bir döneminde Kieran'ı becermekle ilgili değilse -ki bu durumda gerçekten bilmek istemiyorum. Futbol kariyerini bitirmekten nefret ediyorum. Sadece birkaç yılı kaldı."

Homurdandım. Keşke Kieran'ın benimle romantik olarak ilgilenmediğini bilseydi.

"Hayır, hiç birlikte olmadığımızı doğrulayabilirim," diye onu temin ettim. "Çok iyi. Ne o zaman?"

"Yaşlandıkça ve akıllandıkça, insanların anılardan oluştuğunu ve benim en sevdiğim anının da... yani sen olduğunu fark ettim."

Kapı bir kez daha çalındı. Aceleyle kalktım, nefes nefese kalmıştım.

"Ve anılarımıza dönüp baktığımda, birlikte daha fazla anı yaratmamız gerektiğini düşünmeden edemiyorum..." Saçmalıyordum ama minnettardım, alkolden biraz sarhoştum ve aşktan çok sarhoştum.

"Ne diyorsun?" diye fısıldadı, sesi duygusallıktan pürüzlüydü. "Şu anda değil ama gelecekte bir gün seninle çocuk sahibi olmak için." Gözlerim onunkilere yapıştı. "Ayrıca vazektominin geri döndürülebilir olduğunu ve bunu düşünmek isteyebileceğini söylüyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı, eğlenmesini engellemeye çalışıyordu. "Seninle çiftleşmemi mi istiyorsun Dylan? Bana bunu mu söylüyorsun?"

"Hayır," diye itiraz ettim. "Ben inek değilim. Bana bir bebek vermeni istiyorum ve buna açık olup olmadığını soruyorum."

Kapı bir kez daha çalındı. Aman Tanrım. İnsanlar ipucunu anlamadı. "Yeri ve zamanı söyle," diye meydan okudu.

"Tıp fakültesini bitirdiğimde," dedim kararsızca.

"Tamam." Beni öptü. "Bir randevun var, karıcığım."

"Bana istediğim her şeyi verdiğin için teşekkür ederim." Şimdi tüm duygularımın ağırlığı altında çatlıyormuşum gibi ses çıkarma sırası bendeydi.
"En çılgın rüyaların, bebeğim."

Son

Wildest Dreams'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu kitap (ve tüm dünya) geçen yılın büyük bir bölümünde hayatımı tüketti. Birkaç dakikanız varsa, diğer okuyuculara Rhyland ve Dylan'ın hikayesi hakkında ne hissettiğinizi bildiren dürüst bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum.

Sevgiler,
L.J. xo

Acknowledgments

Bir avuç yetenekli, sabırlı, aziz insan olmasaydı bu kitap ortaya çıkamazdı. Ve benim çocuklarım onların arasında değil.

Çocuk yetiştirmek zordur, millet. Bekar anneler bunu nasıl başarıyor bilmiyorum ama günlerimi cesur, son derece bağımsız, güzel Dylan'ı yazarak geçirmek bana insan ruhu hakkında çok şey öğretti.

Bu kitap editörlerim Tamara Mataya, Bryony Leah ve Sarah Plocher sayesinde ortaya çıktı. Zamanınız, yeteneğiniz, zanaatınız ve bağlılığınız için teşekkür ederim hanımlar.

Bloom editörlerime-Christa, her şey için teşekkür ederim. Ve Gretchen, Shaina, Letty, Kylie ve Sabrina'ya. Benim ve kitaplarım için yaptığınız her şeye minnettarım.

Books & Moods'daki kapak tasarımcılarıma -Julie, Mary ve Val- üç farklı çarpıcı kapak için. Sizi çok seviyorum.

Muhteşem e-kitap formatlaması için Stacey Ryan Blake'e. Her zaman başarılısın.

Asistanım/annem Tijuana Turner'a, o olmadan düzgün bir şekilde çalışamazdım. Sana taptığımdan başka söylenecek ne kaldı ki?

Beta okuyucularıma ve ölüm kalım arkadaşlarım: Parker S. Huntington, Ava Harrison, Vanessa Villegas, Ivy Wild, Nikki Ash, Lena, Ratula, Sarah (evet, yine), April, Issa, Hollie ve Liah. Aklımı başımda tuttuğunuz için teşekkür ederim (bir sonraki kitaba kadar).

Dylan'ın Kieran'la değil Rhyland'la birlikte olmasını öneren menajerim Kimberly Brower'a, çünkü "bunun neresinde gerilim var?" Elbette ve her zamanki gibi haklıydınız.

Bloom'un pazarlama ekibinden Madison ve Siena'ya sihirlerini konuşturdukları için ve Literally Yours PR'dan Sarah, Lori ve Kasey'e tüm sevgi ve ilgileri için teşekkür ederim. Benim için çok değerlisiniz. The Author Agency'den Shauna ve Becca'ya ve Bookish Girls'ten Issa, April, Hollie ve Kassie'ye. Tüm sevginiz ve bağlılığınız için milyonlarca teşekkür.

Bu kitapları Birleşik Krallık ve Commonwealth ülkelerindeki mağazalara koyan Hodder & Stroughton'a (özellikle Lucy ve Charlea, harikasınız) ve ABD/Kanada mağazalarına koyan Bloom'a çok teşekkürler. Sizin sayenizde dünyanın dört bir yanındaki kitapçılara aslında yazarın ben olduğumu ve bu kitapları imzalamamın gerçekten sorun olmadığını, çünkü onları benim yazdığımı garip bir şekilde açıklayabiliyorum.

Kitaplarımı okuyan, paylaşan ve yorumlayan blog yazarlarına, influencer'lara ve okurlara: hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim. Bu asla karşılıksız kalmayacak.

Son olarak, yazdığım karakterlerle beni sık sık paylaşmak zorunda kalan kocama, çocuklarıma ve tüm aileme.

İçinde yaşamak istediğim en büyüğü dünyasın ve hep öyle kalacaksın.

L.J. Shen xoxo

About the Author

L.J. Shen, *New York Times*, *USA Today*, *Wall Street Journal*, *Washington Post* ve Amazon Kindle Store'un 1 numaralı çok satan çağdaş aşk kitapları yazarıdır. Kızgın kitaplar, kurtarılamaz anti kahramanlar ve onları dize getiren (birden fazla nedenden dolayı) arsız kahramanlar yazıyor. HEA'lar ve sürünme garantilidir. Florida'da kocası, üç oğlu ve rahatsız edici derecede aktif bir hayal gücüyle yaşıyor.

Web sitesi: authorljshen.com

Facebook: [authorljshen](https://www.facebook.com/authorljshen)

Instagram: [@authorljshen](https://www.instagram.com/authorljshen)

TikTok: [@authorljshen](https://www.tiktok.com/@authorljshen)

Pinterest: [@authorljshen](https://www.pinterest.com/authorljshen)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

